SAM BOURNE

OMORÂȚI-I PE CEI DREPȚI!

„O adevărată provocare pentru fanii lui Dan Brown – o poveste explozivă despre mesajul ascuns în spatele parabolelor din Vechiul Testament." – *Mirror*

POLIROM

THRILLER

„*Omorâți-i pe cei Drepți!* este romanul care va detrona *Codul lui Da Vinci*: intriga este mai bine construită, suspansul e mai puternic, iar personajele par mult mai credibile."
Esquire

„Un thriller mai reușit decât *Codul lui Da Vinci*, cu un final absolut dramatic. O carte care vă va ține cu sufletul la gură până la ultima pagină."
Channel 4 (UK)

„O combinație explozivă de roman polițist și thriller ezoteric – o lectură pur și simplu irezistibilă."
Kirkus Reviews

„*Omorâți-i pe cei Drepți!* este o carte pe care nu aveți voie să o ratați: conține toate ingredientele unui bestseller."
Daily Express

„Cel mai bun thriller din ultimii ani!"
The Times

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0524-0
978-973-46-0524-8

9 789734 605248

www.polirom.ro

Pe coperta: ilustrație de Mihai Zgondoiu

THRILLER

Colecția THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sam Bourne, *The Righteous Men*
Copyright © 2005, Sam Bourne
© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
BOURNE, SAM
Omorâţi-i pe cei Drepţi! / Sam Bourne; trad. de Dana Ligia Ilin.-
Iaşi: Polirom, 2006

ISBN (10) 973-46-0524-0

ISBN (13) 978-973-46-0524-8

I. Ilin, Ligia Dana (trad.)

821.111-31=135.1

Printed În ROMANIA

SAM BOURNE

OMORÂȚI-I PE CEI DREPȚI!

Traducere din limba engleză şi note
de Dana Ligia Ilin

POLIROM
2006

Sam Bourne este pseudonimul lui Jonathan Saul Freedland (n. 1967), corespondentul pe probleme de politică al ziarului britanic *The Guardian.* Absolvent de Oxford, Freedland a colaborat de-a lungul timpului la *Washington Post* şi la BBC Radio 5. A fost declarat editorialistul anului 2002, în cadrul premiilor *What the Papers Say;* de asemenea, în 1999 i s-a decernat W. Somerset Maugham Award pentru eseu. Pe lângă *Omorâţi-i pe cei Drepţi!,* semnat Sam Bourne, Freedland a mai publicat două volume de proză non-ficţională, foarte bine primite de presa din lumea întreagă.

Descris în critica de specialitate drept „romanul care va detrona *Codul lui Da Vinci", Omorâţi-i pe cei Drepţi!* este o combinaţie irezistibilă de roman poliţist şi thriller ezoteric, a cărui intrigă se concentrează în jurul unei întrebări care, în aparenţă, este rodul imaginaţiei înfierbântate a unui tânăr dornic de afirmare: ce legătură poate exista între o crimă comisă pe o străduţă întunecată din New York şi o serie de alte asasinate din cele mai îndepărtate puncte ale globului? Aparent, nici una. Dar nu aceasta este şi părerea lui Will Monroe, un jurnalist proaspăt angajat la *The New York Times,* a cărui soţie este răpită. Aflat în căutarea răpitorilor, Will va urma un fir ce-l va conduce prin cele mai întunecate aspecte ale misticismului şi se va trezi, astfel, în inima celei mai bine păstrate enigme din istoria umanităţii: o enigmă de care depinde însăşi soarta lumii. Când o profeţie bine ascunsă de diversele „ghicitori" cuprinse în Cartea Sfântă este pe cale să fie descifrată tocmai de cine nu trebuie, salvarea întregii omeniri va depinde numai de el.

Pentru Sam, născut într-o familie plină de iubire.

Capitolul 1

Vineri, ora 21:10, Manhattan

Noaptea primului omor era plină de cântec. Catedrala Sf. Patrick din Manhattan vibra sub acordurile lui *Mesia* de Händel, capodopera corală ce reuşea de fiecare dată să-i învioreze până şi pe cei mai somnoroşi ascultători. Talazul vocilor se înălţa până la cupolă, de parcă ar fi vrut să o spargă, să ajungă la ceruri.

Înăuntru, într-unul din primele rânduri, şedeau un tată şi fiul lui, bărbatul mai în vârstă cu ochii închişi, emoţionat ca întotdeauna de acest oratoriu, preferatul său. Privirea fiului se plimba de la cântăreţi – coriştii îmbrăcaţi în negru, dirijorul fluturându-şi aprig coama încărunţită – la bărbatul de alături. Îi plăcea să se uite la el, cântărindu-i reacţiile; îi plăcea să stea atât de aproape de el.

Seara aceea era un prilej de sărbătoare. Cu o lună mai devreme, Will Monroe Jr reuşise să pună mâna pe slujba la care visa de când venise în America. Cu toate că încă nu împlinise treizeci de ani, ajunsese reporter la *The New York Times* şi era pus pe fapte mari. Monroe Sr se situa pe cu totul alt tărâm. Era avocat, unul dintre cei mai buni din generaţia lui, şi în prezent ocupa funcţia de judecător federal în circuitul secundar al Curţii de Apel a SUA. Ştia să recunoască o realizare, iar tânărul de alături, a cărui copilărie practic o ratase, se afla într-un moment important al carierei. A dibuit după mâna fiului şi i-a strâns-o.

Chiar în acel moment, la numai patruzeci de minute de

mers cu metroul, dar în cu totul altă lume, Howard Macrae a auzit primii paşi în urma lui. Nu îi era frică. Străinii poate că s-ar fi ferit ca de foc să treacă prin Brownsville, acea zonă din Brooklyn renumită pentru sărăcie şi domnia drogurilor, dar Macrae cunoştea fiecare străduţă şi fundătură de pe acolo.

Făcea parte din peisaj. De vreo douăzeci de ani îşi ducea acolo viaţa de proxenet, Brownsville era teritoriul lui. Şi se dovedise tare dibaci, reuşind să rămână neutru în războiul dintre bande care făcea ravagii prin zonă. Facţiunile se încăierau şi treceau de o parte sau de cealaltă, dar Howard rămânea la locul lui, neclintit. Nimeni nu pusese ochii pe acel petec de pământ pe care târfele lui îşi făceau de ani de zile meseria.

Prin urmare, nu se prea sinchisea de zgomotele din spate. Şi totuşi, i se părea ciudat că paşii nu se opreau. Îi simţea apropiindu-se. De ce să-l fi urmărit cineva? A privit înapoi peste umărul stâng şi i s-a tăiat respiraţia, iar picioarele i s-au împleticit. Era o armă cum nu-i mai fusese dat să vadă – şi era aţintită spre el.

Înăuntrul catedralei, corul devenise o singură făptură, plămânii se umflau şi se strângeau ca foalele unei orgi uriaşe. Muzica era copleşitoare:

Şi se va arăta slava Domnului, şi toată suflarea o va vedea: căci aşa grăit-a gura Lui.

Howard Macrae privea acum drept înainte, străduindu-se din răsputeri să o ia la goană. Dar simţea o înţepătură ciudată în coapsa dreaptă. Piciorul începea să-i cedeze, să se năruie sub greutatea lui, refuzând să se supună comenzilor. *Trebuie să fug!* Dar trupul nu reacţiona. Părea să se mişte cu încetinitorul, ca prin apă.

Acum răzmeriţa îi cuprinsese şi braţele, care deveniseră întâi grele şi apoi ajunseră să atârne, fleşcăite. Creierul îi funcţiona cu viteza cerută de primejdie, dar şi el părea deja copleşit, ca şi cum ar fi fost acoperit brusc de un val. Se simţea tare obosit.

S-a trezit prăbuşit pe caldarâm, ţinându-şi strâns piciorul drept, conştient că acesta şi celelalte membre se lăsau cotropite de amorţeală. A privit în sus. Nu se zărea decât licărul de oţel al unui tăiş.

În catedrală, Will îşi simţea inima înteţindu-şi bătăile. *Mesia* ajunsese în punctul culminant, toţi ascultătorii o simţeau limpede. O voce de soprană plutea deasupra lor:

Dacă Dumnezeu e cu noi, cine cutează să fie împotriva noastră?

Cine poate ridica glasul împotriva alesului lui Dumnezeu?

Dacă Dumnezeu este cel care îndreptăţeşte, cine ar putea osândi?

Macrae nu era în stare decât să se uite la tăişul care plana ameninţător deasupra pieptului său. A încercat să vadă cine se afla dincolo de el, să desluşească un chip, dar n-a putut. Sclipirea metalului îl năucea; parcă adunase pe suprafaţa dură, şlefuită, toată lumina lunii. Ştia că ar trebui să fie îngrozit: vocea din capul lui spunea că era. Dar părea straniu de îndepărtată, ca un comentator care descrie un meci de fotbal jucat undeva, la distanţă. Howard vedea cuţitul apropiindu-se, şi totuşi era ca şi cum asta i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Acum orchestra se dezlănţuise, forţa cu care muzica lui Händel se revărsa în biserică era atât de mare, încât ar fi putut trezi şi sfinţii. Vocile de alto şi tenor se uniseră, cerând să afle: *Unde este, moarte, înţepătura ta?*

Will nu se dădea în vânt, ca tatăl lui, după muzica clasică, însă măreţia şi forţa ei făcuseră să i se zbârlească părul de pe ceafă. Continuând să se uite drept înainte, încerca să-şi imagineze expresia de pe chipul tatălui: şi-l zugrăvea fermecat cu totul, şi spera că în spatele înfăţişării încântate s-ar putea furişa şi un strop din plăcerea de a împărtăşi acea clipă cu unicul lui fiu.

Tăişul a coborât, mai întâi de-a curmezişul pieptului.

Macrae a văzut dâra roşie pe care o lăsa, ca şi cum cuţitul n-ar fi fost decât o pensulă plină de vopsea. Pielea părea să se umfle şi să se băşice; nu înţelegea de ce nu simţea nici o durere. Acum cuţitul aluneca în jos, despicându-i stomacul ca pe un sac de grâu. Conţinutul său s-a revărsat, un ghem moale şi cald de organe vâscoase. Howard a urmărit toate astea, până când cuţitul s-a ridicat, în cele din urmă. Doar atunci a putut vedea faţa ucigaşului. Din gât i-a ieşit un sughiţ de surpriză – şi de recunoaştere. Apoi tăişul i-a găsit inima şi totul s-a întunecat;.

Misiunea începuse.

Capitolul 2

Vineri, ora 21:46, Manhattan

Coriştii au făcut o plecăciune, dirijorul s-a înclinat, lac de sudoare. Dar Will nu auzea decât un sunet: aplauzele tatălui lui. Se minuna de decibelii pe care erau în stare să-i producă mâinile alea mari, izbindu-se cu un pocnet care suna precum doi drugi de lemn lovindu-se unul de altul. Îi trezeau o amintire aproape pierdută. Era într-o zi de împărţire a premiilor, în Anglia, singura dată când tatăl lui fusese acolo. Will avea zece ani şi, când s-a dus să-şi ia premiul pentru poezie, a fost sigur că aude, chiar peste hărmălaia celor o mie de părinţi aflaţi acolo, sunetul limpede al aplauzelor tatălui lui. Atunci a fost mândru de mâinile puternice ale acestui străin, făcute parcă din lemn de stejar, mai puternice decât ale oricărui bărbat din lume, era sigur de asta.

Sunetul nu era mai slab nici acum, când tatăl lui, care împlinise deja cincizeci de ani, se afla la jumătatea vieţii. Era, ca întotdeauna, într-o formă foarte bună, suplu, cu părul alb tăiat scurt: nu făcea jogging şi nici nu mergea la sală: călătoriile cu barca din fiecare weekend petrecut la Sag Harbor îl ţinuseră în formă. Continuând să aplaude, Will s-a întors către el, dar privirea tatălui nu s-a clintit. Când a zărit roşeaţa uşoară din jurul nasului său, Will şi-a dat seama, uluit, că ochii bărbatului în vârstă erau umezii: muzica îl emoţionase, dar nu voia ca fiul său să-i vadă lacrimile.

Asta l-a făcut pe Will să zâmbească în sinea lui. Un bărbat

cu mâini puternice ca nişte copaci, care dă apă la şoareci când aude un cor îngeresc. În acel moment a simţit vibraţiile. S-a uitat la BlackBerry, pe care apăruse un mesaj de la biroul de ştiri locale: „Ai o misiune. Brownsville, Brooklyn. Crimă."

Stomacul lui Will a tresărit uşor, acea mişcare aerobică în care se împletesc încântarea şi nervozitatea. Era pe felia „tura de noapte a caraliilor" la biroul de ştiri locale al lui *Times*, tradiţionalul botez al focului pentru cei care aveau să avanseze rapid în carieră, ca el. Indiferent dacă avea să fie numit mai apoi corespondent în Orientul Mijlociu, sau şef al agenţiei din Beijing, sau poate că avea să se ocupe de logistica ziarului, mai întâi trebuia să înveţe elementele de bază ale jurnalisticii. Aşa gândeau cei de la *Times.* „O să ai destulă vreme să scrii despre puciuri. Mai întâi învaţă să scrii despre o expoziţie florală", zicea Glenn Harden, redactorul de la ştirile locale. „Trebuie să cunoşti oamenii, şi asta o faci chiar aici."

Pe când corul primea cu încântare aclamaţiile, Will s-a întors către tatăl lui, ridicând din umeri a scuză şi arătând spre BlackBerry. *Datoria*, mormăi el, în vreme ce îşi lua haina. Acea inversare a rolurilor îi procura o plăcere secretă. După ce trăise ani de zile în lumina glorioasei cariere paterne, era rândul lui Will să se supună imperativelor profesionale.

„Ai grijă de tine", şopti bărbatul mai în vârstă.

Ajuns afară, Will a făcut semn unui taxi. Şoferul asculta ştirile pe NPR, şi Will l-a rugat să dea radioul mai tare. Nu că s-ar fi aşteptat să audă ceva despre Brownsville, dar făcea asta întotdeauna – în taxiuri, chiar şi în magazine sau baruri. Nu putea trăi fără să asculte ştirile, şi asta încă din adolescenţă.

Ratase ştirea principală, şi acum se ajunsese deja la cele externe. O chestie din Anglia. Întotdeauna ciulea urechea atunci când venea vorba despre ţara pe care o considera încă patria lui. Se născuse în America, însă perioada în care se formase, între opt şi douăzeci şi unu de ani, o petrecuse în Anglia. Iar acum, auzind că Gavin Curtis, Ministrul Finanţelor, avea probleme, Will a ascultat cu şi mai mare atenţie. Hotărât să le dovedească celor de la *Times* că talentele lui depăşeau biroul de ştiri locale, şi să se asigure că şefii află de studiile economice pe care le făcuse la Oxford, chiar a doua zi de la

angajare Will a trimis un articol la secţiunea de trecere în revistă a evenimentelor săptămânii. Propusese chiar un titlu: *„Este căutat: un bancher al lumii”.* Fondul Monetar Internaţional avea nevoie de un nou conducător, şi se spunea că favoritul era Curtis.

„...primele acuzaţii au fost lansate de un ziar britanic”, spunea vocea de la NPR, „care a declarat că a descoperit «nereguli» în conturile Ministerului de Finanţe. Un purtător de cuvânt al domnului Curtis a respins astăzi toate insinuările privind corupţia.” Will a mâzgălit o notă, în vreme ce o amintire încerca să iasă la suprafaţă. A alungat-o repede înapoi.

Avea lucruri mai urgente de făcut. A scormonit prin buzunar după telefon. Mesaj rapid către Beth, care se molipsise de tendinţa lui pur englezească de a scrie. Degetul său mare ajungea la o viteză supranaturală în timp ce apăsa pe tastele cu cifre care se preschimbau rapid în litere.

Prima mea crimă! Ajung târziu.. Te iubesc.

Se vedea deja locul unde trebuia să ajungă. Lumini roşii se roteau fără zgomot în întunericul nopţii de septembrie. Luminile erau amplasate pe două maşini ale poliţiei municipale care aproape că îşi atingeau boturile, formând o săgeată, ca şi cum voiau să ascundă vederii o porţiune a drumului. În faţa lor fusese instalat în pripă un cordon de izolare, format din mai multe fâşii de bandă galbenă, folosită în poliţie. Will a achitat cursa, a coborât şi s-a uitat în jur. Clădiri în ruină.

S-a apropiat de prima fâşie de bandă, până ce o poliţistă s-a îndreptat spre el ca să-l oprească. Arăta plictisită. „N-aveţi voie să treceţi, domnule.”

Will s-a scotocit prin buzunarul de la piept al hainei de in. „Presa?” a întrebat, cu un zâmbet pe care îl spera cuceritor, fluturându-şi noua legitimaţie de ziarist.

Privind în altă parte, femeia a schiţat un gest cu mâna dreaptă. *Mergeţi.*

Will s-a strecurat pe sub bandă şi s-a trezit într-un grup de vreo şase persoane. Alţi reporteri. *Am întârziat,* s-a gândit el, enervat. Unul dintre ei era de vârsta lui, înalt, cu părul

incredibil de drept şi cu pielea pudrată într-o nuanţă nefirească de portocaliu. Will era sigur că-l ştia, dar nu-şi amintea de unde. Apoi i-a văzut cablul răsucit din ureche. Sigur că da, Carl McGivering de la NY1, postul de ştiri non-stop al New York-ului. Ceilalţi erau mai bătrâni, cu ecusoane de presă jerpelite, spânzurate de gât, arătând de ce publicaţie ţineau: *Post, Newsday*, plus o serie de gazete comunitare.

— Cam târziu, puştiulică, a zis unul dintre ei, cel mai fioros din toată gaşca, probabil starostele echipei care se ocupa de crime. Mă întreb de ce oare?

După cum aflase Will la prima lui angajare, la *Bergen Record* din New Jersey, zeflemeaua din partea gazetarilor mai bătrâni era una dintre chestiile pe care reporterii tineri ca el trebuiau să le înghită, vrând-nevrând.

— Oricum, eu nu mi-aş bate capul, zicea Moş Vreme de la *Newsday.* O simplă reglare de conturi între bande.

După cât se pare, cuţitele sunt în mare vogă zilele astea.

— Tăişurile: noile puşti. Ar putea fi un articol despre modă, a rânjit cel de la *Post,* stârnind hohote de râs; Will avea senzaţia că tocmai întrerupsese întrunirea lunară a Clubului Reporterilor Veterani. Bănuia că săgeata îl viza, sugerând că el (şi poate chiar şi *Times*) erau prea efeminaţi ca să se ocupe ca lumea de crimă, care era o treabă pentru bărbaţii adevăraţi.

— Aţi văzut cadavrul? a întrebat Will, convins că exista un termen familiar, pe care refuza ostentativ să-l folosească. „Răcitura", poate.

— Mda, uite-l colea, a zis starostele, arătând cu capul spre maşinile de poliţie, un soi de luminiş făcut de mâna omului în acea junglă urbană. Mişunau pe acolo câţiva poliţai blazaţi, unul avea în mână un bloc-notes, dar nici urmă de fotograf al poliţiei. Will ratase, probabil, partea asta.

Cadavrul zăcea în ţărână, sub o pătură. Will a făcut un pas înainte, ca să se uite mai bine, dar unul dintre poliţişti i-a tăiat calea.

— De-aici încolo nu au voie decât persoanele autorizate, domnule. Toate întrebările le puneţi BRPP-ului de acolo.

—BRPP?

— Inspectoarea de la Biroul de Relaţii cu Presa al Poliţiei, spuse el de parcă îi vorbea unui copil tălâmb care uitase tabla înmulţirii.

Lui Will îi venea să-şi tragă singur şuturi pentru întrebarea aia. Ar fi trebuit să lase impresia că ştia deja.

BRPP-ul stătea de cealaltă parte a cadavrului, vorbind cu tipul de la TV. Will a trebuit să ocolească, până a ajuns la vreo jumătate de metru de trupul neînsufleţit al lui Howard Macrae. S-a uitat îndelung la pătură, sperând să-şi facă o idee despre chipul de dedesubt. Poate că pătura va dezvălui un contur, ca acele măşti de lut folosite de sculptori. S-a uitat iarăşi şi iarăşi, însă linţoliul acela mohorât şi întunecat nu lăsa să se vadă nimic.

BRPP-ul era în mijlocul cuvântării.

— ... presupunem că este fie o reglare de conturi între bandele SVS şi Wrecking Crew, fie o încercare a reţelei de prostituţie din Houston de a prelua teritoriul lui Macrae.

Abia atunci l-a observat pe Will, iar expresia ei s-a schimbat imediat, indicând o totală lipsă de familiaritate. Obloanele fuseseră trase. Will a priceput mesajul: tonul neoficial era doar pentru Carl McGivering.

— Aţi putea să-mi daţi şi mie câteva detalii?

— Un bărbat afro-american, patruzeci şi trei de ani, circa 90 de kilograme, identificat ca Howard Macrae, a fost găsit mort în această seară, la ora 21:27, la intersecţia străzilor Saratoga şi St Marks. Poliţia a fost anunţată de un locuitor din împrejurimi, care a sunat la 911 după ce a găsit cadavrul, pe când se întorcea de la magazinul 7-Eleven. Inspectoarea a arătat cu capul către magazin: *acolo.* Moartea pare să fi fost provocată de secţionarea arterelor, hemoragie internă şi stop cardiac în urma înjunghierii brutale şi repetate. Poliţia municipală încadrează acest delict în categoria omucidere şi nu va precupeţi nici un efort pentru a-l aduce pe făptuitor în faţa instanţei.

Tonul artificial îi spunea lui Will că era un discurs învăţat pe de rost, pe care cei de la BRPP erau obligaţi să-l tot repete. Fără îndoială, fusese scris de o echipă de consultanţi externi, care au redactat probabil şi o declaraţie privind misiunea

Poliţiei Municipale din New York care să se asorteze. *Nu va precupeţi nici un efort.*

— Aveţi vreo întrebare?

— Da. Spuneaţi ceva despre prostituţie?

— Vreţi să vorbim despre fondul problemei?

Will a dat din cap că da, acceptând formula: putea folosi orice spunea BRPP-ul, cu condiţia să nu-i atribuie ei afirmaţiile.

— Tipul era peşte. Ştiut de noi şi de toată lumea de pe aici. Avea un bordel, pe Atlantic Avenue, aproape de Pleasant Place. Genul de casă de toleranţă demodată, fete, camere – toate sub acelaşi acoperiş.

— Bun. Cum se face că a fost găsit chiar în mijlocul străzii? Nu e cam ciudat faptul că nu au încercat să ascundă cadavrul?

— Ăsta e modul de operare la reglările de conturi între bande. Ca împuşcarea dintr-o maşină în mers. Se face pe faţă, sub ochii tăi. N-au încercat să ascundă cadavrul pentru că asta face parte din joc. Vor să trimită un mesaj. Să ştie toată lumea: „Noi am făcut-o şi ne doare-n pix că se ştie. Şi ţi-am face-o şi ţie".

Will a notat cât de repede a putut şi i-a mulţumit BRPP-ului. A scos celularul şi a transmis la biroul de ştiri locale cele aflate; i s-a spus să se întoarcă la redacţie, mai avea încă timp să prindă ultima ediţie. Nu aveau nevoie decât de câteva paragrafe. Asta nu l-a surprins. Citea *Times* de destulă vreme ca să ştie că nu era genul de material care să se lăfăie pe prima pagină.

N-a dezvăluit nimănui, nici celor de la birou, nici BRPP-ului, nici celorlalţi reporteri faptul că era, în realitate, prima crimă de care se ocupa. La *Bergen Record* asasinatele erau evenimente rare, care nu se încredinţau reporterilor cu caş la gură de teapa lui. Şi era mare păcat, pentru că Will observase un detaliu, dar îl alungase imediat din minte. Ceilalţi gazetari erau prea obosiţi ca să-l remarce, dar Will l-a văzut. Din nefericire, a presupus că era o chestie de rutină.

Nu şi-a dat seama pe moment, dar amănuntul era departe de a fi aşa ceva.

Capitolul 3

Sâmbătă, ora 0:30, Manhattan

La birou, a apăsat pe tasta *send,* a împins scaunul în spate şi s-a întins de i-au trosnit oasele. Trecuse o jumătate de oră de când bătuse miezul nopţii. S-a uitat împrejur: cele mai multe dintre birouri erau goale, doar în zona în care se făcea paginaţia ediţiei de dimineaţă era încă toată lumea – tăiau, rescriau şi bibileau produsul finit care urma să se lăfăie în câteva ore pe toate mesele din Manhattan, la micul dejun.

S-a plimbat un pic prin birou, îmboldit de o formă mai atenuată a euforiei declanşate de trimiterea unui document – acea explozie de adrenalină şi uşurare care apare când e gata un articol. Mergea fără ţintă, aruncând câte o privire fugară meselor la care lucrau colegii lui, scăldate doar în lumina pâlpâitoare a imaginilor de pe CNN, pe care le urmăreau fără sonor.

Biroul era un spaţiu deschis, însă un sistem de pereţi despărţitori îl diviza în alveole, în mici grupuri de câte patru birouri. Ca orice nou-venit, Will fusese plasat într-un colţ îndepărtat. Fereastra din dreptul lui dădea spre un zid de cărămidă: partea din spate a unui teatru de pe Broadway, pe care era lipit un afiş decolorat despre musicalul cu cel mai mare număr de spectacole din oraş. În aceeaşi alveolă se afla şi Terry Walton, fostul şef al agenţiei din Delhi, care revenise la New York într-un soi de dizgraţie; Will încă nu aflase despre ce boacănă era vorba. Pe masa lui de lucru se aflau teancuri minuţios aranjate care înconjurau un singur bloc de coli galbene. Scrisul de pe ele era atât de înghesuit şi de mărunt, încât nu pricepeai nimic dacă nu te uitai foarte atent: Will

bănuia că era vorba despre un sistem de protecţie pe care Walton îl folosea ca să-i împiedice pe băgăcioşi să tragă cu ochiul la lucrările lui. Rămânea de aflat motivul pentru care cineva din a cărui retrogradare la biroul de ştiri locale reieşea clar că nu lucra la articole care să afecteze securitatea naţională îşi lua astfel de măsuri de protecţie.

Alături se afla Dan Schwarz, al cărui birou părea gata să se prăbuşească. Se ocupa cu anchetele; abia dacă îi încăpea scaunul acolo, toată podeaua fiind acoperită de cutii de carton. Hârtiile se revărsau dintre alte hârtii; nici măcar ecranul monitorului nu se vedea prea bine din cauza avalanşei de bileţele Post-it lipite pe margine.

Biroul lui Amy Woodstein nu era nici super-curat, ca al lui Walton şi nici ca al lui Schwarz, un pericol pentru sănătatea publică. Era dezordonat, aşa cum şade bine cartierului general al unei femei care îşi avea propriile termene-limită – veşnic grăbită să plece ca să-i poată da drumul bonei, să primească o asistentă pediatră sau să ia un copil de la creşă. Nu folosise pereţii despărţitori ca să atârne alte hârtii, ca Schwarz, sau ilustrate elegante, chiar dacă desuete, ca Walton, ci poze cu familia. Odraslele ei aveau păr cârlionţat şi zâmbeau larg, arătându-şi toţi dinţişorii – şi, din câte putea vedea Will, erau tot timpul mânjite cu vopsele.

S-a întors la biroul lui. Încă nu îndrăznise să-l personalizeze; pe pereţii despărţitori, formaţi din panouri pe care se prind hârtii, se mai aflau încă anunţurile oficiale pe care le găsise la venire. Ledul telefonului clipea. Mesaj.

Salut, iubitule. Ştiu că e târziu, dar nu mi-e somn. Am o idee de milioane, sună-mă când termini. E aproape unu. Sună-mă repede.

S-a simţit imediat mai bine. Plănuise să intre în casă tiptil şi să înghită un bol de Cheerios înainte de culcare. Oare la ce se gândea Beth?

A sunat-o.

— Cum se face că eşti încă trează?

— Nu ştiu, poate din cauza primei crime despre care scrie soţul meu? Poate din cauza a tot ceea ce se întâmplă în acest

moment. Oricum, nu pot să adorm. Nu vrei să mergem să mâncăm *bagels*[1]*?*

— La ora asta?!

— Îhî. La Carnegie Deli.

— Acum?

— Iau un taxi.

Lui Will îi plăcea ideea pe care era conceput Carnegie Deli la fel de mult ca locul în sine, ba poate chiar mai mult. Noţiunea de cafenea care nu doarme niciodată, în care artiştii vechiului Broadway şi fetele un pic ofilite din trupele de revistă se pot întâlni după spectacol ca să mănânce un sandviş cu pastramă; oamenii care citeau prima ediţie a ziarelor de dimineaţă, răsfoind înfiguraţi paginile în căutarea ştirilor despre ultimul lor succes sau fiasco, în faţa cănilor umplute iar şi iar cu lichidul întunecat, aburind – toate astea erau atât de tipice New York-ului! Îi plăcea să vadă chelneriţe cu feţe obosite, oameni stând la coadă – toate lucrurile acelea îi confirmau ceea ce ştia că era ideea turiştilor despre marea metropolă. Presupunea că ar fi trebuit să depăşească deja faza asta; la urma urmei, trăia de mai bine de cinci ani în America. Dar nu putea pretinde că era un american nativ.

A ajuns primul, ocupând o masă din spatele unui grup gălăgios de cupluri între două vârste. Prindea frânturi de conversaţie, destul ca să priceapă că nu erau din Manhattan, ci din New Jersey. Bănuia că fuseseră la un spectacol, fără îndoială o revistă care rezista de multă vreme, iar acum adăugau la experienţa lor newyorkeză gustarea luată după miezul nopţii.

Apoi a văzut-o. Will a întârziat un pic să-i facă semn cu mâna, ca să-şi umple ochii de făptura ei. Se cunoscuseră în ultimele lui săptămâni la Columbia, şi el s-a îndrăgostit lulea cât ai bate din palme. Înfăţişarea ei încă îi mai făcea inima să tresalte: părul lung, negru, încadrând faţa albă cu ochi mari şi verzi. Doar o privire şi punea stăpânire pe tine. Ochii ăia erau ca nişte eleştee adânci şi răcoroase – în care el râvnea să se

[1] Un fel de gogoşi, în bucătăria tradiţională evreiască.

scufunde.

A sărit în picioare ca să o întâmpine şi a fost învăluit imediat de parfumul ei. Izvora din părul cu aromă de soare şi mure care probabil venea de la un şampon, dar impregnat în piele devenea un parfum cu totul nou, doar al ei. Epicentrul se afla în acei câţiva centimetri de piele de după ureche. Era destul să-şi vâre nasul în acel colţişor ca să se umple de ea.

Acum şi-a îndreptat atenţia asupra gurii. Buzele lui Beth erau rotunde şi elastice; le simţea plinătatea în vreme ce o săruta. Pe neaşteptate, buzele s-au desfăcut un pic, atât cât să lase loc limbii care a atins uşor buzele lui, apoi limba. Ea a gemut uşor, încet, atât de încet că n-a auzit-o nimeni în afara lui, un sunet al plăcerii care l-a umplut pe loc de dorinţă. Care i-a produs o erecţie. Ea a simţit-o şi a gemut din nou, de data asta de surprindere şi încântare.

— Te bucuri *într-adevăr* că mă vezi.

Se aşezase în faţa lui, debarasându-se de haină cu o mlădiere ispititoare. L-a surprins privind-o.

— Îmi arunci ocheade?

— Ba bine că nu.

Ea a zâmbit larg.

— Ce luăm? Mă gândeam la tartă cu brânză şi ciocolată fierbinte, cu toate că ar merge un ceai...

Will continua să se uite la soţia lui, la felul în care bluza i se mula pe sâni. Se întreba dacă nu ar fi mai bine să lase naibii Carnegie şi să nu se mai oprească decât în patul lor cel mare şi cald.

— Hei! a zis ea, prefăcându-se indignată. Concentrează-te un pic!

Sandvişul lui cu pastramă, un morman scăldat în muştar, a sosit tocmai când îi povestea cum s-au purtat cu el veteranii la locul crimei.

— Aşadar, Carl ăla, cum l-o mai fi chemând...

— Tipul de la TV?

— Aha, se dădea mare în faţa poliţistei, stilul Raymond Chandler, detectiv particular uns cu toate alifiile...

—*„Hai, vinde-mi un pont, ştii că sunt prieten cu un avocat din centru*”.

— Întocmai. Iar eu sunt Dl. Novice de la efeminatul *New York Times*...

— Nu chiar atât de efeminat, după cât am constatat ceva mai devreme, a ridicat ea din sprâncene.

— Poate reuşesc să termin şi eu ce am de zis?

— Scuză-mă. Şi s-a întors la tarta ei cu brânză, nu ciugulind, cum făceau cele mai multe din femeile pe care le văzuse Will la New York, ci înfulecând bucăţi zdravene.

— Oricum, era clar că el avea să facă rost de informaţii confidenţiale, şi eu nu. Asta m-a pus pe gânduri. Poate ar fi cazul să încep să-mi fac nişte relaţii printre poliţişti.

— Cum, bând cu locotenentul O'Rourke până cădeţi amândoi sub masă? Nu te prea văd făcând aşa ceva. Şi apoi n-o să faci mulţi purici prin zonă. În vreme ce Carl cumîlmai-cheamă va fi tot la reportaje despre ambuteiajele din Staten Island, tu o să scrii articole despre, ştiu şi eu, Casa Albă sau Paris, sau chestii cu adevărat importante.

Will a zâmbit.

— Încrederea ta în mine e înduioşătoare.

— Nu glumesc, Will. Ştiu că aşa pare pentru că sunt mânjită pe faţă cu prăjitură. Dar vorbesc serios. Am încredere în tine.

Will a luat-o de mână.

— Ştii ce cântec am auzit azi la serviciu? E ciudat, pentru că nu auzi niciodată la radio cântece din astea, dar era atât de frumos!

— Ce cântec?

— Unul al lui John Lennon, nu-mi amintesc ce titlu are. Dar înşiră toate lucrurile în care crede lumea, şi zice „Nu cred în Isus, nu cred în Biblie, nu cred în Buddha", şi altele, ştii tu, Hitler şi Elvis şi ce-o mai fi pe-acolo, şi apoi zice „Nu cred în Beatles, cred doar în mine, în Yoko şi în mine." Şi m-a făcut să încremenesc în mijlocul sălii de aşteptare a spitalului. Pentru că – o să-ţi zici în sinea ta că e stupid – dar am impresia că în asta cred şi eu.

— În Yoko Ono?

— Nu, Will, nu în Yoko Ono. Cred în noi, în tine şi în mine. În asta cred.

Instinctiv, Will avea tendinţa să glumească în astfel de momente. Era prea englez pentru declaraţiile directe. Avea prea puţină experienţă a iubirii mărturisite şi habar n-avea cum să se poarte când se confrunta cu aşa ceva. Dar acum, în acest moment, a rezistat tendinţei de a trânti o poantă sau de a schimba subiectul.

— Ştii că te iubesc.

— Ştiu.

Au tăcut amândoi, ascultând sunetul scos de furculiţa cu care Beth râcâia farfuria.

— S-a întâmplat azi la serviciu ceva care te-a făcut să...

— Ţii minte puştiul pe care îl tratez?

— Copilul X?

Will o tachina. Beth respecta cu stricteţe regula confidenţialităţii din relaţia medic-pacient şi discuta foarte rar şi în termeni extrem de codificaţi despre cazurile ei în afara spitalului. Sigur că o înţelegea şi chiar îi respecta atitudinea. Dar asta îl împiedica să o sprijine aşa cum îl sprijinea ea pe el, să o încurajeze în meseria ei cu tot la fel de multă fervoare. Când politica internă a spitalului începuse să creeze probleme el s-a familiarizat cu personajele cheie şi i-a sugerat de care colegi să se apropie, ca să şi-i facă aliaţi, şi pe care să-i ocolească. În primele lor luni împreună şi-a închipuit că vor petrece împreună seri nesfârşite în care să discute cazurile grele, în care Beth să-i ceară părerea despre un „pacient" misterios care refuza să-şi deschidă inima sau despre un vis care era greu de interpretat. Se vedea pe sine masând umerii soţiei şi oferindu-i, modest, ideea genială cu care în cele din urmă un copil cu gura ferecată poate fi convins să vorbească.

Dar Beth nu era deloc aşa. În primul rând, părea să aibă nevoie de asta mai puţin decât Will. Pentru el, un eveniment nu exista cu adevărat decât după ce îi vorbea lui Beth despre el. Ea părea în stare să-şi vadă singură de treburi, bazându-se pe propriile forţe.

— Da, bine. Copilul X. Ştii de ce mă ocup de el, nu? E acuzat – de fapt, e clar vinovat – de o serie de incendieri. La şcoală. La locuinţa vecinului. A dat foc unui teren de joacă. Stau de vorbă cu el de luni de zile şi nu a dat niciodată vreun

semn că i-ar părea rău. Nici cât negru sub unghie. Am fost nevoită să o iau de la Adam şi Eva, să încerc să-i explic însăşi ideea de bine şi de rău. Şi, deodată, ştii ce a făcut azi?

Beth privea acum în altă parte, spre o masă la care doi dintre ospătarii din schimbul de noapte luau şi ei masa.

— O ţii minte pe Marie, recepţionera? Şi-a pierdut soţul luna trecută; era înnebunită, vorbeam cu toţii despre asta. Puştiul ăsta – Copilul X – trebuie să fi aflat câte ceva, pentru că ia ghiceşte ce se apucă să facă azi? Vine cu o floare şi i-o dă lui Marie. Un trandafir roz superb, cu coadă lungă. Nu avea cum să fie smuls dintr-o tufă; trebuie să-l fi cumpărat. Şi chiar dacă l-a cules de pe undeva, nu contează. Îi dă trandafirul lui Marie şi zice: „asta e pentru tine, ca să-ţi aminteşti de soţul tău".

Marie e copleşită. Ia trandafirul, croncăne un mulţumesc şi dă fuga la baie, unde se umflă de plâns. Toţi care asistă la scenă, asistentele, medicii, toată lumea dă apă la şoareci. Ies din cabinet şi dau peste toată echipa trăind intens momentul. Şi acolo, în mijlocul lor, băieţelul ăsta – brusc, aşa arăta, ca un băieţel – care nu ştie prea bine ce a făcut. Asta m-a convins că e pe bune. Nu se umfla în pene, ca unul care s-a gândit „Ehei, asta ar fi o cale să mă pun bine cu ei". Arăta doar un pic uimit.

Până în acel moment, puştiul era pentru mine un huligan. Da, bine, ştiu – mai mult ca oricine ar trebui să trec peste „etichete" şi chestii de genul ăsta. A schiţat cu degetele ghilimele la cuvântul etichete, parodiindu-i evident pe cei care foloseau acel gest. Dar, dacă e să fiu cinstită, îl priveam ca pe un mic punkist nesuferit. Nu-mi plăcea deloc. Şi uite că face chestia asta atât de frumoasă. Pricepi? Un gest simplu şi frumos.

A rămas tăcută. Will nu voia să spună nimic, poate că mai urma ceva. În cele din urmă Beth a rostit „Ştiu şi eu...", pe un ton „oarecare", ca şi cum ar fi lăsat să se-nţeleagă că episodul era încheiat.

Au mai stat un pic la taclale, povestindu-şi unul altuia cum îşi petrecuseră ziua. El s-a aplecat de mai multe ori să o sărute, nădăjduind de fiecare dată să se repete răsfăţul cu deschiderea gurii. Însă ea i l-a refuzat. Cum stătea aplecată în

faţă, îi zărea spatele în locul în care se îmbina cu rotunjimea feselor şi un colţ de lenjerie ce se strecura între piele şi jeanşi. Îi plăcea nespus să o vadă pe Beth goală, dar priveliştea ei îmbrăcată doar cu lenjeria îl scotea întotdeauna din minţi.

— Plata, vă rog, a zis el, nerăbdător să o ducă acasă. Pe când ieşeau, şi-a strecurat mâna pe sub tricoul ei, peste pielea netedă a spatelui, şi a pornit-o spre sud, pe sub pantaloni. Ea nu s-a împotrivit. Iar el nu ştia pe atunci că va resimţi de o mie de ori în palme şi în minte acea senzaţie înainte ca săptămâna să se fi sfârşit.

Capitolul 4

Brooklyn, sâmbătă, 8:00

Aceasta este Ediţia de Weekend. Titlurile din această dimineaţă. Proprietarii de imobile ar putea beneficia de pe urma creşterii cu un sfert de procent a ratei dobânzilor la Banca Naţională; guvernatorul Floridei instituie în anumite zone starea de urgenţă, din cauza uraganului Alfred; şi scandal în stil englezesc. Mai întâi această ştire...

Era opt dimineaţa şi Will nu se trezise încă de-a binelea. Trecuse de mult de trei când au reuşit să adoarmă. Cu ochii încă închişi, a întins braţul spre partea unde ar fi trebuit să fie soţia lui. Aşa cum se aştepta, nici urmă de Beth. Plecase deja: o sâmbătă din patru dădea consultaţii şi în weekend, şi acum era una din sâmbetele alea. Energia ei îl uluia. Şi ştia prea bine că nici copiilor, nici părinţilor lor nu le-ar trece prin minte că motorul psihiatrului care îi trata funcţiona la un sfert din capacitatea cilindrică. Atunci când era cu ei, funcţiona la capacitatea maximă.

Will s-a târât jos din pat şi s-a îndreptat spre masa unde luau de obicei micul dejun. Nu avea chef să mănânce, ci să citească ziarul. Beth îi lăsase un bilet *„Bravo, iubitule. Azi e o zi mare, hai să petrecem pe cinste diseară”* – şi secţiunea cu ştirile locale deschisă la pagina la care trebuia, B3. *Se putea şi mai rău*, şi-a zis Will. „Crima din Brownsville – legată de prostituţie” proclama titlul care trona peste mai puţin de douăsprezece paragrafe. Şi între ele se afla numele lui. Când a intrat în

lumea presei a trebuit să ia o hotărâre: de fapt, o luase pe când era încă la Oxford şi scria articole pentru *Cherwell,* gazeta studenţească. Să semneze William Monroe Jr sau, pur şi simplu, Will Monroe? Mândria îi şoptea să fie el însuşi, asta însemnând să aibă un nume doar al său: Will Monroe.

A aruncat o privire peste prima pagină a ştirilor locale şi apoi a ziarului, ca să vadă care dintre noii săi colegi şi, ca atare, rivali – câştiga teren. A citit numele acestora şi s-a dus să facă duş.

În capul lui Will începuse să se contureze o idee, care creştea şi devenea tot mai clară în vreme ce se îmbrăca şi ieşea din casă, trecând pe lângă cuplurile tinere care împingeau cărucioare cu trei roţi sau îşi luau în tihnă micul dejun pe Court Street. Cobble Hill era plin de oameni ca el şi ca Beth: profesionişti de douăzeci-treizeci de ani, care transformaseră o zonă cândva sărăcăcioasă din Brooklyn într-un mic paradis al tineretului dinamic. În vreme ce se îndrepta către staţia de metrou Bergen Street, Will şi-a dat seama că mergea mai repede ca toţi cei din jur. Şi pentru el era un weekend de lucru.

Ajuns la birou, s-a dus drept la Harden, care răsfoia paginile din *New York Post* cu o viteză ce semnala dispreţul.

— Glenn, ce-ai zice despre „Anatomia unei crime: adevărul din spatele statisticilor despre crime”?

— Ascult.

— Ştii genul, „Howard Macrae ar putea să pară o simplă ştire din paginile interioare, încă una din victimele criminalilor din New York. Dar cum era el, de fapt? Care a fost viaţa lui? De ce a fost ucis?”

Harden s-a oprit din răsfoit şi a ridicat capul.

— Will, sunt un tip care locuieşte la periferie, în South Orange, a cărui grijă principală este să-şi ducă cele două fetiţe la şcoală dimineaţa. Nu era un exemplu, era purul adevăr. De ce mi-ar păsa de un peşte ucis în Brownsville?

— Ai dreptate. Nu e decât un nume pe listele poliţiei. Dar nu crezi că cititorii noştri ar vrea să ştie ce se întâmplă cu adevărat atunci când cineva este omorât în acest oraş?

Îşi dădea seama că Harden era în cumpănă. Ducea lipsă de reporteri: era Anul Nou evreiesc, ceea ce însemna că biroul de

ştiri de la *Times* era aproape pustiu, chiar şi pentru o zi de sâmbătă. Ziarul avea mulţi angajaţi evrei, şi acum cei mai mulţi dintre ei îşi luaseră liber pentru sărbătoarea religioasă. Dar nici nu voia să admită că era atât de obosit, încât nici măcar crimele nu-l mai interesau.

— Uite cum facem. Dă câteva telefoane, mergi până acolo. Vezi ce găseşti. Dacă dai peste ceva valabil, mai vorbim.

Will i-a cerut taximetristului să-l aştepte. Trebuia să aibă libertate de mişcare în următoarele ore, şi asta însemna să aibă la dispoziţie o maşină. Dacă era să fie cinstit, se simţea mai în siguranţă având la îndemână soliditatea reconfortantă a unei maşini. Nu-i pica bine să fie singur pe străzile alea.

După câteva minute se întreba deja dacă excursia aia merita într-adevăr efortul. Poliţistul Federico Penelas, primul sosit la locul crimei, nu era deloc vorbăreţ, răspundea aproape monosilabic.

— Era agitaţie când aţi ajuns acolo?

— Nţ.

— Cine era de faţă?

— Doi-trei tipi. Cucoana care a sunat.

— Aţi stat de vorbă cu ea?

— Am notat doar câteva amănunte, ce văzuse, când văzuse. I-am mulţumit că a sunat la Poliţia Municipală.

Din nou textul compus de consultanţi.

— Şi intra în sarcina dumneavoastră să puneţi acea pătură peste victimă?

Pentru prima dată, Penelas a zâmbit. Expresia era mai degrabă batjocoritoare decât amicală. *Habar n-ai de nimic.*

— Nu era din dotarea poliţiei. Poliţia foloseşte saci cu fermoar. Pătura era deja aruncată pe el când am ajuns acolo.

— Cine a pus-o?

— N-am idee. Cred că ăl de-a dat peste mort. În semn de respect, sau ceva de genul ăsta. Aşa cum i-au închis şi ochii. Oamenii fac chestii de-astea: aşa au văzut şi ei prin filme.

Penelas a refuzat să-i dea numele femeii care a descoperit cadavrul, dar când a telefonat la BRPP, acesta a fost mai comunicativ – în privinţa circumstanţelor, desigur. În cele din

urmă, Will obţinuse un nume: acum putea să se pună de-a binelea pe treabă.

A trebuit să umble din casă în casă ca să dea de ea. Aşa cum era, un tip de un metru nouăzeci din Upper East Side, îmbrăcat în pantaloni de dril şi haină albastră de in, cu accent englezesc, se simţea groaznic şi ridicol de alb înaintând prin acel cartier plin de negri săraci. Imobilele nu erau complet dărăpănate, dar erau în stare proastă. Graffiti, scări mirosind a urină şi multe ferestre sparte. Nu-i rămânea decât să se agaţe de orice persoană pe care o găsea pe afară şi să nădăjduiască să scoată ceva de la ea.

Şi-a impus pe loc o regulă: să nu vorbească decât cu femei. Ştia că era un semn de laşitate, dar şi-a zis că nu avea de ce să se ruşineze. Citise cândva o afirmaţie a unui mult-lăudat corespondent străin, care spunea că laşii sunt cei mai buni reporteri de pe front: vitejii nu se astâmpără şi sunt ucişi. Aici nu era chiar Orientul Mijlociu, dar şi pe străzile alea făcea prăpăd un soi de război – al drogurilor, al bandelor sau al raselor.

Prima femeie cu care a stat de vorbă nu ştia nimic, nici următoarea. A treia auzise numele ăla, dar nu-şi amintea unde. L-a trimis la altcineva, şi, din vecin în vecin, a ajuns în sfârşit la cea care îl găsise pe Howard Macrae.

O afro-americană de peste cincizeci de ani, pe nume Rosa. Will bănuia că era bisericoasă, una dintre acele negrese care împiedică astfel de comunităţi să se scufunde în mocirlă. S-a învoit să-l însoţească la locul crimei.

— Fusesem la prăvălie să-mi iau pâine şi apă minerală, parcă, şi am văzut pe trotuar ceva care arăta ca un morman. Îmi amintesc că asta m-a supărat: am crezut că iar aruncase cineva pe stradă vreo mobilă. Dar când m-am apropiat am văzut că nu era o canapea. Îhî. Era ceva prea jos şi cumva umflat.

— V-aţi dat seama că era un cadavru?

— Doar când am ajuns lângă el. Până atunci arăta ca, ce să zic... o formă.

— Era întuneric.

— Da, cam întuneric şi cam târziu. Oricum, când am ajuns

acolo mi-am zis în gândul meu: Nu-i nici canapea, nici scaun. Sub pătura aia e un cadavru.

— Scuzaţi-mă, dar vă rog să vă întoarceţi la ce aţi văzut chiar la început. Înainte să se pună pătura peste cadavru.

— Păi *asta* vă spun. Am văzut o pătură închisă la culoare sub care se zărea forma unui mort.

— Pătura era deja acolo? Deci nu aţi fost prima care a dat peste el. *Fir-ar să fie.*

— Ba *am fost* prima care l-a găsit. Eu am sunat la poliţie. N-a făcut-o nimeni altcineva. Atunci au auzit despre asta.

— Dar trupul era deja acoperit?

— Chiar aşa.

— Poliţia pare să creadă că dumneata ai aşternut pătura aia, Rosa.

— Se înşală. De unde să iau eu pătură în toiul nopţii? Sau credeţi că negrii îşi cară păturile după ei, să fie, acolo, la vreo nevoie? Ştiu că lucrurile merg prost pe aicea, dar nici chiar în halul ăsta. Nimic din toate astea nu fusese rostit cu amărăciune.

— Corect. Will a făcut o pauză, neştiind pe ce pistă să apuce. Atunci cine a pus pătura aia pe el?

— Vă zic ce i-am zis şi poliţistului. Aşa l-am găsit. Şi era o pătură ca lumea. Moale. Poate din caşmir. Oricum, ceva scump.

— Îmi pare rău că insist, dar e posibil să nu fi ajuns acolo prima?

— Nu prea văd cum. Sunt sigură că vi s-a spus la poliţie. Când am ridicat pătura şi am aruncat o privire, cadavrul nu se răcise încă. La momentul ăla nici măcar nu era un cadavru. Încă mai era *om.* Pricepeţi? Era cald încă. De parcă de-abia se petrecuse totul. Sângele mai curgea. Clipocea, ca apa care se scurge dintr-o ţeavă. Era îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor. Şi ştiţi care era lucrul cel mai ciudat? Avea ochii închişi, de parcă i-ar fi închis cineva.

— Să nu-mi spuneţi că nici pe asta n-aţi făcut-o dumnea-voastră.

— N-am făcut-o eu. N-am zis niciodată că aş fi făcut-o eu.

— Cine credeţi că a făcut asta – vreau să zic, cine i-a închis

ochii?

— O să ziceţi poate că nu-s întreagă la cap, doar ştiţi cum l-au înjunghiat pe bietul om, dar era ca şi cum... Nu, o să ziceţi că nu-s întreagă la cap.

— Spuneţi, vă rog. Nu cred deloc că aţi fi nebună. Spuneţi mai departe.

Acum Will îşi încovoia spinarea, o mişcare instinctivă. De obicei înălţimea era un avantaj: putea să intimideze. Dar în acest moment nu voia să îi impună femeii. Dorea să o facă să se simtă la largul ei. Şi-a aplecat umerii şi mai jos, ca să se poată uita în ochii ei fără să o silească să-şi înalţe capul.

— Spuneţi mai departe.

— Ştiu că omul a avut parte de o moarte cumplită. Dar trupul lui arăta ca şi cum ar fi fost aşezat, cumva, cum să zic, să se odihnească.

Will a tăcut, mozolind capătul stiloului.

— Vedeţi, v-am zis eu. Mă credeţi nebună. Poate chiar sunt!

Will i-a mulţumit şi şi-a continuat drumul printre case. După câteva blocuri a ajuns într-o zonă cu adevărat sordidă. Imobile cu ferestre şi uşi acoperite cu scânduri, despre care ştia că sunt vizuine de drogaţi; privirile furişe ale tinerilor care strecurau în mâna cuiva câte un pacheţel cafeniu, uitându-se în altă parte. Pe ăştia trebuia să-i întrebe despre Howard Macrae.

Deja renunţase la haină – un gest util în ziua aceea însorită de septembrie – dar tot se mai izbea de muţenie. Era prea alb, accentul îi era prea diferit. Cei mai mulţi credeau că e un gabor în civil, probabil de la brigada antidrog. Iar maşina care îl urma la câteva blocuri distanţă îi făcea şi mai recalcitranţi pe cei care o observau. Cei mai mulţi îşi luau tălpăşiţa în clipa în care zăreau carnetul de însemnări.

Prima spărtură a gheţii a venit ca de obicei – din partea unui singur om.

Will a dat peste cineva care îl cunoştea pe Macrae. Omul părea cam pişicher, dar, dincolo de toate, era plictisit, şi nu avea nimic mai bun de făcut decât să-şi omoare câteva ore din zi vorbind cu un reporter. Bătea câmpii, povestind cu lux de

amănunte tot felul de dispute locale total irelevante, petrecute de mult şi fără nici o legătură cu cazul de faţă, de parcă ar fi fost subiecte de maxim interes pentru *The New York Times.* „Fârtate, ce mai pleaşcă pentru ziarul tău!" zicea într-una, cu un râs cavernos, de fumător înrăit. *Hee-hee-hee.* Will a tras concluzia că întâlnirea cu indivizi glumeţi de genul ăla reprezenta unul dintre riscurile meseriei.

— Bun, cum rămâne cu Howard Macrae? a zis Will, când noua lui cunoştinţă s-a oprit, în sfârşit, să-şi tragă sufletul pe când analiza defectele sistemului de stopuri de pe Fulton Street..

A reieşit că nu-l cunoştea chiar aşa de bine pe Macrae, dar că ştia nişte tipi care îl cunoşteau. S-a oferit să-l pună pe Will în legătură cu ei, recomandându-l de fiecare dată cu nepreţuitul certificat de bună purtare : „E băiat de treabă".

În curând, Will a început să-şi facă o imagine clară. Macrae făcea parte, garantat, din drojdia societăţii. Nu încăpea nici o îndoială. Ţinea un bordel; făcea asta de ani de zile. Era foarte respectat în acea comunitate sordidă: după cât se părea era un peşte excelent. Bordelul lui mergea ca pe roate, avea grijă să arate bine – ba chiar ducea hainele fetelor la spălătoria automată. Will a intrat, să vadă camerele cu ochii lui. Cel mai bun lucru pe care îl putea spune e că nu arăta atât de dezgustător pe cât îşi închipuise. Arăta cam ca o clinică dintr-o zonă săracă. Nu erau ace de seringă aruncate pe podea. A zărit chiar şi un răcitor pentru apă.

Prostituatele i-au spus aceeaşi poveste. „Domnu', nu po' să vă zic mai mult decât v-a spus cucoana aia: vindea păsărici. Asta făcea. Lua banii, ne dădea şi nouă oarece şi restu-l umfla el."

Howard părea să fi fost un soi de peşte fericit. Bordelul era teritoriul lui şi el era, evident, o gazdă simpatică. Will a aflat că seara dădea muzica tare şi dansa.

Se făcuse deja târziu când Will a dat peste ceea ce căutase toată ziua: cineva care să deplângă sincer moartea lui Howard Macrae. Luase legătura cu cei de la pompele funebre, care aşteptau transferarea cadavrului de la morga poliţiei. Taxiul l-a dus la sediul lor, un loc prăpădit, care arăta deprimant

chiar şi pentru zona aia. Will se întreba de câte dintre aceste „reglări de conturi între bande" trebuiseră să se ocupe.

Nu era pe-acolo decât recepţionera, o negresă tânără care avea cele mai lungi şi mai excentrice unghii vopsite pe care îi fusese dat să le vadă. Acestea constituiau singura pată de culoare din tot locul ăla.

A întrebat dacă luase cineva legătura cu ei pentru înmormântarea lui Howard Macrae. Vreo rudă? Nu, nimeni. Fata de la birou avea impresia că Macrae n-avea nici o rudă. Will a mormăit, nemulţumit: avea nevoie de mai multe amănunte personale, de ceva culoare, dacă voia ca articolul să iasă ca lumea.

Nu s-a lăsat. Nu întrebase nimeni de domnul Macrae, chiar nimeni? „A, păi, acuma că aţi pomenit de asta," a zis Unghii Vopsite. *În sfârşit,* şi-a zis Will. „O singură femeie, a sunat pe la prânz. A întrebat când îl înmormântăm. Voia să se roage la căpătâiul lui."

A găsit un Post-it pe care era scris numărul de telefon al femeii. Will a sunat imediat. Când aceasta a răspuns, i-a spus că suna de la firma de pompe funebre şi că ar dori să vorbească despre Howard Macrae. „Veniţi la mine", a zis ea.

În taxi, Will şi-a scos imediat BlackBerry-ul şi i-a trimis lui Beth un e-mail urgent. Comunicarea lor electronică avea un anume tipic: BlackBerry ziua, când ştia că soţia lui se afla lângă un calculator, iar seara SMS-uri.

Solicit urgent lecţie psihologie. Întâlnire cu femeia care cunoştea victima. Prefăcut ca lucrez la pompe funebre. Va trebui sa-i spun adevărul: cum s-o *fac fără să se înfurie si să mă dea afară? Nevoie de părerea ta nepreţuită, răsp urg, ajung acolo în câteva minute.*

XXW

A aşteptat; nici un răspuns.

Se lăsa deja întunericul când Will a bătut la uşa cu plasă de ţânţari. O femeie a scos capul pe fereastra de la etaj. Până în patruzeci de ani, îşi dădu Will cu presupusul; neagră, frumuşică. Avea părul lins, cu o nuanţă acaju. „Cobor îndată."

A zis că o cheamă Letiţia. N-a vrut să-şi spună numele de

familie.

— Uite ce e, numele meu este Will Monroe şi îmi cer scuze.

S-a pornit să turuie că era primul lui articol important, că a minţit pentru că era înnebunit la gândul că o să-şi dezamăgească şefii, când şi-a dat seama că ea nu făcea şi nu zicea nimic. Nu-l dădea pe uşă afară, nu făcea decât să-l asculte, cu o expresie uşor uimită. Cu vocea aproape stinsă, i-a servit o frază prefabricată: „Uite care e treaba, Letiţia. S-ar putea ca asta să fie singura şansă ca adevărul despre Howard Macrae să iasă vreodată la lumină." Dar era limpede că nu era nevoie să spună toate astea. Dimpotrivă, Letiţia părea bucuroasă că avea ocazia să vorbească.

L-a invitat cu un gest să treacă într-un salon înţesat cu jucării.

— Sunteţi rudă cu Howard? a început el.

— Nu, a zâmbit Letiţia. Nu, l-am întâlnit o singură dată pe tipul ăla. *(Tipul ăla. Hai c-am pornit-o bine,* şi-a zis Will. *Acum o să dăm peste chestiile cu adevărat murdare despre Macrae.)* Dar a fost destul.

Will s-a simţit dintr-odată cuprins de un val de emoţie. *Poate că Letiţia ştie despre Macrae un secret destul de tenebros ca să explice asasinarea lui. Sunt cu un pas înaintea poliţiei.*

— Când a fost asta?

— Acum aproape zece ani. Soţul meu – o să se întoarcă în curând – era la închisoare. (A surprins expresia lui Will.) Nu! Nu făcuse nimic. Era nevinovat. Dar n-aveam bani pentru cauţiune. Zăcea în celula aia noapte după noapte şi n-am mai putut răbda. Ajunsesem la disperare.

A ridicat privirea spre Will, şi în ochi i se citea speranţa că el o să priceapă restul. Că n-o să mai fie nevoie să pună totul în cuvinte.

— Se ştie că pe aici nu-ţi poţi umple iute buzunarele decât în două feluri. Ori vinzi droguri, ori...

Lui Will i-a picat fisa.

— Ori îl cauţi pe Howard.

— Chiar aşa. Mi-era silă de mine că-mi putuse trece aşa ceva prin cap. Toată copilăria am cântat în corul bisericii AME, domnule Monroe.

— Spuneţi-mi Will. Înţeleg.

— Am fost crescută cum se cuvine. Dar trebuia să-mi scot soţul din închisoarea aia. Aşa că m-am dus la... localul lui Howard.

Fără să privească în jos, Will mâzgălea în carneţel. *Ochii îi străluceau.*

— Îmi pusesem în gând să vând singurul lucru pe care îl aveam. (I se umpluseră ochii de lacrimi.) Nu mă hotăram să intru, mă pitisem în întuneric, şovăind. Howard Macrae m-a zărit. Mi se pare că avea în mâini o mătură, făcea curăţenie. M-a întrebat ce doresc. Suna cam ca „Pot să te ajut cu ceva?" I-am spus ce voiam. I-am spus de ce aveam nevoie de bani. Nu voiam să-şi închipuie cine ştie ce despre mine. Şi atunci tipul ăla, pe care-l vedeam pentru prima oară, a făcut cel mai ciudat lucru din lume.

Will s-a aplecat în faţă.

— Chiar atunci, s-a îndreptat spre o cameră care presupun că era locuinţa lui din acel... loc. A descuiat-o şi s-a apucat să strângă totul de pe pat.

— Să strângă totul?

— Îhî. La început m-am speriat, nu ştiam ce are de gând cu mine. Şi uite-l că se apucă să arunce aşternuturile unele peste altele, apoi trece la noptieră. Începe să strângă lucrurile. Scoate din priză combina muzicală, îşi scoate ceasul de la mână. Le pune pe toate peste morman. Apoi se apucă să le care, dându-mă la o parte din cale. Patul e marfă de marfă, larg, cu saltea groasă şi tare, unul din alea scumpe foc. Aşa că e destul de greu, dar omul tot trage şi împinge la el până îl scoate din odaie. Apoi descuie camioneta, o vechitură gata să se dezmembreze, şi încarcă patul în ea – cu perne şi aşternuturi cu tot. Apoi toate celelalte. Pe crucea mea că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce Doamne iartă-mă făcea tipul ăla. Şi atunci a coborât geamul şi mi-a zis că ne-ntâlnim în spatele clădirii, colţ cu Fulton Street. Face: „Ne vedem acolo în cinci minute".

Ei, acuma chiar că nu mai pricepeam nimic. Aşa că dau ocol clădirii, cum a zis omul. Şi îi văd camioneta parcată în faţa unei case de amanet. Iată-l şi pe Howard Macrae care arată

spre mormanul de lucruri şi nişte tipi ies şi descarcă totul, iar patronul îi dă banii. Şi până să am timp să dezmeticesc, Macrae vine şi-mi pune banii în mână.

— Dumneavoastră?

— Aha. Chiar aşa. Mie. Tare ciudat lucru! M-am întrebat de ce nu mi-a dat pur şi simplu nişte bani, dacă tot avea chef, dar nu, el ţine morţiş să facă sacrificiul ăsta mare, de parcă şi-ar fi vândut toate bunurile pământeşti. Şi n-am să uit niciodată ce mi-a zis atunci. „Uite aici nişte bani. Du-te şi scoate-ţi bărbatul – şi nu te face curvă". Şi l-am ascultat cu sfinţenie. Mi-am scos bărbatul de la zdup şi nu mi-am vândut trupul, niciodată. Datorită tipului ăluia.

S-a auzit un zgomot la intrare. Will s-a uitat în jur. Ajungeau până la el mai multe voci: trei sau patru copii şi un bărbat.

— Bună, scumpo.

— Will, acesta e soţul meu, Martin. Şi fetele mele, Davinia şi Brandi, iar el e băiatul meu – Howard. (Letiţia s-a uitat ţintă în ochii lui Will şi el a tăcut.) Martin, domnul e de la ziar. Tocmai pleca.

Când au ajuns la uşă, Will a şoptit:

— Soţul nu ştie?

— Nu, şi n-am de gând să i-o spun acum. Nici un bărbat nu trebuie să ştie aşa ceva despre nevasta lui.

Will era gata să-i spună că el crede, dimpotrivă, că majoritatea bărbaţilor ar fi mândri să ştie că nevestele lor sunt gata să facă un astfel de sacrificiu suprem, dar şi-a ţinut gura.

— Şi totuşi pe fiul lui îl cheamă Howard.

— I-am spus că mi-a plăcut întotdeauna numele ăsta. Dar *eu* ştiu adevăratul motiv, şi asta mi-e de-ajuns. Howard e un nume cu care băieţelul meu se poate mândri. Ascultaţi la mine, domnule Monroe: omul pe care l-au ucis aseară ar fi putut să păcătuiască în fiecare din zilele pe care i le-a lăsat Dumnezeu, dar era cel mai drept om pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

Capitolul 5

Sâmbătă, ora 21:50, Brooklyn

În seara aceea, în bucătărie, unde stăteau întotdeauna la taifas, Will urma ritualul obişnuit. Beth pregătea spaghetele, iar el se ţinea după ea, spălând cratiţele şi lingurile pe care le folosise. Îşi zicea că asta era o strategie isteaţă: planificare, evitarea muntelui de vase murdare de după cină. Will îi povestea lui Beth ce făcuse toată ziua.

— Tipul e un peşte împuţit, dar când vede că femeia se află într-o situaţie disperată îşi vinde şi haina de pe el ca să o ajute. O femeie pe care n-o văzuse în viaţa lui. Nu e incredibil?

Beth amesteca în oală, fără să zică nimic.

— Nu prea ştiu ce o să scoată Glenn de aici, dar femeia asta, Letiţia, e convinsă că Macrae i-a salvat viaţa. Că a salvat-o pe *ea.* E ceva, nu? Vreau să spun că o să iasă un articol trăsnet.

Beth părea absentă. Will a luat-o ca pe un semn de succes, de parcă nimerise drept la ţintă, făcându-şi soţia să încremenească într-o tăcere meditativă.

— Bun, gata cu asta. Tu ce-ai făcut azi?

Beth a ridicat capul, mâna cu care amesteca s-a oprit. L-a ţinţuit cu o privire lungă şi rece.

— Dumnezeule mare, abia acum mi-a venit în minte...

Biletul lui Beth din dimineaţa aia. *Azi e o zi mare.* L-a citit şi l-a uitat. Pe loc.

Beth nu zicea nimic, aştepta să-i audă explicaţiile.

— M-am dus la birou şi apoi am fost prins de povestea

asta. Probabil că mi-am închis telefonul când am vorbit cu femeia aceea. M-ai sunat?

—„Abia acum mi-a venit în minte”. Cum poţi să spui aşa ceva? Nu poate să-ţi „vină abia acum în minte” asta, Will. Nu merge aşa. Nu asta.

Avea în voce acea linişte ca de oţel care aproape îl speria pe Will. Era rezervată momentelor în care Beth era furioasă la culme. Îşi închipuia că dobândise această oţelire în timpul pregătirii psihologice: să nu-ţi ieşi niciodată din fire. În general, îi stârnea admiraţia, dar nu putea suporta să fie el cel vizat.

— De săptămâni întregi nu mă gândesc decât la asta şi ţie „abia acum ţi-a venit în minte.” Ai uitat de-a binelea! (Acum vocea era mai stridentă.) Ai avut o zi întreagă...

— Munceam...

— Întotdeauna munceşti sau te gândeşti la muncă. Nici măcar nu-ţi aminteşti de lucrul care ar trebui să fie cel mai important din viaţa noastră, iar eu nu mă gândesc decât la asta şi când mănânc şi când dorm şi la duş şi când fac orice altceva.

Ochii începeau să i se înroşească.

— Spune-mi ce-au zis.

— Crezi că scapi aşa uşor, Will? Dacă voiai să ştii ce au zis, ai fi venit cu mine la spital. Ai fi fost acolo cu mine.

Cuvintele acestea din urmă erau grele ca nişte ancore. Sigur că ar fi trebuit să o facă. Cum naiba uitase? Tot ce spusese ea era adevărat: din clipa în care s-a trezit, nu i-a fost capul decât la acest articol.

Era clar că trebuia să iasă din această fază inchizitorială a discuţiei – de ce nu s-a dus la întâlnire? – şi să ajungă repede la esenţa problemei: ce au spus doctorii? Dar cum să facă această trecere? Cunoştea o singură persoană care ar fi ştiut cum să facă o astfel de manevră în conversaţie, ce truc psihologic să folosească. Şi aia era Beth.

— Iubito, ştiu că am facut-o de oaie. Nu-mi vine să cred că am ratat întâlnirea aia. Ştiu că nu merit să aflu cum a fost. Dar îmi doresc nespus să ştiu şi eu. O să vorbim despre chestia asta – cu obsesia mea faţă de muncă – îţi promit. Dar acum

cred că ar trebui să-mi spui cum a fost.

Ea se aşezase, ţinând încă în mână lingura de lemn. În cele din urmă a vorbit, cu o voce stinsă, abia auzită, ca şi cum n-ar fi avut strop de suflu în ea.

— Nu m-au examinat, a fost doar o „conversaţie". Şi au zis că trebuie să mai încercăm trei luni până să ne apucăm de vreun tratament. (A suspinat din rărunchi, bâjbâind după un şerveţel.) Au spus că amândoi suntem perfect sănătoşi, dar că trebuie să mai aşteptăm un pic până să facem „pasul următor".

— Asta e o veste bună, nu? a zis Will, pe jumătate conştient că era o tactică greşită – trecerea prematură la atitudinea încurajatoare înainte de încheierea fazei tăcute, de ascultare. Raţional, ştia că Beth avea în primul rând nevoie să vorbească, să-şi descarce sufletul. Nu să se ciorovăiască, să explice sau să argumenteze. În mintea lui asta era limpede, dar gura lui n-a ţinut cont de nimic, vrând să aplaneze lucrurile imediat.

— Ba, s-ar putea ca pentru mine nu fie o veste bună, Will. Nu cred deloc că e o veste bună. Face totul şi mai al dracului de misterios. Dacă ovulele mele sunt atât de perfecte, iar sperma ta atât de a naibii de grozavă, de ce dracu' NU PUTEM AVEA UN COPIL?

A trântit lingura de lemn de perete, împroşcându-l cu sos de roşii, ca într-o pictură de-a lui Jackson Pollock, s-a răsucit pe călcâie şi s-a năpustit în dormitor. Will s-a luat după ea, dar i-a trântit uşa în nas. O auzea plângând.

Cum Dumnezeu reuşise să facă o boacănă atât de mare? Îi promisese că merg la clinică împreună, că o să-şi rezerve o oră sau două după-amiaza. Şi în loc de asta, s-a dus la birou şi a uitat complet de toate astea întreaga zi. Ba chiar îi trimisese lui Beth un mesaj pe BlackBerry – despre muncă – chiar la ora întâlnirii. Ştia ce credea soţia lui, de meserie psiholog. Că el se îngropa în muncă pentru a evita confruntarea cu problema reală: patru ani de căsătorie, doi ani de contacte sexuale fără anticoncepţionale şi un an de „străduanii" intense – şi Beth tot nu rămânea gravidă. Will ştia că aşa arăta situaţia, dar soţia lui nu avea dreptate. Nu trecea printr-o fază nouă. El fusese dintotdeauna ambiţios. Chiar şi la facultate muncea pe brânci:

când nu scria articole pentru *Cherwell,* încerca să vândă pe Fleet Street poveşti despre viaţa studenţească. Aşa era el făcut.

A sunt telefonul.

— Will?

— A, bună, tată.

— Voiam doar să ştiu dacă ţi-a plăcut concertul.

— Da, sigur. A fost minunat, a zis Will, trecându-şi degetele prin păr şi privind în podea. (Cum reuşise să facă o asemenea tâmpenie?) Ar fi trebuit să te sun. Corul a fost grozav.

— Pari cam necăjit.

— Nu, sunt doar obosit. A fost o zi plină. Îţi aminteşti de chestia aia de care am fost chemat să mă ocup, după concert, crima aia? Mi-a venit ideea să trec dincolo de ceea ce toată lumea credea că e un asasinat banal şi să văd despre ce e vorba în realitate. „Portretul statisticii unei crime", viaţa din spatele morţii, cam aşa ceva.

Prezenţa lui Beth dincolo de uşa trântită a dormitorului incendia apartamentul. Era limpede că ar fi trebuit să meargă acolo, să-i vorbească prin uşă, să o înduplece să iasă. Sau cel puţin să o înduplece să-l lase pe el să intre.

— O idee de milioane. Ce ai descoperit?

— Că era un gunoi, un peşte, scursura societăţii.

— Păi, presupun că nu e nici o surpriză. Nu în zona aia. Dar sunt nerăbdător să-ţi citesc articolul despre FMI; şi tu, chiar mai mult decât mine, aş zice. Auzi, Will, Linda îmi face semne. Suntem la un dineu în interesul organizaţiei Habitat – e aici şi „ştii tu cine" – şi trebuie să socializăm cu invitaţii. Pe curând.

Chiar şi în serile libere, şi-a zis Will, tatăl lui şi „partenera" – un cuvânt pe care Will nu reuşea să-l rostească decât în ghilimele – făceau lucruri foarte morale. Habitat pentru Omenire era una dintre organizaţiile preferate ale tatălui lui pe planul acţiunilor caritabile, „îmi place ideea unei cauze care nu îţi cere numai bani, ci şi timp şi muncă", spunea şi repeta Monroe Sr. „Îţi cere să-ţi deschizi inima, nu doar carnetul de cecuri", în biroul judecătorului era agăţată o fotografie a lui împreună cu fostul preşedinte – „ştii tu cine" – căţăraţi fiecare

pe o scară, amândoi cu cămăşi groase, în carouri, fostul preşedinte ţinând în mână un ciocan. Luau parte la una dintre acţiunile specifice organizate de Habitat: construirea într-o singură zi a unei locuinţe pentru cei care trăiau pe stradă. Undeva prin Alabama, parcă.

Se minuna de marele zel de-a face fapte bune al tatălui său. De fapt, îi trezea suspiciune. Cea mai cinică interpretare era că reprezenta doar o simplă tactică de a avansa în carieră, făcută să-i dea lui William Monroe Sr o imagine de om minunat, foarte potrivit pentru un loc pe cea mai înaltă treaptă a magistraturii din America. Mai precis, Will se întreba dacă nu cumva tatăl lui se străduia să-şi crească şansele din partea creştinilor evanghelici, care aveau rol important în numirea judecătorilor de la Curtea Supremă. Unii dintre rivalii tatălui erau creştini devotaţi, energici. Un liberal laic ca William Monroe Sr nu avea cum să-i egaleze, dar dacă ar fi putut să-şi mai înmoaie părţile dure, ateiste, n-avea nimic de pierdut. Cel puţin, asta bănuia fiul lui.

Will s-a îndreptat tiptil spre dormitor şi a crăpat un pic uşa. Beth dormea dusă. A închis uşa la loc, apoi a mâncat direct din cratiţă ce mai rămăsese din spaghete. Se simţea de parcă în apartament ar fi apărut brusc un zid înalt – iar el şi soţia lui se aflau de o parte şi de cealaltă.

A luat telecomanda şi a deschis televizorul la programul obişnuit: CNN.

„Acum ştirile externe, la Londra creşte scandalul în jurul ministrului de finanţe englez, Gavin Curtis, luat azi în focuri de către Biserică. Episcopul de Birmingham a cerut Camerei Lorzilor să mărească presiunea".

Will s-a ridicat ca să se uite mai bine. Curtis arăta obosit şi mult mai bătrân decât şi-l amintea. Venise la Oxford în timpul studenţiei lui Will. Pe atunci Curtis era în opoziţie, ocupându-se de problemele de protecţie a mediului. Venise în calitate de conferenţiar principal într-o dezbatere la Oxford Union: „Această Cameră crede că sfârşitul lumii e pe aproape". Will era pe atunci redactor de ştiri la *Cherwell* – şi şi-a încredinţat singur sarcina de a-i lua un interviu politicianului venit în vizită.

Nu se mai gândise la asta de ani de zile, dar atunci Curtis îi făcuse o impresie puternică. L-a luat în serios, purtându-se cu el de parcă ar fi fost un ziarist adevărat, chiar dacă Will nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani. Ciudat e că omul nu arăta deloc a politician, ci mai degrabă a profesor. Presărase tot timpul discuţia lor cu trimiteri la cărţi şi filme, întrebând dacă Will a citit lucrarea vreunui teolog olandez obscur sau dacă a văzut un nou şi controversat film polonez. Will şi-a încheiat interviul cu o senzaţie de inferioritate, dar, în acelaşi timp, convins că acest Curtis o să fie uitat curând: era prea intelectual pentru sportul sângeros al politicii din sferele înalte. Când personajul intervievat a ajuns în echipa guvernamentală, Will s-a simţit ruşinat de propria lipsă de fler politic.

CNN prezenta acum un clip cu un cleric cu părul alb, îmbrăcat într-un costum cenuşiu de sub care se întrezărea doar o fâşie din veşmântul purpuriu de pe dedesubt. Chipul episcopului, roşu de mânie, părea că încearcă să se asorteze cu cămaşa. CNN l-a prezentat drept conducătorul echivalentului britanic al Bisericii Renaşterii lui Iisus din America, o aripă extrem de strictă a evanghelismului. „Omul ăsta e un păcătos!" spunea despre ministru, printre murmurele de aprobare şi de dezaprobare din Cameră. „Dacă e adevărat că a băgat mâna în buzunarul public, trebuie dat afară!"

Will a închis televizorul şi s-a aşezat la calculator. Beth avea să doarmă până dimineaţă. I-a trecut prin cap să o trezească, să stea de vorbă. Aveau o regulă: să nu meargă la culcare certaţi. Dar dormea atât de adânc, încât era mai bine să nu o trezească acum. Văzuse cum arăta. Putea avea o mulţime de expresii diferite noaptea: seninătate, încruntare, chiar şi amuzament ironic. De câteva ori Will a fost trezit de râsul ei în somn, la cine ştie ce poantă. Dar acum, chiar dacă faţa îi era aproape ascunsă de părul castaniu cu reflexe arămii, observase pe fruntea ei ceea ce se temea că era o cută de îngrijorare, ca şi când s-ar fi concentrat intens. S-a imaginat netezind cuta aceea, cu o simplă atingere a mâinii. Poate că ar trebui să meargă şi să facă asta. Ba nu, şi-a spus. Dacă se trezeşte şi iar începe cearta? Mai bine să lase lucrurile aşa cum

sunt.

Sau mai bine să tragă tare toată noaptea, să scrie articolul despre Macrae şi să-l predea la prima oră. Cel puţin l-ar impresiona pe Harden. Şi ar fi o scuză să nu meargă în dormitor.

Când s-a aşezat în faţa tastaturii, mintea îi zbura necontenit de la Letiţia la Howard şi la străzile din Brownsville. Ştia ce îşi dorea Beth, dar biologia, sau altceva, le stătea în cale. El se simţise încurajat de atitudinea celor de la spital: să mai aşteptăm. Dar Beth nu era obişnuită cu rolul de pacient. Îi plăcea să stea pe celălalt scaun. Şi voia ceva limpede: un diagnostic, o procedură.

În plus, ştia prea bine, graviditatea nu era decât o parte a problemei. Pe Beth ajunsese să o irite concentrarea lui unilateral profesională, hotărârea de a se impune. Când s-au cunoscut, zicea că-i place grozav energia lui; o găsea sexy. Îl admira pentru că refuza să ducă o viaţă dulce, în umbra renumelui patern. El alesese calea grea – ar fi putut să se întoarcă în America la optsprezece ani şi să intre la Yale folosindu-se de numele de familie – şi asta o umplea de admiraţie. Însă acum ar fi dorit ca ambiţia să i se domolească. Apăruseră alte priorităţi.

Până la urmă a adormit, puţin după patru. A visat că se afla pe un lac, împingând o luntre cu fundul plat, asemeni unui gondolier de operetă. În faţa lui, răsucind o umbreluţă de soare, era o femeie. Probabil Beth, dar n-o vedea bine. A început să-i arunce priviri furişe, ţinând cu tot dinadinsul să-i vadă faţa. Dar soarele îi bătea direct în ochi.

Capitolul 6

Luni, ora 10:47, Manhattan

Păcătosul cel bun: povestea unei vieţi din New York şi a unei morţi

Will se uita la articolul lui, nu pe B6 sau B11, sau chiar B3, ci pe Al: prima pagină din *The New York Times.* Se uitase la el în metroul care îl ducea la birou, s-a mai uitat şi cât a mers pe jos şi şi-a petrecut cea mai mare parte din timpul în care a stat la birou prefăcându-se că nu se uită la el.

Cum a ajuns, a fost luat cu asalt de e-mail-urile de felicitare, de la colegii aşezaţi la un metru de el şi de la vechii prieteni ce locuiau pe alte continente, care aflaseră despre isprava lui din ediţia on-line a ziarului. Tocmai asculta ovaţiile de la telefon când a simţit un val traversând alveola lui, o deplasare tăcută de energie, ca forţa magnetică ce trece prin pilitura de fier. Era Townsend McDougal, într-una din rarele lui coborâri de pe Olimp ca să mărşăluiască printre trupele sale. Brusc, spinările au înţepenit; zâmbetele au încremenit. Will a văzut-o pe Amy Woodstein ducându-şi instinctiv mâna la ceafă, ca să-şi umfle un pic părul. Cronicarul veteran de la „Viaţa Oraşului" a încercat să-şi facă curăţenie pe birou, măturând totul dintr-o singură mişcare a mâinii şi, expediind câteva pachete boţite de Marlboro în sertarul cu creioane.

Direcţiunea ziarului *The New York Times* încă nu se obişnuise pe de-a-ntregul cu McDougal: fusese numit doar de câteva luni director executiv, şi nu reprezenta deloc o opţiune previzibilă. Predecesorii lui direcţi fuseseră aleşi din acea

pătură a societăţii newyorkeze care a dat oraşului multe dintre numele sale celebre, precum şi foarte mult din umorul şi limbajul lui: evreii liberali. Directorii anteriori ai lui *The New York Times* arătau şi vorbeau ca Woody Allen sau Philip Roth.

Townsend McDougal era cu totul altfel. Un aristocrat din New England, care avea strămoşi ce călătoriseră pe *Mayflower* şi un comportament WASP[1] tipic, care purta vara panama şi iarna mocasini cu ciucuraşi. Dar nu astea erau lucrurile care i-au neliniştit pe veteranii de la *Times* când s-a anunţat numirea lui. Nu, ceea ce făcea ca directorul şi *The New York Times* să fie o combinaţie neaşteptată era simplul fapt că Townsend McDougal era baptist.

Încă nu declarase obligatoriu studiul Bibliei şi nici nu le ceruse reporterilor să-şi împreuneze mâinile în rugăciune în fiecare noapte, înainte de începerea tipăririi. Dar era un şoc cultural pentru un templu al laicismului cum era *The New York Times.* Cronicarii şi criticii ziarului erau obişnuiţi cu un ton nu chiar batjocoritor, dar cu siguranţă arogant. Creştinismul evanghelic era ceva care exista undeva, prin ţinuturi îndepărtate – în imensul teritoriu din vestul mijlociu sau jos de tot, în sud, între cele două coaste. Nici unul dintre ei nu ar fi spus aşa ceva în gura mare, şi cu atât mai puţin ar fi scris-o, dar presupunerea nerostită era că această credinţă era înrădăcinată în minţile oamenilor simpli. „Crede în Iisus" era pentru femeile cu pantaloni sintetici care îl ascultau pe Pat Robertson la *700 Club*, sau pentru alcoolicii pe cale de recuperare, care simţeau nevoia să-şi „schimbe" viaţa şi să-şi trâmbiţeze mântuirea printr-un autocolant lipit pe maşină. Nu era pentru persoanele rafinate de felul lor, absolvenţi ai universităţilor din Ivy League[2].

Townsend McDougal contrazicea toate aceste prezumţii.

---

[1] *White Anglo-Saxon Protestant* (anglo-saxon alb şi protestant).

[2] Opt universităţi renumite din nord-estul SUA: Harvard, Yale, Pennsylvania, Princeton, Columbia, Brown, Dartmouth şi Cornell. *Ivy League* înseamnă textual „confederaţia iederii" – numele vine de la faptul că majoritatea clădirilor acestor instituţii prestigioase sunt acoperite de iederă.

Acum jurnaliştii de la *Times* trebuiau să-şi revizuiască aritmetica eronată care punea semnul egal între laic şi deştept. De acum încolo, religia nu avea să mai fie considerată o chestie de prost gust, cum ar fi părul lung sau mesele din semipreparate. Trebuia tratată cu respect. Schimbarea din articole, de la cele de modă până la cele sportive, a devenit vizibilă în câteva săptămâni de la venirea lui McDougal. Noul director executiv nu a trimis nici o notă de serviciu. Nu a fost nevoie să o facă.

Acum păşea printre angajaţii de la ştiri locale, cu privirea aţintită într-un anumit punct.

— Auzi, trebuie să te las, a spus Will în receptor, sperând că vocea sa coborâse la o tonalitate de şoaptă discretă. În vreme ce Will punea jos receptorul, McDougal a început să vorbească.

— Bun venit în Sfânta Sfintelor, William. Prima pagină a celui mai mare ziar de pe glob.

Will a simţit că roşeşte. Nu complimentul îl stingherea, nici măcar vocea stridentă a lui McDougal care trâmbiţa laudele în tot biroul cu un accent atât de intelectual încât era aproape britanic, cu toate că astea erau destul de jenante. Era acel „William". Will credea că tatăl lui făcuse o înţelegere cu McDougal: să nu lase lumea să afle că sunt prieteni. Will ştia că avea să stârnească invidii prin ceea ce era – tânărul ziarist dinamic, pus pe fapte mari – şi fără ca noii săi colegi să-şi închipuie că beneficia de acel drog demodat care te propulsează în carieră, nepotismul.

Acum treaba era publică; decibelii lui McDougal avuseseră grijă de asta. E-mail-urile interne zburau deja, probabil: la ghici cine se bate pe umăr cu şeful? În realitate, Will şi-a depus candidatura pentru acest post la fel ca toţi ceilalţi: a trimis o scrisoare de intenţie şi a dat un interviu. Dar cine să-l mai creadă acum! Simţea roşeaţa aceea cuprinzându-i gâtul.

— Ai început cu dreptul, William. Ai luat un material brut, care nu avea nimic special, şi l-ai transformat în ceva care merita să apară pe prima pagină. Mi-aş dori ca unii dintre colegii tăi mai maturi să dea dovadă de tot atât de multă străduinţă şi vervă.

Will se întreba dacă McDougal ţinea morţiş să-i transforme viaţa într-un iad. Să fi fost un soi de ritual iniţiatic de-al confreriei Tigva şi Oasele de la Yale, unde se împrietenise cu tatăl lui? Directorul ar fi putut la fel de bine să deseneze o ţintă pe spatele lui Will şi să le distribuie arcuri colegilor lui.

— Vă mulţumesc.

— Aştept şi mai mult de la tine, William. Şi am să urmăresc cu interes povestea asta.

Astea fiind zise, cu un foşnet al costumului lui cenuşiu minunat croit, Townsend McDougal a dispărut. Reporterii, care stăteau până atunci încordaţi, s-au relaxat. Cronicarul de la Viaţa Oraşului a deschis sertarul de sus, a bâjbâit după ţigări şi a pornit spre ieşirea de incendiu.

Will a simţit brusc o nevoie la fel de imperioasă. Fără să se gândească, a format numărul lui Beth. După al doilea ţârâit a închis. Un telefon despre clipa glorioasă de la serviciu n-ar fi făcut altceva decât să confirme tot ce spusese ea despre el. Nu, mai avea de ispăşit.

— Ei bine, William.

Era Walton, care se răsucise cu scaunul, îndreptându-l spre spaţiul comun pe care îl împărţeau cu Woodstein şi Schwarz. Privea în tavan, iar pe buze avea un zâmbet dispreţuitor. Arăta ca un şcolar pus pe rele.

În ciuda faptului că avea aproape cincizeci de ani, Terence Walton păstra ceva copilăresc. Avea enervantul obicei să joace pe calculatorul de la birou jocuri complicate, zdrăngănind tastele pe când extermina diferite forme de viaţă de pe alte planete ca să „treacă la nivelul următor”. Degetele lui păreau să se afle într-o permanentă căutare a distracţiei; în clipa în care termina o convorbire telefonică, se lansa în alta. Avea întotdeauna activităţi în afara serviciului, ba o emisiune radiofonică, ba o conferinţă plătită gras. Activitatea lui la Delhi fusese foarte apreciată şi era consultat deseori ca expert. Despre cartea lui, *India lui Terence Walton,* se spunea că prezenta publicului american o ţară foarte puţin cunoscută.

În clădirea ziarului, cota lui Walton era ceva mai scăzută. Atâta reuşise să afle Will. Amplasarea birourilor confirma deja acest lucru : un corespondent extern revenit la sediu aşezat

lângă ultimul angajat de la ştirile locale. Nu prea semăna a tratament pentru vedete. Dar ce anume făcuse Walton ca să merite această ofensă, asta încă nu aflase.

— Tocmai discutam succesul tău de pe prima pagină. O treabă pe cinste. Desigur, se vor găsi tipi suspicioşi, sceptici, care să se întrebe ce revelaţie aduce povestea asta, dar nu mă număr printre ei. A, nu, William, nu-s de-al lor.

— Will. Mă cheamă Will.

— Directorul executiv părea să creadă că te cheamă William. Poate că ar trebui să stai de vorbă cu el. Oricum, întrebarea mea este următoarea: de ce oare povestioara asta trebuie să stea pe prima pagină? Ce fenomen social mai amplu prezintă ea? Mă tem că noul nostru director nu a priceput încă pe deplin rostul casetei sacre din partea de jos a paginii. Nu e numai pentru viniete amuzante sau interesante. Ar trebui să joace şi rolul de fereastră către o nouă lume.

— Cred că asta face povestea. Corectează un stereotip despre viaţa oraşului nostru. Omul ăla părea să fie un gunoi, dar uite că era mult mai bun.

— Da, asta e minunat. Şi bine lucrat! O treabă de milioane. Dar nu uita ce se zice despre bafta începătorului: e al naibii de greu să-ţi iasă scamatoria şi a doua oară. Mă îndoiesc că vei da peste prea multe „poveşti despre oameni de rând” – vorbea cu o voce miorlăită, gen Pollyanna – care să intereseze *The New York Times.* Cel puţin nu acel *The New York Times* la care sunt eu obişnuit să lucrez. O dată e un succes, William; a doua oară ar fi un miracol.

Will s-a întors la calculator, la căsuţa poştală. *Amy Woodstein.* Subiect: O *cafea*?

Peste cinci minute Will se afla în imensa cantină de la *Times,* pustie la ora aceea a dimineţii. S-a plimbat pe lângă vitrinele cu mărfurile de la *Times*: tricouri, şepcuţe de baseball, modele reduse ale vechilor camioane cu care era livrat *Times.* Amy a apărut lângă el, ţinând în mână o cană de ceai de plante.

— Voiam doar să-ţi spun că îmi pare rău pentru toate astea. Asta e partea proastă a muncii de aici: o grămadă de testosteron, dacă mă înţelegi.

— N-a fost mare lucru...

— Oamenii sunt foarte ambiţioşi. Şi mai ales Terry Walton.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Ştii faza cu el?

— Ştiu că lucra la Delhi şi a fost silit să revină.

—L-au acuzat de măsluirea cheltuielilor. N-au putut însă să dovedească nimic, de aia e încă aici. Dar există, cu siguranţă, nişte probleme legate de încredere.

— În privinţa banilor, vrei să zici?

— Nu, nu doar a banilor.

A chicotit cu amărăciune.

— Dar ce mai e?

— Păi, uite, nu ştii nimic de la mine, bine? Însă sfatul meu e să-ţi încui hârţoagele când e Terry prin preajmă. Şi vorbeşte la telefon mai încet.

— Nu-mi pică fisa.

— Terry Walton fură subiecte. E celebru pentru asta. Când era în Orientul Mijlociu îi ziceau Hoţul din Bagdad.

Will zâmbea.

— De fapt, nu e prea amuzant. Există pe tot globul ziarişti care ar putea vorbi o noapte întreagă despre delictele lui Terence Walton. Will, nu glumesc: încuie-ţi carnetele, documentele, totul. Îşi bagă nasul prin ele.

— De aia scrie aşa.

— Cum?

— Walton are un scris mărunt, complet indescifrabil. O face anume, nu-i aşa? Ca să fie sigur că nimeni nu-i citeşte însemnările.

— Nu vreau decât să-ţi spun să ai grijă.

Când s-a întors în redacţia de ştiri l-a găsit pe Glenn Harden lipind un bileţel pe monitorul lui. „Treci pe la mine când poţi”.

— A, ai venit. Am un mesaj de la biroul de ştiri interne. Du-te în vest, flăcăule.

— Poftim?

— La Seattle. Nevasta lui Bates naşte şi cei de la ştiri interne au nevoie de noi pentru reportaje. Se pare că nu au reporteri, aşa că au ieşit la cerşit. (Harden a ridicat vocea.) Am

râcâit ce mai era pe fundul sacului şi li l-am oferit pe Walton, dar ăsta a venit cu o scuză de două parale şi mi-a zis să te trimit pe tine. (Walton era la telefon, nu-i asculta) Vorbeşte cu Jennifer să-ţi aranjeze zborul.

Will a bâlbâit un „Mulţumesc”, pe faţă îi mijea un zâmbet. Ştia că era o mare şansă, un important semn de încredere. Desigur, nu era decât un reportaj, doar temporar. Dar Harden nu avea chef ca ştirile locale să se facă de râs în faţa ălora de la ştiri interne, pe care îi considera nişte snobi din Ivy League: voia să arate chipul ideal al ştirilor locale. Lui Will i s-a pus un nod în gât: acesta era chiar el.

— A, şi vezi să nu-ţi uiţi galoşii.

Capitolul 7

Marţi, ora 10:21, Statul Washington

Şi v-am arătat că Iisus Cristos este lumina şi calea. Am văzut azi o minune...

Emisiunile creştine şi cele de muzică populară erau o chestie pe care te puteai întotdeauna baza : până şi în cătunul cel mai îndepărtat, în care nu găseşti alte posturi de radio, eşti blagoslovit cu cuvântul Evangheliei transmis pe calea undelor. Aşa mergea treaba şi în trecătorile din munţii statului Washington.

Era clar că se apropia de zona inundaţiilor. Drumurile erau din ce în ce mai aglomerate şi în curând a zărit girofarurile echipelor de intervenţie. Apoi, detaliul cel mai încurajator, un cârd de camioane albe cu însemnele clasice: televiziunea locală, confirmarea că ajunsese la locul potrivit.

S-a lipit de un fotograf care părea să ştie bine ce face. În primul rând, avea echipamentul adecvat. Nu doar vesta regulamentară a fotografilor, cu atâtea buzunare cât să găzduiască toate bunurile unei mici familii, ci şi cizme de cauciuc solide, înalte până la coapse, pantaloni impermeabili, şosete pentru Polul Nord şi mănuşi care arătau de parcă ar fi fost făcute la comandă pentru NASA.

Will şi-a croit drum prin apă în urma lui, simţind frigul urcându-i pe cracul pantalonilor. În scurtă vreme îşi găsiseră loc într-o barcă pneumatică a poliţiei şi treceau de la o casă scufundată la alta. A văzut o femeie care era transportată la loc sigur ţinând în braţe bunul ei cel mai de preţ: pisica. Un

bărbat plângea în faţa prăvăliei lui, privind cum munca lui de-o viaţă e măturată de ape ca frunzele din streaşină.

După câteva ore, Will s-a întors ud leoarcă la maşina închiriată şi s-a aplecat deasupra tastaturii. „Locuitorii din nord-vest sunt deprinşi cu toanele naturii – dar ultimul ei capriciu i-a zgâlţâit zdravăn", a început el, şi apoi a povestit amănunţit mai multe întâmplări. Câteva citate din declaraţiile autorităţilor şi la final un rând inspirat despre nestatornicia vremii, citându-l pe bărbatul care şi-a pierdut papetăria, şi gata treaba.

Întors la hotel, a sunat-o pe Beth, care era deja în pat. Ea i-a povestit ce a mai făcut; el i-a spus de-a fir a păr istoria zilei în care plescăise prin zona inundată. Amândoi erau prea obosiţi ca să înceapă iar discuţia pe care, de fapt, nu o încheiaseră.

S-a uitat la ştirile locale: imagini ale inundaţiei din districtul Snohomish. Will vedea feţe cunoscute. I-a părut rău pentru reporterul care transmitea în direct: asta însemna că era încă acolo.

„Şi acum, noutăţi despre asasinarea lui Pat Baxter. După aceste mesaje." Will s-a întors la calculator, doar pe jumătate atent la vorbele de la TV.

Victima, cincizeci şi cinci de ani, găsit mort, singur în cabana lui... poliţia bănuieşte că e vorba despre o tentativă nereuşită de spargere... multe stricăciuni, dar nimic furat... Baxter era supravegheat de ani de zile... scurtă vreme a fost suspectul principal În cazul Unabomber... fără soţie sau copii, fără rude...

Will s-a răsucit brusc. Îl izbise un cuvânt. A căutat pe Google „Unabomber" şi şi-a împrospătat pe loc amintirile despre un caz ciudat, care ţinea FBI-ul în şah de două decenii. Cineva trimisese prin poştă bombe unor instituţii de pe Coasta de Est, lăsând o dâră de indicii vagi. În cele din urmă, vinovatul a dat publicităţii un „manifest", o broşurică semi-ştiinţifică, ce părea să fie opera unui singuratic cu cunoştinţe tehnologice temeinice. Omul părea să urască din toată fiinţa lui guvernul. Pe site-ul lui *Seattle Times* tocmai apăruse un articol.

Acest sentiment a pus cazul Unabomber în legătură cu o întreagă mişcare din anii '90, în care răposatul Pat Baxter a fost un pion de nădejde. Aceasta a fost epoca miliţiilor populare dotate cu puşti – americani care se înarmau împotriva a ceea ce credeau că era un atac iminent din partea guvernului SUA. Până la urmă s-au răspândit în toată ţara, dar au început în nord-vestul Pacificului..

Will s-a apucat să scotocească prin arhiva on-line a lui *The New York Times.* A fost izbit de primele articole peste care a dat, în care membrii miliţiilor populare erau descrişi ca nişte „soldaţi de weekend", nişte puşti supraponderali şi mult prea înalţi care se jucau de-a războiul gâfâind din greu. Dar curând tonul s-a schimbat.

Confruntarea din 1992, de la Ruby Ridge, în care un adept al supremaţiei albilor şi-a pierdut soţia şi copilul într-un schimb de focuri cu agenţii federali, precum şi asediul de la Waco, Texas, din anul următor, au dezvăluit o lume complet necunoscută celor mai mulţi americani – şi cu siguranţă celor care lucrau la publicaţiile din New York. Pentru ea, Washingtonul era centrul unei noi ordini mondiale tenebroase, întruchipată de odioasele Naţiuni Unite, hotărâte să arunce în sclavie oamenii liberi de pretutindeni. Cum se poate explica altfel prezenţa misterioaselor elicoptere negre care se învârteau deasupra cătunelor americane? Ce ar putea însemna numerele de pe spatele panourilor de semnalizare altceva decât, cu siguranţă, coordonate codificate care să ajute într-o bună zi trupele SUA să-şi mâne concetăţenii, ca pe turme, în lagăre?

Cu cât citea mai mult, cu atât Will era mai fascinat. Aceşti războinici civili credeau în cele mai aiuristice teorii – francmasoni, Fondul Federal, mesaje codificate tipărite pe bancnote, legături misterioase cu băncile europene. Unii dintre ei erau atât de convinşi că dictatura birocratică din guvernul federal era gata să pună gheara pe ei, încât s-au retras în locuri nebătute de picior de om, ascunzându-se prin cabane în munţii din Idaho sau în pădurile din Montana. Tăiaseră orice legătură cu guvernul: nu aveau carnet de

conducere, refuzau să semneze vreun act oficial. Unii au ieşit literalmente din reţea – produceau curent electric prin mijloace proprii, refuzând să folosească sistemul electric naţional.

Şi nu era de glumit cu ei. La cea de-a doua aniversare a conflictului de la Waco, clădirea federală Alfred P. Murrah din oraşul Oklahoma s-a făcut fărâme, aruncată în aer de o bombă puternică amplasată într-o maşină, care a ucis 169 de persoane. S-a descoperit că vinovaţii nu erau nicidecum extremişti islamici, ci flăcăi de-ai lor, din America, ale căror capete fuseseră burduşite de ură faţă de propriul guvern.

Seattle Times avea o fotografie de arhivă cu Pat Baxter la o întrunire din Montana, în 1994. Atâta doar că arăta mai degrabă a târg, cu standuri la care oamenii îşi prezentau mărfurile. Baxter era fotografiat ţinând un stand la care vindea RHP-uri – „raţii de hrană preambalate" în stil milităresc. Se pare că, pentru scurt timp, se ocupase de comerţul cu alimente deshidratate, corturi portabile şi alte produse de genul acela: produse destinate supravieţuirii, care să-i hrănească şi să-i adăpostească pe americanii iubitori de libertate în timpul confruntării viitoare. În lumea îndepărtată a mişcării anti-guvernamentale, Baxter fusese, dacă nu celebru, măcar un reper solid.

„A fost un mare patriot, şi moartea lui este o mare lovitură pentru toţi cei care iubesc libertatea", spusese Bob Hill, care se autoproclamase comandant al miliţiei populare din Montana.

Miercuri, ora 9:00, Seattle

Lucru neliniştitor, telefonul nu sunase deloc. Când s-a trezit în cele din urmă, la ora nouă – douăsprezece la New York – a văzut că telefonul mobil nu înregistrase nici un apel. A deschis BlackBerry-ul; doar nişte e-mail-uri fără importanţă. Ceva nu era în ordine.

Şi-a luat laptop-ul, trăgându-l de pe masă pe pat, cu cablul întins la maximum. A căutat pe site-ul lui *Times* : nici urmă de articolul lui. A trecut la secţiunea ştiri interne: link-uri la articole din Atlanta, Chicago şi Washington, DC. Clic după clic.

Iată ceva din Seattle. Dar era doar un articol de la Associated Press, scris în dimineaţa aia. Nici urmă de articolul scris de el.

A sunat-o pe Beth. Spitalul a trebuit să o anunţe pe pager.

— Bună, iubito, ai văzut ziarul de azi?

— Da, mulţumesc, mă simt bine. Ce drăguţ din partea ta că mă întrebi.

— Îmi pare rău, voiam doar – îl ai la îndemână?

— Stai aşa. (Pauză lungă). Gata, ce trebuie să caut?

— Orice scris de mine.

— M-am uitat de dimineaţă. N-am găsit nimic. M-am gândit că poate voiai să mai lucrezi la material astăzi.

Will a mârâit în sinea lui: cum naiba să mai lucreze la articol azi! Pentru numele lui Dumnezeu, era o ştire imediată, despre starea vremii: în jurnalism nu există marfă mai perisabilă decât articolele despre starea vremii.

— Te-ai uitat şi la secţiunea de ştiri interne? La fiecare pagină?

— Da, Will. Îmi pare rău. Înseamnă că nu l-au tipărit?

Exact asta însemna: articolul lui fusese ignorat.

Şi-a adunat tot curajul ca să sune la birou. Dacă răspundea oricine în afară de Jennifer, secretara de la ştiri, avea de gând să închidă. A format numărul.

— Ştiri interne. (Era Jennifer.)

— Bună, Jennifer, aici Will Monroe, din Seattle.

— Oh, bună. Vrei să ţi-o dau pe Susan?

— Nu! Nu. Nu-i nevoie să o deranjezi. Ştii articolul pe care l-am trimis ieri, despre inundaţii? Ai idee ce s-a întâmplat cu el?

Vocea lui Jennifer a coborât brusc.

— Oarecum. I-am auzit vorbind despre el. Ziceau că e foarte frumos, aşa şi pe dincolo, dar că trebuia să vorbeşti cu ei mai întâi. Dacă o făceai, ţi-ar fi spus că nu aveau nevoie ieri de vreun articol.

— Dar am vorbit...

Evident. Vorbise doar cu Jennifer, i-a spus unde stătea şi ce avea de gând să facă. Şi-a închipuit că doreau să le trimită un material. Nu-i spusese Harden să-şi ia galoşii?

Acum înţelegea: era la Seattle pentru orice eventualitate.

Ţinea la căldurică locul lui Bates. Toată plescăiala prin apă de ieri fusese în van. Se simţea jenat, ca un medic stagiar prea zelos. Ce greşeală stupidă!

— Stai, Susan vrea să-ţi spună ceva.

La trei fuse orare distanţă, Will s-a pregătit să încaseze un perdaf.

— Salut, Will. Uite ce e, cred că trebuie să existe o regulă – nu trimiţi materiale despre care nu am vorbit mai întâi. Ne-am înţeles? Dacă găseşti ceva interesant, scormoneşte un pic înjur şi vezi cum devine chestiunea. Cât despre ştirile-fulger, lasă telefonul deschis şi te sunăm dacă avem nevoie de ceva.

Micul dejun al lui Will a fost tare posomorât. O făcuse de oaie, şi încă zdravăn. La ora aia, Jennifer le povestise deja, probabil, totul tinerilor reporteri de la *Times*: se distrau grozav pe socoteala lui. Băiatul-minune, cu tată mare sculă pe basculă, era la podea.

Nu exista decât o soluţie. Trebuia să pună gheara pe un articol trăsnet. Trebuia să scoată cumva din petecul ăla de zăpadă, cherestea şi cartofi, de unde a-nţărcat mutu' iapa, o istorie care să le dovedească celor de la New York că nu s-au înşelat în privinţa lui. Şi ştia exact unde trebuia să meargă.

Capitolul 8

Miercuri, ora 15:13, Statul Washington

Zborul peste statul Washington măcar a fost scurt, dacă tot i-a zgâlţâit ca naiba, iar drumul cu maşina de la Spokane a fost superb. Munţii erau de o frumuseţe aproape dureroasă, cu vârfurile lor pudrate cu zăpadă aidoma celui mai curat zahăr pudră. Copacii erau drepţi ca nişte stâlpi, aşezaţi în şiruri atât de strânse, încât lumina se strecura cu greu printre ei, ca un fulger răzleţ.

Se îndrepta către est, şi curând a trecut hotarul, intrând în Idaho – sau cel puţin în acea fâşie lungă şi subţire a statului, care pare să-i facă vecinei de la nord, Canada, celebrul semn cu degetul mijlociu ridicat. A trecut de Coeur d'Alene, nume care suna precum cel al unui sătuc de schi elveţian, dar care era celebru ca vatră a unei mişcări rasiste cunoscută sub numele de Naţiunile Ariene. Will văzuse fotografiile din decupajele de presă: bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme aproape naziste, pancarte cu „doar pentru albi" la uşă. Ar fi fost o oprire fascinantă, dar Will nu s-a abătut din drum. Trebuia să ajungă altundeva.

Destinaţia lui era dincolo de degetul ridicat din Idaho, undeva în vestul statului Montana. Drumurile erau înguste, dar Will nu s-a simţit frustrat. Îi plăcea grozav să şofeze prin America, ţinutul drumurilor nesfârşite. Îi plăceau panourile care făceau reclamă unor magazine de mobilă aflate la vreo şaizeci de kilometri; îi plăceau zonele de odihnă în care era câte

un local Dairy Queen; autocolantele care anunţau opţiunea politică, religia şi preferinţele sexuale ale celorlalţi şoferi. În plus, îşi pregătea abordarea..

Vorbise deja cu Bob Hill, care îl aştepta. Hill se conformase cu conştiinciozitate caricaturii din presă a unui fanatic înarmat de unde a-nţărcat mutu' iapa. Îi ceruse lui Will numele complet şi codul numeric personal: „Ca să te pot verifica. Să fiu sigur că eşti ăla care zici că eşti". Will a încercat să-şi închipuie ce-ar putea da la iveală despre el cercetările lui Hill. Englez? Asta era bine. Americanilor le plac în general englezii. Chiar dacă îi detestă pe europenii efeminaţi, fătălăii ăia, englezii sunt acceptabili: un soi de americani onorifici. Tata e judecător federal? Ei, asta ar putea fi o problemă; funcţionarii federali erau dispreţuiţi. Dar judecătorii nu erau întotdeauna băgaţi la grămadă cu restul birocraţilor odioşi care reprezentau „guvernul". Unii erau priviţi chiar ca protectori ai libertăţii, care îi puneau cu botul pe labe pe politicienii băgăreţi. Totuşi, dacă Hill ar fi căutat cu atenţie, ar fi dat peste multe chestii supărătoare în dosarul judecătorului Monroe. Will spera că gazda lui nu avea să sape prea adânc.

Ce ar mai putea fi? Părinţii divorţaţi: asta i-ar putea deranja pe membrii miliţiei populare. Dar nu erau în Alabama: extremiştii de tipul lor nu erau totuna cu dreapta creştină. Exista o oarecare suprapunere, dar nu o identitate.

Visul cu ochii deschişi s-a terminat când a zărit indicatoarele. „Bine aţi venit la Noxon, 230 de locuitori". S-a uitat la hârtiuţa mâzgălită din poală: îndrumările date de Hill. Trebuia să cotească la stânga la staţia de benzină, pe un drum care se transforma curând într-o potecă. Jeep-ul a început să se hurduce peste şanţurile pline de noroi, meritând (cel puţin aşa îşi zicea Will) banii în plus pe care el – şi, prin urmare, *Times* – fusese nevoit să-i scoată din buzunar.

Curând a ajuns la o poartă. Nici un panou. Tocmai îl suna pe Hill, cum stabiliseră, când, după ce formase vreo jumătate din număr, un bărbat i-a apărut pe neaşteptate în faţa maşinii. Abia trecut de şaizeci de ani, în jeanşi, cizme de cowboy şi bluzon ponosit; fără urmă de zâmbet. Will a coborât din maşină.

— Bob Hill? Sunt Will Monroe.

— Aţi ajuns uşor?

Will s-a apucat să laude indicaţiile date de Hill, încercând să spargă gheaţa prin linguşire neruşinată. Gazda a mormăit ceva în semn de aprobare, în vreme ce înainta greoi pe un taluz de noroi întărit, îndreptându-se spre o pădure deasă. Când au ajuns mai aproape, Will a zărit licărul unei lumini: o cabană, foarte bine camuflată.

Hill a dus mâna la brâu, unde un inel greu cu chei, ca al paznicilor de închisori, îi trăgea în jos una dintre găicile curelei. A descuiat uşa şi au intrat.

— Aşezaţi-vă pe scaunul de colo. Faceţi-vă comod. Vreau să vă arăt ceva.

Will s-a folosit de cele câteva clipe de răgaz pentru a privi în jur: pe perete atârna un scut de metal, cu un însemn vag militar. S-a uitat mai bine: MdM. Miliţia din Montana. Erau şi câteva fotografii înrămate, printre care una cu gazda lui ţinând în mâini capul unui cerb ucis. Pe unul dintre rafturile metalice, o cutie cu manifeste. Will a tras cu ochiul: „Noua ordine mondială: Operaţiunea de Preluare a Puterii”.

— Nu vă sfiiţi, puteţi lua unul.

Will s-a răsucit brusc şi l-a descoperit pe Bob Hill chiar la spatele lui. Fost puşcaş marin, Vietnam; sigur că ştia cum să se furişeze ca să ia prin surprindere un civil ca Will.

— Eu l-am scris. Cu ajutorul răposatului domn Baxter.

— Aşadar, era... profund implicat?

— Cum v-am zis şi la telefon, un mare patriot. Gata să facă orice pentru a asigura libertatea poporului lui chiar dacă poporul lui era tras pe sfoară şi avea mintea prea înceţoşată de propaganda elitei de la Hollywood ca să priceapă că libertatea îi era ameninţată.

— Să facă orice?

— Prin orice mijloace ar fi fost necesar, domnule Monroe. Ştiţi cine a spus asta, nu? Sau încă nu eraţi pe lume?

—Încă nu eram pe lume, dar ştiu. A fost lozinca Panterelor Negre.

— Bravo. Şi dacă chestia asta era destul de bună pentru ei, care luptau împotriva „puterii albe”, atunci e destul de bună şi

pentru noi, care luptăm pentru menţinerea libertăţii Americii.

— Vă referiţi la violenţă? La forţă?

— Domnule Monroe, hai să nu punem carul înaintea boilor. Mă puteţi întreba tot ce vreţi, avem destul timp la dispoziţie. Dar mai întâi trebuie să vă arăt ceva. Vedeţi dacă asta îi interesează pe marii intelectuali de pe Coasta de Est, de la *The New York Times.*

Acum Hill şedea în spatele unui birou de metal vechi şi deformat, unul care n-ar fi părut deloc deplasat în sediul unui atelier auto. I-a înmânat lui Will, care stătea încă în picioare, două foi de hârtie capsate împreună.

Lui Will i-au trebuit câteva secunde până să priceapă la ce se uita. Raportul autopsiei lui Pat Baxter.

— L-am primit prin fax de la Missoula azi-dimineaţă. Missoula era cel mai mare oraş din apropiere.

— Ce spune?

— O, nu vreau să vă răpesc plăcerea. Cred că ar trebui să-l citiţi singur.

Will s-a simţit cuprins de panică: era primul raport de autopsie pe care îl vedea. I se părea aproape imposibil de descifrat. Fiecare rubrică tipărită era scrisă într-un jargon medical derutant; scrisul de mână de dedesubt era la fel de misterios. Will s-a trezit uitându-se ca mâţa în calendar.

În sfârşit, o propoziţie pe care o înţelegea. „Hemoragie internă masivă care corespunde rănirii prin împuşcare; contuzii ale pielii şi ale viscerelor. Observaţii generale: urmă de înţepătură pe coapsa dreaptă, care sugerează o anestezie recentă."

— A fost împuşcat, a început Will, şovăielnic. Şi pare să fi fost anesteziat înainte de împuşcare. Lucru foarte ciudat, pe legea mea.

— A, dar există o explicaţie, domnule Monroe. Citiţi mai departe.

Ochii lui Will scrutau documentul, căutând indicii. Scrisul de mână îmbârligat, trecut prin fax, îngreuna şi mai mult lucrurile.

— Pagina a doua, l-a ajutat Hill. Observaţiile generale.

— Vătămarea organelor interne: ficat, inimă şi rinichi

(unul singur) desprinse. Alte viscere, rupte.

— Ce vă sare în ochi, domnule Monroe? Vreau să zic, care dintre cuvintele alea sar dracului în sus şi vă înşfacă de beregată?

Will a vrut să zică „viscere”, pur şi simplu pentru că acest cuvânt avea o forţă incontestabilă. Dar ştia că nu ăsta era răspunsul pe care îl aştepta Hill.

— Unul singur.

— Măi, să fîe, voi băieţii ăştia de la Oxford chiar sunteţi atât de sclipitori pe cât se spune. (Hill nu glumise în privinţa cercetărilor.) Asta e. Unul singur. Despre ce credeţi că e vorba, domnule Monroe? Ce fapte ciudate avem aici, pe care minţile cele mai luminate din Montana au preferat până acum să le ignore? Păi, o să vă zic eu.

Will a respirat uşurat; jocul de-a ghicitul îl pusese la grea încercare.

— Prietenul meu, Pat Baxter, a fost anesteziat înainte de ucidere. Şi îi lipseşte din trup un rinichi. Dacă adunăm unu şi cu unu ce obţinem?

Will a murmurat aproape neauzit:

— Cine a făcut asta i-a scos un rinichi.

— Nu numai atât, dar pentru asta l-au omorât. Voiau să arate a jaf, o „tentativă nereuşită de spargere” ziceau la TV. Dar e doar praf în ochi. Singurul lucru pe care voiau să-l fure era rinichiul lui Pat Baxter.

— De ce naiba ar fi vrut să facă una ca asta?

— Of, domnule Monroe. Nu mă faceţi să vă dau mură-n gură. Căscaţi ochii! Guvernul ăsta federal a făcut experimente cu bio-cipuri! (îşi dădea seama că Will habar n-avea ce voia el să zică.) Coduri cu bare, implantate sub piele! Aşa încât să ne poată supraveghea fiecare mişcare. Există dovezi solide că fac asta acum cu bebeluşii, chiar la maternitate. Un sistem de marcaj electronic, care permite guvernului să ne urmărească din leagăn până în mormânt – literalmente.

— Dar la ce le trebuia rinichiul lui Pat Baxter?

— Guvernul federal foloseşte metode neştiute, domnule Monroe, ca să-şi împlinească minunile. Poate că voiau să implanteze ceva în trupul lui Pat şi au dat-o în bară. Poate că a

trecut efectul anesteziculuı şi el a început să se împotrivească. Sau poate că puseseră de mulţi ani ceva în corpul lui şi acum trebuiau să scoată acel lucru. Cine ştie? Poate că federalii voiau doar să analizeze ADN-ul unui dizident, ca să vadă dacă nu pot descoperi gena care face din cineva un adevărat american iubitor de libertate şi să se pună pe treabă ca să o distrugă.

— Pare cam tras de păr.

— Aşa şi e. Dar vorbim aici despre o combinaţie militaro-industrială care a cheltuit deja milioane de dolari pe tehnicile de control mental. Ştiţi că Pentagonul a avut un proiect secret de studiere a posibilităţii ca omul să poată ucide capre doar uitându-se ţintă la ele? Nu vorbesc aiurea. Poate că e tras de păr. Dar am învăţat că lucrurile trase de păr şi cele neadevărate pot fi complet diferite.

În cele din urmă, Will l-a condus pe Hill pe un teren mai sigur, cerându-i detalii despre viaţa lui Baxter, despre care ştia că îi vor fi necesare. A obţinut câteva, printre care o poveste veche despre tatăl lui Baxter: Baxter Sr era un veteran din al Doilea Război Mondial care îşi pierduse ambele mâini. Incapabil să muncească, ajunsese la disperare; trăia ca vai de lume cu familia lui din pensia militară. Hill presupunea că Baxter-fiul ajunsese să deteste acel guvern care putea trimite un tânăr să ucidă şi să fie ucis pentru patria lui şi îl lăsa baltă după ce se întorcea acasă. Faptul că povestea s-a repetat cu generaţia lui Baxter-fiul, în Vietnam, a fost ultima picătură care a făcut să se reverse paharul.

Astea sunau bine, reprezentau cheia psihologică, uşor digerabilă, de care au nevoie toate poveştile care au priză la public, în ziare la fel de mult ca în filme. Articolul începea să capete formă.

I-a cerut lui Hill să-l ducă la cabana lui Baxter. Au mers cu maşina lui Will, al cărei motor se ambala pe când se căţărau mai departe pe poteca plină de hârtoape. Peste puţin timp, Will a zărit ceva colorat – banda galbenă cu care poliţia înconjurase zona. „Nu putem merge mai departe. Este locul unei crime”. Will a băgat mâna în buzunar. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Hill a adăugat: „Nici măcar grozăvenia asta de legitimaţie de

presă din New York nu vă poate ajuta să intraţi. E sigilat”.

Totuşi, Will a coborât din maşină, ca să-şi facă o idee. Părea un simplu şopron: o colibă din buşteni, genul de adăpost în care o familie înstărită şi-ar fi ţinut lemnele de foc. Dimensiunile ei te făceau să te îndoieşti că acolo ar fi putut locui cineva.

Will l-a rugat pe Hill să-i descrie cât mai fidel interiorul. „Asta e foarte uşor”, a spus ghidul lui. „Nu e aproape nimic înăuntru”. Un pat îngust cu cadru din fier; un scaun; o sobă; un radio cu unde scurte.

— Parcă ar fi o celulă.

— Gândiţi-vă la o cazarmă militară; asta se apropie mai mult de adevăr. Pat Baxter trăia ca un soldat.

— Spartan, vreţi să spuneţi?

— Mda.

Will a întrebat cu cine ar mai putea vorbi; ceva prieteni, familie.

— Miliţia din Montana era singura lui familie, a replicat Hill, cam prea repede, după cum i s-a părut lui Will. Şi nici noi nu-l cunoşteam prea bine. Am văzut prima oară cabana asta când am venit aici împreună cu poliţia. Voiau să le arăt care erau hainele lui şi care ar fi putut fi lăsate de ucigaşi.

— Ucigaşi, la plural?

— Doar nu vă închipuiţi că se apucă cineva de o operaţie grea ca asta de unul singur? Ar fi fost nevoie de o echipă. Orice chirurg are nevoie de o soră.

Will l-a condus pe Bob Hill înapoi la cabana lui. Cu toate că biroul lui Hill părea să fi fost un loc de căpătâi, bănuia că avea o casă altundeva – şi nici pe departe atât de sărăcăcioasă ca a lui Baxter. Mortul fusese, fără îndoială, un soi extrem de extremist.

Şi-au luat rămas bun, au făcut schimb de adrese de e-mail şi Will şi-a început lunga călătorie. Bob Hill era sigur dus cu pluta – ADN-ul dizidenţei, asta-i bună dar chestia cu rinichiul rămânea tare ciudată. Şi de ce să-i fi făcut ucigaşii injecţie lui Baxter?

A ieşit de pe Drumul 200 ca să facă plinul maşinii şi al lui personal. A găsit un restaurant mic şi a comandat apă

minerală şi un sandviş. Televizorul era deschis pe Fox News.

... Acum de la Londra, noi amănunte despre scandalul care ameninţă să răstoarne guvernul britanic...

Erau imagini cu Gavin Curtis, care părea obosit şi ieşea dintr-o maşină într-o explozie de flashuri şi lumini ale carelor de televiziune.

Conform afirmaţiilor de azi dintr-un ziar britanic, registrele Ministerului de Finanţe scot la iveală discrepanţe clare, care nu ar fi putut să apară decât cu autorizaţia celui mai de sus în ierarhie. În vreme ce politicienii cer publicarea tuturor tranzacţiilor, purtătorul de cuvânt al domnului Curtis spune doar că „nu s-a comis nici o fărădelege”...

Fără să-şi dea seama, Will lua notiţe. Nu că ar fi avut vreo nevoie de ele: acum şansele lui Curtis de a prelua conducerea FMI-ului erau între slabe şi inexistente. Privind imaginile acelea – Curtis escortat prin haita celor din presă, care îl încolţise, tipicii „călcători pe bătături”, cum îi numeau tipii de la TV – mintea lui Will rătăcea în jurul unor banalităţi. Cum se face că are o maşină atât de ieftină? Gavin Curtis ăsta era pe locul doi ca putere în Anglia, şi totuşi se plimba cu ceea ce arăta ca o maşină de reprezentant comercial de prin mahalale. Toţi miniştrii englezi trăiau atât de modest, sau era doar o chestie de-a lui Gavin Curtis?

Will a sunat la biroul şerifului din comitatul Sanders şi i s-a spus că Baxter n-avea cazier, în ciuda tuturor cercetărilor federale şi a anchetelor legate de Unabomber. Fusese pus sub supraveghere strictă, dar nu descoperiseră nimic: câteva călătorii nejustificate la Seattle, dar nici urmă de vreo ilegalitate. Nu avusese nici o condamnare. Will şi-a răsfoit carnetul. Notase tot ce putuse despre raportul autopsiei, inclusiv numele din josul documentului. Dr. Allan Russell, medic legist, Laboratorul de Criminalistică de Stat. Poate că acest dr. Russell i-ar putea spune ceea ce camarazii lui Baxter din miliţie nu fuseseră în stare. Cum a murit Pat Baxter – şi de ce?

Capitolul 9

Miercuri, ora 18:51, Missoula, Montana

A ajuns acolo prea târziu; laboratorul de criminalistică se închisese deja. Nici o linguşeală nu a putut schimba lucrurile: personalul plecase acasă. Nu avea decât să revină a doua zi. Ceea ce însemna că va trebui să-şi petreacă noaptea la Missoula.

A fost tentat o clipă de C'mon Inn[1], măcar de dragul poantei care era prea bună ca să-i reziste. Dar Will şi-a dat seama că putea să le-o spună celor de la New York şi fără să trebuiască să locuiască acolo. Aşa că n-a riscat şi s-a cazat la Holiday Inn, pentru o a treia noapte de room service, o telecomandă şi o convorbire cu Beth.

— Complici prea mult lucrurile, a zis ea, o auzea ieşind din cadă.

— Dar sunt complicate. Tipului îi lipseşte un rinichi.

— Trebuie să-i vezi istoricul medical. Poate că – mai zi o dată cum îl cheamă?

— Baxter.

— Poate că Baxter avea un istoric presărat cu probleme renale. Orice referire la asta sau la dializă sau la orice legat de rinichi explică lucrurile.

Will tăcea.

— Am distrus totul, nu-i aşa?

---

[1] Joc de cuvinte : *C'mon Inn,* „Hanul Vino-ncoa'" şi *c'mon in*, (fam.) „poftеşte înăuntru, intră".

— Păi, dacă vorbim de valoarea ca ştire, ce mi-e că a murit un bătrân cu insuficienţă renală, ce mi-e că i-a furat cineva rinichiul. Dar, mă rog, poate că ai dreptate: s-ar putea ca furtul rinichiului să fie mai incitant.

Will se simţea uşurat văzând că reveniseră la vechile lor împunsături jucăuşe. Trecuseră deja câteva zile de la înfruntare; rana părea să se închidă.

Joi, ora 10:02, Missoula, Montana

A doua zi dimineaţă, Will a fost condus în cabinetul doctorului Russell. Primul lucru care i-a sărit imediat în ochi a fost certificatul de pe perete cu o emblemă pe care Will o cunoştea: o carte deschisă, cu cuvinte latine, având deasupra două coroane.

— A, aţi fost la Oxford. Şi eu. Între ce ani?

— Cu câteva secole înaintea dumneavoastră, mi se pare.

— Nu poate fi aşa, domnule doctor Russell.

— Zi-mi Allan.

În sfârşit, o mutare norocoasă.

— Ştii, Allan, nici măcar nu sunt sigur că va ieşi din asta un articol, dar trebuie să recunosc că povestea cu Pat Baxter mă nedumereşte, a început el, ca şi cum ar fi început o şuetă la cantina profesorilor. Will a observat că accentul lui englezesc devenise mai puternic,

— Ia să vedem ce avem aici, a zis doctorul Russell, întorcându-se spre calculator. Aha, „Hemoragie internă masivă care corespunde rănirii prin împuşcare; contuzii ale pielii şi ale viscerelor. Observaţii generale: urmă de înţepătură pe coapsa dreaptă, care sugerează o anestezie recentă."

— Ia spune-mi, cum defineşti acest „recent", Allan? Will nădăjduia că tonul lui lăsa să se-nţeleagă ceva de genul, *mă interesează strict teoretic...*

— Probabil simultan.

— Ei bine, trebuie să spun că lucrul ăsta mă nedumereşte. De ce ar anestezia cineva un om înainte de a-l ucide?

— Poate că nu voiau ca victima să sufere prea mult.

— Ucigaşii fac vreodată aşa ceva? E absurd. Doar dacă...

— Doar dacă ucigaşul era cadru medical. Obişnuit să facă anestezie înainte de orice intervenţie. Poate că era puterea obişnuinţei.

— Sau voia să facă altceva înainte de a-l ucide. Vreo operaţie.

— Cum ar fi?

— Păi, am înţeles că lui Baxter îi lipsea un rinichi atunci când a fost găsit.

Russell a izbucnit într-un râs pe care Will se străduia să-l găsească amuzant.

— Aaa, văd încotro baţi. (Russell rânjea cu gura până la urechi.) Ia zi, Will, ai văzut vreodată un cadavru?

În mintea lui Will a apărut imediat cadavrul lui Howard Macrae, ascuns sub o pătură, pe strada aceea din Brownsville. Primul pe care îl văzuse.

— Da. În meseria mea e greu să le eviţi.

— Aşadar, nu te deranjează să mai vezi unul.

Nu era atât de frig pe cât se aşteptase. Will îşi închipuise că morga e un soi de frigider uriaş, ca depozitele frigorifice din dosul marilor hoteluri. Asta arăta mai degrabă a sală de spital.

Sanitarii împingeau un pat pe rotile într-un spaţiu înconjurat de o draperie; Will îşi spunea că trebuie să fi fost zona de lucru. Fără nici un avertisment, Russell a dat deoparte cearşaful.

Will a simţit că i se strânge stomacul. Corpul era ţeapăn şi părea turnat dintr-o ceară de un verde gălbui. Duhoarea era cumplită şi părea să îl atace în valuri. Preţ de una-două secunde credea că a trecut, sau măcar că s-a obişnuit cu ea, şi apoi îl lovea iar – îmboldindu-l să-şi verse şi maţele din el atunci, pe loc.

— Trebuie să treacă un timp până se obişnuieşte omul. Scuze. Acuma uită-te un pic aici.

Will s-a apropiat. Russell arăta spre ceva din zona stomacului, dar Will era paralizat de faţa lui Pat Baxter, în ziare apăruseră fotografii, dar aveau granulaţie mare de cele mai multe ori „instantanee” din secvenţe TV. Acum vedea obrajii, bărbia, ochii şi gura, trăsăturile ofilite ale unui bărbat

pe care l-ar fi descris ca pe un alb sărac între două vârste. Avea o barbă destul de lungă, care, în alt context, i-ar fi dat un aer elegant, chiar de personaj celebru. (În mintea lui Will a răsărit chipul lui Charles Darwin.) Dar aici, îi dădea un aer de boschetar, unul din beţivanii aceia de care te împiedici prin parc şi care dorm, prăbuşiţi printre cutii de bere goale.

Russell a tras înapoi cearşaful peste bustul lui Baxter. Will îşi dădea seama că încerca să ascundă ceva, probabil rănile provocate de glonţ.

— Uită-te mai bine. O vezi?

Will s-a aplecat şi s-a uitat la degetul lui Russell care trasa o linie pe carnea albă a mortului.

— E o cicatrice, a zis.

— În zona rinichilor?

— Aşa aş zice.

— Şi asta nu poate să fie din noaptea aceea, nu? Vreau să zic că e nevoie de multă vreme ca să se formeze o cicatrice.

Russell a aşezat la loc cearşaful, şi-a scos mănuşile de cauciuc şi s-a îndreptat spre chiuveta din colţ. A început să-şi spele mâinile, vorbind peste umăr. Se distra.

— Acuma, sigur că nu se poate spune exact, dată fiind vătămarea gravă a pielii şi a viscerelor.

— Dar care e părerea ta ca medic?

— Părerea mea? Cicatricea aia are cel puţin un an. Poate chiar doi.

Will s-a dezumflat brusc.

— Deci, nu s-a întâmplat în noaptea aceea? Ucigaşii nu i-au scos lui Baxter rinichiul?

— Mă tem că nu, nici vorbă. Pari dezamăgit, Will. Sper că nu ţi-am stricat articolul.

Ba chiar că ai făcut-o, cretinu' dracului, a fost primul gând al lui Will. Toată alergătura asta, după cai verzi pe pereţi. Apoi şi-a amintit ce zicea Beth la telefon aseară.

— Mai e ceva care mi-ar putea fi de folos. Crezi că ne putem uita în dosarul medical al lui Baxter?

Russell i-a ţinut un mic discurs despre secretul profesional, dar curând a lăsat-o mai moale. Când au ajuns înapoi în cabinetul lui, a scos dosarul.

— Ce căutăm?

— Data la care i s-a scos lui Baxter rinichiul.

Russell a tăcut, căutând printre hârtii. Până la urmă a zis:

— Ciudat. Nu e înregistrată nici o operaţie de rinichi. Will a ciulit urechea. Îşi amintea instrucţiunile lui Beth la telefon, aseară.

— Ceva probleme renale, boli, indicii de insuficienţă renală, dializă, orice?

Acum pauza a fost mai lungă. Şi apoi, cu o urmă de mirare în voce, Russell a spus:

— Nu.

Will simţea că acum el şi doctorul aveau ceva în comun. Erau la fel de uluiţi.

— Apare pe acolo vreo problemă medicală?

— Nişte neplăceri cu glezna, asociate cu o vătămare suferită în război. Se pare că în Vietnam. În afară de asta, nimic. Eu mi-am închipuit că e un pacient cu probleme renale, care a trebuit să se opereze. E clar că am aici dosarul lui complet. Şi totuşi, nu apare nimic legat de rinichi. Trebuie să mărturisesc că m-a băgat cu totul în ceaţă.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi a apărut o femeie, pe care Russell a prezentat-o ca reprezentanta laboratorului pentru relaţiile cu presa.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Russell, dar ne sună din toate părţile pentru cazul Baxter. Se pare că un asociat al decedatului a sunat azi la un post de radio, spunând că el crede că domnul Baxter a fost victima unui soi de complot privind furtul de organe.

Bob Hill, şi-a zis Will. S-a dus pe apa sâmbetei exclusivitatea lui.

— Bine, vin într-o clipă, a zis Russell, încruntându-se.

Will a aşteptat să se închidă uşa şi l-a întrebat pe Russell ce avea de gând să spună presei.

— Păi, uite că nu pot da explicaţia cea mai simplă, cum că Baxter ar fi avut în trecut probleme renale. Nu mai pot să o fac. (Era vina lui Will: ştia prea multe.) O să găsim noi ceva. Să mergem, te conduc.

Will tocmai ieşea de pe alee când a auzit bubuituri în geam.

Era Russell, doar în cămaşă şi gâfâind.

— Tocmai am primit un telefon. Tipa vrea să vorbească cu tine.

Şi i-a pasat celularul pe fereastră.

— Domnul Monroe? Numele meu este Genevieve Huntley. Sunt chirurg la Swedish Medical Center din Seattle. Am văzut la ştiri rapoartele despre domnul Baxter, iar Allan tocmai mi-a comunicat ce ştiţi dumneavoastră. Cred că e cazul să stăm de vorbă.

— Sigur, a zis Will, scotocind prin buzunare după carnet.

— Am nevoie de nişte asigurări din partea dumneavoastră, domnule Monroe. Am încredere în *The New York Times* şi sper că încrederea mea va fi răsplătită cum se cuvine. Am jurat să nu spun nimănui ceea ce o să auziţi acum. V-o spun doar pentru că mă tem că alternativa este mai rea. Nu putem lăsa oamenii să-şi iasă din minţi de spaimă la gândul vreunei bande de hoţi de organe.

— Înţeleg.

— Nu sunt sigură că înţelegeţi. Nu sunt sigură că înţelege cineva. Ceea ce vă cer este să trataţi ce vă voi spune cu deferenţă, cu demnitate, cu respect. Pentru că asta merită, domnule Monroe. E destul de limpede?

— Da.

Will nu-şi putea deloc imagina ce avea să audă.

— Bine. Principala dorinţă a domnului Baxter a fost anonimatul. E singurul lucru pe care mi l-a cerut în schimb.

Will tăcea.

— Pat Baxter a venit la Swedish acum vreo doi ani. Am descoperit apoi că venea de tare departe. Când a apărut, asistentele au presupus că era vorba de o urgenţă: arăta ca un nenorocit de pe stradă. Dar ne-a spus că e perfect sănătos, voia doar să stea de vorbă cu un doctor din echipa de transplanturi. Zicea că voia să doneze un rinichi.

A fost întrebat imediat cui voia să doneze rinichiul. Era vorba de vreun copil bolnav? Poate că o rudă avea nevoie de un transplant? „Nu”, a zis el, „vreau să daţi unul dintre rinichii mei cuiva care are nevoie de el”. Colegii mei s-au gândit atunci, sincer, că trebuia să aibă vreo dereglare psihică. Nu se auzea

prea des despre asemenea operaţii fără un beneficiar anume. Pentru noi era, cu siguranţă, primul caz de acest fel.

L-am trimis pe domnul Baxter la plimbare. I-am spus că nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Dar el a revenit, şi l-am trimis iar la plimbare. A treia oară am avut o discuţie lungă. Mi-a spus că îşi dorea să se fi născut bogat. Astfel – îmi amintesc vorbele lui – astfel, a zis el, ar fi gustat plăcerea de a dărui grămezi de bani. Spunea că erau atâţia oameni care aveau nevoie de ajutor. Ţin minte că m-a întrebat: „Oare ce înseamnă cuvântul *filantropie"!* Înseamnă să-ţi iubeşti semenii. Păi, de ce să li se permită doar bogătaşilor să-şi iubească semenii? Şi eu vreau să fiu filantrop". Era hotărât să găsească altă cale de a dărui – chiar dacă asta însemna să renunţe la propriile organe.

În cele din urmă m-am convins că era sincer. I-am făcut teste şi acestea au arătat că, din punct de vedere medical, nu exista nici un impediment. I-am făcut până şi teste psihologice şi ele au confirmat că era deplin sănătos la cap, perfect capabil să ia această decizie.

Nu exista decât o condiţie, impusă de el. Ne-a pus să jurăm că vom păstra pe deplin secretul. Beneficiarul nu trebuia să ştie de unde venea noul său rinichi. Asta era foarte important. Nu voia ca acea persoană să se simtă datoare faţă de el. Şi nici un cuvânt presei. A insistat asupra acestui lucru. *Fără ridicări în slavă.*

Încetişor, aproape cu dulceaţă în voce, Will a întrebat:

— Aşa că aţi făcut-o?

— Am făcut-o. Eu însămi l-am operat. Şi pot să vă spun că nu am fost în viaţa mea mai mândră de o operaţie. Toţi am simţit asta: anestezistul, asistentele. În sala de operaţii era în acea zi o atmosferă extraordinară; ca şi cum se întâmpla ceva cu adevărat remarcabil.

— Şi a mers ca pe roate?

— Da, a mers, chiar că da. Beneficiarul a acceptat perfect organul.

— Pot să vă întreb despre ce fel de beneficiar vorbim? Tânăr, bătrân, bărbat, femeie?

— Era o tânără. Nu vă pot spune mai mult.

— Şi cu toate că era tânără, iar el bătrân, a mers bine?

— Păi, ăsta a fost lucrul cel mai ciudat. Am testat rinichiul acela, evident, l-am supravegheat foarte strict. Şi vreţi să vă spun ceva? Baxter avea cincizeci de ani, dar organul acela funcţiona de parcă ar fi fost cu patruzeci de ani mai tânăr decât posesorul. Era foarte puternic, întru totul sănătos. Era perfect.

— Şi a ajutat-o cu ceva pe tânăra aceea?

— I-a salvat viaţa. Împreună cu echipa, ne-am gândit la un soi de ceremonie pentru el, după operaţie, ca să-i mulţumim pentru fapta aceea. Nu cred că v-ar surprinde să auziţi că aceasta n-a mai avut loc. S-a externat înainte să ne putem lua rămas bun de la el. S-a evaporat, pur şi simplu.

— Atunci l-aţi întâlnit pentru ultima oară?

— Nu, ne-am mai întâlnit o dată, acum câteva luni. Voia să facă nişte aranjamente legate de decesul lui...

— Nu, zău?

— Nu vă repeziţi prea tare, domnule Monroe. Nu cred că ştia că va muri curând. Dar voia să se asigure că va fi folosit totul, întregul lui corp. (Huntley a scos un fel de chicot trist..) M-a întrebat chiar cum ar fi fost cel mai bine să moară.

— Cel mai bine?

— Din punctul nostru de vedere. Care ar fi fost modalitatea cea mai potrivită dacă am fi vrut, să zicem, să dăm inima lui cuiva care avea nevoie de ea. Cred că îl neliniştea faptul că locuia atât de departe încât, dacă ar fi fost ucis într-un accident de circulaţie, de exemplu, până să ajungă la un spital inima lui ar fi fost inutilizabilă. Desigur, singurul scenariu pe care nu şi-l imaginase era o crimă brutală.

— Aveţi vreo idee...

— Habar n-am cine ar fi avut interes să-l omoare pe omul ăsta, nu. I-am spus asta adineaori şi doctorului Russell. Nu mă pot gândi decât la o crimă oribilă, absolut întâmplătoare. Pentru că nimeni dintre cei care îl cunoscuseră nu s-ar fi gândit să-l omoare. N-ar fi putut.

A tăcut, şi Will a preferat să nu spargă tăcerea. Învăţase un lucru: dacă nu zici nimic, se întâmplă adesea ca interlocutorul să umple golul cu cele mai valoroase vorbe din toată discuţia.

În cele din urmă, doctoriţa Huntley a vorbit din nou, şi lui Will i s-a părut că vocea ei suna un pic spart:

— Am vorbit despre asta când s-a întâmplat, am vorbit din nou azi, şi gândim cu toţii la fel, colegii mei şi cu mine. Ceea ce a făcut omul ăsta, ceea ce a făcut Pat Baxter pentru o persoană pe care nu o văzuse în viaţa lui şi nici nu avea să o vadă vreodată – este cu adevărat cea mai dreaptă faptă de care am auzit vreodată.

Capitolul 10

Vineri, ora 6:00, Seattle

S-a trezit la şase, în camera lui de hotel din Seattle. A trimis articolul de la Missoula şi apoi a parcurs lungul drum înapoi. În vreme ce scria articolul, îl umplea de energie un singur gând desfătător: *Încaseaz-o pe asta, Walton.* Ce zisese bulangiu' ăla? *O dată e un succes, William; a doua oară ar fi un miracol.*

Will s-a rugat în sinea lui să-i fi ieşit pasienţa. Cea mai mare teamă a sa era că povestea o să li se pară celor de la birou prea asemănătoare cu a lui Macrae, alt om bun printre tâlhari. Aşa că a mizat pe chestia cu miliţia, a azvârlit o grămadă de specific local din nord-vestul Pacificului şi a ţinut pumnii strânşi. Ba chiar a cochetat cu omiterea părţii în care fapta lui Baxter era numită „dreaptă", cuvânt folosit şi de femeia care îi vorbise despre Howard Macrae. Putea să pară artificial. Dar ar fi fost şi mai artificial dacă o lăsa deoparte.

Şi-a scos BlackBerry-ul, al cărui led roşu îi făcea cu ochiul, optimist: mesaje noi.

Glenn Harden: *Buna treaba azi, Monroe.* Era exact ceea ce voia să audă. Însemna că nu ajunsese la coş; ar fi dat mult să poată vedea mutra lui Walton. Următorul e-mail arăta a spam; numele celui care-l trimisese era ilizibil, doar un şir de hieroglife. Will era gata să-l şteargă, dar singurul cuvânt din fereastra „subiectul" l-a făcut să-l deschidă. *Beth. Î*ncă nici nu citise tot şi sângele i-a îngheţat în vene:

NU CHEMA POLITIA. SOŢIA TA E ÎN MÂINILE NOASTRE.

DACA CHEMI POLITIA N-AI S-O MAI VEZI. NU CHEMA POLITIA CA O SA REGREŢI. VEŞNIC.

Capitolul 11

Vineri, ora 21:43, Chennai

Nopţile erau tot mai răcoroase. Şi totuşi, Sanjay Ramesh prefera să stea aici, în răcoarea aerului condiţionat din birou, nu să se aventureze prin căldura sufocantă a oraşului. O să plece spre casă doar după apusul soarelui.

Aşa o să scape nu numai de căldura vâscoasă, dar şi de tortura verandei. Aşa era în fiecare seară, mama lui şi prietenele ei şedeau afară până târziu, bârfind şi vorbind despre tot felul de probleme de sănătate. În faţa lor parcă avea limba legată; de fapt, cam în faţa oricui. Şi apoi, septembrie ar putea părea răcoros conform standardelor din Chennai, dar aerul era încă îngrozitor de cald şi umed. În această sală, un birou fără pereţi, mare cât un hangar, plin de şiruri de cabine izolate fonic, condiţiile erau bune. Era ambianţa perfectă pentru ce avea el de făcut.

Era o centrală telefonică, una dintre miile care apăruseră în India. Patru etaje înţesate de tineri indieni care preluau apeluri din America sau Anglia, de la tipi din Philadelphia grăbiţi să-şi plătească factura telefonică sau călători din Macclesfield care voiau să afle ce trenuri plecau către Manchester. Puţini dintre ei, sau poate chiar nici unul, îşi dădeau seama că apelul lor era dirijat către cealaltă parte a globului.

Sanjay se împăca destul de bine cu munca asta. Pentru un băiat de optsprezece ani care locuia cu părinţii, salariul era bun. Şi putea lucra în mai multe schimburi, ca să-şi poată

vedea de şcoală. Însă marea atracţie era chiar acolo, în cabina aia cât palma. Avea tot ce îi trebuia: un scaun, un birou şi, cel mai important lucru, un calculator cu conexiune rapidă la restul lumii.

O fi fost Sanjay tânăr, dar era un veteran al Internetului. Îl descoperise încă de pe vremea când amândoi erau în faşă. Pe atunci erau doar câteva sute de website-uri, poate cel mult o mie. Crescuseră împreună. Reţeaua mondială se extinsese ca o secvenţă numerică binară – 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64, 128 – părând să-şi dubleze zilnic întinderea, până ce ajunsese să facă de multe ori înconjurul planetei. Sigur că Sanjay nu se dezvoltase fizic în acest ritm – nu era decât un puşti subţirel, doar piele şi os – dar simţea că mintea lui ţinea pasul. Creştea Internetul, creştea şi el, intrând mereu în zone noi de cunoaştere, cu o curiozitate nepotolită. Din dormitorul lui de la etaj, din India, a călătorit în Brazilia, a aflat totul despre politica disputatelor graniţe din Nagorno-Karabakh, a râs la desenele animate indoneziene, a aruncat o ocheadă în lumea amatorilor de drumeţie cu rulota prin Scoţia, a parcurs clasamentul tinerilor floretişti din Flandra şi a aflat care era motivaţia reală a cultivatorilor de bonsai din Taipei. Nu exista nici un colţişor al activităţii omeneşti în care să nu poată pătrunde. Internetul îi arătase totul.

Chiar şi imaginile pe care nu voia să le vadă, cele care au determinat proiectul pe care îl încheiase doar cu douăzeci şi patru de ore mai înainte. Ajunsese târziu hacker, de-abia pe la cincisprezece ani: cei mai mulţi începeau înainte de a intra în adolescenţă. Se amuzase şi el cu vechile şmecherii – a ajuns la lista cu obiectivele NATO, a fost la un clic distanţă de scoaterea din funcţiune a sistemului Pentagonului – dar de fiecare dată s-a abţinut să apese pe ultimul buton. Nu-l atrăgea ideea distrugerii. N-ar fi făcut decât să întristeze multă lume şi, după cum aflase navigând pe Internet, în lume era deja destulă suferinţă.

Acum îi venea să râdă, încântat pe jumătate de geniul lui şi pe jumătate de farsa pe care avea să le-o facă celor pe care îi considera duşmani. I-au trebuit luni de zile ca să ducă treaba la bun sfârşit, dar a mers.

Crease un virus benign, capabil să se răspândească prin calculatoarele din întreaga lume la fel de rapid ca oricare dintre soiurile otrăvite, clocite de alţi băieţi geniali, ale căror intenţii rele îi făceau, în argoul web-ului, crackeri, nu hackeri.

În acest moment, metoda lui îl încânta mai mult decât obiectivul. La fel ca majoritatea viruşilor, al lui avea să se răspândească prin calculatoarele obişnuite care erau legate tot timpul la Internet. În vreme ce nişte tipi din Hong Kong sau din Hanovra apăsau pe taste, scriindu-le prietenilor mesaje sau făcând socoteli, sau chiar când dormeau duşi, puişorul lui era în interiorul maşinăriei, muncind pe brânci.

Îi dăduse o ţintă pe care să o caute şi, ca toată lumea, se folosea de Google. Invizibil pentru utilizator, dincolo de ecran, s-a întors cu rezultatele şi le-a folosit la alcătuirea unei liste – inamicii desemnaţi de Sanjay. Acestea erau site-urile care aveau să simtă furia virusului. Fiecare dintre ele, ca orice site, avea în soft un defect, o fisură: problema era să o găseşti. În acest scop, hackerii (şi crackerii) creaseră o serie de „şmecherii" care să nimerească fisura. Spre exemplu trimiterea unui nucleu de date la care soft-ul nu se aştepta; chiar şi un simbol, punct şi virgulă, de pildă, ar fi putut face asta. N-ai de unde să ştii până nu încerci. Sanjay se gândea la asta ca la o luptă medievală: oamenii trag cu sute de săgeţi spre un castel, ştiind că numai una din ele ar putea dibui crăpătura dintre pietre, trecând de partea cealaltă. Fiecare castel are altă fisură în metereze, alt punct slab. Dar dacă lista şmecheriilor e destul de lungă, dai până la urmă de ea. Şi după ce ai făcut-o, poţi doborî site-ul şi serverul care îl găzduieşte. Dispar cât ai bate din palme.

Şi aceste site-uri meritau cu siguranţă să dispară. Dar Sanjay mersese şi mai departe în lupta împotriva lor. Majoritatea hackerilor îşi stocau lista de şmecherii pe un singur server, ascuns de obicei pe tărâmul pirateresc din Internet, un loc care se sustrăgea reglementărilor. România şi Rusia erau favoritele. Această metodă avea însă un defect fatal: când site-urile atacate descopereau sursa tirului inamic, puteau să blocheze pur şi simplu accesul la serverul respectiv. Atacurile încetau.

Sanjay găsise o soluţie. Virusul lui îşi ţinea arsenalul de şmecherii în diferite surse, şi chiar ducea cu el o parte din sarcina utilă. Ba mai mult, îl programase să găsească din când în când noi şmecherii, să se autoperfecţioneze. Crease un magician care era tot timpul în stare să-şi umple la loc sacul cu trucuri. Creaţie era cuvântul potrivit, pentru că Sanjay simţea că a conceput ceva viu. În limbaj tehnic, era un „algoritm genetic", o formă codificată, capabilă să se transforme. Să evolueze.

Virusul lui urma să-şi modifice lista de şmecherii, şi chiar şi metoda de răspândire – uneori prin e-mail, alteori prin panourile de afişaj electronic, sau prin defectele din browsere – în vreme ce se răspândea prin universul infinit al Internetului. Astfel, virusul se va reproduce, însă „odraslele" sale nu vor fi identice nici cu virusul iniţial, nici între ele. Vor suferi mutaţii, culegând noi şmecherii şi noi metode de propagare din surse de pe tot cuprinsul lumii virtuale. Unele dintre aceste surse aveau să fie servere din ţinuturile proscrise ale Europei de Est, altele vor fi găsite prin scanarea panourilor de afişaj ale serviciilor de securitate – cele în care oamenii se sfătuiesc cum să contracareze chiar trucurile pe care le folosea Sanjay. Era tare mândru de creaţia lui, care călătorea în jurul lumii, transformându-se şi se îmbunătăţindu-se într-un milion de feluri diferite – şi, prin urmare, devenind absolut imposibil de depistat şi de eliminat. Chiar dacă nu ieşise încă din adolescenţă, se simţea ca un tată mândru, sau, mai degrabă, ca un stră-străbunic – întemeietorul unei dinastii imense. Progeniturile lui erau peste tot.

Şi făceau o treabă admirabilă. Verificând acum rezultatele, îi era limpede că stabilise parametrii destul de strict ca să nu distrugă decât site-urile vizate. În câteva ore, toate site-urile din lume dedicate pornografiei infantile aveau să dispară. Sanjay râdea, pentru că vedea cum se concretizează şi comanda finală programată în virus. Fiecare dintre site-urile care înainte prezentau imagini violente şi pornografice cu copii avea să fie înlocuit cu o imagine unică: un desen din anii '50, în stil Norman Rockwell, înfăţişând un copil aşezat pe genunchii mamei. Dedesubt era un mesaj simplu, din patru

cuvinte: *Citiţi-le copiilor dumneavoastră*.

Sanjay a pornit spre casă, zâmbind la gândul glumei făcute – şi al împlinirii. Nu era nevoie să mai afle nimeni ce făcuse; ştia el, şi era destul. Lumea avea să fie un loc mai frumos.

Chiar şi noaptea, Chennai era un oraş zgomotos, la fel de animat ca şi atunci când se numea Madras. Poate că lucrul ăsta, şi faptul că mintea îi era plină de succesul obţinut, l-au făcut să nu audă paşii din spate. Poate că de aceea nu a văzut şi nu a simţit nimic suspect înainte de a intra pe aleea lăturalnică pe care locuia, când a simţit că i se pune o batistă pe gură şi şi-a auzit propriile ţipete înăbuşite. A simţit o înţepătură puternică în braţ, şi apoi a alunecat vertiginos în somn.

Când doamna Ramesh şi-a găsit unicul fiu căzut la pământ, mort, a ţipat destul de tare încât să fie auzită de peste trei străzi. N-o mângâia cu nimic faptul că băiatul ei – care visa să facă într-o bună zi ceva „pentru copii” şi care fusese ucis înainte să aibă vreo şansă să facă ceva – fusese omorât de o injecţie care părea să nu-l fi durut. Poliţiştii au recunoscut că omorul îi uimea de-a dreptul; nu mai întâlniseră aşa ceva. Nu exista nici un semn de violenţă sau, Doamne-fereşte, de abuz. Şi mai era aspectul straniu al cadavrului. Ca şi cum s-ar fi purtat cu el cu grijă. „Aşezat să se odihnească”, aşa a spus poliţistul. „Asta trebuie să însemne ceva, doamnă Ramesh”, a zis el. „Trupul fiului dumneavoastră era învelit într-o pătură purpurie. Şi, aşa cum ştie oricine, purpuriul este culoarea prinţilor”.

Capitolul 12

Vineri, ora 6:10, Seattle

Will îşi simţea faţa pălind şi sângele scurgându-se din ea. Îşi simţea capul uşor, imaterial. A citit din nou mesajul, căutând cu înverşunare vreun indiciu, vreun semn că nu era decât o farsă crudă. Se uita dacă mesajul era de tip *bcc'd,* ceea ce ar fi însemnat că era un spam, trimis la milioane de adrese. Poate că subiectul „Beth" era doar o coincidenţă. Dar nu exista nici un semn de genul ăla. S-a uitat la „semnătura" din josul paginii. Numai aiureli. Cu palmele transpirate, a înşfăcat celularul. A derulat lista până la B şi a apăsat pe Beth, primul nume care apăruse.

Te rog, răspunde. Dă, Doamne să aud vocea ei. Telefonul a sunat de mai multe ori, şi deodată s-a auzit un ţârâit mai scurt decât celelalte: intrase robotul. *Bună, sunt Beth...* S-a crispat tot când i-a auzit vocea, abandonându-se unei amintiri care i-a răsărit în minte. Prima dată când i-a cerut o întâlnire a fost prin intermediul robotului. „În cazul în care nu este îngrozitor de nepotrivit," începuse el, „mă întreb dacă ţi-ar plăcea să cinăm împreună marţi seara". „Îngrozitor de nepotrivit" era modalitatea pe care o găsise ca să afle dacă ea avea sau nu pe cineva.

„Salut, sunt Beth McCarthy iar răspunsul este nu", a venit replica, tot pe robot, „nu ar fi îngrozitor de nepotrivit să cinăm marţi. De fapt, ar fi minunat". Când a primit mesajul, Will l-a ascultat de vreo zece ori. Aşa cum îl asculta şi acum, în minte.

A închis telefonul, iar mâinile au început să-i tremure de-a

binelea în vreme ce forma numărul spitalului. „Bună ziua, vă rog să o chemaţi prin pager pe Beth Monroe. Sunt soţul ei. Vă rog*”.*

Tonul de aşteptare, muzică de Vivaldi; se ruga în sinea lui să se termine, să fie întreruptă de vocea cuiva care ridică receptorul, iar acel cineva să fie Beth. *Dă, Doamne să-i aud vocea.* Dar muzica se auzea în continuare. În cele din urmă: „îmi pare rău, domnule, nu răspunde nimeni. Vă poate fi de folos alt doctor?”

Şi-a dat seama brusc de un lucru. S-ar putea ca ea să fi dispărut deja de câteva ore. Poate că fusese răpită din dormitorul lor în toiul nopţii. Când au vorbit, la ea era aproape douăsprezece. Poate că răpitorii au apărut la cinci? Sau la şase? Sau abia acum? Iar el se afla la celălalt capăt al continentului, dormind buştean, când ar fi trebuit să-şi apere soţia.

S-a uitat iar la e-mail şi i s-a strâns inima când a văzut cuvintele alea. A încercat să se concentreze, să se uite la partea de sus a mesajului, printre semnele alea ciudate, confuze. Erau câteva cifre, data de azi şi ora 13,37, chiar dacă asta însemna o diferenţă de câteva ore. Toate astea nu ofereau nici un indiciu.

Sigur că ar fi trebuit să anunţe poliţia. Dar oamenii ăia, nemernicii aia, păreau foarte hotărâţi – ca şi cum chiar n-ar fi ezitat să o ucidă pe Beth. Rostirea cuvântului, fie şi numai în gând, l-a umplut de groază. Îi părea rău că formulase ideea, ca şi cum exprimarea ei ar fi concretizat-o. Ar fi vrut să o poată lua înapoi.

Şi-a dat seama că, dintr-o reacţie copilărească, tânjea după prezenţa mamei sale. Putea să o sune – nu era decât mijlocul după-amiezii în Anglia – şi i-ar fi prins atât de bine să-i audă vocea! Dar ştia că nu trebuia, în nici un caz, s-o facă. Ea s-ar speria; ar putea avea o criză de anxietate. În nici un caz nu s-ar putea baza pe ea să nu sune la poliţie, sau să nu vorbească cu cineva, care ar vorbi cu altcineva care ar face asta. Adevărul era că se afla prea departe ca să se ocupe de el, iar mama lui era o persoană care avea nevoie de cineva care să se ocupe de ea. (Şi-a dat seama că această formulare era un

bethism. Nu degeaba Beth era una dintre rarele persoane care ştiau cum să se poarte cu mama lui).

Începea să-şi dea seama că exista doar o persoană cu care putea vorbi, care ştia ce era de făcut. Mâna îi tremura când a ridicat receptorul telefonului din cameră; ceva îi spunea că apelul ăla nu trebuia făcut de pe celular.

„Biroul judecătorului William Monroe, vă ascult".

„Janine, sunt Will. Trebuie să vorbesc imediat cu tata". Ceva din vocea lui tăia scurt orice amabilitate, dând de înţeles secretarei că era cu adevărat o urgenţă. Ea a renunţat la flecăreala obişnuită. Pur şi simplu s-a dat deoparte din cale, ca o maşină care face loc unei ambulanţe. „Îţi fac legătura la telefonul din maşină". *Un celular,* şi-a spus Will, îngrijorat. Dar trebuia să treacă peste asta: acum cel mai important era să-i poată vorbi.

S-a simţit uşurat când şi-a auzit tatăl răspunzând. Copilul din el era fericit, ca un puşti care îl convinge pe tati să vină să omoare un păianjen. Ce bine că acum o să preia problema un adult. Străduindu-se din răsputeri să rămână calm, i-a spus tatălui ce se întâmplase şi i-a citit lent mesajul, de două ori.

Vocea lui Monroe Sr a coborât instantaneu până la şoaptă.; nu voia să-l audă şoferul. Însă, chiar şi aşa, ea îşi păstra acea autoritate profundă care făcea din el o prezenţă atât de puternică la tribunal. Acum, aşa cum ar fi făcut-o în sala de judecată, a pus toate întrebările pertinente, obligându-şi fiul să-i spună tot ce putuse afla despre cel care-l trimisese. În cele din urmă, a dat verdictul.

— Este, evident, o tentativă de extorcare. Probabil au aflat despre părinţii lui Beth. E o cerere clasică de răscumpărare.

Părinţii lui Beth. Va trebui să le spună. Cum ar putea să rostească măcar acele cuvinte?

— Vreau să anunţ poliţia, a zis Will. Ei ştiu cum să procedeze în astfel de situaţii.

— Nu, nu trebuie să luăm nici o hotărâre pripită. Din câte ştiu, răpitorii presupun, de obicei, că rudele victimei vor anunţa poliţia: e un factor care intră în planurile lor. Trebuie să existe un motiv pentru care oamenii ăştia vor atât de mult să nu fie implicată poliţia.

— Cred şi eu că nu vor să fie implicată pollţia! Sunt nişte afurisiţi de răpitori, tată!

— Linişteşte-te, Will.

— Cum să mă liniştesc?

Will simţea că nu-şi mai putea stăpâni vocea. Ochii îl usturau. N-a îndrăznit să mai spună nimic.

— Of, Will... Uite, o scoatem noi la capăt, îţi jur. În primul rând trebuie să te întorci. Imediat. Porneşte acum spre aeroport. Te aştept la aterizare.

Cele cinci ore de zbor au fost cele mai grele din viaţa lui Will. Se uita pe fereastră, legănându-şi piciorul dintr-un tic nervos pe care îl avea încă din vremea examenelor. A refuzat să mănânce şi să bea, până ce şi-a dat seama că personalul de bord îl privea cu suspiciune. N-avea chef să-i lase să-şi închipuie că era pe punctul de a arunca în aer avionul, aşa că a băut un pic de apă. Şi tot timpul se gândea la iubita lui Beth. Ce-i făceau? I-au venit în minte imagini cu ea legată de un scaun, în vreme ce un sadic flutura cuţitul...

A fost nevoit să-şi adune toate puterile ca să oprească gândurile alea înainte să o ia razna. Simţea o revoltă în tot trupul. *Cum am putut să nu fiu acolo? Dacă aş fi sunat măcar mai devreme. Poate că m-a căutat pe mobil când dormeam...*

Ţinea tot timpul în mână BlackBerry-ul. Ura din răsputeri tot ce era legat de maşinăria aia blestemată. Era destul să o vadă şi îşi amintea cuvintele alea înfiorătoare. Le putea vedea şi acum, plutind în aer în faţa lui:

DACA CHEMI POLIȚIA N-AI S-O MAI VEZI.

S-a uitat la aparat, atât de mic şi totuşi plin acum de atâta venin. Era mort: semnalul nu ajungea la înălţimea aceea. Se tot uita la simbolul din dreapta-sus, care îi spunea că era din nou în zona de semnal. În vreme ce avionul şi-a început coborârea, se uita pe furiş la ecran. Nu voia ca stewardesa să-i amintească faptul că le ceruse ca „toate aparatele electronice să fie închise până ce avionul se opreşte complet”.

În sfârşit, a zărit strălucirea New York-ului la jumătatea

după-amiezii. *Ea e acolo.* Podurile, autostrăzile, colierele scânteietoare de lumini care se încrucişau peste metropola imensă. *Ea e undeva, acolo.*

A aruncat o privire spre BlackBerry-ul năclăit de transpiraţia palmei lui. Simbolul se schimbase; avea din nou semnal. Inima lui Will s-a pornit să bată mai tare. S-a uitat la mesajele noi care apăreau, înşiruindu-se ca pasagerii în staţia de autobuz. O circulară cu programele cinematografelor; un mesaj de la birou despre o agendă rătăcită. Semnalarea unei ştiri de pe site-ul BBC.

Au început să curgă mesajele de condoleanţe pentru Ministrul de Finanţe, Gavin Curtis, care a fost găsit mort în seara aceasta, aparent în urma unei supradoze de medicamente. Poliţia spune că a fost găsit în apartamentul lui din Westminster de către un om de serviciu şi că avea În sânge o cantitate excesivă de sedative. După toate aparenţele, poliţia nu suspectează pe nimeni În legătură cu moartea domnului Curtis...

Will privea pe fereastră, închipuindu-şi nebunia care cuprinsese mass-media din Londra. Crescuse acolo: ştia de ce era în stare presa britanică atunci când era aţâţată, îl bombardau pe omul ăla de zile întregi şi acum îi luaseră scalpul. Will nu-şi putea aminti când se mai întâmplase ca un politician să recurgă la sinucidere: de obicei, atunci când venea vorba despre asumarea responsabilităţii, nu ajungeau mai departe de demisie, şi chiar şi asta ajunsese să se întâmple destul de rar. Curtis trebuie să fi fost cum nu se poate mai vinovat..

Şi apoi a apărut pe BlackBerry încă un mesaj: acelaşi şir de hieroglife care refuza să-şi dezvăluie tâlcul. Subiect: *Beth.*

Will l-a deschis.

NU VREM BANI.

Capitolul 13

Vineri, ora 14:14, Brooklyn

— Trebuie să fie o cacealma.

— Tată, ai zis asta de trei ori. Spune-mi, ce crezi că ar trebui să facem? Să le oferim totuşi bani? Ce mama dracului ar trebui să facem?

— Will, eu te-nţeleg, dar trebuie să te linişteşti. Dacă vrem să o aducem înapoi pe Beth, trebuie să gândim cât mai limpede.

Acest „dacă" l-a făcut pe Will să încremenească.

Se aflau în apartamentul lui Will şi al lui Beth. Nu se vedea nici un semn de intrare prin efracţie; totul era la fel ca atunci când plecase Will. Atâta doar că acum, din pereţi şi tavane părea să se degaje o răcoare ciudată: absenţa lui Beth.

— Hai să vedem ce avem până acum. Ştim că principala lor problemă e să nu fie implicată poliţia: au spus-o în primul mesaj. Mai ştim acum că zic că nu e vorba de bani. Dar dacă nu e vorba de bani, atunci de ce ţin morţiş să nu intre pe fir poliţia? Trebuie să fie o cacealma. Hai să ne gândim la adresa ta de e-mail. Cine o are?

— Toată lumea o are! E la fel ca a tuturor angajaţilor de la *Times.* Oricine poate face rost de ea.

A sunat un telefon. Will s-a năpustit la al lui, apăsând frenetic pe taste, dar sunetul a continuat să se audă. Calm, tatăl a răspuns la al lui. *Nu are de-a face cu asta,* i-a făcut el semn şi a trecut în altă încăpere, vorbind în şoaptă.

Tatăl nu părea să-i fie de ajutor. Sprijinul pe care i-l oferea era sfidător masculin, practic, nu emoţional, şi chiar şi aşa nu

rezolva nimic. Brusc, Will şi-a dat seama cât de mult simţea lipsa mamei. De când era cu Beth senzaţia aia era din ce în ce mai rară: acum confidenta lui era soţia. Dar, multă vreme, rolul acela îl jucase mama..

În Anglia formau o echipă, erau legaţi prin singurătatea lor, şi-a dat el dintr-odată seama. Cel puţin în versiunea mamei, ea şi Will fuseseră părăsiţi de tatăl lui, lăsându-i să se descurce singuri. El ştia că există şi alte versiuni, chiar dacă tatăl nu părea prea nerăbdător să i-o împărtăşească pe a lui. Soarta căsniciei părinţilor era pentru Will Monroe o enigmă care dura de multă vreme. N-a ştiut niciodată sigur ce s-a întâmplat.

O versiunii era că Monroe Sr preferase cariera, în dauna familiei: excesul de muncă a distrus căsătoria celor doi tineri. Altă teorie implica geografia: soţia dorea din tot sufletul să se întoarcă în Anglia, soţul era hotărât să-şi croiască drum prin sistemul juridic din SUA şi refuza să plece din America. Bunica din partea mamei, o doamnă din Hampshire cu părul argintiu şi cu un chip atât de sever, încât l-a speriat pe băiat la prima întâlnire, şi ani întregi după aceea, a pomenit odată sumbru despre „cealaltă mare pasiune” din viaţa tatălui. Când a crescut destul de mult ca să vrea să ştie mai mult, bunica s-a făcut că n-aude. Nici până acum nu ştia dacă acea „mare pasiune” era o femeie sau legea.

Propriile amintiri nu-l ajutau prea mult pe Will; de-abia împlinise şapte ani când a început înstrăinarea dintre părinţi. Îşi amintea atmosfera, acea tristeţe care se aşternea după ce tatăl ieşea din casă ca o furtună, trântind uşa. Sau şocul de a-şi găsi mama roşie la faţă şi răguşită după fiecare ceartă la cuţite. Odată s-a trezit şi l-a auzit pe tată explicând: „Nu vreau decât să fac ce e drept”. Will a coborât din pat în vârful picioarelor, căutând un loc din care să-şi poată urmări pe furiş părinţii. Nu înţelegea cuvintele pe care le rosteau, dar le simţea forţa. În acel moment, ascultându-şi mama englezoaică şi tatăl american cum ţipă unul la celălalt, puştiul de şapte ani şi-a format o teorie: mami şi tati nu puteau să se iubească unul pe celălalt pentru că aveau voci diferite.

După ce s-au întors în Anglia, mama i-a dat puţine indicii

despre motivul prezenţei lor acolo. Însăşi menţionarea subiectului risca să o transforme într-o femeie plină de amărăciune, veşnic nemulţumită, pe care o recunoştea cu greu şi care-i displăcea profund. Se apuca să bombăne că bărbatul ei devenise „alt om, cu totul altul”. Will îşi amintea de un Crăciun, când mama s-a apucat să vorbească într-un fel care îl speriase; el nu avea mai mult de paisprezece ani. Amănuntele s-au şters între timp, dar un cuvânt continua să-l izbească. Ea spunea întruna că era vina „lui”; „el” a dat peste cap totul. Intonaţia arăta clar că acest „el” era altcineva, nu tatăl, dar Will n-a reuşit niciodată să afle despre cine era vorba. Mama lui se comporta ca o paranoică, una din acelea care delirează pe stradă. Will s-a simţit uşurat după ce a trecut furtuna, şi nu a avut curajul să aducă din nou vorba despre asta.

Prietenii, şi bunica, de altfel, s-au grăbit să interpreteze întoarcerea lui Will în SUA după studiile la Oxford ca o reacţie la toate astea. Îl „prefera” pe tată mamei lui, spuneau unii. El încerca să-i împace pe amândoi, aşa cum fac mulţi copii după un divorţ, ridicându-se ca o punte între ei; asta era altă explicaţie mult vehiculată. Dacă ar fi fost să subscrie la vreo teorie, deşi nu era cazul, asta ar fi fost cea jurnalisticii: Will Monroe Jr mergea în America pentru a afla adevărul despre povestea care îi marcase primii paşi în viaţă.

Însă, dacă aceasta ar fi fost ţinta călătoriei lui în America, o ratase. Nu ştia acum mult mai mult decât la sosire, când avea douăzeci şi doi de ani. E drept că îşi cunoştea mai bine tatăl. Îl respecta: era un avocat de mare succes, acum judecător, şi părea a fi în fond un tip cumsecade. Dar, în privinţa marelui mister, Will nu obţinuse informaţii importante. Au vorbit despre divorţ, desigur, în câteva seri petrecute la lumina lunii, pe veranda locuinţei de vară a tatălui de la Sag Harbor. Dar nu s-a produs nici o revelaţie.

— Poate că asta e revelaţia, a spus Beth într-o noapte, când el s-a întors în cameră după unul dintre acele taifasuri tată-fiu. Petreceau un weekend prelungit, de Ziua Muncii, împreună cu tatăl lui Will şi „partenera” lui, Linda. Beth citea în pat, aşteptându-l pe Will.

— Ce anume?

— Faptul că nu e cine ştie ce mister. Asta e revelaţia. Erau doi oameni a căror căsătorie nu a mers. Se întâmplă şi aşa ceva. Şi chiar destul de des. Asta e tot.

— Dar cum rămâne cu chestiile alea pe care le spune mama? Şi pe care obişnuia să le spună bunica?

— Poate că ele aveau nevoie de o explicaţie mai impresionantă. Poate că le făcea bine să creadă că l-a suflat o altă femeie...

— Nu neapărat altă femeie, a mormăit Will. Formula era „cealaltă mare pasiune". Asta putea fi orice.

— Bun. Ceea ce vreau eu să zic e că înţeleg de ce o soţie respinsă şi mama ei iubitoare simt nevoia să inventeze o explicaţie mai serioasă pentru plecarea soţului. Altfel e vorba despre respingere, nu?

Pe atunci nu-i era încă soţie, doar prietena pe care o cunoscuse în ultimele săptămâni de la Columbia. El era la facultatea de jurnalism; ea era intern la New York Presbiterian Hospital. S-au cunoscut în parc la un meci de softball, în weekend-ul de dinainte de Memorial Day. (Îi lăsase mesajul pe robot chiar în seara aceea). În mintea lui, acele prime luni au fost scăldate într-o perpetuă strălucire de aur. Ştia că memoria putea juca astfel de feste, dar era convins că strălucirea era un fenomen real, verificabil în exterior. S-au cunoscut în mai, când New York-ul era în mijlocul unei primăveri splendide. Lumina zilelor părea de chihlimbar; fiecare drum pe care păşeau scânteia în soare. Nu erau doar închipuirile lor răpuse de dragoste; aveau ca mărturie fotografiile.

Will şi-a dat seama că zâmbea. Acest vis cu ochii deschişi l-a făcut pentru prima oară să se gândească la Beth, nu la dispariţia lui Beth. De care şi-a amintit acum, cu tresărirea cuiva care se trezeşte şi-şi dă seama că da, piciorul îi fusese amputat, şi nu, nu a fost doar un vis îngrozitor.

Tatăl se întorsese în cameră şi spunea ceva despre contactarea firmei de servicii Internet, dar Will nu-l asculta. Era sătul până-n gât. Tatăl lui nu gândea cum trebuie: în clipa în care ar fi făcut o astfel de tentativă, riscau să fie anunţată

poliţia. Furnizorul de servicii ar vrea, cu siguranţă, să se uite la mesajele răpitorilor şi s-ar simţi obligat să anunţe autorităţile.

— Tată, am nevoie de un strop de odihnă, a spus, conducându-şi uşurel părintele spre uşă. Simt nevoia să rămân singur câteva clipe.

— Will, ăsta e un lucru foarte bun, însă sunt sigur că odihna nu e un lux pe care să ţi-l poţi permite. Trebuie să foloseşti fiecare minut...

Monroe Sr a tăcut. Îşi dădea seama că fiul lui nu avea chef de discuţii; era în ochii lui Will o strălucire de oţel care îi ordona tatălui să plece, indiferent cât de politicoase erau cuvintele pe care le rostea gura lui.

Când uşa s-a închis, Will a oftat din rărunchi, s-a prăbuşit pe un scaun şi a rămas cu ochii aţintiţi la picioare. Şi-a îngăduit să rămână doar treizeci de secunde în starea aia, după care a respirat adânc, s-a îndreptat de spate şi s-a pregătit pentru pasul următor. În ciuda spuselor de mai adineaori, n-avea de gând nici să se odihnească, nici să rămână singur. Ştia exact ce trebuie să facă.

Capitolul 14

Vineri, ora 15:16, Brooklyn

Tom Fontaine era primul prieten pe care şi-l făcuse Will în America, sau, mai degrabă, primul prieten pe care şi-l făcuse după ce devenise adult şi se întorsese acolo. S-au întâlnit la biroul de înscrieri de la Columbia: Tom era chiar înaintea lui Will la coadă.

Primul sentiment pe care îl avusese Will faţă de Tom fusese unul de iritare. Coada înaintase destul de greu, dar era clar că tipul deşirat, cu pardesiu de babalâc, încremenise la ghişeu. Toată lumea avea formularele completate, cele mai multe dintre ele printate cu grijă. Dar pardesiul continua să şi-l completeze pe al lui stând acolo. Cu un stilou care făcuse o pată. Will s-a întors spre fata din spatele lui, ridicând din sprâncene în semn de „Tipul ăsta e incredibil!" Până la urmă a început să vorbească cu ea în gura mare despre cât de enervant e să fii blocat în spatele unui astfel de mocofan: le dădea curaj faptul că mocofanul avea la urechi nişte căşti albe.

În cele din urmă, omul s-a scotocit prin taşca de şcolar de mai multe ori până să dea de un permis de conducere îndoit pe la colţuri şi cu plasticul ros, şi de o scrisoare de la universitate. Astea au reuşit să-l convingă pe funcţionar că pe tip îl chema cu adevărat Tom Fontaine şi că avea dreptul să fie student la Columbia. La filosofie.

În timp ce se întorcea să plece, i-a zâmbit lui Will, spunând: „Îmi pare rău, ştiu cât de enervant e să fii blocat în spatele mocofanului facultăţii". Will s-a înroşit. Era clar că

auzise tot. (Mai târziu, Will a aflat că acele căşti de la urechile lui Tom nu erau conectate la un Walkman – sau la alt aparat. Tom considera că era util să poarte căşti: rareori îl deranja vreun necunoscut.)

S-au întâlnit peste trei zile la o cafenea; Tom era aplecat asupra unui laptop, cu căştile la urechi. Will l-a bătut pe umăr ca să-şi ceară scuze. Au stat de vorbă şi de atunci au rămas prieteni.

Era diferit de toţi cei pe care îi cunoştea Will. Oficial, Tom era apolitic, dar Will îl considera un adevărat revoluţionar. Da, era un fanatic al calculatoarelor, dar avea şi o misiune pe lume. Făcea parte dintr-o reţea mondială neoficială de genii ale căror creiere erau pe aceeaşi lungime de undă şi care hotărâseră să atace – sau chiar să demoleze – giganţii softurilor ce dominau lumea informaticii. Ei reproşau Microsoftului şi celorlalţi de teapa lui faptul că aceste corporaţii distruseseră principiul original, sacru, al Internetului: o unealtă pentru schimbul liber de idei şi de informaţii. Cuvântul-cheie era „deschidere". La începuturile Internetului, îi explica Tom – cu răbdare şi în cuvinte monosilabice, lui Will care, ca o grămadă de alţi ziarişti, se baza pe calculatoare fără să aibă habar cum funcţionau – totul era deschis, disponibil, gratis pentru toţi. Asta includea şi softurile. Era o „sursă-deschisă", adică lucrurile dinăuntru erau accesibile tuturor. Oricine putea folosi softul şi, lucru esenţial, îl putea adapta la propriile nevoi. Apoi au venit Microsoftul şi gaşca lui şi, din motive strict comerciale, au tras obloanele de fier. Marfa lor era de-acum o „sursă-închisă". Şirurile lungi de coduri care o făceau să funcţioneze erau graniţele. Aşa cum Coca-Cola şi-a construit un imperiu pe reţeta secretă, Microsoft a făcut un mister din produsele lui.

Chestia asta nu-l deranja cine ştie ce pe Will, dar pentru idealişti ai Internetului ca Tom era un soi de profanare. Ei credeau în Internet cu o ardoare pe care Will nu o putea descrie decât drept religioasă (chestie deosebit de amuzantă în cazul lui Tom, dat fiind ateismul lui înverşunat). Erau hotărâţi să creeze acum alte softuri – motoare de căutare sau programe de procesare a textului – pe care să le poată folosi oricine pe

gratis. Dacă cineva observa o defecţiune, putea să o corecteze imediat. La urma urmei, aparţineau tuturor celor care le foloseau.

Asta însemna că Tom câştiga doar o parte din banii pe care i-ar fi putut avea, vânzând suficient din geniul lui informatic ca să-şi plătească chiria. Dar nu-i păsa; pe primul loc erau principiile.

— Tom, Will sunt. Eşti acasă?

Îi răspunsese pe mobil; putea fi oriunde.

— Ba.

— Ce-i cu muzica aia?

Se auzea ceva care suna ca vocea unei cântăreţe de operă.

— Aia, frate al meu, e *Himmelfahrts-Oratorium* de Johann Sebastian Bach, Oratoriul înălţării, soprană, Barbara Schlick...

— Unde eşti, la un concert?

— La un magazin de discuri.

— Cel de lângă casa ta?

— Aha.

— Ne putem vedea la tine în douăzeci de minute? E ceva foarte urgent. (I-a părut imediat rău că a spus-o. La un celular.)

— Ţi-e bine? Ai o voce cam speriată.

— Poţi să vii acolo? În douăzeci de minute?

— S-a făcut.

Locuinţa lui Tom era ciudată, personificarea locatarului. În frigider nu era nimic altceva decât apă minerală, sticle peste sticle, dovadă a aversiunii lui destul de bizare faţă de băuturile de orice fel, calde sau reci. Nici cafea, nici suc, nici bere. Doar apă. Iar patul era în salon, o concesie făcută insomniei lui: pentru ca atunci când Tom se trezea la 3 noaptea să poată intra direct în reţea şi să lucreze, iar când obosea să se poată trânti la loc. De obicei excentricităţile astea declanşau un soi de predici din partea lui Will, care îşi îmboldea prietenul să se alăture celorlalţi reprezentanţi ai rasei umane, sau cel puţin încrengăturii din Brooklyn, însă nu şi acum.

Will a intrat şi i-a făcut semn lui Tom să închidă uşa.

— Ai pe aici chestii speciale agăţate de calculator, microfoane sau celulare sau difuzoare, sau orice lucru bizar care ar putea însemna că ceea ce vorbim noi acum ar putea, în vreun chip de care n-am eu habar, să ajungă pe Internet?

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Ştii ce vreau să zic. Una dintre drăcoveniile tale supertehnice pentru care nici nu găsesc cuvântul potrivit; ai pe aici ceva care ar putea înregistra discuţia noastră, păstrând-o ca document audio de care tu nici nu te prinzi că există decât mai târziu?

— Ăăă, nu.

Vocea şi chipul lui Tom erau crispate într-o expresie care voia să spună *Sigur că nu, psihopatule.*

— Foarte bine, pentru că o să vorbim despre ceva care e îngrozitor şi mai e şi sută la sută secret şi nu poate fi, subliniez *nu poate fi,* discutat cu nimeni altcineva – mai ales cu cei de la poliţie.

Îşi dădea seama că Will vorbea cât se poate de serios şi că era disperat. Faţa întotdeauna palidă a lui Tom a pălit şi mai mult, devenind de culoarea porţelanului.

— Ăsta e pornit? a zis Will, arătând către unul dintre multele calculatoare de pe masa de lucru şi alegându-l pe cel care semăna cel mai mult cu al lui.

Era o întrebare stupidă. Se închideau vreodată calculatoarele lui Tom?

— E un browser?

Măcar atâta limbaj de pe Internet ştia şi Will. Tom a dat din cap; părea speriat.

Will n-a întrebat dacă sunt sigure calculatoarele lui Tom; ştia că nu există altele mai sigure. Codificarea era o specialitate Fontaine.

Will a tastat adresa de acces la e-mail-ul lui, apoi, când a apărut pagina, a scris numele şi parola. A intrat în inbox. A derulat în jos şi a deschis primul mesaj.

NU CHEMA POLIŢIA. SOŢIA TA E În MÂINILE NOASTRE. DACĂ CHEMI POLIŢIA N-AI S-O MAI VEZI. NU CHEMA POLIŢIA CĂ O SĂ REGREŢI. VEŞNIC.

Tom, care stătea în picioare, citind peste umărul lui Will, aproape că a făcut un salt înapoi. A scos un geamăt, ca şi cum s-ar fi lovit. De-abia acum s-a gândit Will la asta: Tom era nebun după Beth. Nu în chip romantic nu era un rival – ci într-un fel aproape copilăresc. Adesea Tom parcurgea pe jos distanţa de câteva blocuri până la ei acasă ca să mănânce – ceva diferit de *sushi*-ul la pachet înfulecat în faţa ecranului care constituia restul dietei sale – şi părea să se hrănească din atenţia pe care i-o acorda Beth. Ea îl certa ca o soră mai mare şi el o asculta cu sfinţenie; ba chiar a lăsat-o să-i cumpere o jachetă şic pe care o purta uneori, pentru scurtă vreme, în locul hainei parcă moştenită de la răposatu', care părea să i se fi lipit de spinare.

Will nu se aşteptase la asta: ca Tom să aibă propriile sentimente faţă de dispariţia lui Beth.

— Doamne, Dumnezeule, spunea el, moale.

Will nu zicea nimic, dându-i timp să depăşească şocul. A hotărât să sară peste faza următoare, prezentându-i pe scurt concluziile la care ajunsese până atunci împreună cu tatăl lui. I-a arătat lui Tom al doilea mesaj, stabilind faptul că răpitorii păreau interesaţi de secret şi de neimplicarea autorităţilor, nu de bani. Explicaţia rămânea misterioasă, dar nu putea fi vorba să apeleze la poliţie.

— Tom, vreau să faci tot ce-ţi stă în puteri ca să afli de unde vin mesajele astea. Asta ar face poliţia, aşa că asta trebuie să faci tu.

Tom a dat din cap, dar mâinile lui nu s-au mişcat. Era încă ameţit..

— Tom, ştiu cât de mult ţii la Beth. Şi cât de mult ţine ea la tine. Dar în acest moment ea are nevoie să fii geniul calculatoarelor care se concentrează ca un laser. Ne-am înţeles? (Will se străduia să surâdă, ca un tată încurajându-şi ţâncul care abia face primii paşi.) Trebuie să uiţi care e treaba şi să-ţi închipui că e doar o altă problemă de-a calculatorului pe care trebuie să o rezolvi. Dar trebuie să o dai gata cât poţi de repede.

Fără să mai zică nimic, cei doi au schimbat locurile. Will se plimba prin încăpere, în vreme ce Tom începuse să

zdrăngănească la calculator.

A venit imediat cu o descoperire. Hieroglifele care apăruseră pe BlackBerry-ul lui Will arătau acum complet diferit.

— Asta e...

— Ebraică, a zis Tom. Nu orice calculator are acces la alfabetul ăsta. De aia arătau ciudat pe al tău. Folosirea unui alfabet necunoscut e un truc vechi al celor care trimit spam-uri.

Acum Will a mai observat ceva. După şirul lung de caractere ebraice, se zăreau unele englezeşti în paranteză. Era ca şi cum ar fi căzut de pe ecran pe calculatorul lui, dar aici erau vizibile, formând o adresă de e-mail obişnuită: info@golem-net.net.

— Golem-net? Ăsta e numele lor?

— Aşa se pare.

— Nu e o chestie din *Stăpânul Inelelor*?

— Ăla e Gollum. Cu doi de „l”.

Deodată, ecranul s-a înnegrit, şi doar câteva litere mai clipeau în stânga. Oare căzuse sistemul?

Tom a văzut mutra lui Will.

— Nu te speria. E un „cartuş”. E o modalitate mai uşoară de a da comenzi calculatorului decât GUI.

Will se uita la el prostit.

— *Graphic User Interface.*

Tom era conştient că vorbea o cu totul altă limbă, dar era convins că Will dorea să-l audă spunând ceva. Îşi dădea seama că prietenul lui era ca un pasager extrem de grăbit aflat într-un taxi: în ultimă instanţă s-ar fi putut să nu existe nici o diferenţă, dar s-ar fi simţit mai bine în mişcare decât blocat în trafic. Psihologic, Will era în aceeaşi stare: simţea nevoia să se asigure că făceau progrese. Un comentariu permanent i-ar fi de folos.

— O să întreb calculatorul cine ne-a trimis mesajul.

— Poţi face asta?

— Îhî. Ia uite.

Tom tasta cuvintele „Cinee goltm-ntt.net”. Will era întotdeauna surprins atunci când printre toate codurile şi

cifrele, un calculator (sau un un fanatic al calculatoarelor, ceea ce era acelaşi lucru) folosea şi un limbaj simplu, de toate zilele, chiar dacă ortografia era mai excentrică. Şi totuşi, după cum a reieşit, asta era o instrucţiune autentică pentru calculator.

Cinee golem-net.net.

Tom aştepta să se umple ecranul. Nu era nimic de făcut în aceste momente, în vreme ce luminiţele licăreau şi clepsidra se afla încă pe ecran. N-aveai cum să grăbeşti calculatorul. Oamenii încercau întotdeauna să facă asta, îi vedeai pe lângă bancomate, cu mâinile pregătite în dreptul fantei, ca botul unui crocodil, aşteptând să înşface banii de îndată ce ieşeau, să nu piardă nici măcar o frântură de secundă până să ajungă la ei. Prin birouri, bătând mărunt în masă cu creioanele sau bătând darabana cu degetele pe propriile coapse: „Haide, haide", rugându-se de calculator sau de imprimantă să nu mai fie aşa de afurisit de leneşe – uitând, desigur, că acum cinci, zece sau cincisprezece ani treaba asta le-ar fi luat o bună parte din ziua de lucru.

— Aha. Ia te uită, e interesant.

Pe ecran, era afişat limpede răspunsul.

Nu s-a *găsit nici un golem-net.net.*

— L-au inventat.

— Ce facem acum?

Tom s-a întors la mesaj şi a selectat o opţiune despre care Will nu ştia că exista: „Vezi tot antetul". Brusc, pe ecran au apărut câteva rânduri pe care el nici nu le-ar fi luat în seamă, considerându-le încâlcite.

— Aşaaa, a zis Tom, aici avem un soi de jurnal de călătorie. Asta arată pe unde a călătorit pe Internet mesajul. Primul rând indică destinaţia finală, iar ultimul – punctul de plecare. Fiecare server de pe traseu are câte un rând.

Will s-a uitat la ecran: fiecare propoziţie începea cu „Primit..."

— Hmm. Tipii ăştia erau grăbiţi.

— De unde ştii?

— Păi, se pot falsifica „rândurile de primire”. Dar e nevoie de timp – şi cine a trimis asta se grăbea. Sau nu ştia cum s-o facă. Toate rândurile astea de primire sunt reale. Bun, asta e ceea ce ne trebuie. Uite.

Arăta spre ultimul rând, punctul de plecare. *Primit de la info.net-spot.biz.*

— Ce-i aia?

— Orice calculator din lume, câtă vreme e legat la Internet, are un nume. Ăla e numele calculatorului care ţi-a trimis mesajul. Foarte bine. Înseamnă că trebuie să mai fac o mişcare.

Will îşi dădea seama că lui Tom îi era cam peste mână. Nu aşa îi plăcea lui să lucreze. Will şi-a amintit una dintre primele lor discuţii, în care Tom i-a explicat diferenţa între hackeri şi crackeri, *white hats* şi *black hats.* Lui Will îi plăceau toate numele; se gândea că ar fi ieşit un articol pentru o revistă.

Amintirea era incompletă. Îşi amintea că a fost surprins să afle că „hacker” este un termen folosit de foarte multe ori impropriu. Restul lumii îl aplica adesea adolescenţilor zbanghii care intrau în calculatoarele altora aceşti alţii fiind Cape Canaveral sau NATO – şi le dădeau totul peste cap. Printre cei de specialitate, hacker avea un sens mai paşnic: se referea la cei care se plimbau prin grădinile virtuale ale altora în joacă, nu cu răutate. Celor puşi pe rele – să răspândească viruşi, să defecteze sistemul de apeluri urgente 911 – îndrăgostiţii de calculatoare le spuneau crackeri. Aceştia erau hackerii haosului.

Aceeaşi distincţie se aplica şi la *white hats* şi *black hats.* Primii îşi băgau nasul unde nu le fierbea oala – de exemplu, în sistemul uneia dintre cele mai mari bănci din America – dar motivele lor erau paşnice. Puteau să se uite în conturile clienţilor, puteau chiar să le descopere PIN-urile, dar nu le luau banii (cu toate că ar fi putut). În schimb, îi trimiteau un mesaj şefului serviciului de securitate al băncii, dând câteva exemple de informaţii culese. Un mesaj tipic *white hat* care apărea în inbox-ul ghinionistului funcţionar implicat suna cam aşa: „Dacă eu pot să văd informaţiile astea, pot să o facă şi băieţii răi. Luaţi măsuri”. Dacă omul era cu adevărat

ghinionist, mesajul era trimis şi directorului general.

Black hats făceau acelaşi lucru, dar într-un scop mai puţin generos. Ei spărgeau reţelele de maximă securitate nu pe principiul Everestului – pentru că există – ci vrând să facă rău. Uneori era vorba de furt, dar cel mai adesea motivul era ciber-vandalismul: satisfacţia doborârii unui vânat mare. În frăţia *black hats,* virusurile care ajunseseră pe prima pagină a ziarelor – I Love You şi Michelangelo – erau considerate adevărate capodopere.

Desigur, Tom făcea parte dintre băieţii buni. Iubea Internetul, dorea ca acesta să meargă. Rareori i s-a întâmplat să se comporte ca un hacker, darămite ca un cracker. Credea că era extrem de important să sporească încrederea lumii în Internet, ca oamenii să se simtă în siguranţă pe cuprinsul lui – şi aceasta însemna ca persoanele ca el, în stare să dibuiască fisurile din zid, să se comporte cumpătat. Însă acum era o situaţie excepţională. Miza era viaţa lui Beth.

Will a început să se plimbe de colo colo. Simţea o slăbiciune în picioare şi îi era greaţă. Nu mâncase nimic de când văzuse acel mesaj, acum câteva ore bune. A deschis frigiderul lui Tom: litri de Volvic şi o cutie de *sushi.* De ieri. A luat-o, a mirosit-o şi a hotărât că era cât de cât comestibilă. După ce a înfulecat, s-a simţit vinovat că îi ardea de mâncare în vreme ce soţia lui lipsea încă. Pe când înghiţea s-a gândit la Beth. Însăşi ideea de mâncare părea să fie asociată cu soţia lui. Serile petrecute împreună, pregătind cina; apetitul ei sănătos. Indiferent ce îi venea în minte, căldură, foame sau saţietate, nu se putea gândi decât la ea.

S-a mai plimbat un pic. A răsfoit revistele de informatică şi jurnalele literare obscure pe care Tom le ţinea în teanc, lângă canapea.

— Will, vino-ncoa'.

Tom se uita ţintă la ecran. Dăduse o comandă o „cinee...” pentru netspot.biz.com şi avea răspunsul.

— Nu pari încântat, a zis Will.

— Păi, e o veste bună şi una proastă. Cea bună e că ştiu acum exact de unde a fost trimis mesajul. Vestea proastă e că o putea face oricine.

— Nu pricep.

— Drumul nostru se sfârşeşte într-un internet-cafe. Pe-acolo se vântură lumea în permanenţă. Ce imbecil! (Tom a izbit cu pumnul în birou. Părea furios la culme.) Mi-am zis că o să dăm peste o adresă drăguţă şi clară a cuiva anume. Prostu' dracului!

Will şi-a dat seama că Tom îşi spunea lui însuşi toate lucrurile alea.

— Unde e internet-cafe-ul ăsta?

— Are vreo importanţă? Will, New York e un oraş al naibii de mare! Ar fi putut trece pe-acolo milioane de oameni.

— Tom. (Cu fermitate, acum.) Poţi afla unde este?

Tom s-a întors spre ecran, în vreme ce Will se uita. În cele din urmă a spus:

— Uite adresa. Da' nu-mi cred ochilor.

— Unde e? a zis Will.

Tom l-a privit drept în ochi pentru prima dată de când Will îi arătase mesajul răpitorilor.

— Din Brooklyn. Crown Heights, Brooklyn.

— E la doi paşi de aici. De ce nu-ţi vine să crezi?

— Uită-te pe hartă. (Tom făcuse o căutare rapidă MapQuest, în care o steluţă roşie arăta amplasamentul internet-cafe-ului. Era pe Eastern Parkway). Îţi dai seama unde e?

— Nu. Haide, Tom, nu mă mai fierbe. Zi.

— Mesajul ăsta a fost trimis de la Crown Heights. Taman cea mai mare comunitate hassidică din America.

Steaua roşie îi ţintuia fără să clipească. Arăta ca X-ul de pe harta unei comori, din cele care-i apăreau lui Will în visele din copilărie. Ce se ascundea sub ea?

— În ciuda locului, e posibil să nu fie ei cei care l-au trimis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, adresa de e-mail era în ebraică.

— Da, dar asta putea fi o acoperire. Numele real era golem-net.

— Caută-l.

Tom a tastat pe Google *golem* şi a dat clic pe primul rezultat. S-a deschis o pagină dintr-un site cu legende evreieşti

pentru copii. Era povestea marelui Rabbi Loew din Praga care, cu ajutorul unei vrăji din Cabală, veche teorie mistică a evreilor, a făcut un om din lut: un uriaş cu mişcări greoaie numit Golem. Ochii lui Will au fugit spre final: povestea culmina cu violenţa şi distrugerea provocată de Golemul care turbase. Părea să fie un precursor hassidic al monstrului lui Frankenstein.

— Bun, a zis în cele din urmă Tom. Sunt de acord, pare într-adevăr să fie vorba de ei. Dar n-are nici un sens. De ce Doamne iartă-mă ar fi răpit-o tipii ăştia pe Beth?

— Habar n-avem dacă sunt „tipii ăştia". Poate e un psihopat care din întâmplare e şi hassid.

Will şi-a înşfăcat haina.

— Unde te duci?

— Mă duc acolo.

— Eşti nebun?

— Zic că fac un reportaj. Pun întrebări. Aflu cine trage sforile.

— Te-ai ţăcănit de tot. De ce nu mergi la poliţie să le spui că ai aflat de unde vine mesajul? Lasă-i pe ei să se ocupe.

— Da, ca să mă asigur că nebunii ăia o omoară pe Beth? Mă duc.

— Doar n-o să dai buzna acolo aşa, cu carnetul şi accentul tău englezesc. Ai putea la fel de bine să porţi o pancartă.

— Mă descurc eu cumva.

Will n-a mai spus-o, deşi s-a gândit la asta, că devenea al naibii de bun la munca asta de detectiv amator. Succesele lui din Brownsville şi Montana îl făceau încrezător: în ambele cazuri găsise adevărul ascuns. Acum avea să-şi găsească soţia.

Capitolul 15

Vineri, ora 16:10, Crown Heights, Brooklyn

Prima lui reacţie a fost una de zăpăceală. A coborât din metrou la Sterling Street şi s-a trezit drept în ceea ce îi părea un cartier al negrilor: *Ebony*, *Vibe* şi *Black Hair* de vânzare la chioşcurile de ziare, picturi pe toate zidurile, grupuri de negri tineri care tândăleau pe stradă, în haine de camuflaj lălâi.

Dar după ce a traversat New York Avenue a simţit că i se accelerează pulsul, era senzaţia reporterului că se apropie de subiectul lui. Apăreau panouri în ebraică. Unele cuvinte erau scrise în engleză, dar sensul lor rămânea nedesluşit. *Chazak V'Ematz*! promitea un panou enigmatic. Alt cuvânt apărea în multe locuri, pe autocolantele de pe maşini, pe fluturaşi, chiar şi pe anunţurile lipite pe stâlpii felinarelor, ca fluturaşii despre pisicile pierdute. Will a ajuns repede să recunoască acest cuvânt, cu toate că nu ştia cum se pronunţă: *Moshiach.*

Apoi a trecut pe lângă un negru imens, cât o ladă frigorifică, care ţinea de mână o fetiţă, iar în mâna cealaltă avea o ţigară aprinsă. Will s-a simţit din nou confuz. Acum era pe Empire Boulevard, zărea restaurantele indiene şi microbuzele împodobite cu drapelul statului Trinidad-Tobago. Era sau nu în zona hassidică?

A cotit, apucând-o pe străzile cu locuinţe. Casele erau din gresie cafenie sau din cărămidă roşie, solidă, şi fuseseră cândva, în Brooklyn-ul de demult, de-a dreptul luxoase. Fiecare avea câteva trepte în dreptul uşii de la stradă şi o mică verandă. În alte case americane, presupunea Will, veranda ar

fî adăpostit un balansoar, poate câteva felinare, cu siguranţă un dovleac de Halloween şi, adesea, drapelul american. În Crown Heights acestea păreau mai degrabă nefolosite, cu toate că şi acolo vedea cuvântul – *Moshiach* – pe autocolantele de pe ferestre, şi într-un loc era un steag galben cu imaginea unei coroane, pe care Will l-a considerat un fel de simbol local.

Deasupra fiecărei verande, la etajul de sus, era o terasă cu balustradă de lemn. Will s-a gândit la Beth, prizonieră în spatele uneia dintre uşile alea: brusc picioarele i s-au încordat în dorinţa de a alerga în sus pe treptele fiecărei case, bătând la fiecare uşă până ce avea să-şi găsească nevasta.

Veneau spre el câteva adolescente cu fuste lungi, împingând cărucioare. În spatele lor era o duzină de copii, poate mai mulţi. Will nu-şi dădea seama dacă fetele erau surorile mai mari sau nişte mame neobişnuit de tinere. Nu semănau cu nici una din femeile pe care le văzuse până atunci, în nici un caz cu cele din New York. Păreau desprinse din altă vreme, poate că din anii ’50 sau din epoca reginei Victoria. Nu era lăsată la vedere nici o porţiune de piele; mânecile bluzei albe, impecabile, acopereau braţele, fusta ajungea până la glezne. Şi părul: femeile mai în vârstă aveau o coafură-paj anormal de ordonată, pe care vântul abia o clintea.

Will nu se uita prea lung; nu voia să pară prea insistent. Şi apoi, nu mai avea nevoie de vreo confirmare. Ajunsese cu adevărat în Crown Heights cel hassidic. Pe măsură ce înainta, îşi punea la punct acoperirea. Va apune că pregăteşte pentru revista *New York* un articol din noua serie „O felie de măr[1]“, în care colaboratorii externi scriu despre diferite segmente ale comunităţii minunat de diverse a oraşului şi tranca-tranca, tot aşa. Va poza în exploratorul în costum de safari care a fost trimis să-şi noteze obiceiurile ciudate ale băştinaşilor.

Şi acesta era, fără îndoială, un tărâm străin. Will căuta cu disperare ceva de care să se agaţe – poate un birou, unde să poată afla cine domnea peste locul ăla. Poate că ar putea

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil porecla oraşului New York este *„the Big Apple”* „mărul cel mare”.

spune ce s-a întâmplat şi ar primi ajutor. Avea nevoie de un punct de sprijin, de un lucru pe care să-l înţeleagă din tot locul ăla ciudat.

Dar nu găsea nimic. Toate autocolantele de pe maşini transmiteau un mesaj care poate că merita să fie tălmăcit, dar era indescifrabil. *Aprindeţi lumânări de Sabat şi veţi lumina lumea*! Era un afiş al unui spectacol: *Pregătit pentru mântuire*. Chiar şi magazinele păreau să participe la această fervoare religioasă. Pe supermarketul Kol Tov era afişată următoarea lozincă: *Totul este bun.*

A mers mai departe, până s-a oprit în faţa unei vitrine pline cu anunţuri, nu cu marfă. Unul dintre ele i-a sărit în ochi.

Crown Heights este zona în care locuieşte Rebbe. Din respect faţă de Rebbe şi comunitatea lui, le cerem tuturor femeilor şi fetelor care locuiesc aici sau vin în vizită să respecte neabătut legile pudorii, şi anume:

Hainele nu trebuie să aibă decolteu adânc nici în spate, nici pe laturi, nici în faţă. (Claviculele trebuie să rămână acoperite.)

Coatele trebuie să fie întotdeauna acoperite.

Genunchii trebuie să fie întotdeauna acoperiţi de rochie / fustă.

Gamba şi laba piciorului trebuie să fie acoperite corect. Fără şliţuri.

Fetele şi femeile care poartă haine lipsite de pudoare şi, prin urmare, atrag atenţia asupra înfăţişării lor se acoperă singure de ruşine, dovedind că nu au calităţile interioare prin care ar trebui să atragă atenţia...

Prin urmare, iată explicaţia codului vestimentar. Dar cuvântul care i-a sărit în ochi lui Will nu avea nimic de-a face cu decolteul sau despicăturile. Era „Rebbe”. Părea să fie vorba despre bărbatul la care trebuia Will să ajungă.

S-a uitat în sus ca să se lămurească unde se află, observând pentru prima dată plăcuţa cu numele străzii. Eastern Parkway. După nici zece metri a zărit o firmă: Internet Hot Spot. Ajunsese.

A intrat, simţind cum i se strânge stomacul. Cu siguranţă

că aici era locul faptei. Cineva a stat la una din mesele alea ieftine, din lemn decolorat, înconjurate de pereţi de placaj şi aşezate pe o pardoseală de gresie cenuşie, şi a scris mesajul care anunţa răpirea soţiei lui.

S-a uitat cu atenţie prin încăpere, sperând că o să capete brusc privirea unui superman, care are puterea magică de a asimila toate detaliile, văzând cu razele X din ochi indiciile care trebuiau să fie acolo. Dar nu avea decât ochii lui obişnuiţi.

Sala se găsea într-o dezordine înfiorătoare, nu ca internet-cafe-urile în care se servea cafea cu lapte, din Manhattan sau chiar din zona lui din Brooklyn. Aici nu găseai expresso sau mocca, de fapt nici un fel de cafea. Numai snopi de cabluri lăsate la vedere, pe pereţi anunţuri aproape dezlipite, printre care imaginea unui rabin în vârstă, cu barbă colilie – un chip pe care Will îl văzuse deja de mai bine de zece ori. Mesele erau aşezate la întâmplare, iar nişte pereţi despărţitori şubrezi încercau să creeze spaţii de lucru individuale. În spate, se zărea un morman de ambalaje pentru calculatoare din care se revărsa polistirenul expandat, ca şi cum proprietarii ar fi cumpărat echipamentul, l-ar fi scos din cutii şi l-ar fi dat în folosinţă în aceeaşi zi.

Unii au ridicat privirea spre Will când a intrat, dar nu era atât de rău pe cât se temuse. (I-au venit în minte rarele lui incursiuni din studenţie prin cârciumioarele dosnice din marile oraşe englezeşti, locuri atât de ostile, încât localnicii cădeau instinctiv într-o tăcere îmbufnată atunci când apărea printre ei un străin). Majoritatea clienţilor din Internet Hot Spot păreau prea prinşi cu ale lor ca să se sinchisească de Will.

A încercat să-i cântărească pe fiecare în parte. A studiat mai întâi cele două femei, ambele purtând berete. Una şedea într-o parte, legănând cu o mână căruciorul ca să doarmă bebeluşul şi scriind cu cealaltă mână. Will a exclus-o imediat: o femeie însărcinată nu ar fi putut să-i răpească soţia. A eliminat-o la fel de iute şi pe cealaltă: ţinea în poală un copil mititel şi avea cel mai istovit chip pe care-l văzuse vreodată.

Celelalte terminale erau fie libere, fie folosite de bărbaţi. Purtau toţi aceleaşi costume negre şifonate, aceleaşi cămăşi albe cu gulerul desfăcut şi aceleaşi pălării moi, negre, cu borul

lat. Will s-a uitat pe rând la fiecare — *Tu mi-ai răpit soţia?* – sperând că cel cu musca pe căciulă o să roşească sau o să dea buzna pe uşă afară. Dar ei stăteau în continuare cu ochii aţintiţi la ecran, trecându-şi mâna prin barbă.

Will a plătit taxa de un dolar şi s-a aşezat în faţa unui monitor. Se lupta cu ispita de a-şi deschide căsuţa poştală, aşa încât dacă cineva ar fi tras cu ochiul la ce făcea, citind peste umărul lui, ar fi ştiut imediat cine era el. Îşi dorea pe jumătate ca ei să afle că era acolo, că era pe urmele lor.

Dar a preferat să privească ceea ce avea în faţă. Fiecare monitor arăta aceeaşi imagine, site-ul mişcării hassidice. Pe stânga era o coloană cu anunţuri despre naşteri: Zvi Chaim născut în familia Friedman, Tova Leah în familia Susskind, Chaya Ruchi în familia Slonim. În partea de sus a ecranului era un banner cu acelaşi chip de pe perete, însă de data aceasta părea că se dizolvă într-o imagine cu acoperişurile Ierusalimului. Dedesubt era lozinca *Trăiască Rebbe Melech HaMoshiach în vecii vecilor.*

Will a citit propoziţia de trei ori, de parcă ar fi încercat să descopere un indiciu misterios, ca la cuvintele încrucişate. Habar n-avea ce-o fi *melech*, dar *Moshiach* îi devenise foarte cunoscut, chiar dacă încă nu-l văzuse în această formă. Cuvântul important era *Rebbe.* Bărbatul din imaginea agăţată peste tot – un rabin bătrân, cu barbă colilie biblică şi cu pălărie moale şi neagră îndesată bine pe cap – era conducătorul lor, Rebbe al lor.

Will simţea că făcuse o descoperire capitală. Nu mai trebuia decât să dea de omul acesta, şi ar fi primit nişte răspunsuri. Era convins că o comunitate de acest fel este structurată ierarhic şi foarte disciplinată: nimic nu se putea întâmpla fără aprobarea celui din frunte. Era ca un şef de trib. Dacă Beth fusese răpită de nişte oameni din Crown Heights, ordinul trebuie să fi fost dat de Rebbe. Şi acesta trebuia să ştie unde se afla ea în momentul ăla.

Will a plecat imediat, nerăbdător să-l găsească pe acest Rebbe. Când a ieşit din nou în stradă a observat că şi ceilalţi se mişcau la fel de repede; toată lumea părea să se grăbească undeva. Poate că se întâmpla ceva? Poate că se aflase despre

răpire?

La distanţă de vreo două blocuri a găsit ceea ce căuta : un loc în care lumea se aduna ca să mănânce sau să bea. Pentru reporteri, cafenelele, barurile şi restaurantele erau puncte esenţiale. Când trebuie să stai de vorbă cu necunoscuţii, de unde ai putea să porneşti dacă nu de acolo? Nu puteai bate la uşile oamenilor; puteai, în ultimă instanţă, să opreşti lumea de pe stradă. Dar într-o cafenea puteai intra în vorbă aproape cu oricine şi puteai afla o grămadă de lucruri.

Nu erau pe-acolo cafenele, nici baruri, dar exista ceva numit Glatt Kosher-ul lui Marmerstein. Era mai degrabă un fel de sufragerie decât un restaurant. Arăta a cantină, cu mâncăruri calde aşezate pe o tejghea şi servite de femei solide cu înfăţişare de bunici. Clienţii erau bărbaţi slăbănogi şi palizi care înghiţeau hulpav şniţele de pui şi cartofi scăldaţi în sos şi sorbeau cu lăcomie ceai cu gheaţă, de parcă n-ar mai fi văzut mâncare de o zi întreagă. Scena îi amintea lui Will de cantina de la şcoală: femei masive hrănind puşti firavi.

Doar că această scenă era mult mai ciudată. Bărbaţii păreau desprinşi dintr-o carte cu tablouri din secolul al XVII-lea, de undeva de prin estul Europei, şi totuşi mulţi dintre ei trăncăneau de zor la telefoanele mobile. Unul scria ceva pe un BlackBerry în vreme ce citea *New York Post.* Amestecul de antic şi modern era stupefiant.

Will s-a aşezat la coadă ca să-şi primească farfuria; nu că i-ar fi ars de mâncare, dar avea nevoie de un pretext ca să rămână acolo. Nu se putea hotărî dacă să ia broccoli prea fierţi sau morcovi prea fierţi, şi s-a trezit luat la rost de una dintre bunicuţele din spatele tejghelei.

— Grăbiţi-vă, vreau să ajung acasă înainte de *shabbos,* a zis ea foarte serioasă.

Aşadar, asta era explicaţia grabei: era vineri după-amiază şi venea Sabatul. Tom îi pomenise ceva despre asta când plecase, dar nu-i picase fisa: pur şi simplu nu ştia în ce zi se afla. Asta era o veste proastă. Cu siguranţă, în Crown Heights avea să se închidă totul într-o oră sau două; nu va mai fi nimeni pe afară şi el nu va afla nimic. N-avea de ales; trebuia să se mişte repede, începând chiar de acum.

A găsit ce căuta, un bărbat care şedea singur la o masă. N-avea vreme de târcoale englezeşti. Trebuia să folosească abordarea americană, directă: *Salut, ce mai faci, de unde eşti*?

Se numea Sandy şi era de pe Coasta de Vest. Ambele lucruri l-au luat pe Will prin surprindere. Fără să se gândească prea mult, presupusese că bărbaţii ăia, cu bărbile şi pălăriile lor negre, aveau nume străine şi vorbeau cu accent greoi, rusesc sau polonez. Asta făcea parte din şocul cultural din ultima oră, constatarea că o frântură din ceea ce trebuie să fi fost Europa medievală trăia chiar acolo, în New York-ul secolului XXI. S-a simţit ca un înotător începător care descoperă că nu mai poate atinge cu picioarele fundul apei.

— Eşti evreu?

— Nu, sunt ziarist. (Ce ridicol sună chestia asta.) Vreau să zic că motivul pentru care mă aflu aici este că sunt ziarist. Scriu pentru revista *New York.*

— Marfă. Eşti aici ca să scrii despre Rebbe?

Pronunţa Rebbai.

— Da. În fine, printre altele. Scriu câte ceva despre comunitate.

A reieşit că Sandy venise de curând în Crown Heights. Zicea că a fost un „gagiu d'ăla care face surf" pe Venice Beach, „care ardea gazul de pomană şi lua o grămadă de droguri". Viaţa lui era o aiureală până acum şase ani, când s-a întâlnit cu un emisar al lui Rebbe care fondase chiar pe ţărmul oceanului un centru de informare a celor defavorizaţi în privinţa drepturilor lor şi a programelor de asistenţă de care puteau beneficia. Acest Rabbi Gershon i-a oferit o masă caldă într-o vineri seara şi aşa a început povestea. Sandy şi-a făcut din nou apariţia la următorul Sabat, şi apoi la celălalt; a rămas peste noapte în familia lui Gershon.

— Şi ştii ce a fost cel mai grozav, şi mai şi decât mâncarea şi adăpostul? a zis Sandy, cu o ardoare nepotrivită, după părerea lui Will, la o persoană pe care abia o cunoscuse. Nu m-au dojenit. Au spus doar că HaShem îi iubeşte pe toţi evreii şi că HaShem ştie de ce o luăm uneori pe căi ocolite. De ce ne rătăcim uneori.

— HaShem?

— Scuză-mă, înseamnă Dumnezeu. HaShem înseamnă, literal, „Numele”. În iudaism cunoaştem numele lui Dumnezeu, îl vedem scris, dar nu-l putem rosti în gura mare.

Will i-a făcut semn lui Sandy să continue. Şi el i-a spus că îşi încredinţase viaţa în mâinile lui Rebbe şi ale credincioşilor săi. A început să se îmbrace ca ei, să mănânce hrană *kosher,* să se roage dimineaţa şi seara, să cinstească Sabatul abţinându-se de la orice activitate profesională sau comercială – fără cumpărături, fără electricitate, fără mers cu metroul – de vineri de la apusul soarelui până duminica la răsărit.

— Şi ai mai făcut înainte aşa ceva?

— Eu? Glumeşti. Omule, nici nu ştiam ce înseamnă *shabbos*! Haleam tot ce mişca: homar, crab, mă îndopam cu cheeseburger-i. Maică-mea habar n-avea ce e *kosher* şi ce e *treif.*

— Şi ce zice, mă rog, despre asta?

Will a arătat către hainele şi barba lui Sandy.

— Ştii, e un soi de proces. (Limbaj cultivat, chiar şi aici). I-a fost peste mână chestia cu *kosher*-ul; să nu mai putem noi mânca împreună când mă duc pe la ea. Şi acum, că am copii, e destul de greu. Dar ce i-a picat cel mai greu, fără îndoială? Că am devenit Shimon Shmuel, în loc de Sandy. Pe asta n-a mai putut s-o înghită.

— Ti-ai schimbat numele?

— N-aş zice chiar că mi-am schimbat numele. Orice evreu are un nume ebraic, chiar dacă nu-l ştie. E numele sufletului nostru. Aşa că prefer să spun că mi-am descoperit numele adevărat. Dar le folosesc pe amândouă. Când merg pe la mama, sau când vorbesc cu cineva ca tine, sunt Sandy. În Crown Heights sunt Shimon Shmuel.

— Deci, ce-mi poţi spune despre Rebbe?

— Păi, e conducătorul nostru, şi e un mare învăţător, şi toţi îl iubim, şi el ne iubeşte.

— Oamenii fac tot ce le spune el?

— Lucrurile nu stau chiar aşa, Tom. (Will trebuise să reacţioneze rapid. În toată povestea pregătită uitase să-şi găsească un pseudonim. Aşa că a împrumutat prenumele lui Tom şi numele de fată al mamei: Sandy credea că vorbeşte cu

un reporter independent pe nume Tom Mitchell.) Rebbe ştie, pur şi simplu, ce e bine pentru noi toţi. El e păstorul şi noi suntem turma. Ştie de ce avem nevoie, unde trebuie să trăim, cu cine să ne căsătorim. Aşa încât, da, îi urmăm sfaturile.

Se confirma ceea ce Will intuise. Tipul ăla trăgea toate sforile.

— Şi unde locuieşte?

— E chiar aici, în comunitate, în fiecare zi.

— Pot să-l întâlnesc?

— Ar trebui să vii în seara asta la *shul.*

— *Shul?*

— Sinagoga. Dar e mai mult decât atât. Este cartierul nostru general, casa de întruniri, biblioteca. Acolo o să afli tot ce vrei despre Rebbe.

Will s-a hotărât să se ţină de Sandy. Avea nevoie de un ghid, şi Sandy era perfect în acest rol. Nu era cu mult mai mare decât Will, nu era rabin sau învăţat, sau vreunul dintre cei puternici, căruia ar fi trebuit să-i intre în graţii, ci un hipiot terminat care, bănuia Will, ceruse în gura mare ajutor. Dacă cei din secta Moon ajungeau primii la el, Sandy li s-ar fi alăturat lor; era dintre cei care aveau nevoie de cineva care să-i prindă atunci când cădeau.

Vorbeau în vreme ce treceau de câteva clădiri, până la prima haltă a lui Sandy.

— Ia zi-mi ceva, Sandy. Care e şmecheria cu hainele astea? De ce vă îmbrăcaţi toţi la fel?

— Recunosc că la început m-am simţit căpiat. Dar ştii ce zice Rebbe? Dacă ne îmbrăcăm aşa suntem mai profund diferiţi între noi.

— Cum explică el asta?

— Păi, ceea ce ne deosebeşte unul de altul nu este cămaşa de marcă pe care o purtăm, sau costumul scump, ceva din exterior. Ne deosebim prin ceea ce e înăuntru: sinele nostru, *neshama*, sufletul. Acesta străluceşte în afară. Dacă exteriorul devine neimportant, dacă arătăm toţi la fel, atunci oamenii pot începe cu adevărat să vadă interiorul.

Ajunseseră la o clădire numită de Sandy *mikve* sau, cum i-a tradus lui Will, „baia rituală”. S-au aşezat la coadă, au

plătit un dolar omului de la uşă, Will trebuind să dea încă 50 de cenţi pentru un prosop, şi au coborât apoi nişte scări spre ceea ce părea un vestiar uriaş.

Când Sandy a deschis uşa, i-a izbit un val de aburi. Aerul însuşi părea să picure; Will a trebuit să clipească de câteva ori ca să i se obişnuiască ochii. Când şi-a recăpătat vederea, a făcut un pas înapoi, ca şi când ar fi încasat un pumn.

Sala era plină de bărbaţi şi băieţi fie goi, fie dezbrăcându-se. Erau acolo adolescenţi cărora le ieşeau oasele prin piele, bărbaţi burtoşi, în jur de cincizeci de ani, cu bărbile încreţite de umezeală, şi moşnegi smochiniţi – toţi dând jos de pe ei până şi ultima bucăţică de pânză. Will fusese de destule ori la sală, dar acolo limita de vârstă era mai strânsă, era mai puţină lume şi nici pe departe asemenea zgomot. Aici toată lumea vorbea; copiii chiăiau pe întrecute.

— Trebuie să dăm jos tot ce avem pe noi când intrăm la *mikve*, zicea Sandy, dacă vrem să ne purificăm pentru *shabbos.* Pielea trebuie să intre în contact deplin cu apa de ploaie care e adunată în *mikve*. Dacă avem verighetă, trebuie să o dăm jos. Trebuie să fim ca în ziua venirii pe lume.

Will şi-a privit degetul, fâşia de aur pe care i-o înmânase Beth. La cununie ea i-a pus-o pe deget, şoptindu-i un legământ pe care nu trebuia să-l audă decât el: „Mai mult decât ieri, mai puţin decât mâine”. Se referea la profunzimea iubirii lor.

Acum stătea în mijlocul unor bărbaţi goi, unii dintre ei dezbrăcându-şi vesta cu ciucuri – Sandy i-a explicat că acestea se poartă pe sub cămaşă, impuse de o poruncă religioasă: să amintească de Dumnezeu – alţii îmbrăcând-o, şi ea era imediat umezită de pielea care nu se uscase, mulţi mormăind rugăciuni într-o limbă pe care Will nu o înţelegea. *Ce ciudată e lumea*, gândea Will, urmărind scena, *dacă iubirea mea pentru Beth m-a putut aduce în acest loc, în această clipă.*

— Vii?

Sandy arăta spre piscină. Ceva îi spunea lui Will că, dacă voia să-i câştige încrederea, trebuia să dea dovadă de respect şi să se supună oricărui ritual dacă era nevoie.

— Da, sigur, a zis el, scoţând tot de pe el; până şi verigheta.

În vârful picioarelor, l-a urmat pe Sandy, amintindu-şi de zilele de şcoală şi mersul la duşul comun la sfârşitul antrenamentului de rugby dintr-o după-amiază de iarnă. Şi atunci, ca şi acum, se simţea nelalocul lui, acoperindu-şi cu mâinile părţile ruşinoase. Atmosfera de aici semăna mult cu băile de modă veche de la şcoală, aceleaşi băltoace de apă înnegrită şi firele de păr pubian presărate pe gresia de pe jos. Era şi o pancartă: IUBEŞTE-ŢI APROAPELE, FĂ UN DUŞ ÎNAINTE DE MIKVE. Will l-a imitat pe Sandy, care stătuse sub jetul de apă doar câteva secunde.

Apoi *mikve* însăşi. Era ca o mică piscină pentru plonjoane, şi exact asta trebuia să faci. Cobori scările, înaintezi un pas-doi şi apoi te dai la fund – scufundare completă, aşa încât să nu rămână uscat nici un fir de păr – încă de două ori şi gata, afară. Temperatura era plăcută, dar nimeni nu întârzia pe acolo. Nu era vorba de scaldă sau de jacuzzi, se aflau acolo ca să se purifice.

Când Will s-a scufundat, ţinându-şi răsuflarea, s-a simţit brusc cuprins de o furie neaşteptată. Nu faţă de bărbaţii din jur, nici măcar faţă de răpitorii lui Beth, ci faţă de sine. Nevasta lui dispăruse, se afla în cine ştie ce pericol, iar el ce făcea, pierdea timpul pe acolo, în fundu' gol. Nu se afla unde ar fi trebuit, în centrul de comandă al unei secţii de poliţie, înconjurat de terminale care clipesc acţionate de specialişti în răpiri, toţi muncind 24 de ore din 24 ca să depisteze apeluri telefonice şi să descifreze e-mail-uri cu ajutorul unei tehnologii de ultimă oră, până ce unul dintre ei se întoarce şi spune tare – „L-am prins!" – drept care toată lumea se îmbulzeşte în maşinile de patrulare şi în câteva elicoptere, bârlogul criminalilor e înconjurat de o echipă de lunetişti din Brigada Antitero, care apar apoi cu Beth tremurândă, învelită într-o pătură, şi cu nemernicul de răpitor în cătuşe sau, şi mai bine, într-un sac pentru cadavre. Toate astea au trecut fulgerător prin mintea lui Will în vreme ce îşi ţinea respiraţia în apa de ploaie menită să-i sfinţească trupul. *Am văzut prea multe filme*, şi-a zis el, revenind la suprafaţă, a respirat adânc şi şi-a scuturat apa din păr. Dar senzaţia profundă persista. Ar fi trebuit să adulmece urmele care duceau la Beth, şi el stătea acolo, scăldându-se

împreună cu duşmanul.

În vreme ce se ştergea şi se îmbrăca la loc nu se putea împiedica să nu-i privească altfel pe bărbaţii din jur. Ce secrete tenebroase purtau cu ei? Erau oare inocenţi, neştiind nimic de complot, sau erau cu toţii implicaţi în răpirea soţiei lui? Să fi fost un soi de conspiraţie care pornea de la Rebbe, dar în care erau băgaţi cu toţii? S-a uitat la Sandy, care se chinuia cu clamele de păr în vreme ce îşi punea la loc pe cap *yarmulke* cea neagră. Sigur că părea nevinovat, cu ochii ăia larg deschişi, dar poate că era doar o atitudine bine jucată..

Will s-a gândit la prima lor discuţie, la cantină. Îşi închipuia că el l-a găsit pe Sandy, dar poate că lucrurile stăteau invers. Poate că acest „Sandy" l-a urmărit de când ajunsese în Crown Heights, făcând în aşa fel încât să şadă singur la o masă la Marmerstein chiar în momentul potrivit? N-ar fi fost chiar atât de greu să o facă. La urma urmei, tipii ăştia erau celebri pentru viclenia lor...

Will şi-a impus să se oprească imediat. Îşi dădea seama ce se petrecea: intra în panică, lăsând un văl roşu să i se aştearnă peste minte, tocmai când avea nevoie de limpezime. Clişeele deja depăşite nu aveau să o salveze pe Beth, îşi spunea el cu severitate. Trebuia să-şi folosească bine capul. *Ai răbdare, fii politicos şi vei ajunge la adevăr.*

Au trecut în fugă pe la locuinţa lui Sandy care, bănuia Will, îi fusese pur şi simplu repartizată. Era decorată în stilul generaţiei bunicilor: dulapuri din plăci melaminate albe, care arătau modern în anii '70, pe jos un linoleum care părea să dateze din vremea lui Kennedy. Bucătăria avea două chiuvete şi într-un colţ se afla un recipient uriaş cu robinet pentru apă fierbinte, ce părea destinat uzului industrial. Pe fiecare perete erau atârnate diferite imagini ale omului despre care Will ştia acum că este Rebbe.

Salonul oferea singurele indicii că în locuinţă se aflau şi copii. Cea mai mare parte a lui era ocupată de un ţarc pentru joacă înţesat de jucării de plastic în culori ţipătoare, roşu şi galben. Printre ele se zărea un ţânc care abia învăţa să meargă, ce răsucea volanul unei basculante. Lângă el, aşezată în colţul unei canapele foarte simple, o femeie hrănea cu biberonul un

prunc.

Will s-a simţit invadat de un sentiment pe care nu-l prevăzuse: invidia. La început s-a gândit că-l invidiază pe Sandy pentru că familia lui era întreagă, că soţia lui era în siguranţă. Dar nu era aşa. Era invidios pe femeia aia pentru că avea copii. Era o senzaţie nouă, însă acum, ca şi cum ar fi făcut-o în numele lui Beth, râvnea la prunc şi la cel mai măricel: îi vedea prin ochii lui Beth, ca pe copiii pe care şi-i dorea atât de mult. Poate că pentru prima dată înţelegea dorinţa soţiei. Nu, era mai mult. O *simţea.*

Părul femeii era acoperit cu o pălăriuţă albă oribilă. Sub pălăriuţă, părul negru şi des avea aceeaşi tunsoare-paj – ca a tuturor femeilor din Crown Heights, din cât văzuse Will.

— Ea e Sara Leah, a zis Sandy neatent, îndreptându-se spre scări.

— Bună, sunt Tom, a spus Will, înclinându-se cu mâna întinsă. Sara Leah a roşit şi a scuturat din cap, refuzând să întindă şi ea mâna. „Scuză-mă" a zis Will. Era limpede că regulile astea despre modestia femeilor nu se opreau la chestiunea veşmintelor.

— Gata, mergem la *shul*, a strigat Sandy, năpustindu-se în jos pe scări. L-a măsurat cu privirea pe Will. N-o să ai nevoie de aia, a zis, arătând spre geanta atârnată pe umărul lui Will.

— Nu, e în ordine, o iau la mine.

Avea înăuntru portofelul, BlackBerry-ul şi, mai ales, carneţelul.

— Tom, nu vreau să fii stingherit la *shul,* şi e *shabbos,* nu cărăm lucruri când e *shabbos.*

— Dar nu am în ea decât cheile, banii, chestii de-astea.

— Ştiu, dar nu ducem aşa ceva cu noi la *shul* şi nicăieri vineri seara.

— Nu ai la tine cheile casei?

Sandy şi-a ridicat cămaşa, arătând cureaua pantalonilor. Prin găici era petrecută o sfoară de care atârna o cheie argintie. Will trebuia să gândească rapid.

— Poţi să-ţi laşi geanta aici. Sper că iei cina de *shabbos* cu noi: o să ţi-o iei înapoi atunci.

Will putea fi de acord să-şi lase geanta şi să se roage în

sinea lui ca Sara Leah să nu-şi vâre nasul prin ea: era destul să se uite la cărţile de credit şi ar fi aflat că nu era deloc Tom Mitchell. Ar fi descoperit că era Will Monroe şi nu ar fi fost nevoie de vreun detectiv ca să-şi dea seama că era soţul femeii răpite, de a cărei soartă aveau cunoştinţă, cu siguranţă, toţi oamenii ăia. Ea l-ar fi anunţat pe Rebbe sau pe oamenii lui şi Will ar fi fost azvârlit într-o temniţă, la fel ca Beth.

Vino-ţi în fire, n-o să se întâmple aşa ceva. Totul va fi în ordine.

— Bine. O las aici.

Will şi-a dat jos geanta şi a pus-o alături de grămada de încălţări şi cărucioare de lângă uşă, a strecurat carnetul în buzunarul de la piept şi l-a urmat pe Sandy afară.

Sinagoga se afla la o distanţă de câteva blocuri. În aceeaşi direcţie mergeau şi alte grupuri de bărbaţi, câte doi sau trei, prieteni sau taţi şi fii.

Clădirea avea în faţă un fel de piaţă, dar se intra coborând câteva scări. Lângă uşă, un bărbat trăgea cu sete din ţigară.

— Ultima înainte de *shabbos,* a explicat Sandy, zâmbind.

Prin urmare, chiar şi fumatul era interzis în următoarele 24 de ore.

Înăuntru era ceea ce Will ar fi descris ca exact opusul unei biserici: părea sala de gimnastică a unui liceu. În spate se aflau câteva şiruri de bănci şi mese şi, după ele, câteva rafturi de cărţi. În zona aceea, care semăna cu o mare sală de clasă, toate locurile erau ocupate, iar zgomotul creştea necontenit. Will şi-a dat curând seama că nu se ţinea o singură lecţie, ci era o cacofonie de conversaţii diferite. Bărbaţi dispuşi în perechi discutau între ei cu aprindere, aşezaţi de-o parte şi de alta a meselor, fiecare dintre ei aplecat deasupra unei cărţi scrise în ebraică. Se legănau înainte şi înapoi, indiferent dacă vorbeau sau doar ascultau. Lângă ei se afla câte un chibiţ, sau mai degrabă o altă pereche angajată într-un dialog la fel de intens.

Era un amestec de engleză şi o altă limbă pe care a luat-o drept ebraică, rostite într-o psalmodiere care părea să se armonizeze cu legănarea, măsură cu măsură. „Deci, ce încearcă *Rabonim* să ne spună? Aflăm că şi dacă am dori să

studiem tot timpul, dacă aceasta ar fi cea mai mare *mitzvah* şi cea mai mare plăcere pe care am avea-o pe lume, în realitate HaShem vrea ca noi să facem şi alte lucruri, printre care munca şi câştigarea pâinii de toate zilele". Ultimul cuvânt era rostit pe o notă joasă. Acum melodia urca din nou. „De ce vrea HaShem asta? De ce HaShem, care sigur ar vrea să fim plini de înţelepciune şi de *Yddishkeit,* de ce nu vrea El să studiem tot timpul?" Vocea atingea acum tonalităţi acute. „Răspunsul – un deget ridicat, împungând spre tavan, întărea ideea – este că doar dacă trecem prin întuneric vom preţui lumina".

Acum era rândul prietenului lui, partenerul de studiu, să preia firul – şi melodia. „Cu alte cuvinte, ca să apreciem pe deplin frumuseţea Torei – *„Toy-ra"* – şi a învăţăturii, trebuie să cunoaştem viaţa *din afara* învăţăturii. Astfel, povestea lui Noe spune fiecărui hassid *„Chossid"* – că nu-şi poate petrece întreaga viaţă la *yeshiva*, ci trebuie să-şi îndeplinească toate celelalte îndatoriri, de soţ sau de tată, sau oricare ar fi ele. De aceea *tzaddik*-ul nu e întotdeauna cel mai învăţat om din sat; uneori omul cu adevărat bun este umilul pantofar sau croitor, care cunoaşte şi înţelege cu adevărat bucuria Torei, pentru că el cunoaşte şi înţelege contrastul cu restul vieţii lui. Un astfel de evreu, dat fiind că el cunoaşte întunericul, apreciază cu adevărat lumina".

Will le urmărea cu greu vorbele; stilul era atât de diferit de tot ce auzise vreodată. S-a gândit că probabil aşa arătau şi mănăstirile în Evul Mediu, cu călugări cufundaţi în studierea textelor, încercând din răsputeri să pătrundă tâlcul cuvintelor lui Dumnezeu. S-a întors către Sandy:

— Ce studiază? Vreau să zic, ce carte citesc?

— De obicei la *yeshiva,* adică academia religioasă, se studiază Talmudul. (Will părea nedumerit.) Comentarii. Rabini care dezbat sensul exact al fiecărui cuvânt din Tora. Un rabin din capul unei pagini din stânga a Talmudului se ia la harţă cu altul din josul paginii din dreapta în privinţa celor două duzini de sensuri ale unei singure litere dintr-un cuvânt.

— Şi asta citesc ei acum?

Will a arătat către cei doi bărbaţi al căror seminar îl urmărise. Sandy şi-a întins gâtul să vadă ce carte aveau în

mâini.

— Nu, astea sunt comentariile scrise de Rebbe.

Rebbe, s-a gândit Will. Chiar şi cuvintele lui sunt studiate cu fervoarea arătată sfintelor scripturi.

În vreme ce vorbeau, sala se umplea, veneau tot mai mulţi bărbaţi. Will mai fusese o dată la sinagogă, la bar mitzva unui prieten, unul dintre colegii lui de şcoală, dar ce se întâmplase acolo nu semăna deloc cu ce vedea aici. Cu acea ocazie se ţinuse o singură slujbă principală şi fusese destulă linişte (deşi nu acea linişte în care puteai să auzi căzând pe jos un ac, cu care era obişnuit la biserică). Aici părea să nu existe nici o rânduială.

Cel mai ciudat lucru era că nu vedea decât bărbaţi. Păreau să fie mii de cămăşi albe şi costume negre, printre care nu se zărea nici o pată de culoare, nici o urmă de veşmânt femeiesc.

— Unde sunt femeile?

Sandy a arătat în sus, către ceva care semăna cu balconul unui teatru. Numai că nu se vedeau persoanele aşezate, pentru că în faţa lor era o fereastră de plastic opacă. Se distingeau doar siluetele celor de dincolo, aşa cum distingi silueta operatorului din cabina de proiecţie. Dar păreau nişte umbre, pe care le puteau zări doar prin mica deschizătură de sub fereastra de plexiglas. Will s-a uitat intens, încercând să distingă un chip. În clipa în care a renunţat, şi-a dat seama că se uita după Beth.

Asta l-a făcut să se înfîoare. Se simţea urmărit, ca şi cum acele femei închise acolo, nevăzute, ar fi fost nişte spectatori spectrali care priveau la circul făcut de bărbaţii de jos. Şi-a imaginat avantajul poziţiei lor: probabil că el le sărea în ochi. Singurul bărbat care nu era îmbrăcat în negru şi alb, ci în pantaloni de dril chiar a doua zi de la angajare şi cămaşă albastră.

Brusc, nu se ştie de unde, s-au pornit aplauzele. Bărbaţii se trăgeau în lături, formând două şiruri, ca şi cum ar fî făcut loc unei procesiuni. Ritmul s-a accelerat, începeau să cânte.

Yechi HaMelech, Yechi HaMelech.

Sandy i-a tradus. *Trăiască Regele.*

Acum oamenii băteau din picioare, unii se legănau, alţii

săreau de-a binelea pe loc. Toate astea îi aminteau lui Will de acele imagini de arhivă cu fete care ţipau, aşteptând să-i vadă pe cei de la Beatles. Dar aceştia erau bărbaţi în toată firea, care deveneau treptat frenetici la gândul a ceea ce va urma. Un bărbat cu faţa roşie, care se smucea într-o parte şi-n alta, şi-a vârât în gură două degete, scoţând un şuierat năpraznic.

Will se uita la chipurile înghesuite în mulţimea din faţa lui. De fapt, nu erau identice. Presupunea că mulţi dintre ei erau ruşi; alţi câţiva, cu haine mai puţin protocolare, erau mai negricioşi şi arătau a israelieni. A observat un bărbat cu barbă rară, care i s-a părut vietnamez. Sandy i-a urmărit privirea.

— Convertit, a explicat el laconic, ridicând vocea ca să acopere vacarmul. Iudaismul nu prea încurajează convertirea, dar dacă aceasta se produce Rebbe e foarte binevoitor. Mult mai mult decât majoritatea evreilor. El zice că un nou-venit e la fel de bun ca oricine s-a născut evreu, ba poate chiar mai bun, pentru că el însuşi a ales să fie evreu...

Will n-a mai auzit restul, pentru că era înghesuit între doi bărbaţi care se împingeau în faţă, făcând parte dintr-un grup compact mai mare aflat în plină mişcare de răsucire, deşi nu se auzise nici o comandă. Copiii păreau să arate calea. Câţiva puşti care nu păreau să aibă mai mult de opt ani erau suiţi pe umerii taţilor, gesticulând de zor cu pumnişorii în aceeaşi direcţie. Arătau ca nişte miniaturi ale huliganilor de pe stadioane când arată cu degetul spre arbitrul împroşcat cu înjurături. Dar nu se uitau la cineva anume. Gestul lor era îndreptat către un tron.

Acesta era cuvântul care îţi venea imediat în minte. Era un scaun larg, acoperit cu o catifea roşie. Într-o încăpere spartană ca aceasta, arăta ca un obiect de un lux orbitor. Nu încăpea nici o îndoială, către scaunul acela se îndrepta întreaga veneraţie.

Yechi Adoneinu Moreinu v'Rabbeinu Melech
HaMoshiach l'olam va'ed.

Mulţimea cânta acest vers, repetându-l fără încetare, cu o ardoare care lui Will îi părea amuzantă şi înspăimântătoare în acelaşi timp. S-a aplecat spre urechea lui Sandy, strigând ca să se facă auzit :

— Ce înseamnă?

— Viaţă fără de moarte stăpânului nostru, învăţătorul nostru, Rebbe, Regele Mesia.

Mesia. Evident. Asta însemna cuvântul care apărea peste tot. *Moshiach* era Mesia. Cum a putut să fie aşa încet la minte? Oamenii ăştia îl priveau pe Rebbe al lor ca pe Mesia.

Acum Will încerca din răsputeri să se înalţe cât mai sus, să privească peste mulţimea care contempla pierdută tronul, cu vocile răguşite de bucuria anticipată. Era clar că Rebbe avea să-şi facă apariţia curând, cu toate că Will nu-şi putea închipui cum vor reuşi credincioşii lui să depăşească nivelul actual de extaz, ca să-i marcheze sosirea.

Zgomotul devenea asurzitor. Will a încercat să ajungă la urechea lui Sandy, dar în înghesuială fusese împins departe de el. Faţa lui Will aproape că se atingea de a unui bărbat, care i-a zâmbit, sesizând umorul bruştei lor intimităţi. Fie ce-o fi, şi-a spus Will.

— Scuzaţi-mă, puteţi să-mi spuneţi când vine Rebbe? Când începem?

— Poftim?

— Când începem?

În acel moment, înainte ca omul să apuce să răspundă, Will a simţit o mână strângându-i umărul ca într-un cleşte. A auzit în ureche, o voce profundă, baritonală.

— Pentru tine, amice, se termină chiar acum.

Capitolul 16

Vineri, ora 20:20, Crown Heights, Brooklyn

Mâna de pe umărul lui a dispărut, fiind înlocuită de alte două mâini care i-au imobilizat braţele. Era flancat de doi bărbaţi care nu păreau să aibă mai mult de douăzeci de ani, dar care erau mai înalţi şi mai solizi ca el. Unul avea o barbă roşcovană, celălalt doar câteva smocuri de păr pe bărbie. Amândoi priveau drept înainte, în vreme ce-l târau cu forţa prin mulţime. Will era prea şocat ca să strige: de altfel, nici n-avea cine să-l audă. Ştia că în înghesuiala aceea nimeni n-ar fi acordat atenţie celor trei bărbaţi lipiţi între ei, mai ales că acum doi dintre ei cântau cât îi ţinea gura.

Era purtat departe de tron, înapoi spre zona bibliotecii, în care mulţimea se mai subţiase. Will nu se pricepea să estimeze cifrele – nu avea suficientă experienţă în reportaje despre manifestaţii – dar i se părea că în sala aceea se îngrămădeau două-trei mii de oameni care cântau cu atâta pasiune, încât cei care îl luaseră prizonier l-ar fi putut ucide pe loc şi nimeni n-ar fi băgat de seamă.

Brusc, însoţitorii au cotit prin spatele unor rafturi, luând-o pe un coridor îngust şi părăginit. Barbă-roşie a deschis o uşă, apoi alta, până au ajuns într-o cămăruţă care arăta a sală de clasă: aceleaşi bănci şi mese de lemn înnegrite, aceleaşi rafturi pline de cărţi îmbrăcate în piele, având pe cotor litere ebraice aurite. A fost împins într-un scaun rigid, de plastic, din mijlocul camerei, unde cei doi hassidim-i de categorie grea îl

ţintuiau, ţinându-l fiecare de câte un umăr.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, a zis Will cu voce slabă. Ce înseamnă asta? Cine sunteţi?

— Aşteaptă.

— De ce m-aţi adus aici?

— Am zis să aştepţi. Învăţătorul nostru vine repede. O să vorbeşti cu el.

Rebbe. În sfârşit.

Zgomotul de dincolo de uşă era încă tunător. Poate că Rebbe îşi făcuse în sfârşit apariţia; poate că se ocupa de cei din cameră înainte de a veni să se ocupe de Will. Larma era asurzitoare; podeaua vibra ca pereţii cluburilor la sunetele başilor. Dar n-ar fi putut să spună dacă gălăgia crescuse brusc, ca şi cum Rebbe ar fi sosit pe când Will era târât afară din sală.

— Bun, să începem.

Aceeaşi voce baritonală, tot din spate. Will a încercat să se întoarcă, dar mâinile de pe umeri s-au încleştat şi mai tare.

— Cum te numeşti?

— Tom Mitchell.

— Bine ai venit, Tom, şi *shabbos* fericit. Spune-mi, te rog, cărui fapt îi datorăm plăcerea de a te avea printre noi în Crown Heights?

— Am venit pentru un articol care o să apară în revista *New York,* ceva despre comunitatea hassidică. E pentru o serie nouă: „O felie de măr”.

— Ce drăguţ. Şi de ce ai venit tocmai în acest weekend?

— Mi-au dat sarcina săptămâna aceasta, aşa că am venit în primul weekend.

— N-ai sunat mai întâi, n-ai vrut să faci nici o pregătire?

— Voiam doar să-mi fac o idee.

— Să vezi cum trăiesc băştinaşii în habitatul lor natural?

— N-aş lua-o chiar aşa, a croncănit Will. Forţa celor doi bărbaţi care îşi apăsau mâinile pe umerii lui începuse să-şi facă efectul.

— Nu vă fie cu supărare, aş putea şti de ce mă ţineţi aşa?

— De fapt, domnule Mitchell, îmi pare bine că m-ai întrebat, pentru că n-aş vrea să-ţi faci o părere greşită despre

Crown Heights sau locuitorii lui. Ne bucurăm de oaspeţi pe aici, zău că da. Îi invităm în casele noastre. Nu suntem ostili nici presei; au venit adesea aici reporteri. Ba chiar şi *The New York Times* ne-a vizitat o dată. Nu, motivul pentru această (a făcut o pauză) primire neobişnuită este că nu cred că ne spui adevărul.

— Dar *sunt* reporter. Acesta *este* adevărul.

— Nu, domnule Mitchell, adevărul este că cineva şi-a băgat nasul în treburi care sunt strict ale noastre, şi mă întreb dacă acest cineva nu eşti cumva dumneata. (Vocea care se ridicase brusc s-a oprit ca să-şi recapete calmul.) Hai să ne potolim un pic, bine? E *shabbos,* am avut cu toţii o săptămână grea. Am muncit pe brânci. Acum ne odihnim. Aşa că hai s-o luăm pe îndelete şi să ne liniştim. Revin la întrebare. Ai stat un pic de vorbă cu Shimon Shmuel, aşa că sunt sigur că ai aflat deja câteva lucruri despre comunitatea noastră..

M-au urmărit,.

— Eşti inteligent. Ai înţeles deja că respectarea Sabatului este una dintre regulile noastre cele mai stricte.

Will nu a spus nimic.

— Domnule Mitchell?

— Da, am înţeles asta.

— Ştii că ne este interzis să purtăm lucruri asupra noastră când e Sabat, nu?

—Da, mi-a spus Sandy. Shimon Shmuel.

A regretat imediat că a adăugat numele evreiesc al lui Sandy: suna ca o încercare de a le intra în graţii.

— Poate că el nu a menţionat faptul că în timpul Sabatului nu avem voie nu numai să purtăm lucruri: ne este interzisă, de asemenea, folosirea în orice fel a electricităţii. Luminile de acum au fost aprinse înainte să înceapă *shabbos* şi vor rămâne aşa toată ziua, până ce se sfârşeşte *shabbos*, mâine seară. Acestea sunt regulile: nici unui evreu nu îi este îngăduit să le aprindă sau să le stingă. Mai mult, ai observat că nu erau acolo aparate de filmat sau fotografiat. Şi n-au fost niciodată acolo astfel de aparate, nu când e *shabbos*. Ceea ce ai văzut acum nu a fost niciodată fotografiat sau filmat. Niciodată, şi nu pentru că nu ar fi existat cereri de acest gen. Ai înţeles încotro

bat, domnule Mitchell?

Acum, că auzise destul de multă vreme vocea, a început să-şi formeze o imagine despre vorbitor. Era american, dar accentul nu era la fel cu al lui Sandy. Era un pic mai european, parcă? Cam pe acolo. Will nu putea spune cu precizie: cu siguranţă mai newyorkez, aproape muzical. Era în el un soi de ridicare din umeri în faţa absurdităţii vieţii, uneori comică, de obicei tragică. În câteva fracţiuni de secundă i-a trecut prin minte faţa lui Mei Brooks şi a auzit vocea lui Leonard Cohen. Încă n-avea nici o idee despre înfăţişarea omului care îi vorbea.

— Domnule Mitchell, vreau să ştiu dacă înţelegi ce spun.

— Nu, nu am aparat de filmat, dacă asta mă întrebi.

— De fapt, nu la asta mă gândeam. Mai degrabă la un dispozitiv de înregistrare.

Şi în privinţa asta Will era curat. În ciuda vârstei, făcea lucrurile în stil vechi: carnet şi stilou. Nu că ar fi avut vreo apucătură tehnofobă de tip luddit[1], ci din lene pură. I se părea prea obositor să transcrie înregistrările: iei un interviu de o jumătate de oră şi apoi pierzi o oră ca să-l transcrii. Aparatul de înregistrare cu minidisc era păstrat pentru interviurile prestabilite, în care fiecare cuvânt putea fi important: cu primari, şefi ai poliţiei, chestii de genul ăsta. În rest prefera hârtia şi cerneala.

— Nu, nu am înregistrat pe nimeni. Dar de ce ar fi asta o problemă...

S-a simţit împins înainte şi apoi ridicat în picioare; bărbatul mai tânăr şi mai negricios din stânga lui părea să fi preluat conducerea. Amândoi îşi petrecuseră braţele pe sub subsuorile lui Will şi îl ridicaseră, având grijă să nu se poată răsuci. Apoi, cel negricios s-a postat în faţa lui şi, evitându-i privirea, i-a întins şi i-a desfăcut larg braţele, şi-a strecurat mâinile pe sub haina lui Will şi şi-a plimbat palmele peste

---

[1] Luddismul – mişcare a proletariatului englez din sec. XVIII–XIX îndreptată împotriva capitalismului şi a tehnologiei, care îşi propunea distrugerea maşinilor, considerate responsabile de creşterea ratei şomajului.

cămaşă, la spate şi pe sub braţe. Era ca un poliţist zelos de la aeroport.

Evident. *Dispozitiv de înregistrare.* Nu căutau dictafonul folosit de reporteri. Căutau un microfon. Se temeau că e de la poliţie sau de la FBI. Sigur că da: erau răpitori şi se temeau că Will era un copoi deghizat. Întrebările pe care le pusese, faptul că venise să adulmece pe acolo pe ascuns.

— Nici un microfon, a zis cel negricios, cu un accent care confirma că era din Orientul Mijlociu, dacă nu chiar din Israel.

— Dar există asta.

Asta era Barbă-roşie, a cărui sarcină în timpul percheziţiei făcute în duet – care a continuat în sus şi în jos pe picioarele lui Will după ce i-a fost cercetat spatele – era să scotocească toate buzunarele prizonierului, inclusiv cel din interiorul hainei, din stânga. Secretele lui ieşeau repede la iveală: carnetul îmbrăcat în piele artificială făcea să se umfle vizibil buzunarul stâng de la piept. Barbă-roşie l-a scos şi l-a întins mâinii nevăzute din spate. Will, împins înapoi în scaun, auzea foşnetul paginilor întoarse.

A simţit că i se scurge tot sângele din trup. S-a revăzut acasă la Sandy, când acesta i-a spus să lase acolo geanta. Şi Will se crezuse grozav de isteţ. Şi-a lăsat geanta – dar numai după ce şi-a strecurat în buzunar carnetul şi a închis portofelul într-un compartiment pe care îi plăcea să-l creadă secret. N-avea chef ca Sara Leah să-şi vâre nasul prin ele. Şi acum cărţulia era în mâinile lui Rebbe. Halal isteţime!

Will s-a pregătit pentru explozie. Cu cât dura mai mult tăcerea, punctată doar de foşnetul paginilor, cu atât i se umezeau mai tare palmele.

Mintea îi funcţiona frenetic, încercând să-şi amintească ce anume din carnet îl putea da de gol. Din fericire, nu era destul de organizat ca să-şi fi scris numele pe prima pagină sau pe altundeva. Walton în schimb o făcea, o inscripţie clară pe coperta fiecărui bloc de coli pe care îl folosea. Unii reporteri foloseau chiar şi etichetele alea stupide cu adresa. În această privinţă, cel puţin, Will era salvat de propria ineficienţă.

Dar cum rămânea cu mâzgăliturile din interior, printre care şi notele bogate luate azi chiar aici, în Crown Heights?

Poate că astea sunt în ordine: cel puţin vor confirma povestea cu Tom Mitchell care face un reportaj. Dar nu cumva scrisese şi toate chestiile alea de pe calculator, când era la Tom acasă? Să fi scris oare ceva despre mesajul răpitorilor?

Clipele treceau greu, ca un disc învârtindu-se la o viteză prea mică. S-a ivit o speranţă firavă. Nu cumva corcitura de stenografie pe care o folosea, scrisul lui rapid personal, era pe cale să-l salveze? Îşi dezvoltase acest non-sistem hibrid de notiţe pe când era la Columbia şi apoi la *Record*. Şi îi era de folos, cu toate că se temea de ziua în care i se va cere să-i prezinte notele redactorului sau, mai rău, unui judecător, la tribunal. Îşi imagina un proces de calomnie declanşat de precizia cu care consemnase în scris o conversaţie. Ar avea nevoie de o armată de grafologi care să verifice dacă era sau nu demn de încredere. Partea bună, cel puţin în acest moment, era faptul că ştia că însemnările lui erau absolut indescifrabile.

— Ai încălcat regulile noastre, domnule Mitchell. Nu mă refer la regulile noastre, ale celor din Crown Heights. Ce importanţă avem noi în marea orânduire a lucrurilor din natură? Suntem nişte furnici! Însă ai încălcat regulile lui HaShem.

O propoziţie s-a ivit imediat în mintea lui Will. *Să nu minţi*. Era, după cum şi-a dat seama Will, ca şi cum ar fi fost simplul receptor al gândului, nu sursa acestuia, una dintre cele zece porunci. Ştia că există şi la evrei, şi la creştini – şi era sigur că asta voia să zică Rebbe. Era preambulul la acuzaţia de minciună. Era pierdut.

— Cred că ştii că luăm în serios aceste reguli: nu purtăm lucruri asupra noastră de Sabat. Nimic. Nici portofel, nici chei. Nici carnete.

— Da.

— Luăm foarte în serios aceste reguli, Tom. Se aplică oaspeţilor în aceeaşi măsură în care ni se aplică şi nouă. Sunt sigur că ştii asta. Şi uite că ai la tine un carnet..

— Da, dar este singurul lucru pe care l-am luat. Am lăsat deoparte tot restul; mi-am lăsat geanta. (Will se adresa unui raft: cel care îl interoga se afla în spate, iar cei care îl ţineau

erau de o parte şi de alta.) În plus, nu sunt evreu. Ştiţi, nu mi-am închipuit că lucrurile astea se aplică şi în cazul meu.

Rostită cu voce tare, scuza suna mult mai prost decât în mintea lui Will. Părea un şcolar care a găsit o explicaţie specială: câinele mi-a mâncat compunerea. Dar era purul adevăr. Desigur, trebuia să-i respecte pe cei în a căror comunitate se afla, dar asta era prea de tot. Nu puteau fi chiar atât de furioşi din cauza încălcării Sabatului, nu? S-a simţit aproape uşurat: dacă asta era acuzaţia, însemna că Rebbe n-a găsit nimic suspect în carnet..

— Nu eşti evreu?

— Nu, i-am spus asta lui Sandy, Shimon. Nu sunt evreu. Sunt pur şi simplu reporter.

— Ei bine, asta mă surprinde. Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam la aşa ceva.

Will era uluit, dar şi tulburat. Barbă-roşie dispăruse. Singurul paznic al lui Will era acum israelianul: părea tânăr. Doar cu câteva săptămâni înainte apăruse în revista *Times* un articol despre armata israeliană. Pe baza unor frânturi de amintiri despre acesta, Will ştia că un bărbat israelian nu trebuie să aibă decât douăzeci şi unu de ani ca să fi fost deja timp de trei ani bătuţi pe muchie în Forţele de Apărare Israeliene. Dumnezeu ştie ce-o fi învăţat acolo: tipul părea un puşti, dar probabil că prin vene îi curgea oţel curat. Altfel, de ce l-ar fi ales Rebbe tocmai pe el ca să-l păzească pe Will? Îşi amintea vag, din acelaşi articol, că mulţi tineri de optsprezece ani ultra-ortodocşi erau scutiţi de serviciul militar ca să se poartă dedica studierii Torei. Dar nu toţi: ceva îi spunea că ăsta era unul dintre tipii care schimbase cartea de rugăciuni cu o puşcă.

— Vezi dumneata, domnule Mitchell – sau ar trebui să-ţi zic Tom? – mi se pare că batem pasul pe loc. Din întâlnirea asta lipseşte ceva.

În vocea sa apăruse din nou nuanţa aceea sardonică ce părea să spună că în orice situaţie există ceva amuzant, chiar şi în cea de faţă. Will nu reuşea deloc să prindă esenţa acelui om: vocea îi era caldă, de-a dreptul părintească. Şi totuşi încăperea mustea de ameninţări, şi toate veneau de la el, de la

bărbatul aflat în spatele lui Will.

— Propun să schimbăm locul.

Era clar că făcuse un semn, pentru că israelianul i-a pus repede lui Will o legătură pe ochi; nu ca în jocurile din copilărie, când răzbeau întotdeauna firicele de lumină, ci un acoperământ complet, care părea să sufoce pleoapele, împiedicându-le să respire. S-a simţit smucit din nou în sus, ridicat din scaun. Numai că de data asta nu mai era vorba despre o percheziţie, era dus în altă parte.

Will şi-a impus să nu se piardă cu firea. Nu avea de gând să se lase pradă senzaţiei că la fiecare pas se apleacă şi mai mult deasupra unui abis întunecat, plonjând din vârful unei creste direct în prăpastie. Trebuia să se concentreze asupra pământului de sub tălpi: de câte ori ridica un picior trebuia să-şi amintească ce aproape era podeaua. Poate că ar trebui să-şi târşâie picioarele ca să nu piardă contactul? Poate că de aceea prizonierii cu cătuşe la mâini merg întotdeauna târşâit: nu pentru că sunt abătuţi, ci pentru că simt nevoia să se asigure că pământul mai e acolo, sub tălpile lor.

Îşi dădea seama că treceau prin alt coridor, îndepărtându-se şi mai mult de larma din sinagogă care, după câte observase Will, se transformase de câtăva vreme într-o rumoare încă destul de puternică. Şi-a reproşat că nu observase exact când anume; detaliul acela era cu siguranţă important ca să poată urmări mişcările lui Rebbe.

Însă lucrul cu adevărat ciudat era senzaţia de dependenţă de israelianul care îi cuprinsese braţul drept într-o încleştare dureroasă. Will se baza pe el ca pe un ghid, conştient că trebuia să arate acum aşa cum arată toţi orbii: Stevie Wonder sau Ray Charles, cu capul bălăngănindu-se la întâmplare, fără vreo logică. Bărbatul ăsta era cel care îl capturase dar, îşi spunea Will, era şi cel care avea grijă de el.

Atunci a simţit frigul. Ieşiseră din clădire, dar numai câţiva paşi. A auzit scârţâitul unei uşi batante, ca poarta unei grădini, şi apoi a simţit din nou schimbarea de temperatură. Ca şi cum ajunseseră într-un spaţiu îngrădit, dar nu chiar afară. Exista un ecou.

— Mă tem că nimănui nu-i place chestia asta, domnule

Mitchell. Tom. Dar va trebui să te cercetez.

Abia în clipele care au urmat Will s-a convins că nu era un incident neplăcut care avea să se rezolve rapid de la sine, ci un lucru cu adevărat înspăimântător. Până acum se agăţase de gândul că ar putea fi o greşeală sau chiar o parodie ironică a secvenţei interogatoriului care apărea într-o mie de filme. Nădăjduise că totul se va dovedi o eroare îngrozitoare; sau măcar că va afla repede identitatea anchetatorului; sau că va face nişte progrese; sau că toate astea vor înceta, pur şi simplu. Acum era sigur că oamenii ăştia ciudaţi care îi răpiseră soţia aveau să-l tortureze şi să-l ucidă, probabil într-un mod atât de sadic încât să-ţi îngheţe sângele în vine. Mai rău, şi la acest gând a simţit că i se întorc maţele pe dos, fără îndoială că-i făcuseră deja lui Beth tot ceea ce aveau să-i facă lui, sau lucruri şi mai rele.

— Nu, a urlat Will, dar era prea târziu. Şi-a simţit braţele ţintuite la spate, pe când cineva îi desfăcea cureaua pantalonilor. O mână i-a astupat gura. Israelianul nu putea face asta de unul singur. Dar de unde veneau celelalte mâini? Ale cui erau? Şi apoi, fără veste, slipul i-a fost tras în jos.

— Gata. (A auzit cuvântul şi a descoperit cu stupoare că vocea nu era a lui. Vorbise Rebbe.) Spui adevărul. Nu eşti evreu.

Will putea doar să ghicească ce se petrecea: probabil, Rebbe stătea în faţa lui, privindu-i penisul şi trăgând concluzia corectă că nu era circumcis.

— Nu eşti evreu, a repetat Rebbe. (Şi apoi, către ajutoare:) Îmbrăcaţi-l la loc. (O pauză.) Păi, asta e o veste bună, domnule Mitchell. Acum te cred, nu eşti agent federal sau poliţist. Asta am bănuit că eşti, când te-am văzut dând târcoale pe aici şi punând tot felul de întrebări. Dar îi cunosc bine pe tipii ăştia: în primul rând ţi-ar fi plantat un microfon, iar în al doilea rând ar fi trimis un evreu. Ba mai mult, s-ar fi crezut tare deştepţi. O, da, adevărate genii pentru că-l sună pe agentul Goldberg şi-i zic „Uite o trebuşoară taman pe măsura ta”. Aşa gândesc ei. Trimit un arab să se infiltreze într-o grupare teroristă musulmană, nouă ne trimit un evreu. Dar nu eşti evreu, aşa că nu lucrezi pentru ei. Acum te cred.

Pantalonii lui Will erau trași la loc, cureaua era încheiată și scăpase de *una* dintre probleme, dacă nu chiar de problema *principală*: nu era un agent federal deghizat. Toate astea împreună reduceau groaza din ultimele clipe. Trupul lui – bătăile inimii, umezeala din palme – era acum pe codul portocaliu, nu pe cel roșu, pe care fusese acum câteva clipe.

— Pari ușurat, domnule Mitchell. Mă bucur. Necazul e că, dacă nu ești agent federal, lucrezi probabil pentru altcineva. Și asta, mă tem, e infinit mai grav.

Capitolul 17

Vineri, ora 21:22, Crown Heights, Brooklyn

Confuzia n-a ţinut prea mult. La nici o secundă după ce Rebbe a terminat de vorbit, Will a simţit că spatele îi era împins înainte, făcându-l să se îndoaie de la mijloc. Braţele îi erau manevrate acum ca nişte pârghii, împingându-i capul şi umerii în faţă şi în jos.

Primul a fost nasul, care s-a umplut de apă; apoi pielea capului, care s-a crispat de frig. Gâtul îi gâlgâia şi se sufoca. Se îneca şi gâfâia în acelaşi timp.

Capul şi gâtul lui Will tocmai fuseseră scufundate în apă rece ca gheaţa, şi era încă legat la ochi. Şocul i-a făcut pieptul să se contracte, iar inima i-a luat-o la galop. Fusese împins cu destulă forţă, în întuneric şi, prin urmare, fără să fie prevenit, în lichidul acela îngheţat. A stat acolo cinci sau şase secunde, ţinut de umeri ca să nu poată ieşi la suprafaţă să respire. A fost destul cât să i se umple nările şi apa să-i pătrundă prin sinusuri până la creier. Fiindcă asta simţea – o asfixiere.

Când a fost tras afară, a înghiţit hulpav aerul chiar dacă tuşea, un reflex dublu, ca vomatul. Dar apoi mâinile l-au împins iar sub apă.

De data asta a fost temperatura. Ochii păreau că se contractă în orbite, zgârcindu-se de frig; era încredinţat că-şi auzea întregul sistem circulator, vene, artere şi capilare, ţipând sub şocul schimbării bruşte de temperatură.

Ce era chestia aia? Un iaz? Un răcitor? Malul unui râu? Un

closet? Legătura de pe ochi era îmbibată de apă, dar nu se lărgise; ba chiar părea că i se sudează de pleoape, ca o pecete de gheaţă.

— Ei bine, Tom, spunea vocea, al cărei timbru era distorsionat de apa îngheţată din urechile lui Will. Acum putem sta de vorbă cinstit?

În loc de răspuns, Will a scuipat o gură de apă, pregătindu-se pentru următoarea scufundare, inevitabilă.

— Mi se pare că eşti a doua oară la *mikve* astăzi. Devii un *frummie* în toată legea, nu-i aşa, Tom? Şi sunt sigur că Shimon Shmuel ţi-a explicat scopul, rostul lui *mikve.* E un loc de purificare, un loc de sfinţire. Intrăm înveliţi în păcatele noastre şi ieşim *tahoor*, adică puri. Şi în această stare nu mai suntem pângăriţi de nici un fel de păcate, cum ar fi minciuna sau înşelăciunea. Mă urmăreşti, Tom?

Will începuse să tremure. Cămaşa îi era udă leoarcă şi simţea cum i se scurg pe spate şi piept pârâiaşe de frig lichid. În curând aveau să-i clănţăne dinţii.

— Vreau să spun că acum insist să aflu adevărul. Şi dacă două sau trei alte scufundări în această *mikve* din exterior, umplută cu cea mai curată apă de ploaie, nu vor putea scoate adevărul de la tine, atunci poate că patru, sau cinci, sau şase, sau şapte scufundări o vor face. Suntem oameni răbdători. O să continuăm să te vârâm în apa aceasta până te hotărăşti să pui cărţile pe masă. Înţelegi ce spun?

Trebuie să fi fost o încuviinţare tăcută, pentru că Will s-a trezit iar sub apă. Frigul muşca acum din el, strecurându-i-se sub piele şi în oase. Şi acestea păreau că se chircesc, ca şi cum s-ar fi putut apăra de frig făcându-se mai mici.

— Pentru cine lucrezi, Tom? Cine te-a trimis aici?

— Sunt reporter, a fost tot ce a reuşit Will să spună, cu o voce greu de recunoscut, pe care frigul o făcea plângăreaţă.

— Ai mai spus asta, dar cine te-a trimis aici? De ce ai venit?

— V-am spus.

Şi iar pleosc în apă, împins de data asta cu atâta forţă încât întregul bust să se scufunde în lichidul îngheţat. A simţit apa scurgându-i-se mai jos de mijloc, pătrunzându-i în slip şi

împrăştiind o umezeală îngheţată în zona pubisului.

Habar n-avea ce să spună. Dorea cu disperare să se termine toate astea, dar ce putea să facă? Dacă spunea adevărul, erau în găleată şi el, şi Beth. Răpitorii spuseseră clar: fără poliţie. Asta includea, fără îndoială, şi acţiunile grupurilor de auto-apărare. Ăştia erau tipi care nu ştiau de glumă, violenţi, şi trebuia să recunoască făţiş că le încălcase instrucţiunile. Trebuia să mărturisească şi că, într-adevăr, minţise. Cât despre Beth, au răpit-o într-un anume scop – pe care nu şi-l putea imagina – dar ştia un lucru: prezenţa lui aici nu intra în planurile lor. Dacă nu-i făcuseră deja lui Beth prea mult rău, prezenţa lui sigur îi va îndemna la asta.

Totuşi, n-avea rost să mai insiste că era Tom Mitchell. Nu putea să le dea alte informaţii pentru că nu existau; Mitchell era o ficţiune. În privinţa aia, intuiţia lui Rebbe era corectă. Chiar dacă Will ar fi avut forţa să reziste la încercarea aceasta, până la urmă ar fi cedat, pentru că povestea lui ar fi clacat: nu se putea altfel. Gândurile astea îi umblau prin cap când apăsarea de pe braţe şi umeri a revenit, scufundându-i trupul în frig.

— Destul, a zis Will. Ajunge.

— Poate că ar trebui să-ţi explic nişte lucruri despre iudaism, a spus vocea când i s-a îngăduit, în sfârşit, să revină la suprafaţă.

Pricepea cu greu cuvintele, atât de puternică era explozia propriilor plămâni în vreme ce trăgea de zor în piept oxigenul.

— Iudaismul are cea mai severă poziţie în privinţa uciderii: „Să nu ucizi” este a şasea poruncă. Asta înseamnă că uciderea nu este îngăduită niciodată.

A urmat o pauză lungă, de parcă Rebbe aştepta o reacţie din partea lui Will. Dar Will nu era în stare de aşa ceva; încă mai respira zgomotos şi precipitat.

— Nu ştiu dacă ai auzit de una dintre cele mai celebre învăţături ale noastre, domnule Mitchell. „A salva o viaţă înseamnă să salvezi lumea întreagă”. Cu adevărat lumea întreagă. Iată cât de mult contează pentru HaShem fiecare viaţă. În fiecare om se află întreaga lume. Pentru că suntem cu toţii creaţi după chipul Domnului. Acesta este tâlcul expresiei

„sfinţenia vieţii”, domnule Mitchell. Acum a ajuns clişeu. Oamenii o folosesc fără să se gândească. Dar ce înseamnă în realitate aceste cuvinte? (Vocea avea un strop din muzica pe care o auzise mai devreme, în sinagogă – acea psalmodiere, ritmul suitor şi coborâtor, întrebând şi răspunzând rând pe rând în acelaşi monolog.) Înseamnă că viaţa este sacră, pentru că este o parte a divinităţii. A omorî un om înseamnă să omori o parte a Atotputernicului. Acesta este motivul pentru care nu ni se îngăduie să ucidem. Cu excepţia unor situaţii absolut excepţionale.

Will a simţit că frigul îşi înfige mai adânc colţii în carnea lui.

— Autoapărarea este exemplul evident, dar nu este singurul. Vezi tu, în iudaism avem un concept minunat, numit *pikuach nefesh.* El se referă la salvarea unui suflet. Trebuie să spun că nu există o datorie mai sfântă decât *pikuach nefesh* : aproape orice este permis dacă e vorba de salvarea unui suflet. Rabinii sunt întrebaţi adesea „Poate un evreu să mănânce vreodată carne de porc?” Răspunsul este da! Sigur că poate! Dacă e pe o insulă pustie şi singura modalitate de a supravieţui este să înjunghie un porc şi să-l mănânce, atunci nu numai că i se îngăduie, dar *trebuie* să o facă! Trebuie. Este o poruncă religioasă: trebuie să-şi salveze viaţa. *Pikuach nefesh.*

Dar hai să luăm un caz mai dificil. (Omul vorbea ca şi cum ar fi fost un dascăl de la Liceul Balliol la o oră de meditaţie cu Will, care era elevul. Faptul că Will era în genunchi, cu mâinile legate acum, murat şi îngheţat, nu-l deranja câtuşi de puţin). Ni s-ar permite să ucidem pentru a salva o viaţă? Nu. Regulile lui *pikuach nefesh* interzic uciderea, idolatria şi imoralitatea sexuală chiar şi atunci când este vorba despre salvarea unei vieţi. Dacă cineva îţi spune să ucizi ca să-ţi salvezi pielea, nu ai voie să o faci. Dar să zicem că un criminal celebru e în libertate. E pe cale să omoare o familie de nevinovaţi. Ştim că dacă îl ucidem le salvăm viaţa. În această situaţie e drept să ucizi? Da, pentru că un astfel de om este ceea ce numim *rodef.* Dacă nu există altă cale de a fi oprit, poate fi ucis fără teamă.

Ei, dar ia să accentuăm dilema. Ce se întâmplă în cazul în

care omul despre care vorbim nu este ucigaş, însă dacă el rămâne în viaţă vor pieri, într-un fel sau în altul, nişte nevinovaţi? Ce ar trebui să facem noi? Putem să-i facem rău acelui om? Îl putem ucide?

Acesta este genul de probleme pe care le discută amănunţit înţelepţii noştri. Uneori, dezbaterile talmudice par să fie obsedate de detalii, chiar de banalităţi: câţi coţi trebuie să aibă în lungime o sobă, lucruri de genul ăsta. Dar miezul studiilor noastre este rezervat unui subiect pe care l-am putea numi „dileme etice". Pe cea de faţă am cercetat-o foarte profund. Şi am ajuns la o concluzie pe care, ca să fiu cinstit cu tine, gândesc că trebuie să ţi-o dezvălui. Eu cred că este permis să impui suferinţă sau chiar moarte unui om care poate să nu fie el însuşi ucigaş, dar a cărui suferinţă sau moarte ar salva vieţi. Cred că asta este singura modalitate de interpretare a învăţăturilor noastre. Asta ne spun ele.

Ca să ne întoarcem la oile noastre, domnule Mitchell, dacă ajung la concluzia că eşti cu adevărat un *rodef* şi că, punând capăt vieţii tale, salvez alte vieţi, nu voi şovăi să o fac. Poate că ai nevoie de ceva timp ca să te gândeşti la asta.

După o jumătate de secundă a revenit apăsarea, ca şi cum Rebbe îşi dăduse din nou aprobarea pe tăcute. Frigul a muşcat adânc din el, surprinzându-l iar. Ca să treacă mai uşor peste asta, Will a început să numere. De obicei era ridicat după vreo cincisprezece secunde de stat în apă. Acum a ajuns cu numărătoarea la şaisprezece, şaptesprezece, optsprezece.

Şi-a încovoiat umerii, ca să le dea celor care îl ţineau un semn că era vremea să-l lase să respire. Aceştia l-au apăsat şi mai tare. Will a început să se zbată. Douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi.

Ăsta să fi fost înţelesul predicii lui Rebbe? Ceva deloc abstract sau complicat, în ciuda expunerii îmbârligate, ci foarte simplu: acum o să te omorâm.

Treizeci, treizeci şi unu, treizeci şi doi. Picioarele lui Will zvâcneau, de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Trupul îi era cuprins de panică, intrase în joc instinctul de conservare. Doar vedeai mereu în filme cum, atunci când ucigaşul sufoca victima cu o pernă sau o strângea de gât cu un ciorap,

picioarele acesteia se mişcau într-un fel de dans involuntar.

Patruzeci, patruzeci şi unu. Sau o fi cincizeci? Will pierduse şirul. Mintea părea să-i fie inundată de o culoare ştearsă, ca desenele care se ivesc sub pleoape atunci când aţipeşti. Voia să-şi plângă soţia pe care o lăsa în urmă şi se întreba dacă poţi plânge sub apă. Până şi gândirea începea să-l lase.

În cele din urmă i-au dat drumul, însă Will nu a ţâşnit din apă, setos de aer, ca înainte. Acum bărbaţii au fost nevoiţi să-l tragă afară şi l-au lăsat să se prăbuşească pe jos. A zăcut acolo, în timp ce pieptul i se ridica şi cobora rapid, ca şi cum nu ar fi fost legat de restul fiinţei lui. A auzit o respiraţie undeva, departe, şi n-ar fi putut spune dacă era sau nu a lui.

Încet, a simţit cum i se desfundă urechile, iar braţele şi picioarele îşi recapătă puterea. A rămas întins pe jos, neavând puterea să se ridice în picioare. Dacă voiau să stea în poziţie de drepţi, n-aveau decât să-l tragă ei în sus.

Pe când zăcea acolo, a perceput o schimbare, o altă persoană în grupul din jurul lui. Era o nouă activitate, se schimbau replici şoptite. Nou-venitul părea să gâfâie, ca şi cum ar fi alergat până acolo. Auzea vocea lui Rebbe, care părea tulburat, iar aceasta era îndreptată în jos, de parcă se uita la ceva sau citea.

— Domnule Mitchell, Moshe Menachem, care era mai devreme cu noi, tocmai şi-a îndeplinit sarcina. *(Barbă-roşie).* A dat o fugă până acasă la Shimon Shmuel. S-a întors cu un portofel. Portofelul tău.

Îi scotociseră prin geantă; acum era terminat de-a binelea. Portofelul o să-l dea de gol. Ce avea în el? Nu cărţi de vizită profesionale, era prea jos în ierarhia de la *Times* ca să aibă aşa ceva. Nici cărţi de credit; pe astea le ţinea într-un alt portofel închis într-un compartiment special al genţii. Le lăsase acolo, făcând următorul calcul: chiar dacă Sara Leah nu va rezista tentaţiei de a-şi băga nasul prin lucrurile lui, n-o să îndrăznească să se uite chiar peste tot.

Ce mai era acolo? Tone de chitanţe de taxiuri, dar o fi fost şi ceva cu numele lui? Toate facturile de la hoteluri şi chitanţele cărţilor de credit din nord-vest erau puse într-un plic separat,

pentru decontare. Poate că totul era în ordine. Poate că avea să scape cu faţa curată.

— Scoateţi-i legătura de pe ochi. Dezlegaţi-i mâinile. Duceţi-l înapoi în Bet HaMidrash.

Will simţea confuzia glandelor sale suprarenale : asta trebuia interpretată ca un imbold de a produce mai multă adrenalină, pregătindu-se pentru supliciul următor, sau ca un semn, în sfârşit, că pericolul se îndepărta? Era o veste bună sau una proastă?

Simţea nişte mâini agitându-i-se pe lângă ceafă şi apoi totul s-a luminat, când i-a fost luată de pe ochi cârpa udă. Instinctiv, a scuturat picăturile, pe când deschidea ochii. Se afla afară, într-o mică îngrăditură cu gard de lemn – genul de spaţii în care se depozitează gunoiul din clădirile mari. Se zăreau câteva ţevi şi, la picioarele lui, licărul apei. N-a apucat să arunce decât o privire, că paznicii l-au tras în direcţia opusă. Dar presupunea că era un soi de rezervor exterior, un ciubăr uriaş în care era adunată apa de ploaie.

Acum era condus înapoi înăuntru printr-o uşă, deşi ceva îi spunea lui Will că nu aceasta era calea pe care ieşiseră. În primul rând părea mai liniştită, departe de mulţime. Will presupunea că era o clădire separată, poate o casă lipită de sinagogă.

Interiorul nu era prea diferit: aceleaşi podele solide şi labirintul de săli de clasă şi birouri. Will, încadrat de Barbă-roşie, Moshe Menachem, şi de israelian, a intrat într-o încăpere şi a auzit uşa închizându-se în urma lor.

— Lăsaţi-l să se aşeze. Dezlegaţi-i mâinile şi daţi-i un prosop. Şi aduceţi-i o cămaşă uscată.

Vocea lui Rebbe; tot din spate. Dispăruse legătura de pe ochi, dar era limpede că Will nu era lăsat să vadă tot.

— Bun, o luăm de la capăt.

Will şi-a adunat curajul.

— Avem de vorbit, domnule Monroe.

Capitolul 18

Vineri, ora 19:40, Rio de Janeiro, Brazilia

Era sfârşitul unei săptămâni istovitoare; Luis Tavares simţea oboseala scurgându-i-se prin încheieturi. Îi era totuna, avea să mai urce puţin, trebuia să mai treacă pe la nişte oameni.

Se investiseră nişte bani. Putea vedea asta peste tot în jur. Dintr-odată strada fusese pavată, asfaltul era destul de proaspăt ca să i se mai simtă mirosul. Puştimea se agita în jurul unui televizor, ce se zărea prin intrarea fără uşă a unei colibe. Luis a zâmbit: uite că nu degeaba a tot bătut la cap autorităţile. Sau poate că a reuşit cineva să-i mituiască pe cei de la electricitate ca să conecteze şirul ăsta de colibe la reţeaua orăşenească. Sau câţiva au pus mână de la mână şi au găsit un electrician de înţeles care a făcut-o pentru câţiva reali.

Luis a simţit obişnuitul impuls ambivalent. Ştia că trebuia să pledeze pentru respectarea legii şi condamnarea tuturor formelor de hoţie. Dar nu se putea opri să nu-i admire pe aceşti haiduci, antreprenorii favelelor, care făceau tot ce le stătea în putere ca să aprovizioneze comunitatea. Le lăuda hotărârea de a construi o porţiune de drum sau de a face rost de pupitre pentru o clasă. Putea oare să-i condamne pentru că încălcau legea? Ce pastor ar refuza unor oameni care nu au aproape nimic puţinul care făcea viaţa suportabilă?

Voia să se odihnească, dar ştia că nu o să o facă. Chiar şi cea mai mică pauză îl făcea pe Luis să se simtă vinovat. Se simţea vinovat când se trezea: câte lucruri ar fî putut face în

loc să doarmă? Se simţea vinovat când mânca: pe câţi nu i-ar fi putut ajuta în jumătatea de oră pe care o cheltuia îmbuibându-se? Iar favela Santa Marta nu ducea niciodată lipsă de oameni care aveau nevoie de ajutor. Sărăcia era imposibil de oprit, era veşnic nesătulă, ca valurile pe plajă. Iar Luis Tavares era regele Canute de prin partea locului – stătea în picioare pe ţărm, vărsându-şi mânia asupra mării.

A continuat urcuşul, îndreptându-se către priveliştea despre care ştia că nu înceta să-l uimească de fiecare dată, după atâţia ani. Din acea poziţie avantajoasă putea vedea şi oraşul, şi oceanul întinzându-se în faţa lui. În seri ca aceasta, îi plăcea să se uite la covorul de luminiţe care clipeau, scânteierile din alte favele aflate mai departe. Şi cel mai frumos era că se afla aproape de priveliştea care făcuse celebru Rio de Janeiro: statuia gigantică a lui Iisus Cristos veghind oraşul, ţara şi, din punctul de vedere al lui Luis, întreaga lume.

Pe măsură ce urca, pastorul observa a mia oară cum scădea calitatea locuinţelor odată cu înălţimea. La poalele dealului erau case ce arătau într-adevăr a case. Structurile erau solide: aveau pereţi, acoperiş şi geamuri la ferestre. Unele aveau apă curentă, telefon şi antenă de televizor. Dar pe măsură ce urcai coasta, aceste imagini se răreau. Improvizaţiile pe lângă care trecea el acum cu greu puteau fi numite chiar şi adăposturi. Erau doar nişte lucruri azvârlite unele peste altele la nimereală, un perete din tablă ruginită, o folie de plastic încreţită drept acoperiş. Uşa era o gaură mare; fereastra o gaură mai mică. Erau îngrămădite laolaltă, rezemându-se unele de altele ca un castel din cărţi de joc. Era una dintre cele mai mari mahalale învecinate cu cartierul bogătaşilor de pe plaja din Rio şi trăiau în ea oameni săraci lipiţi pământului.

El se afla acolo de douăzeci şi şapte de ani, chiar de la absolvirea facultăţii de teologie. Clericii baptişti ajungeau întotdeauna la începutul drumului să aibă de-a face cu mizeria cruntă, dar nu toţi rămâneau marcaţi de ceea ce vedeau, cum s-a întâmplat cu el. Nu avea de gând să înveţe ce era de învăţat şi să-şi vadă de drum. Avea de gând să rămână şi să lupte cu ea, indiferent cât de inegală era lupta. Ştia că

sărăcia aceea atât de mare era ca buruienile din grădină: azi le smulgi, şi mâine sunt iar acolo.

Oricum, refuza să creadă că tot ce făcea el acolo era inutil. Erau aproape zece mii de oameni înghesuiţi pe coasta aia de deal, şi fiecare era un suflet creat după chipul Domnului. Dacă măcar unul din ei avea parte de un prânz pe care altfel nu l-ar fi mâncat, sau avea deasupra capului un acoperiş, în loc să doarmă sub cerul liber, pe o străduţă împuţită – nu era loc acolo pentru o stradă adevărată – atunci munca de o viaţă întreagă a lui Luis era justificată. Cel puţin aşa vedea el lucrurile.

Se simţea frustrat că în seara aia nu se implica în acel gen de activitate: îngrijirea directă – să-i toarne cu polonicul supă unei femei flămânde, să învelească într-o pătură un copil care tremură de frig – în care în fiecare clipă se schimbă ceva. Nu, sarcina lui din seara aia era să adune dovezi pentru un raport care i-a fost cerut de un departament guvernamental.

Însuşi faptul că voiau să vadă un raport era un succes, rezultatul a nouă luni de lobby făcut de Luis. Guvernanţii – la nivel federal, de stat şi municipal – renunţaseră de ani de zile să se mai ocupe de locuri ca Santa Marta. Nu se arătau pe acolo, nu exista poliţie. Erau zone interzise, în care legile statului nu erau valabile. Prin urmare, dacă oamenii voiau ceva – un spital, să zicem, sau un teren pe care copiii să poată juca fotbal fie o făceau singuri, fie băteau la cap guvernanţii până ce le acordau în fine atenţie.

Şi aici intra în scenă Luis. Devenise avocatul favelei Santa Marta şi făcea lobby, săptămâna asta la birocraţii din guvern, săptămâna următoare la o instituţie de caritate străină, cerând să se facă ceva pentru oamenii de acolo, pentru copiii care creşteau ocolind zoaiele ce curgeau prin mijlocul drumului sau scormonind după mâncare prin munţii de gunoaie din apropiere. Unealta lui preferată era ruşinea. Le cerea oamenilor să se gândească la Lagoa, cartierul aflat de cealaltă parte a dealului, care se mândrea că era unul dintre cele mai bogate din America Latină. Apoi le cerea să se gândească la un copil din Santa Marta care mânca într-o săptămână mai puţin decât ronţăia într-o zi un chihuahua din

Lagoa.

În seara asta aduna mărturii, vorbind cu locuitorii din una dintre cele mai oropsite zone ale favelei. Ei aveau să-i explice de ce le era necesară o clinică, ce servicii ar trebui să le asigure ea şi unde să fie amplasată, iar el urma să transmită informaţiile oficialilor, alături de celelalte documente prezentate. În ultima vreme, Luis folosea chiar şi o cameră video, pentru ca oamenii din favele să poată spune cu gura lor ce aveau de spus.

Găsise prima adresă la care trebuia să ajungă, chiar dacă nu era scris vreun număr pe casa aceea sau pe vreo alta. A intrat şi a fost surprins să vadă mai multe chipuri necunoscute: toţi tineri. Poate că Dona Zezinha nu era acasă.

— Trebuie să aştept? l-a întrebat pe unul dintre ei. Dar acesta nu i-a răspuns.

— Locuieşti aici? l-a întrebat pe altul, un băiat cu faţa îngustă ca de lup, care părea nervos, şi îi evita privirea.

Şi, în cele din urmă:

— Ce se întâmplă aici?

Drept răspuns la întrebarea pastorului, băiatul-lup a scos un pistol. Luis s-a gândit imediat că arma arăta destul de comic; era mult prea mare faţă de mâna puştiului. Dar apoi pistolul a ţintit spre el. Înainte să-şi dea seama că o să moară, glonţul i-a străpuns inima.

Luis Tavares a murit cu o expresie de uimire, mai degrabă decât de groază, întipărită pe chip. De fapt, ucigaşii lui păreau speriaţi. Au acoperit în grabă cadavrul cu o pătură, aşa cum li se ceruse, şi au luat-o la goană pe străzi, tulburaţi, ca să ajungă cât mai repede la cel care îi pusese să facă lucrul acela. Au luat banii din mâna lui privind înfricoşaţi în toate părţile. N-au mai stat să-l asculte când le-a mulţumit. Abia dacă l-au auzit lăudându-i că săvârşiseră lucrarea lui Dumnezeu.

Capitolul 19

Vineri, ora 22:05, Crown Heights, Brooklyn

— După cum văd, amândoi am greşit. Greşeala ta este că m-ai minţit şi ai ţinut-o una şi bună chiar şi sub o presiune imensă. Având în vedere împrejurările, înţeleg asta acum şi chiar consider că e un lucru admirabil.

Vorbele ajungeau cu greu la Will peste sunetul propriei inimi care bătea cu putere. Era îngrozit, mult mai mult decât fusese afară. Rebbe descoperise adevărul. Ceva din portofel îl trădase, probabil o carte de credit rătăcită sau o legitimaţie de la Blockbuster de care uitase de mult. Dumnezeu ştie ce chinuri îl mai aşteptau acum.

— Eşti aici ca să-ţi cauţi soţia.

— Da.

Will auzea limpede epuizarea din propria voce. Şi neliniştea.

— Înţeleg foarte bine, şi sper că în locul tău aş fi făcut la fel. Sunt sigur că Moshe Menachem şi Tzvi Yehuda sunt de acord. (Acum amândoi tâlharii aveau un nume.) Este datoria tuturor soţilor să se îngrijească de soţii şi să le apere. Aceasta este natura angajamentului matrimonial.

Dar mă tem că regulile obişnuite nu se aplică în această situaţie. Nu te pot lăsa să năvăleşti aici, oricât de eroic ar fi, şi să-ţi salvezi soţia. Nu pot îngădui acest lucru.

— Aşadar, recunoşti că o ţii prizonieră aici?

— Nu recunosc nimic. Nu neg nimic. Nu acesta este scopul vorbelor mele, domnule Monroe. Will. Încerc să-ţi explic că

regulile obişnuite nu se aplică în această situaţie.

— Ce reguli obişnuite? Care situaţie?

— Mi-aş dori să-ţi pot spune mai mult, Will, zău că da. Dar nu pot.

Will nu ştia prea bine dacă fusese doborât de supliciul din ultimele – ce fuseseră: ore? minute? – sau era, pur şi simplu, uşurat că se terminase, dar era sigur că distingea ceva diferit în vocea lui Rebbe. Dispăruse ameninţarea; era în ea o amărăciune, o tristeţe pe care Will o percepea ca simpatie, poate chiar compasiune faţă de el. Era ridicol: omul era un călău. Will se întreba dacă nu cumva căzuse pradă sindromului Stockholm, legătura ciudată care se formează între captiv şi cel care l-a capturat : mai întâi dependenţa de israelian, ca a unui orb faţă de câinele lui, când el nu era altceva decât o brută feroce, şi acum perceperea unei unde de omenie în vocea şefului schingiuitorilor. Asta era cu siguranţă o reacţie iraţională faţă de încetarea plonjoanelor în apă: în loc să se înfurie că toate astea s-au petrecut, el îi era recunoscător lui Rebbe că le-a pus capăt. A, nu, era un caz clasic de sindrom Stockholm.

Şi totuşi, Will considera că se pricepea la oameni. Se gândea că a avut întotdeauna fler şi era sigur că percepuse ceva real în vocea aceea. S-a hotărât să mizeze pe intuiţia lui.

— Spune-mi ceva ce am dreptul să ştiu. Soţia mea e în siguranţă? E... nevătămată?

Nu s-a putut hotărî să rostească acel cuvânt la care se gândea de fapt – *vie* – pentru că se temea mai mult de propria reacţie decât de cea a hassidim-ilor. Se temea că o să i se frângă vocea, că o să dea la iveală o slăbiciune pe care până atunci o ţinuse ascunsă.

— E o întrebare cinstită, Will, şi da, ea e în siguranţă câtă vreme nimeni nu face ceva necugetat sau stupid, şi prin „nimeni” mă refer în primul rând la tine, Will. Iar prin „ceva necugetat sau stupid” înţeleg în primul rând implicarea autorităţilor. Asta ar duce de râpă totul şi atunci nu m-aş mai putea pune chezaş pentru siguranţa nimănui.

— Dar nu înţeleg ce treabă poţi avea cu soţia mea. Ce ţi-a făcut? De ce nu-i dai drumul?

Nu intenţionase să facă asta, dar gura hotărâse în locul lui: cerşea.

— Nu ne-a făcut nimic, nici nouă, nici altcuiva, dar nu-i putem da drumul. Îmi pare rău că nu pot spune mai mult. Îmi închipui cât de greu îţi este.

Asta a fost greşeala lui Rebbe, ultimele cuvinte. Will a simţit cum i se ridică tot sângele la cap şi i se umflă venele de pe gât.

— Ba nu, dracu' să te ia, NU POŢI să-ţi închipui cât de greu îmi este. Nu ţi-a răpit nimeni soţia! N-ai fost înşfăcat, legat la ochi, azvârlit în apă îngheţată şi ameninţat cu moartea de oameni care nici măcar nu-şi arată mutra. Aşa că nu-mi spune tu mie că poţi să-ţi închipui! Nu-ţi poţi închipui NIMIC!

Tzvi Yehuda şi Moshe Menachem aproape că au făcut un salt înapoi, evident la fel de şocaţi de izbucnirea asta pe cât era Will însuşi. Furia începuse să crească în el încă de când ajunsese în Crown Heights – de fapt, cu mult înainte. Din momentul în care a apărut pe BlackBerry mesajul acela: *Soţia ta e în mâinile noastre*.

— Ziceai că e vremea să vorbim deschis. Ce-ar fi să vorbim într-adevăr deschis? Ce mama naibii se petrece?

— Nu-ţi pot spune asta. (Vocea era şi mai moale decât înainte, aproape descurajată.) Dar este ceva mult mai important decât ai putea să-ţi imaginezi.

— Dar e ridicol. Beth e psihiatru. Se ocupă de puşti care nu vor să vorbească şi de fete care se lasă să moară de foame. Ce chestie foarte importantă ar putea să o implice pe ea? Minţi.

— Îţi spun adevărul adevărat, Will. Soarta soţiei tale depinde de ceva mult mai mare decât mine sau tine sau ea. Într-un fel, depinde de o poveste străveche, despre care nimeni nu şi-ar fi închipuit vreodată că va lua forma asta. Nimeni nu a prezis-o. Nu există nici un plan pentru situaţii de criză. Nici un avertisment în textele noastre sacre – cel puţin, nici unul pe care să-l fi descoperit până acum. Şi, poţi să mă crezi pe cuvânt, căutăm din răsputeri.

Will nu pricepea o iotă din ce auzea. Pentru prima dată s-a întrebat dacă nu cumva hassidim-ii ăştia erau, pur şi simplu, nebuni. Nu-i văzuse cu ochii lui ceva mai devreme pradă unei

frenezii extatice, adorându-şi conducătorul, slăvindu-l ca pe Mesia al lor? Nu cumva or fi ajuns la o nebunie colectivă, iar omul ăsta, conducătorul lor, era cel mai nebun dintre toţi?

— Mi-aş dori să pot spune mai mult, dar miza e mult prea mare. Trebuie să punem lucrurile la punct, domnule Monroe, şi nu avem prea mult timp. Ce zi e azi? *Shabbos Shuva*? Ne-au mai rămas doar patru zile. De aceea nu-mi pot permite nici cel mai mic risc.

— Ce vrei să spui cu „miza e mult prea mare”?

— Nu cred că mi-ar fi de vreun folos să mai vorbesc despre asta, Will. În primul rând, bănuiesc că nu crezi nimic din ce îţi spun.

— Păi, dacă vrei să spui că nu am cum să mă încred în cineva care aproape m-a omorât, ai dreptate.

— Înţeleg. Şi într-o bună zi, care bănuiesc că va veni foarte curând, o să pricepi de ce a trebuit să facem ce am făcut. Totul se va limpezi. Aşa se întâmplă de obicei cu lucrurile de acest fel. Şi să ştii că vorbeam serios. M-am temut că eşti agent federal şi, când s-a dovedit că nu eşti, m-am temut că eşti ceva mult mai rău.

— Dar de ce să te temi de un agent federal? Şi ce te poate speria chiar mai mult decât asta? Ce naiba puneţi la cale?

— Se vede că eşti ziarist, Will: pui întotdeauna întrebări. Te-ai descurca minunat şi în domeniul nostru: asta înseamnă studierea Torei, să pui întrebările corecte. Dar mă tem că pentru seara asta am epuizat întrebările şi răspunsurile. E vremea să ne luăm rămas bun.

— Asta e tot? Ai de gând să laşi lucrurile aşa? Nu-mi spui ce se întâmplă?

— Nu, nu pot să-mi asum acest risc. Aşa că am să-ţi spun nişte lucruri pe care să le ţii minte. Le poţi scrie apoi, dacă vrei. În primul rând, chestiunea asta ne depăşeşte pe toţi. Toate lucrurile în care credem, toate lucrurile în care crezi tu atârnă în balanţă. Viaţa însăşi. Miza nu are cum să fie mai mare.

În al doilea rând, soţia ta va fi în siguranţă dacă nu îi pui viaţa în pericol cu necugetarea ta. Te rog să nu faci asta, nu numai pentru tine, ci şi pentru noi. Pentru toată lumea. Aşa încât, cu toate că o iubeşti şi vrei să o aperi, te implor să mă

crezi că lucrul cel mai bun pe care îl poţi face pentru ea, ca soţ iubitor, este să te ţii deoparte. Retrage-te şi nu te băga în asta. Dacă te amesteci, nu mai pot oferi nici o garanţie, nici ei, nici ţie, nici vreunuia dintre noi.

Şi, în al treilea rând, nu mă aştept să înţelegi. Te-ai trezit prins în vârtejul ăsta din întâmplare. Poate că nu e o întâmplare, ci o serie de paşi pe care îi înţelege pe deplin doar Creatorul nostru. Dar ăsta este cel mai greu lucru dintre toate. Îţi cer să crezi lucruri pe care nu le poţi înţelege, să ai încredere în mine doar pentru că ţi-o cer. Nu ştiu dacă eşti sau nu credincios, Will, dar asta este credinţa. Trebuie să credem în Dumnezeu chiar dacă nu avem nici cea mai mică idee despre intenţiile lui faţă de univers. Trebuie să respectăm reguli care par să nu aibă nici un sens, pur şi simplu pentru că credem. Nu oricine e în stare de asta, Will. Trebuie să fii puternic ca să crezi. Dar tocmai asta vreau de la tine: credinţă, ca să fii convins că eu şi oamenii pe care îi vezi aici acţionăm doar în numele binelui.

— Chiar dacă asta înseamnă să îneci aproape de-a binelea pe cineva nevinovat ca mine?

— Chiar dacă preţul este foarte mare, da. Suntem hotărâţi să salvăm vieţi, Will, şi în această situaţie este permisă aproape orice acţiune. *Pikuach nefesh.* Acum trebuie să-ţi spun la revedere. Moshe Menachem îţi va înapoia obiectele care îţi aparţin. Noroc, Will. Mergi în pace şi, cu voia lui Dumnezeu, totul va fi bine. *Shabbos* fericit.

În acel moment, când şi-l închipuia pe Rebbe ridicându-se de pe scaun şi târşâindu-şi picioarele către uşă, s-a întâmplat ceva. Mai intrase în cameră cineva; după zgomot, dăduse buzna. Părea să-i arate ceva lui Rebbe; se auzea o conversaţie înfundată. Vocea nouă era foarte îngrijorată, şoaptele erau mai sonore. Nu aveau de ce să-şi facă griji, chiar şi la acest volum tot ce pricepea Will era că nu vorbeau în engleză. Suna ca germana, cu o grămadă de „ch”-uri şi „ş”-uri vâscoase. Idiş.

Dialogul a încetat; Rebbe părea să fi plecat. Barbă-roşie, Moshe Menachem, eliberat din rolul de paznic, a încetat să-l flancheze pe Will şi a venit în faţa lui. Cu o privire vinovată, i-a înmânat lui Will geanta pe care o lăsase la Shimon Shmuel.

— Îmi pare rău pentru, în fine, ştii, mai devreme, a bolborosit el.

Will a luat geanta, observând că şi carnetul fusese pus la loc în ea. Telefonul era acolo, şi BlackBerry-ul neatins. O vagă curiozitate l-a îndemnat să scoată portofelul ca să vadă ce talon sau bilet l-a dat de gol. Aşa cum se aştepta, o grămadă de chitanţe de taxi anonime. A deschis seria de despărţituri destinate cărţilor de credit, pe care nu le folosise niciodată în acest scop. Într-una era un carnet de timbre poştale obişnuite; în alta cartea de vizită profesională a cuiva căruia îi luase un interviu cine ştie când. În a treia, o fotografie tip paşaport – a lui Beth.

Peste faţa lui Will a trecut un zâmbet amar: mireasa lui era cea care îl trădase. Sigur că au recunoscut-o. Îi dăduse fotografia la vreo şase săptămâni după ce se cunoscuseră; era vară, şi îşi petrecuseră după-amiaza vâslind în larg la Sag Harbour. Treceau pe lângă o cabină foto şi ea n-a rezistat ispitei: s-a instalat imediat în faţa obiectivului automat.

Will a întors poza, şi iată-l acolo, mesajul care nu mai lăsa nici o urmă de îndoială. *Te iubesc, Will Monroe!*

Will a ridicat privirea năpădită de lacrimi. În faţa lui se afla un necunoscut; a presupus că era omul care avusese scurta controversă cu Rebbe puţin mai devreme. Chipul era moale şi rotund, cu obraji bucălaţi ca ai veveriţelor, încadraţi de o barbă ca pana corbului. Era îndesat şi avea un cap rotund cocoţat în vârful unui pântece enorm. Will îi dădea puţin peste douăzeci de ani.

— Vino, te conduc.

Când s-a ridicat, Will a reuşit în sfârşit să vadă scaunul pe care şezuse Rebbe în timpul interogatoriului. Nu era un tron, ci un simplu scaun. Lângă el se afla o masă rezemată de perete, de genul celor pe care un conferenţiar îşi ţine însemnările şi un pahar cu apă. Ceea ce se afla pe masă l-a făcut pe Will să tresară.

Era un exemplar din *The New York Times,* deschis intenţionat la pagina cu articolul lui Will despre viaţa şi moartea lui Pat Baxter. Prin urmare, asta îi arătase lui Rebbe bucălatul; ăsta era subiectul disputei. Will bănuia că tânărul a

zis: *Tipul ăsta e de la* The New York Times. *N-o să-şi ţină gura. Ar trebui să-l ţinem aici, unde nu poate să bată toba.*

Ajunseseră deja afară, şi Will ţinea încă în mână cămaşa albă, curată, pe care i-o dăduseră hassidim-ii: nu voia să se dezbrace în faţa celor care îl interogaseră. Înghiţise deja destulă umilinţă.

S-au oprit pe stradă, lângă *shul.* Bărbaţii continuau să intre şi să iasă de acolo. Will s-a uitat la ceas: 22 :20. I se părea că era trei dimineaţa..

— Nu pot decât să-mi cer încă o dată scuze în numele tuturor pentru ce s-a petrecut înăuntru.

Las-o baltă, gândea Will. *Păstrează-ţi-le sănătos până vă bag eu morcovul în fundurile alea hassidice şi vă dau în judecată pentru privare ilegală de libertate, atac, acte de violenţă şi toată porcăria asta..*

— Ei bine, o explicaţie ar fi mai bună decât scuzele.

— Nu ţi-o pot da, dar îţi pot da un sfat. (S-a uitat în jur, ca şi cum voia să se asigure că nu-l vedea şi nu-l auzea nimeni.) Mă cheamă Yosef Yitzhok. Trudesc ca să răspândesc în lume cuvântul lui Rebbe. Uite ce e, ştiu ce faci şi îţi dau o sugestie. (Vocea i-a scăzut până la o şoaptă conspirativă). Dacă vrei să ştii ce se petrece, gândeşte-te la munca ta.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi. Însă trebuie să cugeţi la munca ta. Du-te acum.

Yosef Yitzhok părea agitat.

— Nu uita ce ţi-am spus. Cugetă la munca ta.

Capitolul 20

Vineri, ora 23:35, Brooklyn

Tom a răspuns la telefon de la primul ţârâit. I-a spus lui Will, care se împleticise pe străzile din Crown Heights în căutarea unei staţii de metrou, să ia un taxi şi să vină imediat la el.

Acum zăcea pe canapeaua lui Tom, mort de oboseală, şi îl mai ţinea treaz doar un soi de febră. Nu avea pe el decât trei prosoape groase. În clipa în care a intrat pe uşă, Tom l-a azvârlit sub duşul fierbinte, hotărât să nu-şi lase prietenul pradă răcelii, febrei sau chiar pneumoniei. Ştia că nu aveau timp de pierdut cu boala.

Will s-a străduit din răsputeri să-i povestească ce păţise, dar cele mai multe lucruri erau prea ciudate ca să le ia de bune. Şi apoi Will vorbea ca un om abia trezit care încearcă să-şi amintească un vis: tot timpul răsăreau alte informaţii, alte personaje, alte descrieri şi expresii. Erau atât de puţine chestii normale de care să se agaţe, încât după o vreme Tom a renunţat să-şi mai dea silinţa să priceapă. Bărboşi, aproape că a fost înecat, o pancartă în care se cerea femeilor să-şi acopere coatele, un anchetator nevăzut, un conducător venerat ca Mesia însuşi, o regulă care impunea oamenilor să nu poarte asupra lor nici măcar chei timp de 24 de ore. Se întreba dacă Will fusese cu adevărat în Crown Heights şi nu cumva în East Village, unde trăsese pe nas cine ştie ce drog extrem de puternic şi se lansase într-una dintre cele mai suprarealiste „călătorii” din istoria recentă a halucinogenelor.

Şi mai greu îi era să nu zică „Ţi-am spus eu”. Era exact rezultatul de care se temuse Tom: că Will o să se năpustească în Crown Heights, insuficient pregătit şi scos din minţi de îngrijorare, şi o să cadă prosteşte drept în ghearele duşmanului.

Will nu numai că se aştepta ca Tom să-i urmărească fără probleme povestirea ultimelor ore uimitoare, dar mai voia şi ca acesta să-l ajute la decodificarea ei. Ce era cu acea referire la munca lui? Ce voia să zică Rebbe cu povestea străveche, cu salvarea de vieţi, cu faptul că au mai rămas doar patru zile?

— Will, a spus Tom după ce prietenul lui sporovăise fără oprire aproape cincisprezece minute, încercând să-i stăvilească debitul. Will. (Nici o şansă; vorbea mai departe. În cele din urmă Tom a trebuit să-şi încalce propria regulă de fier şi a ridicat vocea.) WILL!

În sfârşit, s-a oprit.

— Will, treaba e mult prea serioasă ca să mai bâjbâim ca amatorii. Avem nevoie de ajutor calificat.

— Care, poliţia?

— Păi, ar trebui să ne gândim la asta.

— La dracu', sigur că m-am gândit la asta. M-am gândit când aveam capul băgat în apa aia îngheţată. Dar nu cred că pot să-mi asum riscul. I-am văzut pe indivizii ăştia, Tom. Erau gata să mă omoare în seara asta doar pentru o simplă bănuială. Pentru că nu aveam vreun microfon şi pentru că am prepuţ. Sau alte tâmpenii de soiul ăsta. Erau cât pe-aci să mă înece. Tipul mi-a dat o justificare teologică amănunţită – toată chestia aia despre *Peking-Nuff-said*[1] sau ce-o mai fi fost. În esenţă, poţi lua viaţa cuiva dacă astfel salvezi vieţi – şi viaţa pe care se gândeau să o ia în seara asta era a mea. Şi poate a lui Beth. Aşa că, da, m-am gândit la asta, dar cred că riscul e prea mare. Au spus-o de la bun început: dacă merg la poliţie, ea nu mai e în siguranţă. Şi acum, după ce i-am văzut – sau nu i-am văzut cred că nu glumesc deloc. Sunt serioşi. Nu umblă cu jumătăţi de măsură.

— Bun, aşadar avem nevoie de alt fel de ajutor.

— Adică?

— Adică evrei.

— Ce?

---

[1] *Nuf(f)said,* în limbajul familiar din engleza americană înseamnă „destul!", „de ajuns!", „am înţeles".

— Trebuie să vorbim cu un evreu care poate descoperi sensul celor văzute şi auzite de tine. Nu ştim nimic. Tot ce avem este ce ai prins tu din zbor şi ce putem scoate de pe Internet. Nu e destul.

Will a recunoscut logica ideii. Era adevărat. Acţionase în treaba asta în stilul tipic englezesc, aruncând praf în ochi. Predau asta în cele mai bune şcoli de stat: învăţătura lu' peşte. Bazaţi-vă pe isteţimea şi farmecul cu care aţi venit pe lume. Nu fiţi niciodată plicticoşi ca experţii; fiţi amatorii plini de har. Asta făcuse când s-a dus în Crown Heights cu blestemaţii lui de nădragi de dril şi cu carnetul ăla afurisit. De parcă totul avea să-i pice pară mălăiaţă în fermecătoarea lui gură englezească. Aveau nevoie de ajutor.

— Cu cine?

— Ce zici de Joel?

— Joel Kaufman? (Frecventase aceleaşi cursuri de jurnalism ca şi Will, la Columbia; lucra acum la paginile sportive de la *Newsday*.) E evreu doar tehnic vorbind. Nu ştie mult mai multe decât mine.

— Ethan Greenberg?

— E în Hong Kong. Trimis de *Journal.*

— Uf, e ridicol! Suntem la New York. Nu se poate să nu cunoaştem nişte evrei!

— Dar cunosc o grămadă de evrei, a spus Will, gândindu-se brusc la Schwarz şi Woodstein din alveola lui de la birou, lucru care i-a amintit, la rândul lui, că azi nu luase legătura cu nimeni de la birou. (Uitase de mesajul lui Harden. Trebuia să facă ceva în privinţa asta: nu putea să dispară, pur şi simplu, ca măgarul în ceaţă. Dar nu se putea ocupa acum şi de asta; a dat gândul deoparte, spunându-şi că va face ceva de îndată ce pleacă de la Tom.) Problema e că nu pot să mă apuc acum să vorbesc cu toată lumea despre lucrul ăsta. Riscul e prea mare. Trebuie să fie cineva care, pe lângă faptul că este evreu, mai e şi destul de deştept ca să se priceapă la treburile evreieşti, care să cunoască această lume (a arătat spre ecran, pe care încă mai clipea harta cu Eastern Parkway) şi în care putem avea încredere. Nu-mi vine în minte nimeni care să se încadreze în această categorie.

— Ba mie-mi vine, a spus Tom, cu toate că pe faţa lui nu se citea nici o bucurie.

— Cine?

— TC.

— Îţi arde de glume. TC? S-o ajute pe Beth?

— Cine altcineva ar putea să o facă, Will? Cine?

Will s-a lăsat să cadă la loc pe canapea, cu maxilarele încleştate, în timp ce muşchii obrajilor i se încordau şi i se destindeau, ca şi cum ar fi trecut prin ei un curent alternativ. Tom avea dreptate din nou. TC îndeplinea toate criteriile. Era evreică, sclipitoare şi n-ar fi trădat niciodată un secret. Dar cum să îndrăznească să o sune? Nu mai vorbiseră de peste patru ani.

Fuseseră nedespărţiţi aproape nouă luni, de când a ajuns la Columbia şi până în acel weekend dinainte de Memorial Day. Era studentă la arte frumoase, şi Will fusese vrăjit de ea înainte de a fi apucat să schimbe vreun cuvânt. Nu putea să mintă: era vorba de dorinţă. Era femeia din campus care atrăgea toate privirile, de la diamantul din nară până la inelul din buric; de la mijlocul plat, întotdeauna dezgolit, până la nuanţa de albastru care îi străbătea părul. Majoritatea femeilor care depăşiseră şaisprezece ani nu-şi puteau permite acest stil, dar TC fusese dăruită de mama natură cu destulă frumuseţe ca să-i stea bine.

Se cuplaseră imediat, şi practic se rupseseră de lume, închişi în apartamentul lui mic de pe strada 113, colţ cu Amsterdam. Făceau dragoste ziua, ciuguleau mâncare chinezească, se uitau la filme şi iar făceau dragoste, până se lumina de zi.

Aparenţele erau înşelătoare. Lumea vedea părul albastru şi inelul din buric şi îşi închipuia că TC era un spirit liber, sălbatic – una dintre fetele alea din filme care se caţără pe acoperiş ca să danseze la lumina lunii sau pe care le apucă brusc cheful să dea fuga la malul mării ca să se uite la bărcile pescarilor. În ciuda piercing-urilor şi jeanşilor sfâşiaţi, TC nu era deloc aşa. Sub înfăţişarea de neo-hipiotă, Will a descoperit curând o gândire riguroasă, analitică, uneori înspăimântătoare prin nevoia ei de exactitate. Conversaţia cu TC era un

antrenament mental dur; nu-i trecea lui Will cu vederea nimic.

Părea să fi citit orice – în clipa asta cita fraze din Turgheniev, în clipa următoare vorbea despre principiile de bază ale luteranismului – şi să fi asimilat totul. Singura fisură în armura ei, din nou împotriva tuturor aşteptărilor, era cultura populară. Se descurca în privinţa lucrurilor mai recente, dar când ajungeau la amintirile din copilărie, care ar fi trebuit să fie comune cu ale lui Will, era descumpănită. Dacă pomeneai de *Grease* credea că era vorba despre Grecia[1]; dacă pomeneai de „Valley Girls"[2] întreba „Care vale?" Asta îl facea pe Will să o îndrăgească şi mai mult; în plus, era plăcut să ştie că există un domeniu în care baza de date cu care trăia el nu funcţiona. A tras concluzia că aceste două aspecte sunt legate între ele: când puştii de vârsta lui se uitau la emisiuni de televiziune stupide sau ascultau muzică pop de duzină, TC citea, citea şi iar citea.

Însă asta era o simplă presupunere. TC nu vorbea despre copilăria ei decât în termeni extrem de vagi. (Chiar şi numele ei era un mister: zicea că era o poreclă primită pe când era doar o gâgâlice, şi nimeni nu mai ştia de unde venea.) El nu s-a întâlnit niciodată cu părinţii sau fraţii ei: era imposibil. În ciuda propriei vieţi agresiv de nereligioase – ţinea morţiş să comande languste uriaşe şi carne de porc cu sos dulce şi acrişor – i-a explicat că familia ei respecta strict tradiţia şi nu ar fi acceptat un prieten ne-evreu. „Dar nu ne căsătorim!" protesta el. „N-are importanţă", venea întotdeauna replica. „Chiar şi posibilitatea teoretică de a o face vreodată, de a fi împreună, e destul de rea. Pentru ei".

Au epuizat toate argumentele. El îi acuza pe părinţii nevăzuţi – şi nu dăduse nicăieri măcar peste vreo fotografie de-a lor – de rasism, atitudine cu nimic mai bună ca prejudecata oricărui antisemit care nu-i permite fiicei lui să se vadă cu

---

[1] *Grease* şi *Greece* se pronunţă exact la fel.

[2] Termen apărut în anii '70 (iniţial se referea la zona San Fernando Valley din Los Angeles) desemnând tinerele bogate, prea răsfăţate, tipic blonde (de obicei vopsite), care nu aveau nimic în cap decât cumpărăturile, veşmintele cât mai ţipătoare şi statutul social.

un evreu. Atunci ea îl purta prin îndelungata şi sângeroasa istorie a evreilor. Bine informată ca întotdeauna, îi spunea cum au fost evreii chinuiţi pe toate continentele şi de-a lungul secolelor, păstrându-şi cu greu viaţa şi civilizaţia pe care o creaseră. Cultura evreiască, după cum credeau oamenii de genul părinţilor ei, nu ar fi putut supravieţui dacă s-ar fi dizolvat treptat, prin căsătorii cu ne-evrei şi prin asimilare, în restul populaţiei – ca o picătură de vopsea de păr albastră într-un ocean de apă incoloră. „Aşadar, asta cred părinţii tăi", zicea Will. „Şi tu? Tu ce crezi?"

Răspunsurile ei nu erau niciodată destul de limpezi, cel puţin pentru Will. Disputele deveniseră prea obositoare. Şi, dacă la început faptul că legătura lor era interzisă sporea farmecul, făcându-i complici în iarna din Manhattan, la venirea primăverii acesta începuse să pălească. Lui nu-i plăcea ideea că soarta lor era hotărâtă de o forţă exterioară uriaşă – o istorie de cinci mii de ani – despre care ştia atât de puţine lucruri şi asupra căreia nu avea nici o influenţă. În momentul în care o întâlnise pe Beth ştia deja că el şi TC nu mai mergeau pe acelaşi drum.

S-a terminat rău de tot. A fost laş şi a început să se întâlnească cu Beth înainte de a se despărţi cum se cuvine de TC: ea găsise în calculatorul lui o imagine digitală a noii prietene. Asta era deja destul de rău, dar o înfuriase faptul că lucrul pe care ajunseseră să-l numească „chestiunea evreiască" s-a dovedit atât de important. Era supărată pe el pentru că îngăduise acestui lucru să ajungă un obstacol – pentru că o respinsese din cauza „unui fapt legat de mine, pe care nu-l pot schimba" – dar rămăsese cu impresia că ţinta mâniei nu era doar el. Îşi dădea seama că era furioasă pe o moştenire, pe o cultură pe care le abandonase în cea mai mare parte, dar care o despărţeau de omul iubit. Ultima lor discuţie fusese o întrecere de-a cine răcneşte mai tare. Ultima imagine pe care o păstra despre ea era o faţă brăzdată de lacrimi. Câteodată se întreba cine a învins: părinţii cei rigizi sau lumea artei şi a aventurii, cea cu o dungă de albastru, care o captivase pe fata de care fusese îndrăgostit.

Şi acum Tom îi sugera să o caute. Acum, aproape de

miezul nopţii. Avea numărul ei de mobil; dar ce i-ar fi putut spune? Cum să-i explice că o caută doar din interes – şi că este vorba despre femeia care i-l furase? Cum să dea un astfel de telefon? Şi de ce ar face ea altceva decât să-i închidă telefonul, jurând să nu mai aibă de-a face cu el cât o trăi?

Şi totuşi, era disperat şi Tom avea dreptate. Ea era persoana care se apropia cel mai mult de expertul ideal. Va trebui să-şi ia inima în dinţi. Să-şi lase deoparte sentimentele, inclusiv laşitatea, şi să formeze numărul acela. Acum.

S-a învârtit prin casă o vreme, pregătindu-şi în minte introducerea. Era ca atunci când scria pentru ziar: după ce aşternea primul rând, avea curajul să se arunce cu capul înainte, nădăjduind că instinctul se va îngriji de restul. Ca să-şi mărească şansele de succes, sau măcar să împiedice eşecul imediat, a recurs la un şiretlic de doi bani.

Presupunea că, dacă numărul lui TC se mai afla în memoria telefonului lui, erau şanse ca şi numărul lui să fi rămas pe cartela ei SIM. Şi-a imaginat priveliştea numele lui răsărind pe ecran. Aşa că a sunat de pe telefonul lui Tom, ştiind că acest număr îi era necunoscut. Era un apel-capcană.

— Salut, TC, tu eşti? Sunt Will.

Zgomot puternic pe fundal. Un club? O petrecere?

— Bună.

— Will Monroe.

— Nu cunosc alţi Will, Will. N-am cunoscut nici înainte, nici după. Care-i treaba?

Trebuia să-i recunoască superioritatea: ca răspuns imediat, cu nici măcar o secundă de gândire, nu era rău deloc. Şi cu totul tipic: aluzia la afrontul suferit, referirea la trecutul lor, formularea rapidă. Singura notă falsă era acel „care-i treaba?”. Nu era stilul ei de formulă, nepăsarea din ea era prea forţată. În acele cuvinte a perceput tensiunea produsă de discuţia cu un bărbat pe care l-a iubit şi care a părăsit-o.

— Trebuie să te văd urgent. Ştii că nu te-aş deranja aşa dacă nu ar fi ceva foarte important.. Şi chiar este foarte important. Cred că e vorba de viaţă şi de moarte.

A înghiţit în sec la ultimul cuvânt, şi ştia că TC l-a auzit.

— E vreo problemă cu mama ta? E bine?

— E despre Beth. Ştiu că... (N-a putut termina fraza: nu ştia ce ar fi urmat.) Trebuie să te văd urgent.

Ea nu i-a mai pus nici o întrebare. I-a dat doar adresa. Nu de acasă, ci de la lucru: un complex de ateliere artistice din Chelsea. Spunea că era mai aproape, dar Will bănuia că altul era motivul adevărat. Poate că era cu altcineva; poate că se ruşina că era încă singură; sau poate că nu îndrăznea să se confrunte cu prezenţa lui Will în apartamentul ei.

Atelierele artiştilor. Chiar şi în acea informaţie măruntă era o întreagă poveste. Însemna că reuşise: visase să fie artistă, vorbeau despre asta în acele lungi după-amieze petrecute în pat. Dar înlăuntrul lui, şi chiar al ei, se ivea întrebarea dacă va avea curajul să meargă până la capăt. Era bucuros că reuşise. Mai mult decât bucuros: mândru.

În mai puţin de o oră cobora dintr-un ascensor de modă veche, ce mai avea încă uşă de fier de tip burduf. Bănuia că nu era o necesitate mecanică, ci o fandoseală boemă: colonia de artişti în fabrica lor transformată în ateliere. A ieşit pe coridorul tăcut şi întunecat de la etajul patru. Zărea doar un colţ rezervat unei sculptoriţe care părea că se specializase în pântece de femei. A trecut pe lângă un spaţiu care arăta a atelier de prelucrare a metalelor, dar era zona unui tip care crea instalaţii din neon. În fine a văzut un fluturaş fotocopiat: TC. Doar acele două litere, fără nume de familie sau prenume. *O firmă elegantă,* şi-a zis Will în vreme ce bătea uşor la uşă ca să-şi anunţe sosirea. Instinctul i-a suflat că politeţea lui englezească, masculină, trebuia să fie mijlocul lui de apărare în faţa furiei ei feminine, tipic americane.

Nu a avut decât o secundă sau două ca să cuprindă tot cu privirea: pereţii acoperiţi cu picturi, alte trei pe şevalete, încă vreo câteva învelite în folie de protecţie înşirate de-a lungul pereţilor. O masă simplă, rablagită, acoperită cu o învălmăşeală de lucruri. Pe o tejghea care ocupa tot peretele din fund, materiale de lucru – sticle de dizolvant, vopsele de ulei în tuburi de metal storcite, lipici, cuţite, diverse unelte de răzuit, sfoară şi, inexplicabil, o carte de bucate care părea să-şi fi pierdut toate paginile.

Către fundul încăperii, pe o canapea acoperită cu o catifea roşie roasă, TC. Era mai mică decât şi-o amintea, dar nimic altceva nu scăzuse: era în continuare o femeie care fura privirile tuturor. Părul care fusese cândva scurt, în stil punk, îi ajungea acum până la umăr. Era de un castaniu natural, cu excepţia dârei albastre specifice, care era încă acolo. Uitându-se la cămaşa ei subţire, oarecum demodată, de deasupra jeanşilor strâmţi şi sfâşiaţi la genunchi, zărea forma care îl făcea cândva să se topească. În semiîntuneric a prins o licărire metalică: inelul din buric era la locul lui.

Iată momentul cel mai delicat: să o îmbrăţişeze, să o sărute pe obraz, să-i strângă mâna sau să nu facă nimic? Dar a hotărât ea în locul lui, ridicându-se şi desfăcând braţele ca la întoarcerea fiului risipitor. A îmbrăţişat-o şi a încercat, prin felul în care îşi ţinea braţele şi palmele, să o facă într-un mod – care era cuvântul – *fratern.*

— Care e problema, Will?

I-a povestit cât mai ordonat şi rapid: e-mail-ul, cum a ajuns Tom la sursă, în Crown Heights, vizita pe care o făcuse el însuşi, interogatoriul, episodul cu *mikve*.

— Glumeşti, probabil, a spus ea când a auzit acel ultim detaliu, cu un surâs care părea să însemne fie neîncredere, sau tensiune nervoasă, fie că se bucură de necazul lui, sau un pic din toate trei. (Zâmbetul abia schiţat s-a şters când a văzut reacţia lui Will. Îşi dădea seama că treaba era cumplit de serioasă). Will, îmi pare rău pentru tine, zău că da. Şi inima mea e alături de familia lui Beth. *(Beth*. O auzea pentru prima dată pe TC rostindu-i numele). Dar spune-mi ce ar trebui să fac eu?

— Am nevoie să ştiu ce ştii tu. Am nevoie să-mi explici ce am auzit. Am nevoie să-mi *traduci.*

I-a răspuns cu un surâs palid care o făcea, cumva, să pară mai bătrână. În acel moment Will a înţeles că îmbătrânirea nu înseamnă în primul rând zbârcituri, cu toate că şi ele joacă un rol. Vârsta se vede cu adevărat din expresii ca aceea pe care tocmai o surprinsese. Brusc, pe faţa lui TC se vedea bătrâneţea; se vedea cunoaşterea.

— Bun. Trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat,

foarte rar şi cu cât mai multe amănunte. Toate străzile pe care ai trecut, toţi cei pe care i-ai întâlnit, toate cuvintele pe care le-au rostit. Fac nişte cafea.

Will s-a lăsat pe spate în scaunul de nuiele pe care îl adusese TC pentru el. Pentru prima dată în ultimele şaisprezece ore şi-a lăsat muşchii să se destindă. Se simţea nespus de uşurat: TC era de partea lui. Simţea că îl inundă o senzaţie pe care nu o avusese niciodată cât fuseseră împreună: simţea că TC va avea grijă de el.

Şi-a dat seama repede că era un anchetator tare dibaci, răbdător, dar şi metodic, cerându-i precizie în privinţa fiecărui detaliu, recapitulând episoadele ca să se asigure că el n-a uitat nimic. Îi semnala şi contradicţiile, în vechiul ei stil juridic. „Stop, ziceai că eraţi în cameră doar tu şi alţi doi ţipi. Cine e persoana asta nouă?" „Spune-mi exact ce a zis. A zis «o să» sau «s-ar putea să»?"

Precizia ei îl storcea de puteri. Într-un moment de pauză şi-a lăsat privirea să rătăcească la întâmplare peste lucrările ei împrăştiate prin încăpere. Erau pânze mari descriind americanisme tipice – picturi naturaliste ale unui taxi galben sau ale unei sufragerii clasice – şi, oricât i-ar fi admirat tehnica, s-a pomenit întrebându-se dacă nu cumva TC îşi greşise meseria. Avea o minte prea limpede, prea liniară şi logică pentru un artist. Nu cumva cu un astfel de creier ar fi trebuit să fie savant, sau jurist, sau în varianta la modă, ofiţer de poliţie? Însă ar fi mai înţelept, şi-a zis el, să nu pomenească nimic din toate astea.

Când a ajuns la sfârşit şi-a dat seama că TC nu-i explicase încă nimic. De fiecare dată când deschidea gura, era ca să-i ceară vreo lămurire sau ca să-i pună alte întrebări. Nu ştia în acest moment mai mult decât ştiuse când plecase din Crown Heights. A devenit nerăbdător. Dar nu îndrăznea să-şi arate pe faţă frustrarea; voia ca TC să-i rămână alături. Şi apoi, aproape că-şi pierduse cunoştinţa de oboseală; cuvintele au început să i se încâlcească.

S-a trezit când i-a alunecat cotul de pe braţul scaunului. După gustul din gură, părea să fi căzut într-un somn profund, dar scurt. Visase cântece şi dansuri, cu Beth în mijloc,

înconjurată ca regina unui trib de către bărbaţi în cămăşi albe şi costume negre.

Will s-a uitat la ceas: două şi jumătate dimineaţa. Aşadar nu fusese un coşmar, erau doar o zi şi o noapte cumplit de lungi, care păreau să nu se mai termine. Totul începuse când îşi deschise BlackBerry-ul, cu vreo optsprezece ore înainte. Şi acum, incredibil, era pe jumătate adormit în scaunul de nuiele al lui TC, şi nu se schimbase nimic.

— Salut, te-ai întors, a zis ea, ridicându-şi brusc privirea de la blocul de desen pe care îl ţinea pe genunchi. (Fruntea îi era încreţită într-un fel care arăta, după cum îşi amintea Will, că se concentrase foarte tare.) Uite ce avem până acum. În primul rând, au spus că Beth e în siguranţă – dacă te retragi. În al doilea rând, par să recunoască faptul că ea nu a făcut nimic rău, şi poate că nu a făcut chiar nimic, dar nu-i pot da drumul. Sunt de acord că treaba asta poate să pară uluitoare acum, dar promit că totul se va limpezi. Ştim din e-mail-urile pe care ţi le-au trimis că nu vor bani. Nu vor decât să nu te amesteci. Asta e tot.

Dacă tragem linie, rezultă un tip ciudat de răpire. Ca şi cum ar fi vrut să o *împrumute* pe ea pentru nu se ştie pentru câtă vreme şi în nu se ştie ce scop – şi se aşteaptă ca tu să înghiţi asta, pur şi simplu. Trebuie să aflăm de ce.

Lui Will acel *aflăm* i-a sunat încurajator, chiar dacă restul enigmei – şi faptul că TC nu o dezlegase imediat era departe de a fi aşa.

— Prin urmare, ce justificări găsim? Un indiciu este, cu siguranţă, teama lor că eşti agent federal. Explicaţia blândă a acestui fapt este că se temeau de apariţia agenţilor federali din cauza răpirii. Eventualitatea crudă este că teama lor avea altă raţiune decât răpirea, că sunt implicaţi în altă activitate criminală şi se tem de mult că se vor trezi cu autorităţile pe cap. Cam ca grupările alea bizare care trăiesc cu teama că or să vină agenţii federali să le ia puştile.

În mintea lui Will a fulgerat o amintire din Montana, Pat Baxter şi fârtaţii săi. Dumnezeule, asta a fost acum câteva zile; păreau să fi trecut ani de atunci.

— Dar apoi elimină această posibilitate, din motive destul

de raţionale. Nu mă pronunţ în problema microfonului, dar cred că au dreptate în chestia cu infiltrarea unui evreu: este exact ceea ce ar face federalii. Şi totuşi, faptul că nu eşti agent federal nu-i linişteşte. Ba dimpotrivă. Doar după ce au eliminat posibilitatea asta devin cu adevărat periculoşi, şi aproape te îneacă. Lucrul ăsta are şi el o logică: n-ar fi îndrăznit să te brutalizeze dacă ştiau că eşti reprezentantul legii. Cum nu erai, şi-au dat drumul. Însă întrebarea este de ce? Ce ar putea fi, ca să folosim expresia lor, „infinit mai grav"? O sectă hassidică rivală? O altă organizaţie de răpitori?

Will a sesizat un licăr maliţios în ochii lui TC, ca şi cum ar fi gustat încă hazul ideii că hassidim-ii sunt puşi pe rele. Asta îl enerva; şi ea nu spusese încă nimic nou.

— Cum e cu toate chestiile alea evreieşti pe care le-am auzit, ce înseamnă?

Voia s-o readucă la subiect..

— Păi, expresia pe care ai auzit-o tu ca *„Peking-Nuff-said"* este de fapt *pikuach nefesh.* Salvarea unui suflet. Se foloseşte de obicei în mod paşnic, pentru scuzarea unor încălcări ale legii religioase în numele binelui. De exemplu, o să-i auzi pe israelieni invocând *pikuach nefesh* ca să explice de ce ambulanţele au voie să circule de Sabat. Dar faptul că au menţionat-o împreună cu toată treaba aia despre *rodef* însemna clar că o folosesc ca ameninţare – ca să sugereze că legea evreiască le poate permite să te ucidă pe tine. Sau pe Beth.

Will s-a înfiorat.

— Cât despre „ceva cu *shabbos",* e real. Ce ai auzit tu era *Shabbos Shuva,* Sabatul Pocăinţei, cel mai important Sabat din tot anul. Se nimereşte să fie chiar azi. Este cel dintre Rosh Hashana, Anul Nou, şi Yom Kippur, Ziua Ispăşirii. Suntem în mijlocul celor Zece Zile de Pocăinţă, Zilele Smereniei. Este o perioadă foarte importantă pentru evrei. Mai ales pentru cei ultra-ortodocşi. Dar ce voia să spună anchetatorul tău cu acel „ne-au mai rămas doar patru zile"? E adevărat că mai sunt doar patru zile până la Yom Kippur; dar, judecând după ce ai spus tu, asta suna ca un fel de scadenţă. Nu pare să se fi referit la faptul că n-au mai rămas decât patru zile pentru

pocăinţă, cu toate că ei s-ar putea gândi la asta. Trebuie să fie legat de lucrul acela mai mare pe care l-a pomenit: ştii tu, „totul atârnă în balanţă", „miza nu are cum să fie mai mare", „povestea străveche".

— Şi în privinţa acestor lucruri nu avem nici un indiciu, nu-i aşa?

TC s-a uitat în jos, la blocul de desen. Will vedea că încearcă din răsputeri să găsească ceva care să dezlege misterul. Organizase cât mai bine toate faptele, stabilise un set coerent de întrebări. Dar nu avea decât asta: întrebări.

— Nu, a spus ea încet. Nu avem.

— Ce-mi poţi spune despre Rebbe?

— A, da. Vreau acum să te concentrezi intens pe el. Ţi-a spus cum se numeşte? S-a prezentat cumva?

— Ţi-am spus că nu mi-a îngăduit să-i văd faţa.

— Atunci cum de eşti atât de sigur că era Rebbe?

— Pentru că toată lumea din sinagogă cânta şi tropăia şi-l aştepta. Apoi am fost dus de acolo. Tâlharii ăia ziceau că nu pot vorbi cu mine până ce nu vine „învăţătorul" lor. Apoi, când a venit, au făcut tot ce le-a spus el. Era clar că era şeful.

— Când erai în sinagogă şi ai simţit o mână pe umăr, şi o voce a zis „Pentru tine, amice, s-a terminat", sau cum o fi zis, era aceeaşi voce ca aceea care te-a interogat mai târziu.

— Da, aceeaşi.

— Păi dacă era Rebbe, cum se face că mulţimea nu se uita într-acolo, în direcţia lui? Dacă era el, atunci toată lumea din încăpere ar fi trebuit să se uite peste umărul tău, înnebunită de apariţia tipului care se afla atât de aproape de tine, încât îţi putea şopti la ureche. Dar nu se uitau într-acolo, nu-i aşa?

— Poate că nu era vizibil, înghesuit cum era în mulţimea aceea imensă.

— Hai să fim serioşi, Will. Ai spus-o cu gura ta: îl venerează pe tipul ăsta de parcă ar fi Mesia. N-are cum să bântuie pe acolo neştiut, strivit de gloată. Gândeşte-te bine, a spus vreodată că ar fi Rebbe?

Will şi-a dat seama, jenat, că schingiuitorul nu afirmase niciodată aşa ceva. Acum, că se gândea mai bine...

— L-ai numit Rebbe?

TC îi citise gândurile. În toate acele clipe grele, Will a presupus că vorbea cu Rebbe. În mintea lui, se referea la el ca Rebbe. Dar rostise oare cuvântul?

— Deci eşti sigură că omul care aproape m-a omorât aseară nu era Rebbe?

— Ştiu sigur că nu era.

— De unde? Cum poţi fi atât de sigură?

— Sunt sigură, Will, pentru că Rebbe din Crown Heights a murit şi a fost îngropat acum doi ani.

Capitolul 21

Sâmbătă, ora 6:36, Manhattan

Erau într-un ţinut torid, pe un pat acoperit cu o uriaşă plasă albă. Era un apartament dintr-un hotel vechi din colonii. Pluteau până la ei sunetele străzii de jos, claxoane şi voci de vânzători ambulanţi; un ţânţar bâzâia leneş. Era după-amiază, iar el şi Beth făceau dragoste, înfierbântaţi, cu trupurile acoperite de sudoare...

Inima lui Will a tresărit brusc; şocul trezirii dintr-un vis. S-a uitat în jos şi a văzut un pat îngust – şi gol. Numai că nu era chiar pat. Adormise în atelierul lui TC, pe canapeaua de catifea roşie. Ea avea un pat pliant în spatele unei despărţituri de pe latura atelierului. „Uneori lucrez noaptea", i-a explicat.

A întins imediat mâna după BlackBerry. Nimic în plus de la răpitori; două mesaje de la Harden; câteva de la tatăl lui, rugându-l să-l caute, fiindcă era bolnav de îngrijorare. Telefonul nu se deschidea: probabil că se descărcase bateria acasă la Tom.

S-a furişat până la masa de lucru a lui TC şi a constatat cu uşurare că avea acelaşi tip de telefon ca al lui. Trebuia să fie pe acolo un încărcător. În vreme ce căuta, a zărit blocul de desen de aseară. L-a întors cu faţa în sus şi a văzut că TC nu lua notiţe, ci făcuse un soi de mâzgăleală complicată. Era un tipar geometric: cercuri legate prin linii drepte, ca diagramele moleculare. Să fi fost TC, printre altele, specialistă în chimie? Asta nu l-ar fi surprins.

Vederea mâzgăliturilor ei evreieşti i-a adus în minte, brutal, cea mai mare şi mai uluitoare revelaţie a nopţii. Rebbe era mort. În ciuda imaginilor de pe toţi pereţii din Crown Heights, a site-urilor cu chipul lui, a veşnicelor referiri la el la prezent, a pasiunii pure pe care o stârnea simpla privelişte a scaunului lui – în ciuda tuturor acelor lucruri, TC o ţinea una

şi bună că Marele Rabin al sectei hassidice, Rebbe, era îngropat.

Murise în somn acum doi ani, aruncând în cea mai neagră suferinţă comunitatea lui şi miile de credincioşi din întreaga lume. În ultimii lui ani de viaţă se intensificase credinţa că Rebbe nu era numai un conducător excepţional, ci mai mult. TC îi explicase: „Iudaismul susţine că în fiecare generaţie există cineva care ar putea fi Mesia. Asta nu înseamnă că el chiar este Mesia, însă, dacă Dumnezeu hotărăşte că a venit vremea, că poate să înceapă era mesianică, acel candidat va fi alesul. Se va arăta ca *Moshiach.*"

— Şi aşa au început să creadă că Rebbe era candidatul?

— Exact. Aşa a început. Doar cu ideea că el era candidatul pentru epoca lui. Dar apoi lucrurile au luat amploare. Oamenii au început să spună că nu era vorba despre o posibilitate abstractă, ci că era mesianică este iminentă, că momentul se apropie. Dacă e să spunem tot adevărul, eu cred că Rebbe a încurajat asta. Că a stimulat această fervoare.

— De ce, era într-o criză de orgoliu?

— Nu ştiu dacă asta a fost. Era un om uimitor de modest în multe privinţe. Trăia foarte simplu, în câteva camere mobilate spartan din Crown Heights. După ce i-a murit soţia, s-a mutat cu totul în odaia lui de lucru. Acolo dormea, dar numai o oră sau două pe noapte, în restul timpului lumina era aprinsă, iar el lucra şi iar lucra. În cea mai mare parte a timpului dicta scrisori, în care oferea sfaturile cerute de credincioşii lui din toată lumea. Trebuie să înţelegi că aceasta este o organizaţie de un miliard de dolari, la nivel mondial. Au centre în aproape toate oraşele lumii, chiar şi în locuri cât se poate de retrase, unde nu există evrei, doar pentru cazul în care s-ar nimeri pe acolo călători evrei care ar putea simţi nevoia unei mese de Sabat. Dacă i-ar fi spus unuia dintre emisarii lui „E nevoie de tine în Groenlanda", omul s-ar fi dus în Groenlanda. Rebbe era o combinaţie de director general al unei imense corporaţii multinaţionale şi comandant al unei armate revoluţionare. (TC a zâmbit.) Era în acelaşi timp Bill Gates şi Che Guevara. Şi avea nouăzeci şi ceva de ani.

Will s-a gândit la imaginea bătrânului cu barbă albă ca

zăpada, care îşi mijea ochii. Nu prea arăta a revoluţionar.

— Oricum, el a murit, şi cei mai mulţi au presupus că toate astea se vor sfârşi. La urma urmei, nu prea avea cum să fie Mesia dacă murise, nu?

— Presupun că nu.

— Ei, uite că presupui greşit. Credincioşii cei mai îndârjiţi şi-au făcut tabără în preajma mormântului. Când au fost întrebaţi ce fac acolo, au răspuns: „Aşteptăm". Voiau să fie pregătiţi să-l întâmpine pe Rebbe când se scoală din mormânt.

— Eşti sigură că tipii ăştia nu sunt creştini?

— Ştiu, e al naibii de ciudat, nu? De fapt, chiar există o dispută foarte serioasă pe această temă. Mulţi evrei zic că religia din Crown Heights nu mai este iudaism, că devine o altă credinţă. Argumentul este că şi creştinismul a fost o formă de iudaism în care exista credinţa că Mesia a venit; acum Crown Heights face aceeaşi mişcare.

— Deosebirea este că ei aşteaptă încă. Poate că şi creştinii aşteaptă încă a doua venire. Toţi aşteaptă.

— Nu încape îndoială în privinţa celor de aici. Aşteaptă revelaţia conducătorului lor, îl aşteaptă să se scoale din morţi şi să le spună că totul va fi în ordine.

— Nu cumva ai început să baţi câmpii?

— Nu sunt departe. Uite, teologic vorbind, s-ar putea ca oamenii ăştia să aibă dreptate. În iudaism se spune, într-adevăr, că în era mesianică morţii vor trăi din nou. Şi nu scrie nicăieri că Mesia nu poate fi unul dintre ei; adică unul dintre morţi. Aşa că ar putea avea dreptate. Atâta doar că, nu ştiu cum să zic, mie îmi pare un lucru cam jalnic. Ca nişte copii care l-au pierdut pe tăicuţu', sau cam aşa ceva. Cum ar spune terapeuţii, „îi doare".

Will a încercat să împace povestea lui TC – nişte credincioşi traumatizaţi de pierderea conducătorului lor, care vineri seara se străduiesc să ajungă la frenezie, ca şi cum l-ar chema cu disperare din moarte – cu banda care aproape l-a ucis acum câteva ceasuri. A constatat că simpatia se cam lăsa aşteptată.

— Cum se face că ştii atâtea despre ei?

— Citesc ziarele, a răspuns ea iute; l-a pus la punct cât ai zice peşte. Toate astea au apărut în *Times*.

Lui Will îi venea să-şi tragă palme. Când s-a dus la Tom era atât de grăbit, că n-a mai făcut căutarea amănunţită pe Google, din care ar fi aflat toate astea – sau măcar că Rebbe murise. Mai usturător era faptul că toate acestea apăruseră în ziar, cum a zis TC, dar el a citit pe sărite: ştiri despre chestii religioase bizare, nimic important.

Asta fusese aseară. În dimineaţa asta trăsnetul a lovit în clipa în care a găsit în cele din urmă încărcătorul, lângă cafetieră. L-a băgat în priză şi mobilul lui a înviat în tăcere. (întotdeauna îl ţinea la „fără sunet”: există momente în care un sunet tare, artificial, te poate deranja.) Mai întâi au apărut mesajele vocale: patru de la tatăl lui, trei, din ce în ce mai sarcastice, de la Harden, în ultimul zicând „Ai face bine să vii cu un articol atât de tare încât să iau premiul Pulitzer pentru că l-am publicat”, după care i-a spus că o să se trezească pe „primul vapor spre Oxford” dacă nu se prezintă rapid la datorie. Alte două, peste care Will a trecut de la primele cuvinte, pentru că nu se arătau urgente.

Apoi a fost rândul textelor. Unul de la Tom, în care îi ura noroc.

Şi apoi:

Foot runs. B Gates[1]

A selectat opţiunea „detalii”, dar nu s-a ales cu nimic, în loc de număr apărea „secret”. În privinţa momentului apelului, apăreau inutil ora, minutul şi secunda în care Will deschisese telefonul. Habar n-avea cine l-a trimis sau când. Dat fiind că înţelesul era indescifrabil, rezultatul era un zero barat.

De-acuma se trezise şi TC, care a apărut din mini-dormitor întinzându-se, somnoroasă. Chiar şi în şortul de tip bărbătesc şi o bluză albă legată cu şireturi, arăta magnific. Inelul din buric se vedea acum perfect. Will a simţit un fior în vintre, urmat de o senzaţie bruscă de vinovăţie. Să râvneşti la fosta iubită e urât în orice situaţie. Dar să o faci atunci când soţia ţi-e prizonieră şi ar putea fi ucisă e de-a dreptul josnic. A

[1] „Picior fuge. B Gates.”

salutat-o scurt din cap pe TC, s-a uitat din nou la telefon şi şi-a tras instinctiv înapoi pelvisul – ca şi cum ar fi încercat, înainte de a fi prea târziu, să stopeze fluxul de sânge care risca să-i provoace o erecţie.

Din fericire pentru el, TC avea nişte haine în micul ei separeu şi a dispărut iar ca să se îmbrace. Când a ieşit, Will i-a întins telefonul.

— Acum a venit asta, a zis el.

TC a orbecăit după ochelari; era prea devreme pentru lentilele de contact. „Hmm”, a făcut ea, uitându-se la cuvinte.

Will i-a spus pe scurt despre cercetările pe care le făcuse mai devreme.

— Presupun că trebuie să fie de la ei, de la hassidim-i. E clar că au găsit numărul în telefon când mi-au umblat în geantă.

— Nu, n-ar fi făcut aşa ceva. Nu e voie în timpul Sabatului. Şi din acelaşi motiv n-ar trimite un mesaj. Ambele acţiuni încalcă legea Sabatului.

— Nu zău, şi să scufunde un nevinovat în apă rece ca gheaţa e voie?

— Tehnic vorbind, da. N-au folosit electricitate sau foc. N-au scris nimic, n-au folosit nici un aparat..

— Aşadar tot ce mi-au făcut a fost perfect *kosher.*

— Auzi, Will, nu te lua de *mine.* Nu eu am făcut regulile astea. Nu spun decât că ar încălca Sabatul doar în cazul în care nu ar avea de ales. Până acum nu au făcut-o.

— Dar cum rămâne cu *pikuach nefesh*, ştii tu, chestia cu salvarea sufletului?

— Ai dreptate. Dacă ar crede că este justificat, ar face-o. Bine, ar putea fi ei. Ce vor să zică?

— Habar n-am. Mă întreb totuşi dacă nu cumva „picior” înseamnă „sfârşit” sau „concluzie”. Tu mi-ai zis că Rosh Hashana se traduce literal prin „capul anului”, aşa că poate „picior” înseamnă sfârşitul.

Will a zâmbit plin de nădejde, ca un elev care aşteaptă laude. TC n-a zâmbit.

— Şi „fuge”?

— Păi, „continuă”. Merge mai departe. Sau „se apropie

sfârşitul”. Poate că „Piciorul fuge” este formularea codificată pentru „operaţiunea se apropie de sfârşit”. Iar B Gates e doar un fel de semnătură. Să zicem, Bill Gates. Mickey Mouse.

TC n-a răspuns. S-a mulţumit să ia telefonul cu ea, s-a aşezat pe canapea şi şi-a aţintit privirea asupra ecranului.

— Dă-mi, te rog, blocul. Şi ceva de scris.

Will s-a aşezat lângă ea, ca să vadă ce face. S-a simţit imediat stingherit; picioarele lui erau atât de aproape de ale ei.

Ea scria un nou mesaj.

GPPU SVOT

— Bun, deci asta nu merge. Să vedem invers.

ENNS QTMR

— Nici asta, a zis ea, mai mult aţâţată decât dezamăgită.

— Ce faci acolo?

— Chestii copilăreşti pentru spargerea codului. Fiecare literă e în realitate cea de după ea – aşa încât F este de fapt G, O este P – sau, invers, e vorba despre litera din faţa ei – aşa încât F este în realitate E iar O este N. Atunci „FOOT” e fie GPPU, fie ENNS. Ceea ce înseamnă că nici unul dintre ele nu este codul. Hai să încercăm altceva.

TC a început să scrie alfabetul, foarte repede, de-a latul colii. Apoi, sub el, l-a scris invers, aşa încât Z, Y, X apăreau direct sub A, B, C.

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z
Z Y X W V U T S R Q P O N M L K J I H G F E D C B A

— Acum putem citi, să vedem ce iese.

Degetul ei a căutat pe linie, apoi a început să scrie.

ULLG IFMH

— Rahat, a şuierat Will. M-am săturat de jocurile astea afurisite. Ce mama dracului înseamnă asta?

— Noi suntem cei care nu gândim logic. Puţină lume trimite prin telefon mesaje scrise ca ăsta.

— Englezii o fac.

— Da, dar majoritatea americanilor nu. Şi ar fî fost la fel de uşor să comunice prin e-mail. Dar n-au făcut-o. De ce?

— Pentru că ştiu că putem afla de unde vin e-mail-urile. Ştiu că am aflat de unde a venit ultimul pe care l-au trimis.

— Evident, însă asta ar putea să nu fie rău din punctul lor de vedere. Poate că ar vrea să ştii că e un mesaj de la ei. Nu, cred că au ales altă metodă dintr-un anumit motiv. Dă-mi un pic telefonul tău.

L-a înşfăcat, grăbită, şi a găsit imediat programul de mesaje. A selectat „Scrieţi mesaj” şi a început să tasteze cu degetele mari. Will a fost silit să se tragă şi mai aproape de ea ca să vadă ce face. Simţea aroma părului ei şi lupta cu ispita de a inspira adânc: într-o clipă, parfumul ei l-a azvârlit înapoi în acele lungi după-amiezi fierbinţi petrecute împreună.

La rândul ei, amintirea a declanşat altă amintire a unui miros, parfumul lui Beth. Cel mai mult îi plăcea când era cel mai intens: când ea se îmbrăca seara ca să iasă undeva. Putea să fie îmbrăcată deja; el nu-şi dorea decât să smulgă tot de pe ea şi să o pătrundă pe loc. Mai târziu, la petrecere, o urmărea cu privirea, deşi se afla în cealaltă parte a încăperii, şi se trezea privindu-şi ceasul: dorea să o ducă acasă. Brusc l-au umplut amintirile, cu TC şi cu Beth, şi toate îl stârneau. Se simţea tulburat.

TC tasta cuvântul FOOT. Acum degetul mare a căutat tasta *; a apăsat-o de două ori, şi pe buze i-a apărut umbra unui surâs. Afişajul se schimba, întâi FOOT, apoi FONT, apoi DON’T, ENOU, EMOT, DONU şi, în fine ENNU, după care a revenit FOOT. TC a notat DON’T.

Apoi a scris RUNS, care a apărut apoi pe ecran ca SUMS, SUNS, PUNS, STOP, RUMP, SUMP, PUMP, precum şi STOR, SUNR şi QUOR. A notat şi unul dintre acestea.

— Uite, a făcut ea, cu satisfacţia unei eleve tocilare care a doborât recordul la rezolvarea temei la algebră.

Absurditatea celor două cuvinte FOOT RUNS apărea acum ca un mesaj clar de încurajare.

DON’T STOP.[1]

[1] „Nu te opri”.

Nu era de fapt un cod, şi-a zis Will. Doar folosirea funcţiei „predictive” pe care o au majoritatea celularelor: de câte ori încerci să scrii un cuvânt, telefonul îţi oferă alternativele care rezultă din apăsarea aceloraşi taste. Ai apăsat 3,6,6,8 ca să scrii FOOT, dar poate ai vrut să zici DON'T, aşa că aparatul cel isteţ îţi oferă această opţiune. Cel care a trimis mesajul găsise o nouă aplicaţie pentru această funcţie.

Mulţumirea adusă de dibăcia lui TC a ţinut puţin. Era adevărat că descifraseră mesajul, dar nu prea ştiau ce rost avea şi încă n-aveau nici o idee despre cel care-l trimisese.

— Bun, şi cine naiba e Bill Gates ăsta?

— Ia să vedem, a zis TC, luând din nou telefonul. Păi, B poate fi C sau A. (A tastat cuvântul GATES.) Iar asta poate fi HATES sau HAVES au HAVER sau HATER[1]

— Şi ce înseamnă? a zis Will. Cineva care urăşte? Care urăşte ce?

— Sau poate că este opusul lui „cineva care urăşte”, a zis TC, arătând deodată entuziasmată.

— Opusul?

— Opusul celui care urăşte. Un prieten.

— Dar nu zice aşa ceva. E doar *gates* sau *hates* sau *haves* sau *hates.*

— Sau *haver*. *Haver* înseamnă în ebraică „prieten”. B Gates înseamnă *A Haver.* Mesajul spune „Nu te opri. Un prieten.” (Ea a început să se învârtă prin cameră, cu ochii în podea.) Cine ar dori să-ţi întărească hotărârea? Cine s-ar gândi că ai putea să renunţi?

— Singurii care ştiu despre problema asta sunteţi tu, tata, Tom şi hassidim-ii înşişi.

— Eşti sigur că nu mai e nimeni? Nimeni care să ştie ce se întâmplă?

Cu un junghi în inimă, Will şi-a amintit de Harden şi de birou: până la urmă va trebui să se ocupe şi de asta.

— Nu. Nimeni. Şi, de vreme ce nici tu, nici Tom, nici tata nu trebuie să mă contactaţi pe ascuns, rămân hassidim-ii.

---

[1] *Hates* „urăşte”, *hater* „care urăşte”.

Cred că am pus mâna pe o drăguţă de fisură.

— Ce vrei să zici?

Pe Will îl încânta faptul că de data asta TC era cu un pas în urma lui. Politica nu fusese niciodată punctul ei tare.

— O fisură. O fisură în rândurile duşmanului. Singura persoană care ar fi putut să trimită mesajul este cineva care l-a auzit pe Rebbe, vreau să zic pe rabinul cu care am vorbit ieri, zicându-mi să o las baltă. Probabil că acea persoană vrea să nu ţin cont de acest sfat. Probabil că nu este de acord cu ceea ce face rabinul. Omul ăsta nu vrea ca eu să mă opresc. Şi cred că am ghicit cine este.

Capitolul 22

Sâmbătă, ora 9:10, Port-au-Prince, Haiti

În ultima vreme venea să verifice doar o dată pe săptămână. Camera Secretă funcţiona de-acum de la sine, nu mai era nevoie de o supraveghere atentă. Vizitele lui erau mai degrabă sentimentale decât practice: îi plăcea să vadă cât de bine mergea mica lui invenţie.

Evident, plănuise lucrurile de mult. Elaborase o nouă metodă de încărcare-descărcare a vapoarelor care veneau din America Latină şi mergeau în SUA. Nu asta fusese intenţia lui, dar se zicea că noul sistem revoluţionase traficul de droguri al ţării. El încercase doar să crească eficienţa importului şi exportului. Dar datorită lui, cocaina venea din Columbia şi pleca la Miami în cel mai scurt timp posibil. De aici, în câteva ore, pacheţelele cu praf alb se răspândeau de-a lungul şi de-a latul pânzei de păianjen din oraşele americane – Chicago, Detroit, New York. Capii reţelei drogurilor din Haiti se lăudau că în orice moment, din zece linii de cocaină aspirate de nările unui cetăţean american cel puţin una trecuse, cu siguranţă, prin Port-au-Prince.

Asta făcea ca Jean-Claude Paul să se bucure de prestigiu în ochii celor din cercul lui. Printre milionarii burduşiţi de dolari din Petionville, care trăiau în vilele lor cu porţi blindate şi ziduri înalte, nimeni nu făcea mare caz de rădăcinile etice ale averii cuiva. Era suficient să conduci un Mercedes şi să-ţi poţi trimite soaţa la Paris ca să-şi completeze garderoba şi să-şi refacă şuviţele. Americanii care au invadat insula în 1994 i-au numit pe locuitorii vilelor din Petionville EMR – elita moralmente respingătoare – iar Jean-Claude făcea parte din rândurile ei.

Poate că de aceea creierul lui a creat Camera Secretă, ca să-şi spele păcatele. Nu-şi închipuia de unde altundeva i-ar fi

putut veni ideea: părea să se fi ivit în capul lui gata formată, fără să aibă nimic de-a face cu el.

Camera era, de fapt, o clădire fără etaj zugrăvită în alb. Arăta ca o colibă oarecare, nu se făcea remarcată mai mult decât o staţie de autobuz. Esenţiale erau cele patru intrări, câte una pe fiecare perete, deschise în permanenţă.

Sistemul era simplu. În orice clipă putea veni un bogătaş să lase bani în cameră. Şi tot în orice clipă putea veni un sărăntoc să ia cât îi trebuia.

Frumuseţea ideii stătea în caracterul ei anonim. Uşile aveau un sistem automat de blocare, care făcea ca în cameră să nu poată intra decât câte o persoană. Astfel, era sigur că cel care dădea şi cel care lua nu se întâlneau niciodată. Cei avuţi nu ştiau cine se bucura de mărinimia lor; cei lipsiţi nu ştiau cine i-a ajutat. Bogătaşii din Port-au-Prince nu aveau ocazia nici să se poarte arogant cu cei care le primeau ajutorul, nici să spună că nu erau destul de săraci ca să merite pomană. Iar sărăcimea oraşului era scutită de recunoştinţă, sentimentul care poate face milostenia atât de umilitoare.

Cele patru uşi erau lovitura de maestru. Ele făceau să nu poată fi prevăzută, nici măcar în joacă, intrarea unui donator sau a unui primitor; era prea aleatoriu. Astfel, când vedeai pe cineva intrând sau ieşind, n-aveai de unde să ştii ce făcuse înăuntru.

Lui Jean-Claude îi mai rămăsese de făcut un singur lucru ca să pună treaba pe roate. Trebuia să exploateze o trăsătură naţională haitiană prezentă în egală măsură la bogaţii conducători de jeep-uri din Petionville şi la săracii care trăiau într-o mizerie cruntă din Cité Soleil: superstiţia.

A vorbit cu vracii şi preoţii voodoo cărora li se supuneau cei din EMR, strecurând câţiva dolari celor înclinaţi să răspândească zvonuri. În scurtă vreme, tipii cei mai bogaţi din Port-au-Prince au ajuns să creadă că vor fi blestemaţi dacă nu vizitează Camera Secretă şi nu fac ceea ce se cuvine.

Aşa că acum Jean-Claude zâmbea, stând în mijlocul camerei şi uitându-se la un vas plin cu dolari americani, cu bani haitieni şi chiar, lucru neaşteptat, cu bijuterii. Cei de afară presupuneau că era un vizitator obişnuit; propriul rol în

crearea camerei rămăsese necunoscut tuturor, în afară de câţiva preoţi care îşi puseseră în slujba lui talentul în domeniul relaţiilor cu publicul.

Tocmai ridica de pe jos ambalajul unui produs alimentar, când lumina a pâlpâit şi s-a stins. Cu toate patru uşile închise, în cameră era întuneric beznă. Jean-Claude a beştelit în gând compania de electricitate.

Dar întunericul n-a durat prea mult. Chiar în spatele lui, cineva a aprins un chibrit. Pana de curent scurt-circuitase sistemele automate de închidere, lăsând omul să intre.

— Îmi pare rău, domnule. Nu intră decât câte o persoană, asta e regula.

— Cunosc regula, domnule Paul.

Vocea îi era necunoscută, vorbind în franceză, nu în creolă.

— Bine, atunci am să plec şi veţi putea face ce aveţi de făcut.

— Pentru asta am nevoie de prezenţa dumneavoastră.

— Nu, nu. Totul e personal şi confidenţial. De aceea îi spunem Camera Secretă. E secret.

Chibritul s-a stins, lăsând din nou camera în beznă.

— Hei? Mai sunteţi aici?

Nici un răspuns. De fapt, nici un sunet, până ce Jean-Claude şi-a auzit propria respiraţie zgomotoasă, când a simţit pe gât două mâini puternice. A vrut să protesteze, să întrebe cu ce a greşit, să-i explice omului că putea lua oricâţi bani voia – nu existau restricţii, vreo sumă maximă. Dar aerul nu-i mai intra în plămâni. Horcăia cu un sunet uscat, ca scârţâitul nisipului, care doar cu greu putea fi considerat omenesc. Picioarele îi tremurau, mâinile i se agăţau de antebraţul celui care îl strangula.

Dar degeaba; peste beznă s-a aşternut bezna. S-a prăbuşit pe podea. Străinul a aprins un chibrit, s-a lăsat pe vine şi a închis ochii mortului. A murmurat o rugăciune scurtă, apoi s-a ridicat şi şi-a scuturat praful de pe haine. S-a îndreptat către uşa pe care intrase şi a restabilit circuitul pe care îl întrerupsese cu câteva minute mai devreme. Apoi a dispărut în noapte, anonim şi nevăzut, exact aşa cum plănuise

Jean-Claude Paul.

Capitolul 23

Sâmbătă, ora 8:49, Manhattan

Când stătuseră de vorbă, noaptea, TC nu se arătase prea interesată de Yosef Yitzhok. Se concentrase pe rabin şi pe tot ceea ce se întâmplase în sala de clasă şi mai târziu, la *mikve.* Acum însă şi-a îndreptat întreaga putere de concentrare asupra întâlnirii cu care s-a încheiat scurta şi nefericita vizită a lui Will în Crown Heights.

— Greşeşti într-o privinţă, i-a spus ea repede lui Will. Nu are nici un sens ca Yosef Yitzhok să fi adus ziarul doar ca să le arate că lucrezi la *The New York Times* şi, prin urmare, trebuie să fie atenţi. Ştiau deja că lucrezi la *Times.* Ţi-au trimis primul e-mail pe adresa de la *Times.* Atâta lucru aflaseră şi ei. Aşa încât, de îndată ce şi-au dat seama că nu eşti Tom Mitchell, ci Will Monroe, au ştiut exact cu cine aveau de-a face. Soţul lui Beth. Un reporter de la *Times.*

— Atunci de ce aveau pe masă un exemplar al ziarului cu articolul meu? De ce Yosef ăla l-a adus acolo?

— N-ai de unde să ştii că el l-a adus. Poate că fusese acolo de la început.

— Ba nu, bag mâna-n foc...

Cuvintele i s-au stins. După eşecul cu Rebbe, nu mai băga mâna-n foc pentru nimic. I se părea că a auzit pe cineva intrând în încăpere, fâşâitul hârtiei şi o ceartă dar nu văzuse toate astea. Poate că a înţeles el greşit.

— Aşadar, ce ţi-a zis Yosef Yitzhok – o să-i zicem YY, ca să nu ne mai lungim. Ce ţi-a spus YY afară?

— Mi-a cerut scuze pentru cele petrecute înăuntru. În acel moment mi-am zis că nu e decât rahat şi nu l-am băgat în seamă. Dar poate că era felul lui de a-mi spune că nu era de acord cu ce se întâmpla. Poate că e un dizident! Poate ne-ar putea ajuta. Ştii tu, din interior.

— Will, ştiu că eşti extrem de tensionat, dar trebuie să ne păstrăm calmul. Ăsta nu e un film. Spune-mi exact ce a zis.

— Bun, deci au fost scuzele. Apoi a fost chestia cu munca mea. „Dacă vrei să ştii ce se petrece, gândeşte-te la munca ta".

— Hmm. (TC a început să se plimbe, oprindu-se lângă un tablou cu Chrysler Building care părea că se topeşte în ploaie, în amurg.) Aşadar, văzuse articolul tău din ziar; ştia cu ce te ocupi. Se poate să nu fi ştiut până în acel moment.

— Te-am auzit zicând că ştiau deja când mi-au trimis mesajul.

— E adevărat. *Ei* ştiau. Rabinul şi unul dintre super-tehnicienii lui, cel care ţi-a trimis e-mail-ul, ştiau. Dar tipul ăsta se poate să nu facă parte dintre iniţiaţi. Poate că pentru el era o noutate.

— Prin urmare, e posibil ca el să fi năvălit agitat acolo, avertizându-i că sunt reporter şi aş putea să le fac necazuri.

— E posibil. Dar ceva nu pare în ordine. Dacă era în cameră, însemnă că aveau destul de multă încredere în el ca să ştie despre ce era vorba. Dar bine, hai să zicem că ai dreptate. Nu-i place ce se petrece şi încalcă Sabatul ca să-ţi spună urgent că nu trebuie să te dai bătut. De ce ar face-o cifrat? Cu acel *foot runs?*

— În cazul în care cineva s-ar uita peste umărul lui. Sau ar vedea textul la „mesaje trimise".

— Prea bine. Accept ipoteza. Şi presupun că de asta se leagă şi chestia pe care ţi-a spus-o aseară – „gândeşte-te la munca ta". Poate că îţi spune să faci ceea ce faci în meseria ta: să continui căutarea, să continui să pui întrebări.

— Cred că asta este. Nu te opri, continuă să scotoceşti.

— Bine. Deci asta e. În ordine. (Will îşi dădea seama că nu era decât pe jumătate convinsă.) Ce vrei să faci acum? O să-i răspunzi?

Will nu se gândise la asta, dar ea avea dreptate. Ar trebui

să selecteze „răspuns”, să-i trimită un mesaj şi să vadă ce urmează. *Cine eşti*? Asta l-ar putea speria pe YY. *Ce îmi sugerezi să fac*? Nu aveau voie să greşească.

— Ce crezi?

— Cred că am nevoie de o cafea.

A pornit filtrul şi, evident din obişnuinţă, a deschis şi radioul. Era unul mare, demodat, plin de pete de vopsea; un radio de zidar. Atâta doar că al ei nu era dat pe KROC sau Kiss FM, ci pe WNYC, postul public de radio al New York-ului.

Will s-a prăbuşit înapoi pe canapea, rugându-se să-i vină o idee strălucită. Trebuia să se gândească la ceva care să pună capăt chinului. Beth petrecuse deja o noapte în captivitate. Dumnezeu ştie unde se afla şi în ce condiţii. Văzuse ce duri erau tipii ăia, care aproape l-au lăsat să îngheţe bocnă. Oare la ce torturi o supuneau pe Beth? Ce reguli ciudate le permiteau să chinuie o femeie care, după cum recunoscuseră, nu făcuse nimic rău? *Gândeşte,* se îndemna singur. *Gândeşte*! Dar nu reuşea decât să se uite ţintă la telefonul care afişa mesajul cifrat de încurajare prietenoasă – *Nu te opri* – şi la BlackBerry-ul care nu adusese până acum decât veşti proaste. Le ţinea pe fiecare în câte o mână şi nu-i erau de nici un folos.

Radioul transmitea un generic muzical, anunţând începerea unei noi emisiuni. Will s-a uitat la ceas: 9.

Bună dimineaţa, vă prezentăm ediţia de weekend. Preşedintele promite o nouă iniţiativă În Orientul Mijlociu. Convenţia Baptistă Sudică e pe cale să lanseze o declaraţie de război aşa-numitei „corupţii de la Hollywood”. Şi de la Londra alte dezvăluiri în scandalul anului...

Will nu asculta prea atent, dar a ciulit urechea la ultima ştire despre Gavin Curtis. S-a dovedit că acel prelat apoplectic pe care îl văzuse cu câteva seri înainte la TV avea dreptate: Curtis deturnase *cu adevărat* sume uriaşe din banii statului. În tranşe nu de milioane, ceea ce l-ar fi făcut fantastic de bogat, ci de sute de milioane. Se pare că banii au fost transferaţi într-un cont din Zurich. Curtis, ministrul cel modest, care umbla prin capitala Angliei într-un Sedan prăpădit, avusese grijă să devină unul dintre cei mai bogaţi

oameni din lume.

Lui Will, în dispoziţia în care era acum, chiar şi această ştire i-a părut deprimantă. Era confirmarea pe o scară mai largă a lucrurilor învăţate în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu te poţi încrede în nimeni; toţi sunt puşi pe rele. Apoi, ca şi cum s-ar fi mustrat singur, s-a gândit la Howard Macrae şi la Pat Baxter. Amândoi făcuseră ceva bun – dar ei erau excepţiile.

— Will, ascultă.

TC dăduse radioul la maximum. Will a recunoscut vocea: era prezentatorul ştirilor locale de la WNYC.

Azi-dimineaţă Interpolul a făcut o descindere excepţională în Brooklyn, scena acţiunii fiind comunitatea hassidică din Crown Heights. Surse oficiale din Poliţia Municipală dezvăluie colaborarea cu poliţia thailandeză în cercetarea unei crime. Purtătorul de cuvânt al Poliţiei Municipale, Lisa Rodriguez, spune că este vorba despre descoperirea cadavrului unui important om de afaceri thailandez la filiala din Bangkok a sectei hassidice. Acesta dispăruse de câteva zile şi se credea că a fost răpit.. Rabinul care conduce filiala a fost arestat, iar autorităţile thailandeze au cerut, prin intermediul Interpolului, ca Poliţia Municipală din New York să cerceteze sediul central al mişcării mondiale hassidice aflat în acest oraş, pentru a aprofunda cercetările.

Vremea: altă zi friguroasă în Manhattan ...

TC se albise la faţă. „Trebuie să ies de aici”, a izbucnit ea. Arăta de parcă s-ar fi sufocat, într-o criză de claustrofobie. A început să umble prin cameră, strângându-şi lucrurile esenţiale – poşeta, telefonul – până ce Will şi-a dat seama că hotărârea ei nu era în nici un fel negociabilă. Plecau.

Se uita la ea înspăimântat. Nu aveai cum să te înşeli în privinţa reacţiei lui TC: credea că Beth a fost omorâtă sau avea să fie, cât de curând. Nu-şi dăduse seama până acum, dar calmul lui TC, aproape de nepăsare, fusese pentru el o sursă atât de încurajare, cât şi de iritare. Acum, când TC trântea în urma ei burduful de oţel al uşii liftului şi apăsa de zor pe butoane ca să facă drăcovenia aia să se mişte mai repede, iluzia s-a spulberat. A simţit cum i se umezesc palmele: pe

când se fâţâia amuşinând pe-acolo, jucându-se de-a detectivul amator, iubita lui Beth, jumătatea lui, se poate să fi fost sugrumată, sau înecată, sau împuşcată... A închis ochii de spaimă. *Mai mult decât ieri, mai puţin decât mâine.*

Erau afară, iar TC îl înşfacase de încheietura mâinii şi nu mergea alături de el, ci îl târa după ea, ca o mamă care duce la grădiniţă un plod îndărătnic.

— Unde mergem? a întrebat el.

— O să folosim armele lor. Să vedem dacă le place.

După câteva cvartale, ea a intrat în NetZone, un internet café în care chiar se servea cafea. Erau acolo exemplare din *The New York Times,* inclusiv ediţia duminicală şi secţiunea de Arte şi Umor, distribuite în mod tradiţional cu 24 de ore mai devreme, îngrămădite ispititor alături de fotolii uzate, pline de farmec. Internet Hot Spot de pe Eastern Parkway părea la celălalt capăt al lumii.

TC nu se afla acolo ca să soarbă din cappuccino. Era în misiune; mai întâi a dat banii cuveniţi şi apoi l-a plantat pe Will în faţa unui monitor liber.

— Hai, intră pe adresa ta.

Brusc, Will şi-a amintit cum era când trăia cu TC. Avea întotdeauna senzaţia că era un fel de partener mai tânăr, lăsat în grija ei. Îşi spunea de obicei că asta se întâmpla pentru că ea era născută la New York, iar el venea din afară, că se baza pe ea pentru că se descurca perfect într-un loc străin lui. Numai că era de şase ani în America, iar ea tot aşa se purta. Şi-a dat seama că TC era pur şi simplu tiranică.

— Ia stai un pic, a spus. Ce-ar fi să vorbim mai întâi despre asta. Ce anume vrei să fac?

— Intră în căsuţa poştală şi îţi arăt.

— Da' de ce facem asta aici? De ce nu ne folosim de BlackBerry?

— Pentru că nu pot să gândesc în vreme ce tastez cu degetele mari. Hai odată, intră în căsuţă.

S-a dat bătut şi a tastat şirul de litere care le permitea celor de la *Times* să-şi cerceteze de la distanţă căsuţa poştală. Numele, parola – şi a intrat: mesajele primite. Nu era nici o surpriză, aceeaşi listă pe care o văzuse deja pe BlackBerry.

— Unde e ultimul mesaj de la răpitori?

Will a derulat lista în jos până l-a găsit, şirul de semne încâlcite din căsuţa „nume” şi subiectul: Beth. L-a deschis şi a văzut din nou şirul de cuvinte nemişcate de pe ecran.

NU VREM BANI.

Ştirile din Thailanda dădeau acestei propoziţii o semnificaţie de-a dreptul cumplită. Dacă nu după bani umblau, care le era motivaţia: simpla plăcere smintită de a ucide? Will simţea că-i fierbe sângele în vene de furie şi de disperare.

— Aşa, apasă pe „răspuns”.

Will s-a conformat, după care TC l-a împins într-o parte şi s-a aşezat lângă el, pe acelaşi scaun, aşa încât trupurile le erau lipite de la genunchi până la umeri. A înşfăcat tastatura şi s-a pornit să mitralieze furibund cu două degete.

Va am la mână. Ştiu că sunteti vinovati de cele petrecute la Bangkok pentru ca ştiu că faceţi acelaşi lucru aici, la New York. Am de gând sa merg la poliție să spun tot ce ştiu. Asta v-ar implica În cel puţin două delicte grave, ca să nu mai vorbesc de violență şi privarea de libertate asupra persoanei mele. Va dau timp până în seara asta la ora nouă ca să-mi eliberaţi soţia. Dacă nu, spun tot.

Will a recitit de două ori cuvintele de la cap la coadă, întrerupându-se o dată ca să se uite la TC, a cărei faţă încremenise aţintită spre ecran. Profilul ei era la câţiva centimetri de al lui, cu micul diamant scânteind în nară. Îi văzuse chipul din acest unghi de nenumărate ori; părea ciudat că nu-l acoperă de sărutări.

— Iisuse, a zis el în cele din urmă. E cam tare.

Se întreba dacă nu menţionase prea explicit felul în care se purtaseră cu el aseară. Îşi amintea o mulţime de procese recente din SUA şi Anglia în care fuseseră aduse ca probe e-mail-uri ale unor ziarişti. Cum s-ar putea folosi oare de acesta, în care există ameninţări directe şi se propune obstrucţionarea justiţiei – şi totul de la o adresă a lui *New York Times*? *Ei na, îmi bag picioarele*, a fost singurul lucru care i-a

venit în gând. Soţia lui era în pericol de moarte; totul era permis. Mesajul lui TC era limpede şi mergea drept la ţintă. Era pe punctul de a da clic pe „trimite” când ceva i-a atras atenţia.

— De ce până la nouă? De ce e atunci termenul limită?

— S-ar putea să nu citească mesajul până după ce se încheie Sabatul; trebuie să le lăsăm timp să răspundă.

Nebunia situaţiei persista. Ideea de ucigaşi pioşi, care omorau într-o veselie, dar cărora nu le cădea bine să deschidă calculatorul înainte de ora cuvenită era prea aiurită ca Will să se poată obişnui cu ea. TC îi explicase că Sabatul nu se încheia oficial decât într-un anumit minut din seara de sâmbătă. Nu era vorba de ceva vag, ca „apusul soarelui” sau „lăsarea întunericului”. Ci de ora 19.42. Dacă nu aveai ceas, puteai verifica uitându-te pe fereastră: tradiţia spunea că atunci când zăreai trei stele ştiai că Sabatul se sfârşise şi că începea altă săptămână de lucru normală.

Will nu-şi putea imagina cum vor reacţiona hassidim-ii. TC se mişcase atât de repede, dorinţa ei de acţiune împletindu-se perfect cu furia lui faţă de răpitorii care ştia acum – erau capabili de crimă, încât nu s-a gândit prea bine ce consecinţe va avea fapta lor. Fără îndoială, erau fiinţe ciudate, imprevizibile; cine ştie cum vor reacţiona? Tonul de sfidare furioasă al mesajului lui Will ar putea să-i scoată din fire: ar fi în stare să considere provocarea atât de mare încât să-i facă felul lui Beth. Ar putea să o ucidă, şi ar fi vina lui – pentru că s-a supus, asta-i culmea, capriciului fostei iubite. Îşi imagina suferinţa din anii care vor urma, când va învăţa să trăiască sub povara zdrobitoare a vinovăţiei.

Şi totuşi, ce avea de pierdut? Când a fost amabil n-a obţinut nimic. Trebuia să le atragă atenţia, să-i silească să priceapă că aveau să plătească scump dacă o ucideau pe Beth. Acest mesaj le spunea că aveau nevoie de tăcerea lui – iar ca s-o cumpere trebuiau să-i cruţe ei viaţa.

Şi apoi, era tare plăcut să riposteze. Şi-a amintit cum se simţea cu o seară înainte, când se scufundase în apa caldă din *mikve*, înainte de Sabat, alături de Sandy. Se ruşina de goliciunea lui, de faptul că a acceptat să se dezbrace până la piele ca să se dea bine pe lângă cei pe care ar fi trebuit să-i

înfrunte ca pe nişte duşmani. Ei bine, acum era îmbrăcat, se ridicase cât era de înalt şi îi înfrunta. Acest mesaj însemna că lupta pentru soţia lui – şi că se purta ca un bărbat adevărat.

A apăsat pe „trimite”.

— Aşa, a zis TC, strângându-l zdravăn de coapsă. Bravo.

Entuziasmul lui TC era contagios; Will l-a simţit şi el, însă mai mult ca pe o uşurare. Făcuse, în sfârşit, ceva; făcuse mutarea pe tabla de şah.

Simţea o imensă nevoie să se arunce într-unul dintre fotoliile încăpătoare; era istovit. Dar TC îl îmboldea deja să se ridice şi să plece. Will şi-a dat seama că nu era doar crispată; se gândea la ceva anume. *Desigur.* TC era îngrijorată că Will însuşi ar putea fi o ţintă pentru hassidim-i. Dacă la început se mai îndoia, acum era convinsă: bărbaţii din Crown Heights nu erau din cei cu care te puteai juca. Veştile din Bangkok o convertiseră. Fusese sceptică, acum credea.

Pe când ieşeau, mobilul lui Will a început să vibreze. S-a uitat la ecran doar când au ajuns afară: TataCasa. Bietul om, suna de ore întregi şi Will nu-i trimisese nici măcar un mesaj.

— Alo?

— Slavă cerului! Of, Will, mi-am ieşit din minţi de îngrijorare!

— E în ordine. Sunt frânt de oboseală, dar sunt bine.

— Ce naiba se întâmplă? Abia m-am ţinut să nu sun la poliţie, dar n-am îndrăznit să o fac până ce nu vorbeam cu tine. Zău, Will, am fost la un pas – dar m-am abţinut. E aşa o uşurare să-ţi aud vocea!

— N-ai mai spus nimănui, nu? Tată?

— Sigur că n-am spus. Dar voiam să o fac. Spune-mi doar atât, ai veşti de la Beth?

— Nu. Dar ştiu unde este şi ştiu cine a răpit-o.

TC arăta spre telefonul lui Will şi apoi îl ameninţa cu degetul ca o profesoară. Will a priceput.

— Tată, mai bine vorbim despre asta când ajung la un telefon fix. Pot să te sun mai târziu?

— Nu, trebuie să-mi spui acum! Simt că îmi pierd minţile. Unde este?

— La New York. În Brooklyn.

Imediat i-a părut rău că a spus-o. Toată lumea ştie că celularele pot fi ascultate: măcar atâta aflase şi el de la scanerele din biroul de ştiri locale, cu care prindeai mai uşor transmisiile poliţiei decât NPR. Pentru cei care se pricepeau, interceptarea convorbirilor de pe celulare era floare la ureche.

— Tată, nu glumesc. Nu poate fi vorba despre vreun comando civil de salvare. Nici un telefon comisarului de poliţie pe care l-ai cunoscut tu la Yale. Vorbesc serios: asta ar arunca totul în aer şi Beth ar putea să-şi piardă viaţa. (Vocea îi tremura. Will nu era sigur dacă urma să zbiere la tatăl lui sau să clacheze şi să izbucnească în plâns.) Tată, promite-mi că nu faci nimic. Promite-mi.

Tatăl i-a răspuns ceva, dar Will n-a auzit. Un cuvânt a fost acoperit de un bip de pe linie.

— Bine, tată, trebuie să te las. Vorbim mai târziu.

Nu era vreme de politeţuri; trebuia să închidă ca să preia celălalt apel.

Will a apăsat pe taste în graba mare, cu degetele tremurând de oboseală, dar nu era nici un apel. Semnalul auzit anunţa un mesaj.

Cum stăteau alături pe stradă, Will o simţea pe TC sprijinită de braţul lui, străduindu-se să vadă ecranul.

Citiţi mesajul? întreba prosteşte telefonul. *Sigur că vreau să-l citesc, cretinule*! Will a selectat „da”, dar a constatat că tastatura era blocată. La dracu’. Alte taste de apăsat, obligându-l la procedura mai lungă – selectarea mesajelor, apoi intrările, apoi o lungă aşteptare, în vreme ce afişajul promitea „deschidere mesaj”. În fine a apărut textul: cinci cuvinte scurte, simple – şi absolut de neînţeles.

Capitolul 24

Sâmbătă, ora 11:37, Manhattan

2 down: Moses to Bond[1]

Acum, că TC spărsese codul, mesajul nu mai era năucitor – ştia că va fi dezlegat în câteva clipe – dar era înspăimântător. Şirul de aiureli putea să-i spună orice. Şi dacă unul dintre acele cuvinte însemna de fapt „Beth”?

TC i-a smuls telefonul şi a început să apese cu putere pe taste, dar s-a oprit brusc.

— 2 ar putea fi A sau B sau C. Dar singura alternativă pentru „down” e „down”. Trebuie să fie alt sistem.

— E o indicaţie de la careurile de cuvinte încrucişate.

— Ce?

— 2 vertical. Ca la 4 orizontal, 3 vertical. E o indicaţie de la cuvinte încrucişate.

— Prea bine. Atunci ce e MOSES TO BOND? Implică un soi de mişcare: trebuie să-l legăm cumva pe Moise de Bond. Dar ce mama naibii o fi Bond, la urma urmei?

— James Bond? Ar putea fi un număr. Ştii tu, 007. (TC părea nedumerită.) Poate că înseamnă doi din şapte. Adică cinci.

— Care ar putea fi cele cinci cărţi ale lui Moise. Dar ăsta nu e cine ştie ce indiciu. Auzi, am îngheţat. (Încă stăteau în mijlocul trotuarului.) Să intrăm acolo. Arăta spre un McDonald’s.

---

[1] „*2* jos : Moise către Bond”.

Cu o chiflă cu şuncă într-o mână şi un stilou în cealaltă, TC mâzgălea de zor – combinaţii de litere şi numere.

— Poate Bond Street? a zis Will, învârtindu-se în jurul ei. Du-l pe Moise pe Bond Street?

TC a privit în sus spre Will, ridicând din sprâncene.

— Bine, bine.

— Hai să ne gândim bine la asta, a zis ea trăgând o linie lungă peste tot ce scrisese. Ce i-ai răspuns?

Will, cu gura plină, a încremenit cu mâna întinsă către cartofii prăjiţi.

— Nu i-am răspuns.

— Ce?!

— Aveam de gând. Tocmai voiam să o fac. Dar apoi am auzit ştirile alea din Bangkok şi totul a fost uitat.

Aproape că se aştepta ca TC să-i reproşeze căderea în ceea ce numea ea „pasivul laş". „Totul a fost uitat" era modalitatea laşă de a spune că el însuşi uitase. (TC crease termenul în cinstea unei foste colege de cameră care, disperată de halul în care arăta bucătăria lor, dar prea cumsecade ca să o acuze direct pe TC, anunţa: „Au fost lăsate vase murdare". De aici, şi adoptat definitiv, „pasivul laş".)

Asta a adus la suprafaţă o amintire îngropată de ani de zile: gramatica alternativă creată împreună cu TC, reflectând felul în care limbajul era folosit în realitate, felul în care se manifestau cu adevărat emoţiile. Existau, desigur, „pasivul agresiv" şi preferatul lui Will, „mult prea perfectul compus", folosit intens de cei cuprinşi de nostalgie. Încordarea produsă de împărţirea darurilor, mai ales de Crăciun, era, inevitabil, „tensiunea prezentului"[1]. *Eram de-a dreptul insuportabili,* îşi spunea acum Will, reconstruind în minte lumea plină de înfumurare şi de glume secrete în care trăise cândva cu TC.

— Ei bine, asta face lucrurile şi mai ciudate, a zis TC, lăsându-l în pace pe Will, în ciuda greşelii lui. Nu e un răspuns. E al doilea mesaj, trimis de bunăvoie. Asta sugerează

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *present tense* „timpul prezent" şi *present tension* „tensiunea cadourilor".

că Yosef Yitzhok e destul de grăbit: două mesaje în cursul unei dimineţi.

— Primul se poate să fi fost trimis aseară. Dar n-are importanţă. De ce ar fi acesta grăbit?

— Nu ştiu.

Vocea lui TC se pierduse într-un murmur; era cu gândul în altă parte. Luase iar telefonul lui Will şi se uita la el, sorbind din când în când din băutura cu ciocolată, fără să-şi mute privirea. S-a întrerupt din meditaţie doar ca să murmure: „Era grăbit". A început să tasteze, apoi a mâzgălit ceva, iar a tastat. Un surâs satisfăcut, urmat de o încruntare.

Aşa. A aruncat hârtia pe masă.

2 DOWN. MORE'S TO COME.[1]

S-au uitat unul la altul, fără o vorbă; plăcerea descifrării lăsa locul chinului provocat de o nedumerire şi mai mare.

— Se joacă cu noi, a zis Will. „Bine, ai descifrat două din mesajele mele; am să mai trimit". Câtă vreme facem... ce anume?

— Trebuie să-i spunem că înţelegem, dar ne trebuie mai multe informaţii. Nu avem nici un interes să-l ofuscăm. Dacă încearcă să ne ajute, trebuie să ne purtăm cu mănuşi. Răspunde-i.

Will a luat telefonul, uitându-se la TC cu o privire ce spunea „Sper să ai dreptate".

Mulţumesc. Nu mă opresc. Şi vreau să ştiu mai multe, îmi poţi spune ceva? Te rog.

Nu le mai rămânea decât să aştepte. TC era convinsă că McDonald's era o ascunzătoare destul de bună. Will bănuia că mai exista un motiv: TC nu voia ca Will să calce pe acasă pe la ea.

Dar trebuiau să aştepte undeva. Dacă hassidim-ii nu răspundeau decât după apusul soarelui, sau când se iveau cele trei stele, sau oricare ar fi fost modalitatea glumeţilor ăstora de a şti cât era ceasul, nu aveau nimic altceva de făcut –

---

[1] „2 jos : urmează altele"

în afară de aşteptarea altui mesaj chinuitor, mascat, de la Yosef Yitzhok.

Care a venit după o oră, la prima vedere la fel de absurd ca şi cele dinainte.

Wet nose debugs room[1]

De data asta Will a apăsat pe taste, scriind imediat rezultatele în carnetul lui. Când a descifrat al treilea cuvânt a simţit că i se strânge stomacul. TC întindea gâtul ca să vadă şi ea, însă, după ce a zărit cuvintele de pe foaie i s-a tăiat respiraţia.

Yet more deaths soon.[2]

[1] În traducere aproximativă „Nas umed curăţă de microfoane camera”.
[2] „Curând vor mai fi morţi”.

Capitolul 25

Sâmbătă, ora 11:53, Manhattan

Toată lumea se uita făţiş la ei sau se prefăcea că nu se uită. TC încerca să-l liniştească pe Will care tocmai lovise cu pumnul în masă şi apoi izbise de perete o ceaşcă de cafea. A apărut o femeie de serviciu cu un mop.

— Trebuie să încercăm să gândim limpede, zicea TC.

— Cum să gândesc limpede? Pentru numele lui Dumnezeu, e o ameninţare cu moartea!

— Poate că încearcă să ne avertizeze.

— Să ne avertizeze? Zice că or să o omoare pe Beth! Will a ridicat sprea ea ochii înroşiţi.

Telefonul a bâzâit din nou. TC l-a înşfăcat prima, înainte ca Will să poate face vreo mişcare. Pentru prima dată era o frază limpede.

Cel care şovăie e pierdut.

TC s-a uitat la ea doar o clipă, apoi a încercat figura cu alternativele. Nu ieşea nimic. Nu, şi-a zis ea, e un alt soi de şmecherie. Poate că nici măcar nu e vreo şmecherie. Poate că e doar un avertisment. Iute, nu-i vreme de pierdut. A întors ecranul spre Will ca să vadă şi el. Părea să-l liniştească: nu era acolo nici o ameninţare. Suna mai degrabă ca un îndemn la acţiune.

TC s-a uitat o vreme la mesaj, apoi l-a scris pe prima coală a blocului ei de desen, sub celelalte trei. Will a văzut că le scrisese ordonat: prima versiune, cifrată, pe stânga, apoi pe cea de-a doua, descifrată, pe dreapta. Pentru o clipă, Will şi-a închipuit-o pe TC la şcoală: genul de fetiţă al cărei penar era întotdeauna ordonat şi plin cu tot ce trebuia.

În vreme ce TC îşi rodea stiloul şi se străduia din răsputeri să dezlege ultima enigmă, uitându-se ţintă la cuvinte, Will încerca să facă după-amiaza să treacă mai repede. A mâncat tot soiul de prostii, şi-a ros unghiile, a bătut darabana cu

degetele pe masă; a încercat să citească ziarul, dar nu se putea concentra. I-a ajuns la ureche cearta dintre un bărbat şi o femeie. „Nu te cred”, zicea femeia. Când a auzit cuvintele alea, s-a îndreptat brusc pe scaun, amintindu-şi de seara aceea la Carnegie Deli. Beth îi spusese o frază minunată, fără strop de ironie, chiar dacă el încercase să schimbe atmosfera printr-o glumă. „Cred în tine şi în mine”, spusese ea. Brusc, şi-a dorit să-i fi răspuns la fel. Pentru că era adevărat. Ea era credinţa lui.

Celularul a scos un bip anunţând sosirea unui mesaj.

Cel care nu ştie nimic
nu se îndoieşte de nimic.

De data aceasta Will a citit cu voce tare. Cunoştea răspunsul la întrebarea pe care avea să o pună, dar a pus-o, totuşi:

— Ai dezlegat-o pe prima, „Cel care şovăie e pierdut”?

— Încă nu. *Cel care nu ştie nimic nu se îndoieşte de nimic.* Ce ar putea să însemne?

TC scria cuvintele pe colţul unei pagini care avea deja pe ea nişte desene.

— Nu pricep, a zis Will, mai mult ca să spună ceva. E o contradicţie, În primul mesaj îmi spune să nu şovăi. Să continui. Acum zice că e bine să te îndoieşti. Păi, numai pe tâmpiţi nu-i încearcă îndoielile.

— Îndoiala nu e acelaşi lucru cu şovăiala.

— Care e diferenţa?

— Habar n-am, la dracu’! Doar vezi că-mi sparg capul să pricep. Vrea să spună ceva. De genul „mişcă-te”. Sau „cântăreşte bine lucrurile”. Nu ştiu. Dar sună ca şi cum ar vrea să ne ajute.

— Ba nu. Dacă ar vrea să ne ajute n-ar mai vorbi în afurisitele astea de şarade.

Alt bip.

Norocul rareori bate de două ori la uşă.

De cum a citit Will textul, TC a început să mormăie.

— De două ori, asta sună interesant. Poate că ne spune să

înmulţim ceva. Poate că am pornit pe o cale complet greşită. Poate că vrea să interpretăm literele ca numere!

— Poftim?

— Da, aşa ca la mesajele cu text, doar că invers. Există litere şi cuvinte formate din cifre. Poate că aici e invers. Trebuie să luăm literele şi să le transformăm în cifre.

— Ce tot spui acolo?

— Păi, o primă chestie ar putea fi numărarea literelor din fiecare indiciu. Acel număr ar putea fi semnificativ. Sau poate că fiecare literă are o valoare numerică. De exemplu, A este unu, B este doi.

Will era uluit, dar TC nu-i dădea nici o atenţie. Scria în viteză pe blocul de desen, numărând de zor.

Alt bip; trecuse cam un minut de la cel dinainte.

Un prieten la nevoie se cunoaşte.

Will simţea cum îi creşte enervarea cu fiecare mesaj. Dacă era vorba de ajutor, de ce naiba trebuia să fie atât de misterios? Îi venea să-l înhaţe pe tânărul Yosef Yitzhok de revere şi să-l zgâlţâie: *Dacă vrei să mă ajuţi, atunci ajută-mă, pur şi simplu!*

— Ce mai e şi asta, Recunoaşteţi Clişeul? *Un prieten la nevoie se cunoaşte.* Ce mama mă-sii vrea să zică? Cum să se aştepte ca noi să dezlegăm toate astea aşa de repede?

— Uite ce e, Will, las-o mai moale. Deocamdată e tot ce avem. *El* este tot ce avem. Poate că a ajuns brusc într-un loc din care poate scrie mesaje fără să-l vadă nimeni; poate că vrea să le trimită pe toate cât poate să o facă.

Era plauzibil; Will şi-a muşcat buzele. Nu voia să se ia la harţă acum cu TC, nu câtă vreme ea se concentra atât de tare, în rolul de criptograf neoficial.

A început să se plimbe de colo colo, lăsându-şi porii să absoarbă grăsimea care plutea în spelunca aia cu hamburgeri – că asta era, de fapt, chiar dacă vindea acum salate. S-a dus până la un loc cu scaune, unde era aprins un singur televizor. Era dat pe NY1, canalul de ştiri locale şi difuza acum imagini de la arestarea, în Bangkok, a unui rabin din Brooklyn, sub acuzaţia de omor. Suspectul era în ţinuta tipică – barbă,

cămaşă albă, costum negru, pălărie cu boruri mari – avea cătuşe şi era încadrat de doi poliţişti thailandezi tineri, încruntaţi. Îşi ţinea capul aplecat, dar Will nu era sigur dacă o făcea de ruşine sau ca să nu fie recunoscut. Oricum, imaginea era cât se poate de nepotrivită. Secvenţa a fost urmată de imagini ale poliţiştilor din New York sosind în Crown Heights pe jos, fără obişnuitele lor maşini de patrulare, în încercarea de a da dovadă de „sensibilitatea" pe care se pare că o ceruse biroul primarului.

Acele imagini i-au amintit o ceartă cu TC pe care o reluase de câteva ori în această după-amiază care parcă nu se mai sfârşea.

— Ar trebui să merg acolo chiar acum.

— Şi ce să faci acolo? Să te bage din nou la murat?

— Nu. Să le spun ceea ce am scris, ce ai scris tu în e-mail. Că ştiu ce au de gând şi că ar trebui să facem un târg.

— Prea riscant. Ai putea spune ceva greşit, amplificând problema. Avantajul mesajului este că am putut controla perfect cuvintele puse acolo.

„Puse acolo", din nou pasivul laş. Era clar că TC n-avea chef să recunoască faptul că ea pusese vorbele acelea în gura lui Will.

— Dar n-o pot lăsa pe Beth acolo. Cine ştie ce ar putea să facă tipii ăia acum, că sunt în stare de asediu. Ar putea intra în panică. Unul dintre bandiţi ar putea strânge şurubul un pic prea tare, sau să-i ţină capul în apă cu zece secunde prea mult...

— Iar începi. Intri în panică. Ţi-am spus, e ca atunci când te caţări pe munte : nu trebuie să te uiţi în jos. Nu trebuie să te gândeşti la toate astea. În plus, azi mişună pe acolo poliţaii: n-ar îndrăzni să facă nimic cât îi au în coaste. Senzaţia pe care o transmit mesajele lui Yosef Yitzhok este că totul e încă posibil, cărţile nu au fost jucate. Nu s-a schimbat nimic, nu s-a întâmplat nimic rău.

— Atâta doar că nu crezi că sunt trimise de Yosef Yitzhok.

— Nu sunt sigură, asta e tot.

Şi după o vreme iar o luau de la capăt şi totul se termina în coadă de peşte, amândoi închizându-se într-o tăcere

bosumflată sau sleită de puteri. După aceea, Will se gândea la faptul că el şi Beth nu se luau niciodată la harţă. Se contraziceau, dar nu se certau; cu TC, asta devenise o disciplină olimpică.

Se întrerupeau de câte ori mai ateriza un mesaj. Aceste texte, care făceau cândva inima lui Will să bată nebuneşte, într-o aşteptare plină de nelinişte, deveniseră ceva obişnuit. Ba chiar plicticos. Will a apăsat pe tastă ca să-l vadă pe ultimul.

Învingătorul ia prada.

Asta suna ameninţător, ca şi cum hassidim-ii îşi trâmbiţau pretenţiile în privinţa lui Beth: *dacă învingem, ea rămâne la noi.* Will a simţit clocotind în el ura.

— Acum ne ameninţă.

— „Învingătorul ia prada", a repetat rar TC după ce Will a citit tare, ca şi cum ar fi scris după dictare.

Will a aruncat o privire rapidă blocului de desen al lui TC, unde apăruse un soi de grilă în care erau trecut clar fiecare mesaj de la YY.

— Ce ai găsit?

— Chestia cu numerele n-a mers, aşa că am căutat anagrame pentru fiecare. Iese câte ceva, dar nimic care să se lege de restul. Nu există nici un tipar. Am încercat să găsesc un acrostih...

— Un ce?

— Acrostih. În care prima literă din fiecare frază dă o literă a cuvântului ascuns. Cum ar fi „Trandafirii sunt roşii", care dă T, „Viorelele sunt albastre" care dă V. Există nişte psalmi aranjaţi aşa. Dacă înşiri prima literă a fiecărui vers obţii încă un vers. E un artificiu: un poem cu douăsprezece versuri care are un al treisprezecelea vers, invizibil.

— M-am prins. Şi ce găsim dacă facem asta?

— Cu ce am primit până acum? Avem C, C, N, U, Î. Dacă eliminăm articolul – dacă zicem „Prietenul la nevoie", nu „Un prieten la nevoie" – avem C, C, N, P, Î. Nu e cine ştie ce.

— De-a ce mama dracului se joacă ăsta? Stai aşa.

Se anunţa alt mesaj.

Bunătatea preţuieşte mai mult ca frumuseţea.

Will începea să se simtă depăşit de situaţie. TC trebuia să gândească la fel ca un mare maestru la una dintre demonstraţiile alea de şah, care se plimbă prin sală şi joacă deodată o sută de partide la o sută de mese. Durase mult până să descifreze un singur mesaj. Acum îi picaseră în braţe şase.

— Uite ce e, Will. N-avem cum să dezlegăm enigma până nu se opreşte. De câte ori găsesc o teorie, mesajul următor mi-o aruncă în aer. Trebuie să avem setul întreg şi abia apoi să vedem ce încearcă omul ăsta să ne spună.

— YY.

— Dacă e el, da.

— Dar cine altcineva ar putea fi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Dă-mi pace, Will.

Nu-i putea reproşa că era exasperată. Ştia că el însuşi era insuportabil, că îşi vărsa asupra ei furia, suferinţa şi oboseala. Nu era obligată să înghită toate astea. Ar putea să-l lase acolo şi să plece – şi el ar fi în pom.

Ar fi vrut să-i ceară iertare, dar era prea târziu. Se întorsese cu spatele la el, împiedicând cu înţelepciune lucrurile să ia o întorsătură şi mai urâtă. Ce păcat că nici unul dintre ei nu fusese atât de isteţ pe când erau împreună.

Peste nici două minute a venit alt mesaj:

Spune-mi cu cine te-nsoţeşti
ca să-ţi spun cine eşti.

Să fi fost ăsta un fel de îndemn ca Will să se gândească la oamenii din jurul rabinului, care îl interogaseră aseară? Lasă-l pe el, gândeşte-te la acoliţii lui. Asta să fi însemnat indiciul de acum?

Şi apoi, la distanţă de vreo treizeci de secunde:

Din ghinda firavă răsare stejarul falnic.

Iisuse, da' enervant mai era individul! Ce mai era şi asta, o referire indirectă la taţi şi fii? Câtă strofocare pentru mesajele alea, tastarea unor texte lungi, când tot ce avea de făcut era să

trimită câteva vorbe simple : adresa la care era ţinută Beth. Mânia urca în trupul lui Will, ajungând la venele de pe gât..

Nici nu-i arătase încă lui TC ultimul mesaj când s-a pornit să scrie:

Termină odată cu tâmpeniile
astea. Ştii ce vreau..

În clipa în care a trimis mesajul a simţit deja că-i pare rău. Dacă-l speria de-a binelea pe Yosef Yitzhok? TC avea dreptate: nu-l aveau decât pe el. Ba, mai rău, dacă mesajul ajungea cumva în mâinile tipilor duri din Crown Heights, care vor pricepe imediat ce pune la cale YY, că era în legătură cu duşmanul, şi îl pedepseau? Will şi-l imagina pe YY pe o străduţă, aproape de Eastern Parkway, încovoiat deasupra celularului, ţinându-l poate ascuns sub şalul de rugăciune, când doi bărbaţi îl înşfacă de la spate, îi smulg telefonul şi-l târăsc după ei la o întâlnire neprevăzută cu rabinul.

Şi totuşi, Will se simţea inundat de un flux de energie purificatoare. Nu mai suporta pasivitatea situaţiei lui – să şadă acolo cu braţele încrucişate, aşteptând să-i pice indiciile ca nişte firimituri de la masa hassidim-ilor. Era plăcut să riposteze.

În cele din urmă, cerul a început să se întunece. Will a început să se plimbe, cu BlackBerry-ul strâns în palmă, umezit. La 19,42 fix TC a dat din cap, semnalându-i că Sabatul se încheiase. Will s-a uitat imediat în jos, sperând să vadă din clipă în clipă licărirea ledului roşu. Nu, nu, zicea TC: trebuia să mai treacă cel puţin treizeci de minute până să se poată aştepta la un răspuns. Mai erau nişte lucruri de făcut după Sabat, printre care ceremonia *Havdalah,* cu vin, mirodenii şi o lumânare împletită, prin care îşi luau rămas bun de la ziua de odihnă. Apoi plecau pe jos de la sinagogă ca să facă *Havdalah* acasă. Cei mai mulţi bărbaţi se spală apoi. Chiar dacă hassidim-ii vor citi mesajul lui Will pe un calculator de acasă sau de la birou, nu vor răspunde de pe el: prea uşor de depistat. Nu de către Will, desigur, ci de către poliţie, la o viitoare anchetă. Aşa că vor merge înapoi la Internet Hot Spot – şi toate alea puteau dura cel puţin o oră.

După cum l-a avertizat TC, chiar şi scenariul ăla era optimist. Will ştia că le scrisese, dar ei habar n-aveau. Nu aşteptau vreun mesaj, aşa că n-aveau de ce să se repeadă să verifice.

Pe de altă parte, poate că azi era altfel. Crown Heights gemea de poliţişti care cercetau o crimă, la cererea Interpolului. Poate că rabinul care îl interogase pe Will nu va urma ritualul ştiut. Poate că răspundea la nişte întrebări, şi nu la unele despre dimensiunile corecte ale unei sobe talmudice. Poate că era interogat – şi presiunea era mare. (Will savura gândul la acea schimbare a rolurilor.) Dacă aia era atmosfera, îşi spunea Will, oamenii ăia aveau o mulţime de motive să-şi verifice mesajele cât mai repede posibil. Chiar dacă nu aşteptau nimic de la el, aveau nevoie să comunice cu oamenii lor de la Bangkok. Will presupunea că îşi vor deschide laptop-urile chiar în clipa în care acţiunea ar fi fost decentă din punct de vedere teologic.

La opt, intuiţia lui Will s-a confirmat. La douăzeci de minute după apus, luminiţa roşie de pe BlackBerry s-a aprins. Will a dat clic şi a văzut aceleaşi semne hieroglifice, despre care ştia acum că erau în ebraică. Subiect: *Beth.*

Eşti complet în ceaţă. Vezi să nu te pierzi,.

Capitolul 26

Sâmbătă, ora 20:01, Manhattan

Nu a mai stat să se consulte cu TC. A răspuns pe loc, apăsând furios tastele cu degetele mari.

Aş putea suna la poliţie chiar acum. Ce-am de pierdut?

A aşteptat, în timp ce TC se ghemuise în faţa lui, legănându-se înainte şi înapoi. Will se întreba dacă o mai văzuse vreodată atât de neliniştită încât să adopte poziţia fetală. Mulţimea de la McDonald's se schimbase. Acum cerşetorii şi boschetarii care vorbeau singuri erau în cea mai mare parte înlocuiţi de bărbaţi de vreo douăzeci de ani care îşi făceau plinul înainte de a-şi petrece noaptea prin baruri. Lumina roşie s-a aprins.

Ai totul de pierdut. Ai putea să o pierzi pe ea.

Nici acum n-a mai aşteptat. Asta era, şi-a dat el seama, ceea ce dorise încă de la primul mesaj: o confruntare directă cu răpitorii. Când s-au întâlnit, aseară, Will se dădea drept altcineva. A trebuit să fie politicos. Acum totul era pe faţă, putea să-i înfrunte.

Dacă vă atingeţi de ea veţi fi vinovaţi de două crime. Dovezile mele or să vă înfunde de tot. Dacă nu o eliberaţi, vă demasc.

De data asta aşteptarea a fost mai lungă, înnebunitoare. Lumina roşie a clipit, şi Will s-a repezit la micul aparat albastru.

Medicamente ieftine pentru toate problemele dumneavoastră. Livrăm. Spam.

Alte câteva minute, şi apoi:

Sună acum la 718-943-7770. Nu folosi un aparat de înregistrare. O să ne dăm seama dacă încerci.

Will îşi închipuia cum se petrec lucrurile la capătul celălalt. Fără îndoială, una dintre gorile, Moshe Menachem sau Tzvi Yehuda, era la Internet Hot Spot, citind şi tastând e-mail-urile, sub îndrumarea directă a şefului cu care vorbea la telefon. Acum şeful avea de spus ceva ce nu voia să apară într-un mesaj, nici măcar într-unul atât de bine ascuns. *Bine,* şi-a zis Will, simţind că forţa adversarului începea să slăbească puţin. S-a uitat la TC: îşi terminase de ros unghiile şi trecuse acum la pieliţe.

A scos telefonul şi a format încet numărul, de parcă ar fi fost o intervenţie chirurgicală. Îi tremurau mâinile. Şi-a dat seama că omul ăla îl înspăimânta.

A sunat doar o singură dată. Cineva ridicase receptorul, dar nu spunea nimic: trebuia să facă el prima mişcare.

— Sunt Will Monroe. Mi-ai cerut să sun.

— Da, Will, aşa este. În primul rând, permite-mi să-ţi cer scuze pentru cele întâmplate ieri. Un caz nefericit de eroare în privinţa identităţii, parţial datorat faptului că ai făcut greşeala de a-ţi ascunde identitatea. (Will se întreba dacă trebuia să râdă la această mică glumă. Nu a râs.) Cred că e bine să vorbim despre situaţia actuală.

— Ai a dracului de multă dreptate că trebuie să vorbim despre asta! îmi dai înapoi soţia, sau te implic în două crime.

— Linişteşte-te, domnule Monroe.

— Nu mă simt deloc liniştit, rabinule. Ieri aproape că m-ai omorât, şi mi-ai răpit soţia fără nici o justificare. Singurul motiv pentru care încă nu m-am dus la poliţie este ameninţarea că o veţi ucide. Dar acum mă pot duce la ei, şi am să confirm vinovăţia voastră în cazul din Bangkok spunându-le că aţi răpit deja pe cineva chiar aici, la New York. Acum, dacă o omorâţi, nu veţi face altceva decât să vă întăriţi vinovăţia.

Will era mulţumit de felul în care spusese asta; era mai coerent decât se aştepta.

— Prea bine, am să fac un târg cu tine. Dacă nu spui nimic, nimănui, vom face tot ce ne stă în putere ca Beth să rămână în viaţă.

Beth. Numele suna ciudat rostit de vocea aceea baritonală,

al cărei timbru nu fusese prea mult distorsionat de circuitele telefonice.

— Ce vrei să zici cu „tot ce ne stă în putere”? Cine mai e implicat? Voi aţi făcut-o, trebuie să vă asumaţi responsabilitatea pentru asta. Ori îmi garantezi că va fi în siguranţă, ori nu.

Fraza asta, neprevăzută, a făcut să-i încolţească în minte un gând, pe care l-a rostit înainte să se fi conturat de-a binelea.

— Vreau să vorbesc cu soţia mea.

— Regret.

— Vreau să vorbesc cu ea chiar acum. Vreau să-i aud vocea. Ca dovadă că e încă... în siguranţă..

— Nu cred că e o idee bună.

— Mă doare-n cot de ce crezi. Şi voi fi cât se poate de încântat să le spun asta poliţiştilor. Vreau să o aud.

— O să dureze destul de mult.

— Te sun din nou în cinci minute.

Will a lăsat jos telefonul şi a răsuflat adânc, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia; sângele îi fierbea în vene. Propria fermitate îl luase prin surprindere. Şi uite că părea să fi ţinut; rabinul nu l-a refuzat.

Will număra minutele, ţintuind cu privirea minutarul care se ţâra pe cadran. TC nu reuşea să scoată o vorbă.

A trecut un minut, apoi două. Will simţea o durere sfredelindu-i fruntea; muşchii feţei fuseseră crispaţi atât de multă vreme, încât îl dureau. Capătul pixului de plastic pe care îl ronţăia i s-a spart în gură.

Patru minute deja. Will s-a ridicat şi s-a întins, aplecându-şi capul într-o parte, apoi în cealaltă. S-a auzit un trosnet zdravăn. S-a uitat în jos la telefon şi, la patru minute şi cincizeci şi cinci de secunde după ce închisese, a format din nou numărul.

— Sunt Will Monroe. Vreau să vorbesc cu ea.

Nu s-a auzit nici un răspuns, doar nişte ţăcănituri, ca şi cum i se făcea legătura în altă parte. Sunetul unei respiraţii, apoi:

— Will? Will, sunt Beth...

— Beth, tu eşti, slavă cerului! Doamne, iubito, eşti bine? Eşti rănită?

Tăcere, apoi iar ţăcănituri.

— Beth?

— Mă tem că a trebuit să întrerup convorbirea. Dar i-ai auzit vocea; ştii că e...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ne-ai lăsat nici o secundă!

Will a izbit cu pumnul în masă, făcând-o pe TC să se tragă brusc înapoi, speriată. Se simţea copleşit de emoţie. Timp de o clipă simţise o uşurare, o bucurie de nespus: era vocea lui Beth, nu încăpea nici o îndoială. La simplul sunet al vocii ei i se tăiaseră picioarele. Şi apoi a dispărut, au fost întrerupţi înainte ca el să fi avut vreo şansă să-i spună că o iubeşte.

— Nu puteam să risc lăsându-vă mai mult. Te rog să mă crezi că îmi pare rău. Am făcut însă ce mi-ai cerut: ai auzit vocea soţiei tale.

— Trebuie să-mi promiţi ACUM că nu o să i se întâmple nimic.

— Am încercat să-ţi explic asta aseară, Will. Lucrul ăsta nu stă în puterea noastră, nici în a mea, nici în a ta. Intră în joc forţe mult mai mari. E ceva de care omenirea se teme de mii de ani încoace.

— Ce mama naibii tot îndrugi acolo?

— Nu-ţi pot reproşa că nu înţelegi. Puţini ar fi în stare, şi iată de ce nu putem explica toate astea poliţiei, aşa cum mulţi dintre noi ar dori să o facă. E sigur că nu ar înţelege. Din cine ştie ce motiv, HaShem ne-a lăsat pe noi să rezolvăm situaţia.

— De unde ştiu că nu mă păcăleşti, ca să stau deoparte? De unde ştiu că nu ai de gând să-mi ucizi soţia aşa cum l-aţi ucis pe omul ăla din Bangkok?

O pauză. Apoi:

— Ah, ceea ce s-a întâmplat acolo mă mâhneşte mai mult ca orice. Inima fiecărui evreu plânge amarnic pentru ceea ce s-a întâmplat acolo. (S-a oprit. Will a lăsat tăcerea să se prelungească. *Aşteaptă ca interlocutorul să umple golul...)* Am să fac ceva riscant, domnule Monroe. Sper să interpretezi asta corect, ca gest de bună credinţă din partea mea. Am să-ţi

dezvălui o taină pe care ai putea cu uşurinţă să o foloseşti împotriva mea. Spunându-ţi-o, dovedesc un anumit grad de încredere în tine. Sper, în schimb, că îţi va fi mai uşor să ai încredere în mine. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Ceea ce s-a întâmplat la Bangkok a fost un accident. E adevărat că voiam să-l luăm în custodie pe domnul Samak, aşa cum am făcut cu soţia ta, dar n-aveam nici cea mai mică intenţie să-l ucidem. Doamne fereşte!

TC a ocolit masa şi s-a aşezat lângă Will, lipindu-şi urechea de cealaltă parte a celularului.

— Ceea ce nu ştiam, nu aveam cum să ştim, era că domnul Samak era cardiac. Acei... paşi pe care a trebuit să-i facem pentru a-l lua în custodie i-au fost, din păcate, fatali.

Pentru o clipă, Will a gândit ca un ziarist: reuşise să-i smulgă omului o mărturisire. Poate că nu de crimă, dar tot era omor prin imprudenţă. Cu o tresăltare a mândriei profesionale, Will s-a gândit că, în ciuda unor ore întregi de interogatoriu intens, cei mai buni copoi din New York nu au reuşit să obţină un rezultat atât de bun.

— Iată ce s-a întâmplat, domnule Monroe – şi, chiar dacă o să fii surprins auzind asta, tot ce ţi-am spus până acum, în toate discuţiile noastre, a fost purul adevăr. Repet că mi-am asumat un mare risc vorbind atât de sincer. Dar ceva îmi spune că o să interpretezi cum se cuvine gestul meu şi nu o să-mi respingi cu dispreţ oferta. Am avut încredere în tine şi acum sper să ai şi tu încredere în mine. Fă-o din motivele tale, Will. Fă-o pentru că ţi-am spus că mă voi strădui din răsputeri ca soţia ta să rămână în viaţă. Dar fă-o şi pentru ceea ce ţi-am spus ieri şi am repetat azi: că aici se desfăşoară o poveste străveche, ameninţând cu un rezultat de care omenirea se teme de mii de ani. Pentru tine ceea ce contează este soţia, domnule Monroe, sigur că da. Dar ceea ce contează pentru mine este lumea, creaţia Atotputernicului.

Acum rabinul tăcea, aşteptând ca Will să umple golul, îşi dădea seama de asta, dar nu s-a putut abţine.

— Ce îmi ceri să fac?

— Să nu faci nimic, domnule Monroe. Absolut nimic. Doar

să stai deoparte şi să ai răbdare. Au mai rămas puţine zile şi vom afla care ne este soarta. Aşa încât, chiar dacă doreşti cu disperare să o regăseşti pe Beth, te rog să aştepţi. Nici un fel de amestec, nici un fel de iniţiative de detectiv amator. Doar să aştepţi. Sper că vei face ceea ce trebuie, Will. Noapte bună. Şi fie ca Domnul să-şi întoarcă faţa către noi, luminându-ne.

Un ţăcănit, şi convorbirea s-a terminat. Will s-a uitat la TC, care tremura la fel ca şi el.

— E atât de ciudat să-i aud vocea, a zis ea, aproape în şoaptă. Vreau să zic, după ce am vorbit atât de mult despre el.

Will notase vorbele rabinului, ca să le poată diseca apoi împreună cu TC şi să afle ce a vrut să spună. Dar tonul fusese cel mai uimitor. Dacă Will i-ar fi rezumat lui Harden convorbirea de mai înainte, acesta ar fi fost titlul. Vocea rabinului sunase împăciuitor, dar încă într-un fel – aproape plină de regret.

Tăcerea n-a durat mult. Celularul avea alt text de descărcat.

Tăria lanţului o dă cea mai slabă verigă.

Şi după o clipă:

Unde-s doi puterea creşte. Gata.

Will le-a citit, şi s-a oprit când TC i-a cerut să precizeze amplasarea punctuaţiei din secvenţă. Erau două puncte, a răspuns Will. E sigur de asta? Era sigur de asta. Îi era greu să se concentreze. Îi venea mereu în minte vocea lui Beth: *Will? Will, sunt Beth*.

— Bun, zicea TC. Hai să presupunem că vorbeşte serios, că nu mai trimite altele. E setul complet.

În faţa ei, aşezate pe masă, erau zece pătrăţele de hârtie, şi pe fiecare era scris un mesaj.

Cel care şovăie e pierdut.
Cel care nu ştie nimic nu se îndoieşte de nimic.
Norocul rareori bate de două ori la uşă.
Un prieten la nevoie se cunoaşte, învingătorul ia prada.
Bunătatea preţuieşte mai mult ca frumuseţea.

Spune-mi cu cine te-nsoţeşti ca să-ţi spun cine eşti.
Din ghinda firavă răsare stejarul falnic.
Tăria lanţului o dă cea mai slabă verigă.
Unde-s doi puterea creşte. Gata.

TC le privea încruntată, cu blocul de desen în poală, urmărind felul în care le aranjase. Mesajele formau trei grupuri. Încurajare, avertizare, enigme.

Acum TC a pus blocul pe masă, alături de bucăţile de hârtie. Arăta aproape negru de cerneală: foaia era plină. Peste tot erau cuvinte sau jumătăţi de expresii tăiate, scrise invers sau pe diagonală. Scrisese mesajele în toate succesiunile posibile, subliniind de fiecare dată prima literă din fiecare rând: treaba cu acrostihul. Will vedea rezultatele : CCNUÎBSDTU şi apoi o listă de variaţiuni cu aceleaşi litere. Toate erau aiureli.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, TC a întors foaia blocului de desen, ca să i-o arate pe cea de dedesubt, la fel de plină de calcule şi anagrame nereuşite. A întors-o şi pe aceasta, ca să i-o arate pe cea de dedesubt, şi apoi pe următoarea. Se trudea de ore întregi să rezolve enigma.

Will a simţit un val de recunoştinţă: ştia cât de însingurat ar fi fost fără ea. Dar asta nu schimba lucrurile, în ciuda eforturilor ei, în ciuda faptului că îşi puseseră împreună mintea la contribuţie, tot n-au dezlegat ghicitoarea din zece părţi.

— Nu-mi vine să cred că sunt atât de toantă.

— Poftim?

Will a ridicat privirea şi a văzut-o pe TC lăsată pe spătarul scaunului, cu mâinile înfipte în păr şi ochii în tavan.

— Nu pot să cred că sunt atât de cretină.

Zâmbea, scuturând din cap a neîncredere.

— Spune-mi, te rog, despre ce anume vorbeşti, a zis Will, cu o voce care chiar şi lui îi părea mult prea politicoasă şi englezească, vocea pe care o folosea adesea când se străduia să nu-şi piardă cumpătul.

— Era atât de evident, şi eu am făcut totul atât de complicat. Câte ore am pierdut cu chestia asta?

— Vrei să spui că ai dezlegat misterul?

— L-am dezlegat. Ce ne-a trimis? „Un prieten la nevoie”. „Din ghinda firavă”. Ne-a trimis proverbe. Zece proverbe.

— Bine, şi... Iartă-mă, dar trebuie să-mi spui şi mie. Văd bine că ne-a trimis zece proverbe. Problema e că nu ştim ce înseamnă.

— Nu înseamnă nimic. Rostul lor nu e să însemne ceva. Ne-a trimis zece proverbe. Pentru că acolo trebuie să căutăm. La Pilde, 10.

Capitolul 27

Sâmbătă, ora 20:27, Manhattan

Era acolo de când erau şi ei şi mormăia la fel de tare. Era singur, între două vârste şi evident boschetar, cu o faţă care părea umflată de atâta stat în vânt şi ploaie. În timpul acelei după-amiezi Will îl văzuse mâncând o jumătate de tartă cu mere primită de la un tip care avea un iPod (nici măcar nu-şi scosese căştile) şi cam o pungă şi jumătate de cartofi prăjiţi; din când în când se apuca să citească tare din biblia cu coperţi negre de plastic pe care o ţinea în mâna dreaptă.

Predicile astea neaşteptate îl iritau pe Will, ca şi pe consumatorii care se perindau pe acolo şi aveau grijă să se aşeze cât mai departe. Dar acum îi era cum nu se poate mai recunoscător. S-a apropiat de el uşurel, cu o cană de cafea fierbinte în mânai.

— Domnule, îmi permiteţi să vă ofer o cafea? E proaspătă.

Omul a ridicat privirea; îi curgeau ochii. Albul lor era gălbui.

— Dacă Domnul nu ar fi fost de partea noastră – zice acum Israel – dacă Domnul nu ar fi fost de partea noastră, când ne-au atacat duşmanii, ne-ar fi înghiţit de vii, când mânia lor s-a aprins împotriva noastră[1]...

— Da, domnule, sunt sigur că aşa e, şi-a încercat Will

---

[1] Pentru citatele şi referirile biblice s-a folosit *Biblia sau Sfânta Scriptură*, 1968, editată de Institutul Biblic şi de Misiunea Ortodoxă a Bisericii Ortodoxe Române, sub îndrumarea Patriarhului, Prea-Fericitul Părinte Justinian. (n.r.)

norocul în scurtul răstimp în care omul şi-a tras sufletul.

Degeaba; o ţinea pe-a lui.

— Atunci potopul ne-ar fi măturat de pe faţa pământului, torentul ar fi trecut peste noi; şi apoi peste noi s-ar fi scurs apele învolburate.

— Domnule, îmi cer scuze că vă deranjez, dar nu aţi putea să-mi daţi un pic biblia?

— Slavă lui Dumnezeu, care nu ne-a dat pradă colţilor lor. Am scăpat ca păsările din plasa păsărarului; plasa e ruptă, şi noi am scăpat.

— Pentru asta mă rog şi eu, domnule. Dar aş vrea să arunc doar o privire în biblie.

Will s-a aplecat şi a încercat să-i ia cartea din mână. Omul o ţinea cu o forţă surprinzătoare. Nu voia să-i dea drumul.

— Sprijinul nostru e în numele Domnului, care a făcut cerul şi pământul.

— Da, da, asta cred şi eu. Aşa că aţi putea să mă lăsaţi să arunc o privire în cartea sfântă..

Mâna omului s-a încleştat şi mai tare. Will trăgea, dar celălalt trăgea şi el, bolborosind mai departe.

A ridicat privirea; TC venise şi ea. De-acum Will aproape că şedea lângă boschetar, trăgând cartea către el. Ştia că arăta ridicol: încercând să jefuiască de biblie un vagabond.

— Domnule, a spus TC cu blândeţe. Credeţi că ne-am putea ruga împreună? (Omul a tăcut brusc. TC a continuat, şi vocea ei era un pârâiaş lin de bun-simţ.) Am putea oare să alegem Cartea Pildelor, Capitolul 10?

Fără să protesteze, omul a deschis cartea, răsfoind paginile subţiri ca foiţa de ţigară cu textul tipărit foarte strâns. După câteva secunde a început să recite.

— „Pildele lui Solomon. Fiul înţelept înveseleşte pe tatăl său, iar cel nebun este supărarea maicii lui”.

Will s-a străduit să se uite peste umărul lui, să parcurgă cu viteză maximă restul textului străvechi. I se părea eternul amestec biblic de profunzime şi obscuritate. Scripturile aveau întotdeauna asupra lui acest efect: cuvintele sunau muzical, dar înţelesul lor real se limpezea doar după mari eforturi. De cele mai multe ori, la biserică sau la rugăciunea de dimineaţă

de la şcoală, cuvintele îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă. La fel ca acum, la această ciudată întrunire religioasă ad-hoc.

Conducătorul lor era la versetul 2: „Nu sunt de nici un folos comorile dobândite prin fărădelege; numai dreptatea scapă de la moarte".

Cu ochii în carte, Will parcurgea în goană textul. Pus fiind în faţa versetelor care se succedau, a constatat că ochiul i se agăţa de tot ce era fie uşor de înţeles, fie, chiar mai mult, familiar. Un cuvânt se ivea mereu. Apăruse în versetul 2 şi iată-l din nou în versetul 3. *Domnul nu lasă să piară de foame sufletul celui drept; însă respinge lăcomia celor fără de lege.*

Şi iar în versetul 11. *Izvor de viaţă este gura celui drept, dar gura celor fără de lege, izvor de nedreptate.*

Şi în versetul 16. *Cel drept îşi întrebuinţează câştigul pentru viaţă, iar cel rău pentru păcat.*

Versetul 21 îl conţinea şi el. *Buzele celui drept călăuzesc pe mulţi oameni, iar cei nebuni mor din pricină că nu au judecată.*

Oriunde se uita Will, cuvântul părea să sară afară din pagină. În starea în care era, nedormit, aproape că auzea voci, glasuri bărbăteşti mânioase care strigau către el cuvânul acela. Uite-l şi aici, în versetul 24. *De ceea ce se teme cel nelegiuit nu scapă., iar cererea celor drepţi (Dumnezeu) o împlineşte.*

Ascultând mormăitul încâlcit al vagabondului, îl vedea pe rabinul din Crown Heights legănându-se în vreme ce citea versetul 25, iar învăţăceii lui bărboşi se legănau odată cu el. *Precum trece furtuna, aşa piere şi cel fără de lege, iar dreptul este ca o temelie neclintită.*

Cuvântul nu voia să dispară. Versetul 28 îl conţinea şi el – *Nădejdea celor drepţi este numai bucurie, iar nădejdea celor păcătoşi sfârşeşte în rău* – ca şi versetul 30 – *Niciodată cel drept nu se va clătina, iar cei nelegiuiţi nu vor locui pământul.*

Era acolo până la capăt, la cel din urmă verset. *Buzele celui drept cunosc bunăvoirea, iar gura păcătoşilor strâmbătatea.*

Acum vagabondul avea ochii închişi, spunând versurile pe de rost. Dar Will auzise destul. S-a ridicat şi a făcut un ocol ca să-i poată şopti lui TC la ureche.

— Plec.

Ştia că ar fi putut discuta ceasuri întregi, mărunţind fiecare propoziţie în căutarea numeroaselor înţelesuri, ca doi dintre cei mai pătrunzători învăţăcei ai Talmudului. Dar uneori trebuie să-ţi asculţi instinctul. Aşa era jurnalismul. Te afli la o conferinţă de presă, ţi se dă un vraf de documente şi trebuie să reuşeşti cumva să le parcurgi în cinci minute, să stabileşti care e treaba, să pui întrebarea cea bună şi să-ţi vezi de drum. În realitate, documentul nu poate fi citit cum trebuie în mai puţin de patru-cinci ore, dar jurnaliştilor le place să creadă că aceste constrângeri sunt bune doar pentru muritorii de rând.

Aşa că Will avea încredere în flerul lui. Şi apoi se săturase până-n gât de discuţii, descifrare şi interpretare. Voia să se mişte, să meargă undeva. Stătuse acolo ore întregi, respirând un aer pe care mâncarea de acolo îl făcuse dulceag şi greţos.

Auzise ce voia să audă. Ştia exact unde trebuie să meargă – şi ştia că trebuie să meargă acolo singur.

Capitolul 28

Sâmbătă*, ora 21:50, Manhattan*

Un şir lung de ascensoare, vreo zece, şi aproape nimeni de transportat. Probabil că toate birourile mari arătau la fel în weekend: continuau să funcţioneze, mai era un paznic la recepţie, iar la cantină luminile erau aprinse, dar nu erau decât o imagine scheletică a birourilor din zilele de lucru.

Mai ales holul sediului lui *New York Times* arăta pustiu. Luni la ora 10 spaţiul acesta avea să fie o mare de oameni, în care şefii de la difuzare se îmbrânceau cu graficienii, înghesuindu-se în lifturi, jumătate dintre ei ţinând strâns în mână ceşti în care aburea cafeaua cumpărată la suprapreţ. Acum locul era pustiu şi tăcut, şi nu se auzea decât foarte rar câte un „cling” care anunţa că un lift urcase câteva etaje şi se întorcea acum înapoi.

Will i-a făcut semn din cap paznicului care era de serviciu şi care l-a privit doar în treacăt. Urmărea un meci de baseball pe un monitor TV care sigur ar fi trebuit să arate imaginile din circuitul închis ale unei ieşiri de incendiu sau ale unei intrări din spate, sau ceva de genul ăla. Will a băgat cartela în aparat şi a intrat în biroul de ştiri.

Îi părea bine că se afla acolo. Nu lucra de multă vreme la *Times*, dar în acel birou se simţea ca acasă. Şi nu avea curajul să meargă acasă. Doar gândul că închide în urma lui uşa de la intrare şi aude tăcerea îl făcea să se cutremure. Tablourile de pe pereţi; hainele lui Beth din dulap; parfumul ei în baie. Simpla închipuire îl îngrozea.

Şi apoi, nu asta îi spusese Yosef Yitzhok cu gura lui să facă, înainte de a se apuca să comunice prin cimilituri? *Gândeşte-te la munca ta.* Acum, prin intermediul Pildelor, 10, fusese mai clar.

Will a iuţit paşii când a intrat în biroul de ştiri, evitând anume să se uite la cei care l-ar fi putut vedea. La această oră din noapte erau acolo cei de la producţie, nu prietenii lui, dar

Will continua să nu se uite nici în dreapta, nici în stânga şi să meargă ţintă spre biroul lui.

Pe când se apropia a observat ceva pe deasupra peretelui despărţitor subţire, şi inima a început să-i bată iute. Pe scaunul lui era o cutie. Oare despre asta vorbea YY? Oare cuvintele lui trebuiau luate în sens literal? *Mergi la birou, te aşteaptă acolo ceva*. O cutie care conţine toate răspunsurile?

Will ştia că era fantezie pură, dar nu se putea abţine. A străbătut în fugă ultimii metri şi a înhăţat cutia, estimându-i greutatea în vreme ce trăgea de ea să o deschidă. Era mult mai uşoară decât lăsa să se creadă mărimea ei şi greu de desfăcut. În cele din urmă, cele două părţi de sus s-au dezlipit, Will a băgat mâna înăuntru şi a simţit ceva moale şi cărnos, ca un fruct. Ce naiba mai era şi asta? A scormonit mai adânc; părea ceva umed. Şi-a trecut degetele printr-un soi de deschizătură şi, folosind-o pe post de mâner, a tras în sus tot obiectul.

Un dovleac de Halloween. Îşi băgase degetele prin gaura unui ochi.

Avea prins de el un cartonaş.

Better Relations Company vă invită la o seară specială...

Cadou de două parale de pe la birourile de relaţii publice. Invitaţiile la evenimente promoţionale din New York erau din ce în ce mai absurde şi exagerate: pachete trimise prin FedEx, pentru care se plăteau o groază de bani, având în ele o cheiţă de argint care se dovedea a fi un bilet la lansarea noului celular Ericsson. Puritanul englez din Will se cabra în faţa acestei risipe evidente. A luat dovleacul şi l-a azvârlit cu toată puterea în partea cealaltă a alveolei, către coşul de gunoi; a aterizat pe biroul lui Schwarz, unde s-a făcut bucăţi. *Nici n-o să observe.*

S-a uitat rapid la ce mai era pe birou: circulare şi comunicate de presă. Câteva păreau să fie noutăţi – o invitaţie la o serată la Consulatul Britanic din New York; un fluturaş de la o adunare a vreunei grupări evanghelice, Biserica Renaşterii lui Iisus; o notă despre programarea asistenţei medicale la *Times* – în rest, acelaşi teanc de hârtii pe care îl lăsase luni, în ultima zi când fusese la birou.

Acum aproape o săptămână; i se părea că trecuse o viaţă întreagă. Părea o epocă de aur din trecut – viaţa de dinainte de răpire. Ce norocos era pe când părăsea New Yorkul la bordul avionului şi apoi se hurducăia pe şleaurile din Montana şi nimic altceva nu-l supăra decât nazurile celor de la ştiri interne. Sigur că nu apreciase lucrul ăla: era destul de tâmpit ca să-l întoarcă pe dos boacăna cu articolul despre inundaţie. De parcă asta ar fî avut vreo importanţă. Îi plutea prin cap unul dintre cântecele preferate ale lui Beth, mai degrabă un vers din el. *You don't know what you've got till it's gone"*[1]*...* După una sau două secunde, începea să nu mai audă vocea lui Joni Mitchell, ci pe cea a lui Beth. Îi plăcea să cânte şi lui îi plăcea să o asculte. Într-un colţ al salonului lor zăcea o chitară veche pe care se aduna praful, amintire din zilele ei de studenţie când mângâia strunele, cântându-şi încetişor vechi cântece de dragoste şi dor. În ultima vreme cânta foarte rar; Will trebuia să se străduiască din greu ca să o convingă. Dar când o făcea, inima lui prindea aripi.

Simţea că îl ustură ochii. Avea un chef nebun să plângă, să se abandoneze acelei amintiri despre soţia lui, care îl luase pe nepregătite. Dorea să se prăbuşească pe un scaun, să-şi lase capul pe braţe şi să se agaţe de amintire, ca un copil care vrea să prindă un balon de săpun, având grijă să nu-l spargă.

În schimb, s-a apucat să caute carnetul pe care îl lăsase acolo acum cinci zile, cel pe care îl umpluse în Brownsville, scriind pe ambele feţe ale foilor.

Nu era sub teancul de comunicate de presă, nici în grămada de reviste şi ziare pe care Will începuse deja să le adune, aşteptând să-şi facă timp pentru decupaje. (O chestie care, în teorie, îi plăcea, dar pentru care nu-şi găsea timp niciodată.) A scotocit prin sertare, pe care le umpluse în prima zi cu blocuri Post-it, câteva cărţi de vizită profesionale pe care le primise, baterii şi un casetofon vechi, pentru cazul în care i s-ar fi stricat reportofonul cu mini-disc. Nu era acolo. S-a uitat în spatele scaunului de birou şi pe podea, apoi s-a apucat să

[1] „Nu-ţi dai seama ce ai până nu pierzi acel lucru..."

răscolească iar hârtiile.

A aruncat o privire de jur împrejurul alveolei, şi ochii i s-au oprit asupra unei poze cu fiul lui Amy Woodstein, cel care abia învăţa să meargă şi care părea că se luptă cu mama lui, împingând-o dintr-o parte. Amândoi zâmbeau, Amy având întipărită pe chip o expresie de bucurie senină pe care nici ea, nici nimeni altcineva nu o afişa vreodată în acel birou de ştiri.

Brusc, a auzit în cap vocea lui Amy. *Sfatul meu e să-ţi încui hârţoagele când e Terry prin preajmă. Şi vorbeşte mai încet la telefon*.

Will s-a întors fără grabă. Ordonat ca întotdeauna, biroul lui Walton părea să nu aibă pe el nici o hârtiuţă în plus. Doar blocul de coli galbene.

Will s-a apropiat centimetru cu centimetru, uitându-se instinctiv în dreapta şi-n stânga, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Şi-a trecut mâna peste suprafaţa biroului, ca şi cum ar fi vrut să se asigure, atingându-l, că era într-adevăr atât de curat şi gol pe cât arăta. Nu era nimic acolo. A ridicat blocul galben, să vadă dacă dedesubt nu mai era ceva. Nu.

Acum mâna i se întindea către sertar. Uitându-se prin încăpere, a tras de el. Era încuiat.

Will s-a aşezat pe scaunul lui Walton, pregătindu-se să caute cheia. Era sigur că era pe acolo, pe undeva: nimeni nu-şi ţine cheia sertarului de la birou pe inelul cu chei, nu? A pipăit pe sub birou, sperând să o găsească acolo, lipită cu scotch. Nimic.

S-a lăsat pe spătarul scaunului. Unde putea fi? Pe birou nu erau decât blocul galben şi câteva amintiri caraghioase din zilele de glorie ale lui Walton, când era corespondent extern: bustul lui Lenin şi, culmea ciudăţeniei, un glob în interiorul căruia se zărea un peisaj de iarnă ce nu reprezenta copii care se dădeau cu sania sau călare pe reni, ci un Saddam Hussein cu aer părintesc, cu braţele deschise, întâmpinând un băieţel şi o fetiţă care alergau către el. Kitsch Ba'athist cules, probabil, pe când Walton era corespondent în Golf, în timpul primului război. Cu un gest reflex, Will a luat globul şi l-a scuturat, ca să vadă zăpada aşternându-se peste tiranul irakian. Când au

început să cadă primii fulgi, a zărit-o. Lipită dedesubtul bulei de plastic – o cheie subţire, argintie.

— Bună seara, William.

Will a simţit că îi înţepenesc toţi muşchii. Fusese prins cu mâţa-n sac. S-a răsucit cu scaunul.

Bărbatul era aproape invizibil, stând în semiîntuneric. Şi totuşi Will i-a recunoscut profilul înainte de a-i distinge celelalte trăsături. Era Townsend McDougal, directorul executiv de la *New York Times.*

— A, bună seara, bună seara.

Will percepea nervozitatea, epuizarea şi panica din propria-i voce.

— Am mai auzit eu de zel şi dăruire, William, dar asta chiar că depăşeşte chemarea datoriei: să-ţi petreci noaptea de sâmbătă trudind nu numai la propriul birou, dar şi la cel al unui coleg. Extrem de sârguincios.

— A, da. Îmi pare rău. Tocmai... tocmai căutam ceva. Mă gândeam că poate mi-am lăsat aici carnetul. Adică pe biroul lui Terry.

McDougal a făcut un întreg spectacol – a întins gâtul şi a măturat amănunţit cu privirea biroul, ca şi cum ar fi fost tare greu să găseşti ceva pe el, cu toate că era vizibil gol.

— Nu pare să fie aici, nu-i aşa, William?

— Nu, domnule. Nu pare.

Will s-a simţit jenat de acel „domnule". Îşi dădea seama că se lăsase atât de mult pe spate cu scaunul scaunul lui Terry – încât risca să se răstoarne. De parcă l-ar fi ameninţat cineva cu pistolul.

— Nu te-am văzut pe la birou ieri, William. Harden se întreba dacă nu cumva ai fost răpit.

Will a simţit că îl ia cu frisoane, de parcă s-ar fi luptat cu o gripă zdravănă. Era cumplit de obosit.

— Nu, am fost... am lucrat la ceva. Un articol.

— Ce fel de articol, William? Ai scos la iveală vreun alt erou neobişnuit? Alt „diamant neşlefuit", ca sfinţişorul traficant de droguri? Alt donator de organe ca fanaticul ăla înarmat?

Pe Will l-a fulgerat un gând înspăimântător. Directorul ori îşi bătea joc de el, ori, mai rău, îşi arăta scepticismul. Ziarul

mai intrase în bucluc din cauza unor tineri atât de dornici să se afirme, încât scriseseră texte de ficţiune, nu articole documentate, pe care *The New York Times* le luase de bune şi le publicase pe prima pagină. Se mai vorbea încă de scandalul Jayson Blair, din cauza căruia căzuse unul dintre predecesorii lui Townsend.

Will şi-a dat seama brusc cum arăta. Era neras şi nervos – şi, lucru imposibil de explicat, se afla în biroul de ştiri în noaptea de sâmbătă, aşezat la biroul altcuiva.

— Nu e ceea ce credeţi, domnule. (Îşi auzea cuvintele împleticindu-se de oboseală. Avea gura ca iasca.) Voiam să verific ceva despre cazul din Brownsville. Îmi căutam carnetul şi m-am gândit că poate Walton...

— La ce i-ar trebui lui Walton carnetul tău, William? Nu trebuie să crezi tot ce auzi prin biroul de ştiri. Nu uita că ziarişti nu spun întotdeauna adevărul.

Trosc, altă înţepătură ocolită la adresa lui Will şi a articolelor lui. Oare îl acuza că a măsluit poveştile lui Macrae şi Baxter, chiar dacă o făcea cu limbajul distins al unui intelectual din New England? Avea, nu-i vorbă, accentul şi ţinuta impecabilă a unui aristocrat din Massachusetts, dar expresia încremenită a lui McDougal era cea a unui politician uns cu toate alifiile.

— Nu, nu-i vorba că aş crede ceva. Nu voiam decât să mă uit peste însemnările mele.

— E în articol ceva de care nu eşti sigur, William? *La dracu'.*

— Nu, mă întrebam dacă nu cumva mai sunt acolo chestii pe care nu le-am observat de prima dată.

— O, dar sunt convins de asta.

Încă o înţepătură.

— Trebuie să fii atent, William. Foarte atent. Jurnalismul poate fi o treabă periculoasă. Nimic nu e mai important decât articolul, asta spunem întotdeauna. Şi aproape că e adevărat. Dar nu pe de-a-ntregul. Există întotdeauna un lucru mult mai important decât articolul, William. Ştii care e acest lucru?

— Nu, domnule.

Era din nou în biroul directorului şcolii.

— E viaţa ta, William. De asta trebuie să te îngrijeşti. Aşadar, nu uita vorbele mele. Fii foarte atent. (A făcut o pauză lungă înainte de a continua.) Am să-i spun lui Harden că te odihneşti un pic.

Apoi, directorul s-a retras în semiîntuneric şi şi-a început alunecarea maiestuoasă către biroul de ştiri interne. Will s-a relaxat în scaunul lui Walton şi a scos un oftat sonor. Directorul credea că era un drogat pe punctul de a o lua razna, gata să târască după el *The New York Times*.

Şi acum „se odihnea un pic". Suna a eufemism directorial pentru „suspendare", în vreme ce aveau să cerceteze veridicitatea poveştilor lui Macrae şi Baxter. De aceea dispăruse carnetul? Să-l fi luat Townsend ca probă?

Ţinea încă în mână globul acela în interiorul căruia se afla Saddam, înceţoşat acum de umezeala din palmă, îl ţinuse strâns pe tot parcursul discuţiei cu Townsend. Grozav trebuie să fi arătat: nu numai cu privirile rătăcite, dar şi cu pumnul strâns. Când a desfăcut pumnul, a zărit-o iar – cheia subţire, simplă, care deschidea cu siguranţă sertarul lui Walton. Ştia că ar fi o nebunie să încerce asta, după ce primise o avertizare oficială din partea celui mai puternic om din jurnalismul american. Dar nu avea de ales. Soţia lui era ostatică şi în carnetul acela se găsea cu siguranţă indiciul pe baza căruia o va putea elibera.

Will s-a uitat din nou în stânga şi în dreapta şi în spate, ca să vadă dacă nu era cineva prin preajmă. A efectuat o rotaţie de o sută optzeci de grade, amintindu-şi că Townsend se ivise din spate. Apoi, cu o singură mişcare rapidă a smuls cheia de pe banda lipicioasă, s-a aplecat şi a vârât-o în broască. O singură răsucire şi s-a descuiat.

Înăuntru erau multe dosare ordonate, cafenii. Între ele, aproape la vedere, spirala de metal alburiu trăda prezenţa unui carnet de reporter. Will l-a tras afară şi a văzut însemnarea de pe coperta groasă.

Brownsville.

Măi, să fie! Amy Woodstein nu glumea: Walton chiar îi furase carnetul. Dumnezeu ştia în ce scop. Articolul fusese deja publicat. Nu era nici o ştire-bombă pe acolo. Atunci la ce

i-o fi trebuit? Will a alungat gândul ăla: avea destule enigme de descifrat şi fără ciudata înclinaţie a lui Walton către cleptomania jurnalistică.

Will ar fi vrut să-l răsfoiască imediat, dar ştia că trebuia mai întâi să închidă sertarul, să-l încuie, să pună cheia la loc şi să se întoarcă la biroul lui – şi toate astea fără să fie văzut. Nu prea ştia de ce anume se ferea. Doar fusese deja prins de director; răul fusese făcut.

Totuşi, Will s-a aşezat mai întâi la propriul birou şi abia pe urmă a deschis carnetul. A pus la punct o metodă eficientă. Mai întâi o cercetare rapidă, în căutarea a ceva străin: un bilet strecurat acolo, pe care nu-l văzuse, un mesaj scris de altă mână. Poate că, prin cine ştie ce vrăjitorie care îi rămânea necunoscută, Yosef Yitzhok strecurase în aceste pagini un mesaj. *Gândeşte-te la munca ta.*

Will a cercetat în viteză carnetul, măturând rândurile cu privirea în căutarea lucrului străin. Nu era nimic în afară de propriile mâzgăliturи. Biroul era atât de liniştit, CNN fiind urmărit sâmbăta noaptea fără sonor, încât auzea foşnetul paginilor. Putea să-şi audă creierul funcţionând.

O clipă a fost indus în eroare de câteva rânduri care săreau în ochi, evident scrise de altcineva, dar a constatat că era adresa Rosei, femeia care găsise cadavrul lui Macrae, scrisă de mâna ei. Îşi amintea că îi promisese să-i trimită un exemplar al ziarului cu articolul.

Nici un număr de telefon misterios, nici un mesaj strecurat acolo – şi nici n-ar fi avut cum să fie, când carnetul era pitit de cine ştie când în sertarul lui Walton.

În schimb, va trebui să se uite foarte atent la singurul indiciu care ştia că există în carnet, lucrul care l-a făcut să vină aici. Iată-l, pe una dintre ultimele foi, încadrat de linii şi încercuit de asteriscuri: citatul care stătuse la baza articolului, rostit de Letiţia, soţia devotată care era hotărâtă să se prostitueze ca să nu-şi lase soţul să zacă în închisoare. *Omul pe care l-au ucis aseară ar fi putut să păcătuiască în fiecare din zilele pe care i le-a lăsat Dumnezeu, dar era cel mai drept om pe care l-am întâlnit în viaţa mea.*

Brusc, Will s-a revăzut în Montana, vorbind cu Beth la

telefonul mobil. Şi-a dat seama că aceea fusese ultima lor discuţie înainte de răpire. El îi povestea cum îşi petrecuse ziua adunând informaţii despre viaţa şi moartea lui Pat Baxter. Se auzea vorbind cu însufleţire, până ce a înţeles că mintea lui Beth se afla la mii de mile distanţai.

„Ştii ce e ciudat? M-a frapat pentru că nimeni nu foloseşte cuvântul ăsta, sau, mă rog, extrem de rar: chirurgul care l-a operat pe Baxter a folosit acelaşi cuvânt ca femeia aceea, Letiţia. Şi chiar l-au folosit în acelaşi fel: «cel mai drept om», «cea mai dreaptă faptă». Nu e ciudat?"

N-a insistat asupra acelui subiect. Îşi dăduse seama rapid că Beth era cu gândurile în altă parte, preocupată de problema care ar fî trebuit să-l preocupe şi pe el: faptul că nu puteau avea copii. Acum a simţit că i se usucă gâtul la gândul că Beth ar putea să moară fără să fi cunoscut bucuria de a fi mamă.

A alungat ideea din minte şi s-a concentrat pe cuvintele scrise de mâna lui pe foaie. *Cel mai drept om pe care l-am întâlnit în viaţa mea.*

Scriind articolul despre Baxter, fusese ispitit să atragă atenţia asupra acestei coincidenţe stranii, dar a renunţat aproape imediat. Ar fi părut prea plin de sine dacă sublinia asemănarea dintre două poveşti al căror unic element comun era semnătura lui. Baxter şi Macrae trăiau la capete opuse ale ţării; era evident că moartea unuia nu avea nimic de-a face cu moartea celuilalt. Semnalarea unei conexiuni între un omor întâmplător şi altul ar fi avut sens din punct de vedere jurnalistic doar dacă ambele cazuri ar fi fost celebre, dacă amănuntele lor ar fi fost cunoscute de public. Nu era nici pe departe cazul aici, aşa că Will a renunţat. Nu se mai gândise la asta până un pic mai devreme, când el şi TC stăteau de-o parte şi de alta a predicatorului vagabond de la McDonald's. În fiecare verset din capitolul 10 al Pildelor părea să apară acelaşi cuvânt, repetat prea des ca să fie o coincidenţă. *Drept.*

Dar aceste crime n-aveau cum să fie legate între ele. Proxeneţii negri din New York şi fanaticii albi din Montana nu se învârteau în aceleaşi cercuri şi nici nu aveau aceiaşi duşmani. Trăiseră şi muriseră în lumi diferite.

Şi totuşi, era o ciudată asemănare între aceste două istorii

care nu se intersectau. În ambele erau implicaţi bărbaţi care păreau ticăloşi şi care făcuseră totuşi o faptă bună. Sau, mai degrabă, o faptă extraordinar de bună. Dreaptă. Şi ambii fuseseră omorâţi, fără să fie arestat vreun suspect în nici unul dintre cazuri.

Will s-a întors cu scaunul către ecranul calculatorului. A intrat în site-ul lui *Times,* la articolul lui despre Macrae. Îl citea, disecându-l, să vadă dacă nu mai găseşte ceva de care să se agaţe.

„...Sursele din poliţie menţionau un atac violent cu cuţitul, abdomenul victimei fiind străpuns de mai multe lovituri. Locuitorii din zonă afirmă că tipul omorului se încadrează în noua modă apărută printre membrii bandelor; ca să-l citãm pe unul dintre ei, «cuţitele sunt noile puştii»".

Modul de operare era complet diferit. Baxter fusese împuşcat; Macrae înjunghiat. Will a deschis altă fereastră de pe ecran, intrând în articolul lui despre Baxter. A derulat în jos, căutând paragrafele despre detaliile relevate de autopsie, momentul şi cauza morţii.

Iniţial, camarazii din miliţie ai domnului Baxter au bănuit că în spatele crimei se ascunde un macabru furt de organe. Nefiind la curent cu gestul lui filantropic, au presupus că domnul Baxter şi-a pierdut rinichiul în noaptea morţii. Teoria era întărită de faptul că pe cadavru existau semne de anestezie recentă – o înţepătură de seringă.

Will citea în continuare, căutând ceva în plus, de parcă atunci ar fi văzut prima oară articolul. Acum îi venea să-l înjure pe autor: nu apărea nimic mai mult despre injecţia misterioasă. Fusese lăsată în coadă de peşte.

A scotocit prin geantă după noul carnet, pe care îl luase cu el la Seattle. L-a răsfoit, căutând interviul cu Genevieve Huntley, chirurgul care scosese rinichiul lui Baxter. Şi-a amintit discuţia avută cu ea pe mobil, de la volanul maşinii închiriate. O lăsase pe ea să vorbească, ferindu-se să o întrerupă. Judecând după mâzgăliturile pe care le avea în faţa ochilor, nici măcar nu o întrebase despre înţepătura aceea recentă. Privind înapoi, îşi dădea seama de ce. Concediase

întreaga poveste de îndată ce chirurgul îi spusese despre operaţia lui Baxter. Totul se schimbase, de la oroarea furtului de organe se ajunsese la omul cel drept, şi acel amănunt nelalocul lui fusese dat uitării. *El* îl uitase. Şi apoi, Huntley a spus că nu mai existase nici o altă intervenţie chirurgicală, aşa că ideea de injecţie recentă nu se potrivea în peisaj.

Dar acum dădea paginile înapoi ca să ajungă la discuţia cu cel care examinase cadavrul, tipul de la Oxford, Allan Russell. „Simultană" a fost verdictul lui în privinţa înţepăturii. Era ciudat, dar faptul rămânea incontestabil : ucigaşii lui Baxter îl anesteziaseră mai întâi.

Will a revenit la articolul despre Macrae. Nu era vorba de nici o injecţie în el. Doar un potop de lovituri de cuţit. S-a rezemat de spătarul scaunului. Altă presimţire infirmată. Crezuse că va putea dovedi existenţa unei anumite legături între cele două morţi. Nu numai prin ciudata coincidenţă a cuvântului „drept", ci şi prin ceva de natură fizică. O legătură reală, care să sugereze un tipar. Dar nu se afla acolo. Ce găsise? Două crime care aveau în comun victimele – băieţi buni. Doar atât până acum. Într-un caz, al lui Baxter, apărea o particularitate stranie: fusese anesteziat înainte de a fi ucis. Asta nu s-a întâmplat şi cu Macrae.

Mai bine zis, Will habar n-avea dacă era sau nu aşa. Poliţia nu o menţionase – dar nici el nu întrebase. Nu văzuse cadavrul lui Macrae; nu vorbise cu procurorul. Şi dacă el nu întrebase, apoi n-o făcuse nimeni altcineva. La urma urmei, moartea lui Macrae nu zguduise târgul. În afară de câteva ştiri redactate în acea noapte, nici un ziar nu-i acordase atenţie – evident, până la articolul lui Will din *The New York Times.*

A pus mâna pe mobil şi a căutat în memorie. Exista o singură persoană care-l putea ajuta. A apăsat pe J, de la Jay Newell.

Capitolul 29

Sâmbătă, ora 22:26, Manhattan

— Jay la telefon.

— Jay, slavă Domnului că te-am prins.

Dintre colegii lui Will de la Columbia, Newell era cel care alesese cea mai neaşteptată carieră. Urca în viteză treptele ierarhice la Poliţia Municipală, sărind peste toţi gaborii veterani din cale, urmând să ajungă până la patruzeci de ani mare comisar municipal. Jay era la fel de detestat de curcanii bătrâni pe cât era Will de ziarişti în vârstă.

— Sunt Will. Îhî, sunt bine. În fine, cam înghesuit, dar nu-ţi pot explica. Am nevoie de un serviciu imens.

— Fie.

Însă cuvântul părea smuls cu cleştele.

— Jay, vreau să verifici ceva. Mi-a apărut un articol săptămâna asta...

— Despre peştele ăla? L-am văzut. Te-ai învârtit să ajungi pe prima pagină, barosane.

— Da, mulţumesc. Uite, n-am verificat rapoartele de la autopsie, chestiile de soiul ăsta. Ai acces la ele?

— E weekend. Will. Sunt şi eu, ştii tu...

Will s-a uitat la ceas. Era sâmbătă noaptea târziu; Jay nu era însurat şi avea o mulţime de tipese. Will bănuia că nimerise într-un moment cât se poate de nepotrivit.

— Ştiu. Dar pariez că ai dreptul să vezi orice pofteşti şi oricând pofteşti.

Vechea şmecherie cu gâdilarea orgoliului. Lui Jay nu i-ar fi plăcut să recunoască faptul că, fie vorba între noi, nu avea atâta putere.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să te uiţi dacă exista vreun semn neobişnuit pe trupul victimei.

— După câte ştiam tipul a fost înjunghiat cam de-un milion de ori.

— Aşa e, dar era încă întreg. Vreau să vezi dacă avea pe el vreo înţepătură.

— Un nenorocit de peşte din Brownsville? Glumeşti? Păi, la grămezile de droguri pe care tipii ăştia şi le îndeasă în vene, arăta probabil ca o perniţă de ace.

— Nu cred. Nimeni dintre cei cu care am vorbit n-a zis că-şi injecta droguri. De fapt, nimeni n-a spus că ar fi luat vreun fel de drog.

— S-a făcut, omule. Fie cum zici tu. O să verific. Ăsta e numărul tău?

— Da. Şi-mi trebuie iute de tot ce-oi găsi tu pe-acolo. Mulţam frumos, Jay. Îţi rămân dator.

Deodată a auzit nişte voci, urmate de un hohot de râs. Părea să fie un grup de bărbaţi care veneau spre el. Şi apoi, pe deasupra celorlalte voci, intonaţia inconfundabilă a lui Townsend McDougall, vorbind în limbajul de la ştiri.

„Putem să nu-i dăm drumul încă douăzeci şi patru de ore? Avem la dispoziţie acest timp?”

Will nu-şi putea imagina de ce se îndreptau spre acea zonă pustie de la etajul trei: nu duceau lipsă de săli de şedinţe în aripa lor. *Sfinte Dumnezeule*! Poate că McDougal îl căuta pe Will, înconjurat de data asta de alţi tipi din conducere, ca să înceapă imediat interogatoriul.

Nu putea să rişte asta, nu acum. Ca fulgerul, fără să aibă vreme să se gândească ce făcea, Will a înşfăcat de pe birou lucrurile esenţiale – celular, carnete, stilou, BlackBerry – şi le-a azvârlit în geantă, s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat de ambuscada lui McDougal. Singurul avantaj al acestui colţ îndepărtat al biroului era apropierea de scara de serviciu. N-o mai folosise niciodată, dar acum era momentul potrivit.

Ajuns afară, Will a tras adânc în piept aerul nopţii de sâmbătă. A închis ochii, uşurat, şi s-a rezemat cu spatele de zid, chiar sub ceasul lui Times.

Era târziu şi era linişte. În condiţii normale, lui Will îi plăcea senzaţia aceea. Să lucreze la ore în care restul oraşului se odihnea; să plece dintr-un birou pe jumătate gol şi să meargă pe jos, prin noaptea aşternută peste Manhattan. Era atât de mare diferenţa faţă îmbulzeala obişnuită de pe stradă.

Nici ţipenie de om, doar câte un turist singuratic, cu vestă matlasată fără mâneci şi şapcă de baseball, care se chiora la una dintre vitrinele lui *Times*, contemplând probabil o veche maşină de tipărit, sau fotografia înrămată a răposatului domn Sulzberger dând mâna cu Harry Truman, sau alte chestii din astea. Trebuia să-i fie frig, tândălind pe-acolo. Dar Will se grăbea să plece. L-a privit doar în treacăt.

Capitolul 30

Sâmbătă, ora 23:02, Manhattan

Locuinţa lui TC era exact aşa cum şi-o închipuise şi, acum îşi dădea seama, chiar se gândise la ea. De când era însurat cu Beth i se întâmplase de vreo zece ori să se gândească la TC, nu doar o clipă-două, ci îndelung, amănunţit. Vise cu ochii deschişi, de fapt, în care îşi amintea chipul, vocea, parfumul ei. În aceste plutiri ale gândului – uneori privind pe hubloul unui avion, alteori conducând maşina noaptea, cu Beth adormită pe scaunul din dreapta lui – o urmărea pe TC din trecutul lor comun până în prezentul pe care putea doar să şi-l închipuie. Trebuia să se străduiască mult ca să-şi reprezinte chipul ei mai bătrân cu patru ani. Sau să o vadă la lucru. Sau să şi-l imagineze pe bărbatul cu care era ea acum.

Şi, în aceste peregrinări vedea uşa apartamentului ei deschizându-se şi dând la iveală rafturi cu cărţi şi canapele alb-gălbui şi un televizor mic, nebăgat în seamă. Trebuia să se străduiască – dar nu prea tare, ca să nu se rupă vraja – să aducă la zi gusturile lui TC. Era prea simplu să o plaseze în camera unei proaspete absolvente de facultate, ca şi cum ar fi rămas încremenită în idila lor hibernală de la Columbia. Voia să şi-o închipuie pe fosta iubită aşa cum ar fi fost în prezent.

Făcuse treabă bună. Camera era mai puţin boemă decât atelierul în care o văzuse în noaptea trecută. O mare parte din mobilier era oarecum exotic – măsuţe de lemn întunecat care păreau să fie din India sau Thailanda; două obloane marocane din lemn, de un albastru spălăcit, care nu erau prinse la vreo

fereastră, ci atârnate pe perete, precum tablourile. Amintiri, presupunea Will, din călătorii lungi: când a cunoscut-o el, TC era deja o exploratoare neînfricată.

Dar nu erau pe-acolo nici beţişoare aromate, nici pânze pictate de mână, aruncate pe canapele. Locul nu era sufocat de lucruri, era acolo aproape numai strictul necesar, vădind preferinţa pentru spaţiul liber. Ştia că TC acceptase cu greu să-l primească acolo, dar când Will a sunat din apropierea blocului *Times,* ea i-a spus că se săturase să se mute dintr-o cafenea în alta. Avea nevoie să facă duş, să doarmă în patul ei – şi la naiba cu riscurile. Will, care-i trântise mai devreme lui YY un mesaj despre „tâmpeniile astea", îşi dădea seama exact ce simţea ea. I-a cerut pur şi simplu adresa şi a zis că vine direct acolo. Presupunea că va fi mai uşor pentru amândoi dacă ea nu avea nici o şansă să-l refuze.

Când a ajuns, ea a încercat să se prefacă nepăsătoare. Nu a avut parte de nici un fel de ceremonie de întâmpinare la uşa de la intrare, de nici un tur al casei. De fapt, a găsit-o îngenuncheată pe podea în salon, înconjurată de bileţele galbene Post-it. Pe fiecare era scris câte un vers biblic. Will le-a recunoscut: capitolul 10 din Cartea Pildelor.

TC se afla în mijlocul lor, cu blocul de desen în poală, urmărind tiparul după care le aşezase. El s-a lăsat pe vine ca să se uite la pagina acoperită de cerneală şi la bileţelele aranjate împrejur, pe podeaua de scânduri, şi a simţit brusc o pornire năvalnică – recunoştinţă faţă de această femeie care-i oferea nu numai sprijin emoţional, ci şi o minte ascuţită ca briciul. Se simţea ca şi cum ea ar fi fost salvarea.

Cu un gest aproape involuntar i-a atins ceafa, astfel încât palma era lipită de pielea ei, iar încheieturile degetelor se îngropau în păr. Ea ţinea capul aplecat, ca o şcolăriţă sfioasă când i se înmânează premiul, dar acum l-a ridicat şi s-a uitat în ochii lui. Tot pe negândite, un val de energie s-a scurs prin mâna lui Will care a apăsat uşor ceafa lui TC, ca pentru a şi-o apropia.

Ea s-a mişcat şi el s-a mişcat şi acum buzele li se atingeau într-un sărut abia schiţat. El îi simţea mirosul pielii, o aromă care îi moleşea muşchii şi, în acelaşi timp, îi făcea sângele să

alerge prin vene. Era o senzaţie cunoscută, pe care o avusese de mii de ori cu TC. Simţea cum se topeşte pe dinăuntru, în vreme ce vintrele i se întăreau.

Ea s-a oprit brusc, agăţându-se de braţul lui cu o grabă despre care ar fi putut jura că nu era dorinţă. Îşi îndepărtase gura de a lui.

— Ssst. Ce se aude?

Era un zornăit metalic, care acum începuse din nou. Părea să vină din interiorul apartamentului. Au îngheţat, neîndrăznind nici unul să se mişte. Will îşi vedea mâna cuprinzând încă ceafa lui TC, cu degetele prin părul ei, şi şi-a revenit. Ce mama dracului îl apucase? Beth era azvârlită în cine ştie ce fund de temniţă şi ia uită-te la el cum se dă la fosta iubită, pe podeaua apartamentului ei. Ruşinea părea să se închege undeva, în măruntaiele lui; îi era silă de el.

Şi-a tras mâna şi s-a desprins din îmbrăţişare. Era epuizat, îşi spunea, cu moralul la pământ. Era o chestie reflexă, un strigăt de ajutor, gestul unui om disperat, dorinţa de căldură umană; era recunoştinţa pentru tot ce făcuse TC, era familiaritatea fostului iubit, era o scăpare, un moment de nebunie, efectul secundar nefericit al unei crize. Toate aceste explicaţii i-au trecut prin minte şi ştia că toate erau adevărate. Dar n-ar fi convins pe nimeni şi cu atât mai puţin pe el însuşi.

TC a ciulit din nou urechile, strângând mai tare braţul lui Will. Sunetul acela înfundat se auzea iarăşi, un fel de scrâşnet, de zăngănit. Să fi fost cineva în apartament, cu un ferăstrău electric al cărui zgomot încerca să-l înăbuşe cu o pătură?

Will a sărit în picioare şi s-a repezit la canapeaua de lângă uşa de la intrare, unde îşi aruncase paltonul. A băgat mâna în buzunarul lateral şi a scos telefonul, arătându-i--l lui TC: programat să nu sune, începuse să vibreze peste legătura de chei.

— Fir-ar să fie, am pierdut un apel.

Will a selectat căsuţa de mesaje vocale. *Aveţi un mesaj.* Inima a început să-i bată cu putere. Dacă era vorba de un indiciu vital? Dacă era chiar Beth, care reuşise cumva să se smulgă din lanţuri şi se târâse în patru labe până la un telefon, ca să constate că soţului ei nu răspundea el fiind mult prea

ocupat să-şi giugiulească fosta iubită? Era îngrozit de purtarea lui.

În sfârşit s-a auzit mesajul.

„Hei, barosane". Era Jay Newell. „Nu ştiu care-i şmenu' şi aş intra în rahat până-n gât dacă s-ar prinde cineva că am tras măcar un vânt înspre tine, aşa că rămâne strict între noi, pe bune. *Capisci?* Bun, uite veştile. Se-ntâmplă că la autopsia prietenului tău Howard Macrae s-a găsit – acum se aude răpăit de tobe, suspans – o «înţepătură pe coapsa dreaptă care corespunde» – cască bine urechile – «unei săgeţi cu tranchilizante»". Newell a început să chicotească. „Ai mai auzit aşa ceva? Săgeată cu tranchilizante? Ca alea cu care năucesc elefanţii la zoo. Se pare că le trag din puştile alea mari pentru safari. În orice caz, analiza sângelui crnifirmă că şi în MD tipul avea o grămadă de sedativ în sistem. Scuze, momentul decesului. Devin băştinaş, Will! Vorbesc ca un curcan! Ajutor! Bun, sper că ţi-e de folos. Mai sună-mă. Ar trebui să facem echipă. Şi transmite-i toate cele bune superbei tale neveste".

Will aproape că s-a prăbuşit pe canapea, de parcă l-ar fî îmbrâncit cineva. Îşi dădea seama acum că nu se aşteptase ca teoria lui să stea în picioare: un peşte din Brownsville şi un militant smucit din Montana erau aproape total opuşi. Îl contactase pe Newell doar ca să-i confirme că uciderea lui Macrae şi a lui Baxter nu puteau avea nici o legătură. După ce dovedea acest lucru, putea să caute în direcţii mai plauzibile.

Dar Yosef Yitzhok îi spusese să se gândească la munca lui şi asta şi făcuse. În ajunul răpirii lui Beth, munca lui consta din două istorii ciudate petrecute la capetele opuse ale continentului. Şi totuşi, acum Will avea dovada că erau legate între ele. În viaţă ambele victime făcuseră o faptă neobişnuit de bună; în ceea ce privea moartea lor, ambele fuseseră anesteziate înainte de comiterea crimei. Metodele de anesteziere erau diferite, aşa cum fuseseră şi omorurile. Dar prea era mare coincidenţa.

Will a început jubileze. În sfârşit, era un progres; o presimţire s-a adeverit. Undeva, printre întâmplările săptămânii trecute, se afla cheia răpirii lui Beth şi, prin urmare, a eliberării ei. A reuşit să ajungă până aici, nu mai

trebuia decât să rezolve restul. Se apropia de ţintă.

A sărit în picioare, gata să alerge la TC şi să-şi trâmbiţeze descoperirea. Dar s-a oprit după doi paşi. Mai întâi şi-a amintit ce se întâmplase cu câteva minute mai devreme. Acum, la ruşinea şi sila faţă de sine din cauză că o trădase pe Beth se adăugase şi stingherealа. Se dăduse de-a binelea la TC şi acum amândoi trebuiau să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Apoi l-a izbit alt gând. Faptul că Baxter şi Macrae fuseseră ucişi în acelaşi mod avea cu siguranţă o semnificaţie, dar care anume? Şi ce avea de-a face cu răpirea lui Beth faptul că aceste două crime erau legate între ele? Chiar dacă Baxter şi Macrae trăiseră la mii de kilometri distanţă unul de celălalt, amândoi trăiau în altă lume decât Beth – şi decât hassidim-ii, dacă era pe-aşa. Deci YY îi spusese să se gândească la munca lui, dar care ar putea fi legătura între aceste trei evenimente?

A început să se plimbe prin cameră, chibzuind: oare articolele lui să-i fi făcut pe hassidim-i să o răpească pe Beth? Ea dispăruse vineri dimineaţa, când fusese tipărită povestea lui Baxter. Ceva din articol declanşase complotul de răpire a soţiei lui? Să fi fost ceva din combinaţia celor două articole, Baxter şi Macrae, care îi determinase pe hassidim-i să o înşface?

Will a derulat amintirea de aseară, din Crown Heights. Articolul lui despre Baxter era scos în evidenţă şi se afla în camera în care fusese interogat. Hassidim-ii îl comentaseră. Nu semnătura îi interesa: ştiau deja că era reporter la *Times.* Îi trimiseră e-mail-ul pe adresa de la *Times.* Nu, era articolul însuşi. Sau, s-a gândit Will pentru prima dată, *articolele.*

A scos telefonul, a selectat mesajele primite şi a derulat lista până la seria de la YY. A numărat zece, asigurându-se că trecuse de ghicitori. Uite-l. Descifrat, însemna: *„2 jos: urmează altele”.*

În acel moment şi el şi TC crezuseră că era doar un mesaj de confirmare. Ca la jocurile pe calculator: *Bravo, ai ajuns la nivelul 2, Camera Secretelor. După asta pregăteşte-te să intri în Sanctuarul Focului...*

Acum Will îl interpreta altfel: „2 jos” se referea la Macrae şi

Baxter. Dar cine erau ceilalţi?

Capitolul 31

Sâmbătă, ora 19:05, Cape Town, Africa de Sud

Obişnuia să vină aici pe când doar albilor le era îngăduit. Plaja cu nisip auriu şi dune molatice era unul dintre locurile lui preferate. Când era student venea să se uite după fete şi să dea pe gât lăzi întregi de bere. Pe atunci străinii credeau că ţara lui era în flăcări, mistuită de un război rasial. Dar lucrurile nu păreau să stea aşa; cel puţin nu pentru el. Era alb şi bogat şi se distra de minune. Cunoştea nişte tipi care semnaseră o petiţie, dar altfel n-avea nici o treabă cu politica. În plus, ca afrikaaner crescut la ţară, în miezul Transvaalului, învăţase de mic că separarea raselor, apartheidul, nu era jignitor, ci firesc. La fermă, iepurii şi vacile îşi aveau fiecare locul lor şi nu se amestecau – de ce ar fi fost altfel în privinţa negrilor şi albilor?

Acum plaja era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu apa sclipind în lumina lunii. Stând cu faţa către Oceanul Atlantic, auzea zumzetul barurilor din spatele lui: mulţimea era mai amestecată acum, negri, albi şi oameni pe care se obişnuise de mic să-i numească „de culoare". A încercat să facă abstracţie de zgomot; voia să-şi asculte propriile gânduri.

Era încântat de ceea ce făcuse? Nu era sigur că da. Uşurat, cu siguranţă. Plănuia de luni întregi acel moment. În fiecare zi mai lua acasă un document – azi o schemă, mâine un şir de formule algebrice – până ce s-a adunat tot setul.

A expirat zgomotos. Îşi amintea anii de facultate, apoi, pe cei de specializare, cea mai mare parte dintre ei petrecuţi într-un laborator. La douăzeci şi şapte de ani ajunsese cercetător în domeniul farmacologiei, iar următorii cincisprezece ani şi-i petrecuse lucrând la un singur proiect, al

cărui nume de cod era *Help*[1]. Asta era o mică glumă a şefului lui, folosind sinonimul „ajutor”. Pentru că Andre van Zyl făcea parte dintr-o echipă de cercetători care căuta leacul pentru SIDA[2].

Desigur, aici nu erau decât câţiva. Sediul central al grupului de cercetare era la New York şi existau filiale la Paris şi Geneva. Biroul de campanie din Africa de Sud era şi mai mic, fiind ales pentru ceea ce documentele oficiale numeau „rezonanţa clinică”. În traducere: în Africa de Sud erau o grămadă de bolnavi de SIDA uşor de contactat.

Testau deja de ani de zile remedii noi pe grupuri de pacienţi. Andre participase la unele dintre teste, la unităţi sanitare de pe coclauri care luau câte o sută de bărbaţi şi femei, pe cincizeci dintre ei îi declarau grupul de control, iar celorlalţi le dădeau noile tablete. Rezultatele ajungeau în calculatorul lui Andre. De fiecare dată, rapoartele lui aveau aceeaşi concluzie: *fără impact; rezultate statistic neglijabile; trebuie perfecţionat.*

Dar acum nouă luni s-a întors un set de informaţii care nu puteau fi ignorate. Starea grupului testat s-a îmbunătăţit ca niciodată până atunci. Simptomele nu erau doar ţinute în şah; dispăreau de-a binelea. Tratamentul părea nu numai să îmblânzească virusul, ci să îl alunge cu totul din organism.

În mai puţin de o săptămână şi-au făcut apariţia savanţii din echipa de la Geneva ca să vadă şi ei pacienţii. Peste câteva zile a sosit de la New York şeful întregului proiect. A ordonat ca şi grupului de control să i se administreze imediat medicamentele noi, din „raţiuni umanitare”.

Andre nu şi-a putut stăpâni râsul auzind asta. Doar ştia prea bine ce urma. Grangurul-şef din America avea să publice un articol în *Nature*, trâmbiţându-şi descoperirea şi intrând în cursa pentru premiul Nobel, care n-avea cum să-i scape, în vreme ce Agenţia de Omologare din SUA va începe testarea noii tablete. După omologare va fi pusă în vânzare şi va face din

---

[1] Ajutor.
[2] În engleză AIDS. *Aid* înseamnă „ajutor”.

firma pentru care lucrau cu toţii una dintre cele mai bogate din lume. Găsiseră Sfântul Graal al medicinei secolului XX: leacul pentru SIDA.

Singurul necaz era existenţa unor oameni ca Grace, femeia pe care Andre o întâlnise la unul din primele teste. Fiind prea nevoiaşă ca să-şi poată procura medicamentul anti-retroviral de care avea nevoie, pentru ea SIDA însemna condamnarea la moarte – nu o boală cu care poţi trăi mai departe, ca în Europa sau SUA. Leacul acesta nu avea să o vindece pe ea sau pe milioanele de femei, bărbaţi şi copii ca ea din toată lumea. Nu avea să ajungă la ei pentru că avea să fie prea scump. Firma avea patentul acestui medicament pe o perioadă de douăzeci de ani; până atunci deţinea monopolul şi îi putea pune orice preţ dorea.

Aşa că, puţin mai devreme, fusese la biroul FedEx cu un colet mare adresat unui om din Mumbai, India, pe care nu-l întâlnise niciodată. Pe cât de venerat, pe atât de ponegrit, acest rege al produselor piratate se îmbogăţise din copierea prin contrabandă a celor mai modeme medicamente occidentale şi vânzarea lor pe pieţele lumii a treia la o zecime din preţ. Făcuse asta cu unele dintre primele medicamente anti-SIDA. Acum, într-o zi sau două, va avea în mâini reţeta completă a leacului. Nota lui Andre cuprindea o cerere limpede: „Fabrică medicamentul ăsta şi distribuie-l în toată lumea. Acum”.

Soarele aluneca dincolo de orizont; auzea valurile mai bine decât le vedea. Se gândea să meargă la un bar să-şi ia o bere. Cine ştie când va mai reuşi să o facă. Mâine cei de la firmă ar putea descoperi furtul, trădarea lui, şi va fi arestat pe baza unei duzini de capete de acuzare. Cu atâţia bani puşi în joc, probabil că se vor purta cu severitate maximă: s-ar putea să zacă în închisoare ani de zile.

Aşa că a hotărât să se bucure din plin de această noapte. A băut şi a flirtat. Şi când o fată splendidă, cu picioare lungi şi bronzate şi cu o fustă care abia îi acoperea poponeţul, i-a făcut ochi dulci, s-a prins imediat în joc. Ea râdea la poantele lui; el îşi lăsase mâna pe coapsa netedă, dezgolită.

Drumul în maşina ei decapotabilă a fost presărat cu

sărutări lungi, cu buzele desfăcute, la fiecare stop. Au ajuns acasă la ea şi hainele ei s-au desprins parcă singure, aterizând pe podea. Când i-a adus ceva de băut, el a dat bucuros paharul pe gât, fără să observe măcar restul de praf care nu apucase să se dizolve de pe fundul paharului.

A tuşit de câteva ori; a simţit că îl ia ameţeala, şi a hotărât să bea mai puţin pe viitor. În vreme ce îşi pierdea cunoştinţa şi aluneca în moarte, auzea vocea fetei care recita molcom ceva ce suna a poezie. Sau poate a rugăciune.

Capitolul 32

Sâmbătă, ora 23:27, Manhattan

Dacă n-ar fi fost dorinţa şi vinovăţia, poate că Will nu l-ar fi observat. Încă nu apucase să-i spună lui TC despre descoperirea lui, telefonul de la Jay Newell, când ea s-a ridicat pe vârfuri ca să ajungă la o carte de pe rafturile de sus. Cînd s-a întins, cămaşa subţire i-a ieşit din jeanşi, lăsând la vedere pielea curată şi netedă a şalelor. În ciuda ruşinii de care era copleşit, uite că iar o lua de la capăt, urmărind cu privirea rotunjimile trupului lui TC. A întors capul în altă parte.

Ca să nu existe nici cea mai mică bănuială că trăsese cu ochiul la ea, s-a străduit să se uite la altceva, şi a început prin a arunca o privire rapidă biroului ei. Erau îngrămădite pe el vrafuri înalte de hârtii, articole decupate din reviste, în cea mai mare parte despre arte frumoase, dar şi fragmente bizare din *New Yorker* şi *Atlantic Monthly*. Erau acolo fluturaşi prezentând gale de film la cinematografe de artă, câteva cataloage de la magazine de confecţii, două numere groase din *Vogue* şi ceva care arăta a scrisoare scrisă de mână.

La un interviul pentru ocuparea unui post ar fi numit impulsul următor „curiozitate profesională”, dar adevărul-adevărat era că îi plăcea să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. A tras de hârtie, care era prinsă între un exemplar din ediţia de duminică a lui *The New York Times* şi un ghid pe sezoane al Lincoln Center, până ce a reuşit să arunce o privire la partea de sus a primei pagini.

A tresărit. Era scrisă într-o serie de simboluri care arătau tare încâlcite. Şi totuşi era cu siguranţă o scrisoare, pe hârtie de scrisori personalizată, cu o dată trecută în cifre convenţionale în dreapta sus. S-a încruntat. Ar fi trebuit să ştie dacă TC stăpânea vreo limbă străină. Dar îşi amintea limpede că una dintre puţinele zone în care nu se descurca

bine era cea lingvistică. Spunea întotdeauna cât de rău îi părea că nu a învăţat franceza sau spaniola; în ciuda educaţiei ei extrem de vaste, nu găsise niciodată timpul necesar pentru asta.

Agitaţia de afară i-a atras privirea. Un cuplu cobora dintr-un Volvo care tocmai se oprise: poate că au fost la film, sau la o cină cu prietenii. Puteau fi el şi Beth, ducând o viaţă normală. Simplul gând l-a făcut să simtă o durere ascuţită în inimă. Pentru a suta oară de la apelul de acum câteva ore i-a auzit vocea. *Will? Will, sunt Beth..*

S-a silit să se uite în altă parte. Mai sus pe stradă erau doi puşti în jeanşi lălâi şi o femeie între două vârste care avea în mână o floare. Will a revăzut-o şi auzit-o din nou pe Beth la Carnegie Deli, povestindu-i episodul cu Copilul X şi floarea pe care acesta i-o înmânase lui Marie, recepţionera îndoliată. Beth era foarte emoţionată de acel gest, o faptă bună pe care – era sigur de asta – soţia lui o declanşase cumva în acel puşti sălbatic, deformat.

Chiar sub fereastră, pe trotuarul opus, se afla bărbatul cu şapcă de baseball.

Will nu l-a recunoscut imediat. Nici măcar când a văzut vesta matlasată albastră nu a făcut legătura. Dar ceva din atitudinea omului, o anumită relaxare a trupului, sugerând că nu era în drum spre alt loc, ci că trebuia să se afle chiar acolo, a declanşat amintirea.

Imediat a lăsat să cadă la loc draperia şi s-a îndepărtat cu un pas de fereastră. Îl mai văzuse pe bărbatul ăla chiar în seara aceea; crezuse că era un turist care admira sediul lui *New York Times*, chiorându-se la vitrine de parcă nu ar fî avut ceva mai bun de făcut. Acum acelaşi bărbat se plimba prin faţa blocului în care locuia TC. Era prea mare coincidenţa.

— TC, câte ieşiri are blocul?

Ea a ridicat privirea din Biblia Regelui James, pe care tocmai o luase din raft.

— Poftim? Ce vrei să zici?

— Cred că am fost urmăriţi şi că trebuie să o roim imediat. Numai că nu putem ieşi pe uşa din faţă. Ai vreo idee?

— Glumeşti. Cum ar fî putut...

— TC, n-avem timp de taclale.

— Există în spate o scară de incendiu; dă pe alee, mi se pare.

— Prea riscant. Ar putea fi cineva şi în spate. Blocul are un îngrijitor?

— Un ce?

— Cum îi zice, supraveghetor.

— A, da. E un dulce. Locuieşte la subsol.

— Îl ştii? Hai, zi-mi că are o slăbiciune pentru tine.

— Păi, cam aşa şi e. Da' de ce? Ce-ţi trece prin cap?

— Ai să vezi. Adună-ţi lucrurile de care ai putea avea nevoie.

— De care aş putea avea nevoie pentru ce?

— Pentru o noapte petrecută în altă parte. Nu cred că putem risca să ne întoarcem.

În vreme ce plănuia cum să iasă, Will a dat un telefon rapid, apoi a cules bileţelele Post-it ale lui TC care erau împrăştiate peste tot, celularul lui şi BlackBerry-ul şi le-a îndesat în buzunarele încăpătoare ale paltonului. O auzea pe TC scormonind prin sertare.

Pe când ieşeau s-au mai uitat o dată prin apartament. Din obişnuinţă, TC a întins mâna către comutator; Will a prins-o la timp de antebraţ..

— Doar nu vrem să-l anunţăm că plecăm, nu?

Asta i-a dat o idee. Ca mulţi alţi newyorkezi care ţin la siguranţa lor, TC avea mai multe dispozitive de comandă legate la sistemul de iluminare. Multă lume le folosea când pleca de acasă, programându-le să acţioneze ca locatari-fantomă, să aprindă luminile seara şi să le stingă dimineaţa. Acum, fără să mai întrebe, Will l-a găsit pe cel din salon şi l-a programat să stingă lumina la miezul nopţii. Nu, prea exact. La douăsprezece fără zece. Apoi a intrat în dormitorul lui TC – având grijă să nu se uite prea atent în jur – şi a reglat lumina să se aprindă acolo cu cinci minute mai devreme şi apoi să se stingă iar cu douăzeci de minute mai târziu. Dacă aveau noroc, filatorul de afară o să-şi spună că Will şi pipiţa lui s-au dus la culcare.

Apoi s-au îndreptat spre subsol. Supraîncălzit, cu multe

uşi fără clanţă, părea un loc în care ar fi fost inuman să locuiască cineva. Şi totuşi era sălaşul domnului Pugaciov, supraveghetorul rus. TC a bătut uşurel la uşa din spatele căreia, a constatat Will bucuros, se auzeau sunetele unei emisiuni TV nocturne. În cele din urmă, uşa s-a deschis cu un scârţâit.

Spre surprinderea lui Will, supraveghetorul nu era vreun moşneag ursuz îmbrăcat într-un jerseu ros de molii şi încălţat cu târlici scâlciaţi, ca îngrijitorii şcolilor din tinereţea lui Will. Domnul Pugaciov era un tip chipeş de vreo treizeci de ani care semăna ciudat de mult cu fostul campion de şah Garry Kasparov. Şi, date fiind tiparele migraţiei din fosta Uniune Sovietică, n-ar fi fost prea surprins să afle că bărbatul ăsta, a cărui treabă era să semneze de primirea corespondenţei zilnice şi să repare conductele de apă, era în realitate un mare maestru.

— Domnişoara TC!

Însă expresia încântată a lui Pugaciov s-a dezumflat imediat când l-a zărit pe Will.

— Salut, domnule P.

Ton de flirt, şi-a spus Will. *Bine.*

— Ce pot făcut pentru dumneavoastră?

— Păi, e o situaţie amuzantă, domnule P. Prietenul meu şi cu mine am pregătit o surpriză straşnică pentru ziua de naştere a nevestei lui.

A-ntors-o bine din condei, înseamnă că nu sunt prietenul ei.

— Care ar trebui să înceapă (TC s-a uitat foarte semnificativ la ceas) în orice clipă de-acum, de fapt. La miezul nopţii!

Respira greu, părea prea nerăbdătoare.

— Aşa că uite care e treaba, a preluat conducerea Will. Trebuie să plecăm de aici fără ca ea să ne vadă. Ştiţi, am lăsat-o în faţa blocului. Ştiu că sună ciudat, dar mă întreb dacă n-aţi putea să ne ascundeţi undeva, ştiu şi eu, în vreun soi de cărucior sau de vagonet, şi să ne scoateţi prin spate.

Îşi dădea seama că maestrul de şah rămăsese perplex. Se uita, aiurit, la amândoi. TC arborase un zâmbet care strălucea ca un far, dar degeaba. Îngrijitorul era complet năucit. Will s-a

hotărât să folosească limbajul internaţional.

— Uitaţi cincizeci de dolari. Scoteţi-ne de aici într-una dintre lăzile alea de gunoi.

A arătat spre un şir de containere mari de plastic, pe roţi, aliniate afară, chiar lângă uşa din spate.

— Vreţi să vâr domnişoara TC la tomberon?

— Nu, domnule P. Vreau să ne vâri acolo pe amândoi şi să ne împingi până în josul străzii. O sută de dolari. Bine?

Will a hotărât să termine cu negocierile. A îndesat banii în mâna omului şi s-a îndreptat către uşa din spate. Domnul P, clătinând încă din cap, a deschis-o. Will a arătat tomberonul albastru pe care scria „ziare", cerându-i prin semne îngrijitorului să-l apropie cât mai mult de uşă. Era prea riscant să păşească afară: ar fi putut fi văzut. Apoi Will a apucat mânerul şi a înclinat tomberonul, al cărui capac s-a deschis, iar conţinutul s-a revărsat pe jos. Au năvălit din el reviste, prospecte şi anunţuri, împrăştiindu-se pe jos. Când a văzut strâmbătura de pe chipul îngrijitorului, Will a vârât mâna în buzunar şi a mai scos douăzeci de dolari.

Când tomberonul a ajuns aproape în poziţie orizontală cu partea de sus sprijinită de prag, n-a fost greu să se strecoare în el. Will a intrat pe vine, ca într-un tunel. Apoi s-a ghemuit, culcat pe o parte şi i-a făcut semn lui TC să-l urmeze, până ce s-au trezit amândoi ca două jumătăţi de nucă într-o coajă de plastic albastrul.

Will a dat din cap şi Garry Kasparov a închis capacul. Apoi, cu o sforţare zdravănă şi cu un geamăt din rărunchi, a ridicat tomberonul la verticală, l-a înclinat şi a început să-l împingă. Will şi-a dat seama, îngrozit, că nu vorbiseră nici pe unde să o ia, nici până unde să meargă.

Înăuntru, TC şi Will erau hurducaţi şi buşiţi, dar aveau grijă să nu scoată vreun sunet. Genunchii li se atingeau şi feţele le erau la vreo trei centimetri una de cealaltă, iar când au fost aruncaţi în sus, pentru că domnul P nimerise într-un şanţ de pe alee, s-au luptat din greu să-şi stăpânească hohotele de râs. Momentul era cum nu se poate mai ridicol. Dar a fost destul ca zâmbetul să se contureze în mintea lui pentru ca Will să-şi amintească de situaţia lui critică. *Beth.*

Simţeau că încetinesc; domnul P părea să fi obosit. Will a bătut uşurel în perete. Tomberonul s-a înclinat pe spate, iar ei s-au târât afară. Îngrijitorul făcuse treabă bună: îi dusese la distanţă de aproape trei blocuri, fără să se abată de la aleea îngustă din spatele clădirilor. Aici, fără îndoială, nu mai puteau fi văzuţi.

Şi-au luat rămas bun, iar TC l-a îmbrăţişat uşor pe domnul P, lucru care, după părerea lui Will, valora mai mult decât dublul banilor primiţi. L-au privit înapoindu-se cu pas săltăreţ, un emigrant rus împingând un tomberon gol pe străzile New York-ului, la miezul nopţii. Ăsta era farmecul unui oraş mare: nimic nu era neobişnuit, aşa că nimeni nu-i acorda vreo atenţie.

— Prea bine, a zis Will, privind înjur ca să se orienteze. Nu mai trebuie decât să mergem cam şase blocuri spre nord. Ar trebui să iuţim pasul.

Şi a luat-o la picior.

În cele din urmă, TC a reuşit să vorbească.

— Da' ce mama naibii te-a apucat, Will? Vezi un tip cu şapcă de baseball şi gata, cât ai bate din palme ne aruncăm într-o ladă de gunoi? Şi acum o ţinem tot într-o goană? Ce mai e şi asta?

— L-am mai văzut pe tipul ăsta. În faţa clădirii *Times.*

— Eşti sigur? Cum ai putut să-ţi dai seama de la etajul şase? Nu l-ai văzut decât o secundă.

— TC, crede-mă. Era acelaşi bărbat. (Era pe cale să-i explice teoria lui cu atitudinea, dar şi-a dat seama că ar fi sunat aiurea. Şi ar fi consumat prea mult oxigen.) Avea aceleaşi haine. Era acolo ca să mă supravegheze pe mine. Sau pe noi.

— Bănuieşti că hassidim-ii l-au trimis?

— Cu siguranţă. Ar putea fi chiar unul dintre ei. N-ar trebui decât să-şi schimbe hainele şi ar putea fi considerat normal.

TC l-a fulgerat cu privirea.

— Ei, ştii ce vreau să zic. Ar putea să se topească în mulţime. Am văzut în Crown Heights săptămâna trecută – sfinte Dumnezeule, a fost ieri! Am văzut *ieri* că mulţi dintre

indivizii ăştia s-au născut într-un mediu american obişnuit. (Începea să gâfâie.) Nu le-ar fi greu să abandoneze costumaţia şi să se întoarcă acolo, dacă ar fi nevoie de asta ca să-şi poată îndeplini misiunea.

Ajunseseră la destinaţie: Penn Station, şi mai aveau de aşteptat doar cinci minute ceea ce Will numea „trenul cu lapte", o expresie englezească care părea să facă aluzie la serviciile somnoroase de după miezul nopţii. În tot vagonul erau doar ei şi un bărbat neras care, cu bărbia căzută-n piept, părea să picotească, evident beat-mort.

— Ăsta e trenul pe care îl luam când mergeam la tata, înainte să ne luăm maşină.

A regretat acel „ne": îi părea cam răutăcioasă fluturarea aluziilor la cuplul lor prin faţa lui TC care era încă singură. Şi acel regret i-a amintit pe loc că el şi TC nu petrecuseră nici un weekend la Sag Harbor. Se luase după ea, păstrând secretă relaţia lor. TC l-a întâlnit doar o dată pe tatăl lui Will şi n-au petrecut împreună prea multă vreme. În schimb, Beth s-a încadrat perfect din prima clipă; era unul dintre lucrurile care faceau ca relaţia lor să fie atât de bună.

S-a lăsat tăcerea. TC a spart-o, scormonind prin geantă şi scoţând la iveală obiectul pe care-l ţinea în mână înainte de a părăsi apartamentul ei. „Sfânta Biblie".

— Doamne, aproape că am uitat. (A dat paginile în mare viteză.) Iată, Cartea Pildelor, capitolul 10.

— N-am mai trecut prin asta? Am găsit ce voia să vedem: drept, drept, drept.

— Ştiu, dar eu sunt o tocilară. Vreau să o mai studiez.

— Ce cauţi?

— Habar n-am. Dar ceva îmi spune că am să ştiu atunci când o să dau peste lucrul ăla.

Capitolul 33

Duminică, ora 3:08, Sag Harbor, New York

Cel puţin casa din Sag Harbor nu oferea surprize. Cheia era sub ghiveciul cu flori, ca întotdeauna; era chiar cald înăuntru, mărturie a eficienţei cuplului de localnici pe care îi angajase tatăl lui Will ca să se ocupe de casă în afara sezonului.

A făcut un tur rapid – a aprins lumini, a pus apă la fiert pe sobă, a făcut ceai. În fine, cu un pachet de Oreos în mână, s-a aşezat în faţa lui TC, de partea cealaltă a imensei mese vechi de stejar care domina bucătăria cu farmec rustic a lui Monroe Sr.

Pe loc, au început să curgă amintirile. Lungile ierni petrecute la şcoală, când Will simţea concret fiecare dintre cele trei mii de mile care îl despărţeau de tatăl lui. Bucuria când poşta aducea un pachet, care conţinea adesea o frântură delicioasă din îndepărtata Americă poate un pachet de gumă de mestecat sau, lucru întipărit pe veci în minte, o minge de baseball din piele. Şi apoi încântarea de a fi instalat în avion în timpul vacanţei de vară, „un minor neînsoţit” care merge să-şi vadă tatăl. Acele săptămâni de august petrecute la Sag Harbor, la vânătoare de crabi pe plajă sau îndopându-se cu scoici pe verandă, erau pentru Will momentul cel mai important din tot anul. Mai simţea şi acum, după douăzeci de ani, golul din stomac când se apropia septembrie şi urma să fie condus înapoi la aeroport – şi despărţit de tatăl său pentru încă un an.

Will s-a silit să revină în prezent. Începuse deja în tren, dar acum a povestit amănunţit ceea ce ardea de dorinţa să-i împărtăşească lui TC încă de când primise mesajul vocal. Abia acum afla TC despre Jay Newell şi despre discuţia pe care o avusese Will cu el mai înainte. Dar era ageră la minte; după ce Will i-a vorbit despre mesaj, n-a mai avut nevoie să-i explice el

despre ce era vorba.

— Aşadar, Baxter şi Macrae au fost amândoi anesteziaţi înainte de a fi ucişi; amândoi erau consideraţi drepţi de către cei care îi cunoşteau; şi, judecând după YY şi Pilde, capitolul 10, dacă ceea ce ai înţeles tu e corect, tocmai chestia cu drepţii e semnificativă. Şi asta ar explica în vreun fel schema hassidică mai amplă. Motivul pentru care au luat-o pe Beth, pentru care l-au ucis pe tipul de la Bangkok, pentru care au pus pe cineva să te – sau să ne – urmărească în seara asta. În esenţă, asta e teoria, nu?

— Acum e ceva mai mult decât teorie, TC. „2 jos: urmează altele". „Vor mai fi morţi". Asta spunea el. Mi se adresa direct! Citise articolele din *Times* şi îmi spunea: „Bine, le-ai dat de urmă celor doi, dar vor mai fi şi alţii". Ceea ce înseamnă că trebuie să legăm asta de tot ce se întâmplă! Nu vezi?

— Ba nu, văd foarte bine. (îşi alegea cuvintele cu grijă.) Văd că toate astea trebuie să fie legate între ele. Problema e... de fapt, problema mea e că nu reuşesc să văd cum ajungem de la Macrae/Baxter/chestia cu drepţii – care recunosc că e fascinantă şi incredibilă – la acei „mai mulţi" care se presupune că vor urma.

Will s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu, Will. Nu te purta aşa. E un mare progres. Aproape că i-am dat de capăt, sunt sigură. Uite, hai să dormim un pic şi apoi vom reuşi să descâlcim şi ultima bucăţică, a zis ea, punându-i mâna pe umăr, ceea ce le-a trezit amândurora un nou val de amintiri. Hai, fruntea sus, suntem în stare să o facem.

Brusc, Will a sărit de pe scaun şi a ieşit din bucătărie. TC a fugit după el.

— Will! Will! Hai, nu te mai purta aşa.

L-a găsit în biroul tatălui lui, o încăpere plină de cărţi din podele până-n tavan. Rânduri-rânduri de lucrări juridice legate în piele, dosare ale unor cazuri, volume de decizii ale Curţii Supreme începând din secolul XIX. Pe alt perete, texte mai moderne, rânduri de lucrări cu coperţi de carton despre politică, constituţie şi, desigur, justiţie. Păreau să fie aşezate cu pasiunea pentru ordine a unui bibliotecar: grupate pe teme

şi apoi, în cadrul fiecărei categorii, aşezate strict în ordine alfabetică. Ochii lui TC au poposit pe secţiunea despre creştinism: *Documente ale Bisericii Creştine* de Henry Bettenson, *Biserica la începuturi* de Henry Chadwick, *De la Cristos la Constantin* de Eusebius, *Primele Doctrine Creştine* de J.N.D. Kelly, toate aliniate în perfectă ordine.

Dar Will n-avea treabă cu cărţile, ci tocmai deschidea calculatorul de pe biroul tatălui său. A derulat până la un articol de la Associated Press, trecând cu privirea peste cuvinte în căutarea unui anumit lucru. A selectat din text două cuvinte, numele victimei din Bangkok, cea răpită de hassidim-i: Samak Sangsuk. S-a dus la fereastra Google din partea de sus a ecranului, în dreapta, a lipit numele şi a cerut altă căutare.

Cuvintele căutate – samak sangsuk – nu au fost găsite în nici un document.

Tocmai era pe cale să dea drumul unei înjurături când a fost silit să tacă. Nu de către TC, ci de sunetul distinct al unui scârţâit în hol. Nu unul, ci mai multe, într-o succesiune rapidă. Nu încăpea nici o îndoială. Mai era cineva în casă.

Capitolul 34

Duminică, ora 00:12, Manhattan

Aşteptase destul. Stingerea luminilor l-a făcut bănuitor. I se spusese că omul îşi caută disperat nevasta: asta nu se potrivea deloc cu mersul frumuşel la culcare la miezul nopţii.

Şi apoi, se temea că o să trezească bănuieli dacă se plimba aşa ore întregi prin faţa blocului. O fi fost el în Manhattan, unde nimeni nu părea să observe nimic, dar tot era riscant.

Şi-a sunat şefii ca să ceară permisiunea pentru mişcarea următoare.

— *Bine. Dar să lucrezi curat. Mă-nţelegi?*

— Înţeleg.

— *Şi Domnul fie cu tine.*

A aşteptat până ce s-a apropiat cineva de clădire, o femeie cu o sacoşă plină de alimente, care se întorcea probabil de la un magazin din apropiere, deschis şi noaptea. Într-o secundă a străbătut cu paşi repezi cei câţiva metri până la intrare, ca şi când s-ar fi nimerit acolo odată cu ea.

— Permiteţi-mi să vă ajut, a spus, ţinându-i uşa larg deschisă după ce ea o descuiase, şi a urmat-o înăuntru.

În vreme ce femeia îşi deschidea cutia de scrisori, el a luat-o spre subsol – oprindu-se doar cât să-şi acopere faţa cu un capişon pentru ski.

Auzea sunetul unui televizor strecurându-se pe sub uşă. A bătut şi a aşteptat, pipăind din nou oţelul pistolului pe care avea să-l scoată în clipa în care uşa se deschidea. Cît ai clipi.

Domnul Pugaciov s-a tras înapoi, speriat, ridicând imediat

mâinile în semn că se predă.

— Bravo. Acum nu mai trebuie decât să fii cuminţel. Trebuie să facem treaba asta fără complicaţii. Tot ce ai de făcut e să mă duci la apartamentul de la etajul şase. Cel care dă spre stradă. Unde stă fata aia drăguţă. Ştii tu care. O bucăţică pe cinste.

Pugaciov nu mai auzise un asemenea accent; omul ăsta nu vorbea ca newyorkezii pe care îi ştia el. I-a trebuit o vreme ca să priceapă ce zicea. Bănuind ce voia, şi-a strecurat mâna dreaptă în spatele uşii.

— Hei! Mâinile sus! Ce-am zis eu adineaori, domnule?

— Scuzat, scuzat, a zis repede Pugaciov. Luam cheie. Cheie!

A arătat spre locul din dosul uşii, unde bărbatul mascat a văzut şiruri de cârlige numerotate: cheile de rezervă ale tuturor apartamentelor.

L-a împins pe Pugaciov afară şi apoi către scara din spate. Era târziu; nici ţipenie de om. Dar tot era prea riscant să ia liftul. Astea erau ordinele: nu trebuia să fie văzut.

Supraveghetorul a deschis cu grijă uşa lui TC, lansând un salut cu voce înceată. Simţea în spate apăsarea pistolului.

Omul mascat a aprins o lanternă, căutând uşa dormitorului. L-a împins înainte pe ostatic.

— Deschide-o.

Pugaciov a apăsat uşor pe clanţă, dar pistolarul s-a întins peste el şi a dat uşa de perete.

— Nu mişcă nimeni! a strigat el, luminând cu lanterna patul. Văzând că era gol, s-a întors, aşteptându-se să-i sară cineva în spinare. Nimeni. L-a înşfăcat pe Pugaciov de guler şi a început să deschidă uşile dulapului, ţintuind cu pistolul fiecare nouă porţiune de spaţiu întunecat. Când a ajuns la uşa băii, i-a tras un picior zdravăn şi a sărit înăuntru, întorcându-se imediat ca să nu-i poată sări nimeni în cârcă.

A scotocit şi restul apartamentului, luminând cu lanterna fiecare colţişor.

— Ei bine, povestea asta are o morală. Încrede-te în presimţiri. Eram convins că au plecat şi chiar au plecat.

A aprins luminile şi s-a uitat în jur mai atent, fără să-l lase

pe Pugaciov să iasă din raza lui de vedere – şi de acţiune.

A deschis calculatorul lui TC, intrând imediat în browser-ul de Internet. A cerut „istoricul”, obţinând o listă lungă cu ultimele site-uri pe care ea le vizitase. A scos un stilou de argint şi un carnet cu copertă neagră şi a început să-şi noteze tot ce vedea. Pugaciov a observat abia în momentul ăla că purta mănuşi de piele neagră mulate pe mâini.

Apoi mascatul a văzut un bloc de bileţele Post-it consumat pe jumătate. Pe cel de deasupra nu era notat nimic, însă el l-a ridicat să-l examineze. Evident, ca de atâtea ori, se distingeau adânciturile lăsate de cuvintele şi cifrele scrise pe fila de deasupra. Era uimit de faptul că oamenii continuau să facă această greşeală elementară; se aştepta la mai mult din partea lui Will Monroe.

Apoi a luat telefonul şi a apăsat pe tasta marcată „ultimul număr”: 1-718-217-54771173667274341. Atât de multe cifre nu puteau avea decât o singură semnificaţie : Monroe sunase la un serviciu automat care oferă o serie de opţiuni numerice, nu la un număr personal. Pistolarul a notat tot şirul de cifre şi a apăsat pe repetare.

Vă mulţumim că aţi sunat la Căile Ferate din Long Island...

Apoi a fost simplu: nu i-a mai rămas decât să apese cifrele în ordine: „1” pentru telefon cu taste, „1” pentru informaţii despre mersul trenurilor, apoi, când i s-a cerut să introducă primele cinci litere ale staţiei de plecare, 73667, şi tot aşa. Era floare la ureche. Îndatoritoare, vocea feminină a robotului i-a comunicat orele de plecare din Penn Station ale următoarelor trei trenuri către Bridgehampton, staţia cea mai apropiată de Sag Harbor.

S-a mai uitat o dată pe podea şi a descoperit o hârtiuţă galbenă pe care n-o observase. Pe ea scria: *Versetul 11. Izvor de viaţă este gura celui drept, dar gura celor fără de lege, izvor de nedreptate.*

A vârât-o în buzunar şi s-a întors din nou spre Pugaciov.

— Aşa, fiule. Hai s-o ştergem de aici.

I-a făcut semn cu pistolul către uşă.

Întinzând mâna către clanţă, Pugaciov s-a întors un pic cu

spatele, aşa încât acum se afla lateral faţă de pistolar. Ei, şi-a zis el, amintindu-şi de instrucţia pe care o făcuse cândva ca recrut în Armata Roşie, acum e momentul. Într-o clipă l-a înşfăcat pe mascat de încheietura mâinii şi şi-a strecurat braţul pe sub umărul lui, azvârlindu-l la podea.

Pistolul căzuse şi Pugaciov s-a aplecat după el, dar a primit un şut zdravăn în testicule. S-a încovoiat de durere şi a simţit un braţ în jurul gâtului. A încercat să lovească în spate cu coatele, dar n-a reuşit. Era prins ca într-un laţ, iar bărbatul care îl ţinea părea să aibă o forţă supraomenească. Îi simţea respiraţia în dosul urechii.

Cumva, cu preţul unei sforţări disperate, Pugaciov a reuşit să-şi desprindă braţul drept şi să-l îndrepte spre capul omului. Dar nu reuşea să-l atingă. Degetele i se agitau prin aer, până ce au apucat în sfârşit ceva. I-a trebuit o secundă ca să-şi dea seama că nu e păr. Cu coada ochiului a văzut ce ţine în mânii: smulsese masca pistolarului.

Deodată strânsoarea a slăbit. Pugaciov s-a năruit pe podea, gâfâind. Nu mai era maşina de luptă bine reglată din tinereţe; perioada aceea de serviciu militar în Afghanistan era o amintire îndepărtată. Poate că mascatul şi-a dat seama de asta; poate că a înţeles că Pugaciov nu-i poate face nici un rău şi era pe cale să-l lase în pace.

— Tare mi-e teamă că ai făcut o greşeală cât tine de mare, amice.

Pugaciov a ridicat privirea şi a văzut un bărbat mult mai tânăr decât se aştepta. Acum, că nu mai avea mască, putea să-i zărească ochii de un albastru intens, de o frumuseţe aproape feminină. Păreau să arunce raze de lumină orbitoare, tăioasă.

Nu a avut vreme să-i privească prea mult pentru că vederea i-a fost întunecată rapid – de gura unei ţevi, despre care şi-a dat seama că era un amortizor, aţintită drept între ochii lui.

Capitolul 35

Duminică, ora 4:14, Sag Harbor, New York

TC se holba la Will, încremenită. Sunetul era prea regulat ca să fie glasul unei case vechi, scârţâitul scândurilor bătrâne. Nu încăpea nici o îndoială: erau paşi. Will a pus mâna pe cel mai greu vătrai pe care l-a găsit în şemineu, şi-a dus degetul la buze, fâcându-i semn lui TC să tacă şi s-a furişat afară din birou.

S-a îndreptat tiptil pe coridor spre bucătărie. Sunetul părea să se fi mutat acolo. Pe când se apropia, auzea un fâşâit, ca şi cum intrusul răsfoia nişte hârtii. S-a apropiat încet, până a zărit umbra unui bărbat înalt. Inima îi bătea să-i spargă pieptul; îşi simţea gâtul uscat ca iasca.

Dintr-o singură mişcare a dat colţul şi a ridicat vătraiul deasupra capului...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Will! Ce mama naibii te-a apucat?

— Tată!

— Will, m-ai speriat de moarte! Credeam că e un spărgător! Iisuse Cristoase!

Monroe Sr, în pijama cu dungi, s-a prăbuşit pe un scaun, încleştându-şi mâna pe piept.

— Dar, tată, n-am...

— Stai aşa, Will. Lasă-mă să-mi trag sufletul. Stai un pic.

Când Will a strigat-o pe TC, uluiala tatălui a ajuns la culme.

— Ce Doamne iartă-mă se-ntâmplă aici?

Will s-a străduit să-i povestească tatălui cât mai limpede cele petrecute în ultimele ore: mesajele, Cartea Pildelor, capitolul 10, vizita la birou, urmăritorul, fuga la Penn Station. Acesta l-a ascultat cu răbdare, mai luând câte o înghiţitură din ceaiul fierbinte pe care i-l făcuse TC, marele judecător nefiind acum altceva decât un tată..

— Ar fi trebuit să-ţi spun că sunt aici. Am venit ieri seară. Nu mai ştiam nimic de tine şi-mi venea să mă urc pe pereţi de grijă. M-am gândit că poate o să-mi facă bine să ascult oceanul, să respir aerul mării. Beth e soţia ta, Will, dar e şi nora mea. Face parte din familie.

I-a aruncat o privire lui TC, care s-a înroşit ca racul.

— Îmi pare rău că v-am trezit, a zis ea, încercând să schimbe subiectul. Apoi, căscând: mi-ar prinde tare bine un somn zdravăn.

— Moţiunea se aprobă. Will, camera dinspre grădină e pregătită.

Asta l-a cam călcat pe nervi pe Will. Tatăl îi dădea fiului o poruncă, arătându-i că trebuia să doarmă în altă parte decât TC – ca şi cum s-ar fi gândit că dacă-i lasă de capul lor or să se culce în acelaşi pat? Chiar credea că Will o înşela pe nora lui mult-iubită?

Poate că tatăl bănuia ceva mult mai urât. Să fi fost oare posibil? Şi-o fi închipuit că fiul lui plănuise cumva întreaga poveste ca să se poată întoarce la fosta iubită? Will şi-a dat seama cât de zgârcit se arătase cu informaţiile, spunându-i tatălui foarte puţine despre căutarea lui Beth. Şi cât de mult insistase să nu fie implicată poliţia. Trecuseră aproape treizeci de ani de când Monroe Sr se ocupase de dreptul penal – dar nu uitase absolut nimic.

Şi, mai rău decât toate, Will ştia că nu avea dreptul să se simtă cuprins de o indignare virtuoasă. La urma urmei, doar cu câteva ore mai devreme îşi apăsase buzele pe buzele lui TC, cu ochii închişi, într-un sărut. Şi nu fusese o atingere fugară; fusese un sărut adevărat.

Era prea obosit ca să mai spună ceva. S-a supus, fără o vorbă, voinţei tatălui şi a urcat la etaj, ajungând-o din urmă pe TC care îl aştepta pe palier. Felul în care stătea, de parcă s-ar fi

ascuns, arăta că şi ea simţise acelaşi lucru: bănuiala de care era cuprins tatăl şi recunoaşterea vinovată a faptului că aceasta nu era complet lipsită de temei.

Duminică, ora 00:33, Manhattan

— Ai făcut o treabă bună, tinere. Şi entuziasmul tău îmi merge la inimă, zău că da. (Vocea se auzea clar şi distinct, chiar şi la telefon.) Nu, acum cel mai bine e să aştepţi. Nu-mi fac griji în ceea ce priveşte Sag Harbor. Nu o să fie nici o problemă. Avem nevoie de tine aici, în oraş.

— Deci, unde vreţi să mă instalez, domnule?

— Păi, n-or să zăbovească prea mult în Long Island, nu-i aşa? El trebuie să se întoarcă. Şi asta înseamnă să treacă pe la Penn Station. Ce-ar fi să te afli acolo ca să-l întâmpini?

Capitolul 36

Duminică, ora 9:13, Sag Harbor, New York

Q şi lăsase telefonul deschis şi îl pusese chiar lângă ureche. Dar era atât de obosit, că bip-ul scurt al unui nou mesaj n-a reuşit să-l trezească. În schimb s-a strecurat în visul lui. Tocmai băga cheia în uşa de-acasă.; a intrat şi a găsit-o pe Beth în picioare în bucătărie, strângând un copil agăţat de mijlocul ei. Arăta înverşunată, ca şi cum ar fi apărat băieţelul – sau fetiţa, Will nu-şi dădea seama ce era – de un intrus care era pe cale să-i facă rău. *Pleacă de-aici,* păreau să spună ochii ei. Avea un aer sălbatic; de fiară. *A, înţeleg*, şi-a zis Will în vis. *E Copilul X.* Şi, ca la un semn, de parcă ar fi anunţat această descoperire, a început să bată un clopot...

Ca un troliu care aduce scufundătorul la suprafaţă, creierul lui conştient l-a tras în sus, smulgându-l din vis. Cu un gest instinctiv, a înhăţat telefonul şi l-a dus la ochi.

1 mesaj nou.

pAtrUzeci

A sărit din pat şi a pornit pe coridor către camera lui TC, una dintre puţinele care nu se bucurau de vedere la ocean, ci dădeau către o grădină mare, în stil englezesc. Soarele se strecura pe hol, însoţit de sunetul valurilor. Nu aveai cum să nu o recunoşti: tatăl lui alesese un loc splendid.

Tatăl lui. De-abia acum şi-a amintit Will întâlnirea de aseară. Fusese cât pe ce să-şi pocnească tatăl în moalele capului. Ar fi putut să-l ucidă. Dar nu avea timp să se

gândească la asta.

— Bun, a zis, după ce a scuturat-o pe TC până a trezit-o şi ea s-a rezemat de una dintre cele vreo zece perne pe care menajera tatălui lui le aşeza de obicei în fiecare pat. Încă unul. *Patruzeci.*

Ţinea telefonul în dreptul ochilor ei.

— Patruzeci de mesaje? a croncănit ea, frecându-se la ochi.

— Nu. Ăsta e mesajul. Uite.

— De ce e scris aşa de ciudat?

— Nu ştiu. Tu apucă-te să-l descifrezi, bine? Trebuie să dau un telefon.

S-a uitat la ceas. 9:30. A cercetat BlackBerry-ul. Nimic nou din Crown Heights. Cu siguranţă n-au crezut că se supusese rugăminţii pe care i-o adresase rabinul în timpul convorbirii de ieri – să renunţe şi să şadă blând. Era clar că nu credeau aşa ceva: la urma urmei, puseseră pe cineva să-l urmărească tocmai pentru că ştiau că va continua să scormonească.

Nouă şi jumătate. Ar trebui să fi sosit de-acum cineva la ştiri externe. Şi apoi nu-şi putea permite să mai amâne, în vreme ce forma numărul şi-a ridicat faţa într-o rugăciune fierbinte. *Dă, Doamne, să fie Andy*!

La biroul de externe al lui *New York Times* erau cel puţin patru asistenţi. Will trebuia să facă eforturi mari ca să-şi aducă aminte cum îi cheamă pe trei dintre ei. Dar pe unul ajunsese să-l ştie bine. Andy era cu vreo patru ani mai mic decât Will şi, de când stătuseră odată la taclale la coadă la cantină, se ataşase de el, tratându-l ca pe un mentor. Era din Iowa şi avea un soi de umor sec, fără urmă de zâmbet, care l-a cucerit pe loc pe Will; un surogat pentru sensibilitatea de acasă căreia îi simţea lipsa.

— Externe.

— Andy?

— Însuşi.

— Slavă Domnului.

— Will, tu eşti?

— Îhî. De ce?

— A, nimic. Numai că...

— Ce?

— Frate, dacă ar fî să dau crezare tuturor zvonurilor urâte care îmi ajung la urechi...

— Ce zvonuri urâte?

— Umblă vorba că şeful te-ar fî prins ieri cu mâţa în sac. Că te-ar fî găsit scotocind prin biroul altcuiva. „Ei, investigaţia gazetărească e o treabă dură", le-am spus tuturor.

— Mulţam, Andy.

— E adevărat?

— Hai să zicem că nu e întru totul neadevărat.

— Hmm. Ei bine, tre' să zic că e o abordare inedită a avansării în carieră.

— Uite ce e, Andy. Aş vrea să-mi faci un serviciu. Vreau să-mi dai numărul corespondentului lui *Times* de la Bangkok..

— John Bishop? Toată lumea e călare pe el azi, frate. I-au scos sufletul.

— Cum adică?

— Nu te uiţi la ştiri? Poliţiştii mişună prin Brooklyn. Se pare că pălăriile negre au încercat să omoare un tip din Thailanda. E un subiect de la locale: Walton se ocupă de el.

— Walton?

Nici că-i trebuia lui Will altceva: iar îl călca pe bătătură hoţul de carnete. Va trebui să-l contacteze pe Bishop fără ştirea lui.

— Da. Am auzit că Walton a încercat să scape, cum că ar fi în weekend şi chestii de-astea. Se pare că te-a propus pe tine pentru articol: până ce i s-a spus că eşti, ştii tu...

— Sunt cum?

— Păi, indisponibil pentru muncă în acest moment.

— Aşa îi zic ei?

— Cam aşa ceva. Auzi, Will, care e treaba? Eşti bolnav? Ai fumat ceva buruieni?

Ştia că Andy încerca să facă haz de necaz, bătând monedă mai ales pe absurditatea posibilităţii ca Will Monroe cel însurat, care muncea pe rupte, să fie bănuit de chestii necurate, de parcă ar fi fost un nenorocit de aurolac. Dar lui Will nu-i ardea de râs. Dimpotrivă, glumele prietenului lui nu făceau decât să-i adeverească temerile cele mai rele: că era cu

adevărat suspendat de la *The New York Times* şi că devenise calul de bătaie al biroului, subiectul conversaţiilor de lângă distribuitorul de apă rece, exact lucrul de care avea cea mai mare oroare. Faptul că ăla era un fleac care nu merita să fie luat în seamă în comparaţie cu celelalte probleme ale sale, scotea şi mai mult în evidenţă situaţia lui disperată.

— Nu, Andy. Nici o buruiană, nici urmă de buruiană, de fapt. Dar îmi dau seama cum trebuie să arate lucrurile. Excelent. Prima-ntâi. Al naibii de grozav.

— Îmi pare rău, frate. Pot să te ajut în vreun fel?

— Da, numărul m-ar ajuta enorm. De mobil, dacă îl ai.

— Sigur că da. Şi nu uita că acolo sunt cu 12 ore înainte. Acum e cam zece seara.

Will nu şi-a acordat răgazul de a digera convorbirea cu Andy. Pe când forma cifrele alea multe pentru a intra în legătură cu Bangkok-ul, îşi închipuia că stagiarii şi tinerii reporteri de la *Times* înroşeau reţeaua de telefonie mobilă din New York, punându-se unii pe alţii la curent cu noutăţile despre spectaculoasa înălţare şi prăbuşire a lui Will Monroe, dar asta a fost tot. A încercat să alunge gândul acela din minte – şi să se concentreze pe ţârâitul care îi suna în urechi.

— Alo.

— Alo, John. Sunt Will Monroe, de la biroul locale. E un moment nepotrivit?

— Păi, sunt în picioare de treizeci şi şase de ore şi tocmai trebuie să trimit un articol. De ce ar fi nepotrivit? Cu ce pot să te ajut?

— Îmi pare rău, am să încerc să termin rapid. Ştiu că eşti în legătură cu Terry Walton, aşa că nu vreau să mă bag peste el...

— Da, da.

— Dar lucrez acum la un articol... (O minciună gogonată, şi încă una pe care Bishop o putea descoperi cât ai bate din palme, dar Will şi-a zis că oricum era deja în rahat până-n gât, ce mai contau câţiva centimetri.) Încerc să cunosc mai bine victima. Domnul Sangsuk.

— Domnul Samak. Numele lui e Samak Sangsuk. În Thailanda, primul e numele de familie; ca la Mao Tse-Tung.

Oricum, am trimis deja toate astea. Trebuie să fi ajuns la externe.

La naiba! Trebuia să-i fi cerut mai întâi lui Andy să-mi trimită tot ce avea.

— Ştiu, şi sunt lucruri foarte interesante. Dar e vorba despre un pont pe care l-am primit de la unul dintre hassidim-ii de aici.

— A, da? Grozav, Will. Care-i pontul?

Tonul se schimbase. Perspectiva unei informaţii utile reuşeşte întotdeauna să îmbunătăţească purtarea gazetarilor.

— Ştiu că sună ciudat, dar mi s-a spus să cercetez cu atenţie biografia victimei.

— Un bogătaş ca oricare altul. Afacerist.

— Da, ştiu. Dar informatorul meu (cu o treaptă mai sus decât „sursa” şi, prin urmare, mult mai ispititor) sugerează că, dacă săpăm un pic, putem găsi ceva util. Şi relevant.

— Ce, că era un escroc? Corupţia bântuie în voie prin oraşul ăsta. N-ar fi nici o noutate.

Acum Will trebuia să-şi încerce norocul.

— Nu, am auzit taman opusul. Mi s-a spus că, dacă ne uităm destul de atent, vom găsi ceva foarte neobişnuit legat de omul ăsta – şi nu înţeleg prin asta neobişnuit de corupt.

— Bine, da’ ce vrei să spui? Ce lucru „foarte neobişnuit” o să găsim?

— Nu ştiu, John. Nu-ţi spun decât ce zic hassidim-ii. Caută lucrul ăla şi totul se va explica. Aşa spunea tipul meu. Voiam doar să-ţi pasez pontul.

— E zece seara.

— Ştiu. Dar poate că nişte rude ale victimei, ale domnului Samak, încă nu s-au culcat? Sau nişte prieteni?

— Am nişte numere la care pot suna. Trimit tot ce aflu la externe.

Şi-au luat rămas bun şi Will a respirat din rărunchi, uşurat. Uite-l că iroseşte acum timpul unor corespondenţi externi de rang superior. În mai puţin de-o săptămână o să se trezească înapoi la *Bergen Record..* Dacă or vrea să-l mai primească...

L-a sunat pe Andy, cerându-i să-i trimită prin e-mail orice

mesaj nou de la Bishop în secunda în care îl primea. Habar n-avea ce va găsi corespondentul de la Bangkok al lui *Times.*

— Păi, mulţumesc pentru micul dejun.

— Oh, la naiba, scuză-mă. Vorbeam la telefon. (TC ţinea în mână o bucată de hârtie.) Ai dezlegat ghicitoarea?

I-a arătat. Scria doar „pAtrUzeci”.

— Da?

— Întâi am crezut că e o eroare de tastare. Dar tipul ăsta e foarte riguros. Totul e deliberat.

— Şi?

— Şi a scos în evidenţă două litere: a doua şi a cincea. Am încercat să zic tare. Mă gândeam că poate o fi „patruzeci A-U”, dar n-are nici un sens.

— TC...

— Oricum, e mult mai simplu. E patruzeci, a doua şi a cincea. Mai bine zis, strada a 42-a colţ cu a 5-a.

— Biblioteca publică.

— Exact, ceea ce înseamnă...

Brusc, TC s-a crispat. Will s-a uitat în spate. Tatăl lui intrase în încăpere, în pantalonii de dril în care umbla în dimineţile de duminică.

— Aveţi veşti?

— Da, tocmai am mai primit un mesaj. Ne trimite la biblioteca publică.

— Vă propune să vă întâlniţi acolo? Ai grijă, Will, te rog.

— Nu, încă n-a zis aşa ceva. Doar adresa. A 42-a cu a 5-a. Asta e tot ce avem.

— Măcar lăsaţi-mă să vă duc cu maşina la gară.

Un nou bip. Alt mesaj.

Îndrăzneşte să fii Daniel.

Will i l-a arătat tatălui lui şi apoi lui TC.

— A, cred că ştiu ce e, a zis tatăl după câteva clipe. Ce a făcut Daniel?

— A intrat în groapa leilor.

— Iar Biblioteca Municipală...

—... e păzită de doi lei. Desigur. Statuile.

— Stăruinţa şi Tăria. Aşa sunt numite. Poate vrea să

sugereze că de lucrurile astea ai nevoie.

—Nu, cred că e mai simplu. (Vorbea TC.) Cred că ne îndeamnă pur şi simplu să intrăm în bibliotecă. Îndrăzneşte să fii Daniel, intră în groapa leilor. Asta e.

Telefonul a scos un nou bip.

1 mesaj nou.

Will s-a repezit să apese pe taste. Toţi trei se uitau şi aşteptau.

Prin smead mori descoperit în liuadă.

— Iisuse! Ce-o mai fi şi asta? Tocmai când credeam că i-am dat de capăt..

— Arată ca un indiciu de la cuvinte încrucişate. Sau poate că în bibliotecă o fi vreo sală care are o pictură cu o livadă?

— TC, ce zici?

— Tatăl tău are dreptate. E un indiciu rebusistic. Dar nu pricep...

— Haideţi, a zis Monroe Sr, oprindu-i. Dacă vă grăbiţi puteţi prinde trenul următor.

S-au instalat într-un vagon; Will se uita la TC care se pusese pe treabă. Şi-a ros unghiile, apoi a bătut uşor din picior şi în cele din urmă a început să-şi netezească sprânceana cu arătătorul drept, la nesfârşit. Împrumutase carnetul lui Will şi mâzgălea pe el tot soiul de formule de spargere a codului – scriind cuvintele de la coadă la cap, de la cap la coadă sau pe silabe. Nimic.

Din când în când, se întrerupea şi reluau discuţia pe care o purtau de la întâlnirea neprevăzută de vineri seara, încercau să dezlege nodul logic format de evenimente şi de succesiunea de ghicitori. Le tot pritoceau, încercând să scoată la iveală vreun indiciu care le scăpase.

În sfârşit, pe când treceau huruind prin dreptul colţului lui Flatbush Avenue cu Forest Hills, lui TC i-a picat fisa.

— E ca indiciile de la cuvintele încrucişate pe care îmi plăcea să le dezleg când cumpărai tu ziare englezeşti. (Lui Will i-a plutit prin faţa ochilor o imagine: ei doi în camera lui de student, lenevind într-o dimineaţă de duminică.) Când se zice „descoperit în” înseamnă că e vorba despre o anagramă. Ca

atunci când se zice „încâlcit” sau „ascuns în”. Aşadar, livada e cumva „descoperită în” *prin smead mori.*

— În aceste trei cuvinte?

— Îhî. *Prin smead mori* e o anagramă.

— A cui?

— A lui *Pardes Rimonim.* Care înseamnă în ebraică „Grădina Rodiilor”; o livadă.

Zâmbea.

— Bine, dar ce naiba e asta?

— Suntem pe cale să aflăm.

Capitolul 37

Duminică, ora 14:23, Manhattan

Stăruinţa şi Tăria se uitau în altă parte, ca întotdeauna. Păreau cu totul dezinteresate atât de tomurile pline de înţelepciune înghesuite în spatele lor, cât şi de hoardele însetaţilor de cunoaştere care se îndreptau spre ele, râmând neclintite: santinele de piatră, paznici tăcuţi ai sălaşului înţelepciunii.

Lui Will îi plăcuse întotdeauna clădirea. Aşa cum se întâmplă întotdeauna cu tinerii, descoperirea propriei tendinţe conservatoare a fost un şoc. Dar, la puţină vreme după sosirea în America, Will a descoperit că avea o mare afecţiune pentru clădirile vechi – ba nu, era mai mult decât atât: că avea *nevoie* de ele. Era mai englez decât crezuse: avea nevoie de soliditatea pereţilor şi a pietrelor vechi. Crescuse într-o ţară în care până şi cel mai neînsemnat sat se mândrea cu o biserică veche de şase, şapte sau opt sute de ani, dacă nu şi mai mult. Când se afla în mijlocul acestor lucruri aproape că nu le băga în seamă. Dar acum, într-o ţară încă atât de nouă, atât de puţin închegată, absenţa acestor semne ale vechimii aproape că îl făcea să simtă un rău la stomac, asemeni unui marinar pe o corabie care se leagănă.

New York-ul era altfel. Ca şi în Boston sau în Philadelphia, erau destule clădiri vechi ca Will să se simtă în largul lui. Iar Biblioteca Municipală era un exemplu perfect, o structură care ar fi putut fi culeasă din Londra sau Oxford şi lăsată să pice din cer pe insula Manhattan.

În drum spre bibliotecă telefonul lui Will a mai scos un bip. Mesajul: *3 times I kiss the page*[1] Părea evident că aceea era ultima instrucţiune de care aveau nevoie. *Pardes Rimonim* era numele cărţii, asta reuşise să afle TC. Acum li se spunea unde să caute, poate chiar pagina.

TC a urcat în galop cele două etaje până la secţia Dorot Jewish. Când i-a spus bibliotecarei ce carte voia, aceasta a scos un strigăt de uimire. „Vreţi să spuneţi manuscrisul lui *Pardes Rimonim* din 1591?" TC şi Will s-au uitat unul la altul. „Vă daţi seama că e o carte extrem de rară şi de preţioasă. Doar directoarea sălii de lectură sau adjuncta ei pot să scoată manuscrisul. Puteţi reveni mâine?"

— Trebuie să-l văd chiar acum.

— Mă tem că pentru o carte ca aceasta e nevoie de o aprobare specială. Îmi pare rău.

— Cine e doamna aceea? Cea care bea cafea.

TC arăta din cap spre un birou din spate.

— Directoarea-adjunctă. E în pauza de masă.

— Hei! Hei!

Lui Will îi venea să intre în pământ de ruşine. TC o îmbrâncise pur şi simplu pe bibliotecară şi se întinsese peste birou, strigând şi făcând semn cu mâinile ca să atragă atenţia directoarei-adjuncte – aici, în tăcerea solemnă a unei biblioteci. Cei care studiau la cele cinci mese din sala de lectură ridicau capetele ca să vadă ce era cu agitaţia aia. Dacă nu de altceva, măcar ca să facă linişte, femeia din biroul din spate a lăsat jos cana de cafea şi s-a îndreptat spre ei.

A mers. Lui TC i s-a cerut să-şi scrie numele şi adresa în registrul cititorilor, să completeze un formular şi să-şi lase cartea de identitate. Încă iritată, femeia s-a dus să ia manuscrisul dintr-un dulap încuiat aflat într-o încăpere încuiată – douăzeci de minute lungi, în care Will s-a plimbat, cercetând chipurile studioşilor duminicali din jur.

— Iată-l, a zis în cele din urmă femeia, aplecându-se asupra mesei la care se instalaseră Will şi TC. Nu le-a dat

---

[1] De 3 ori eu sărut pagina.

cartea şi nici nu a aşezat-o pe masă. A rezemat-o de două blocuri de polistiren expandat, în formă de unghi, astfel încât cotorul nu se desfăcea complet. TC şi-a scos carnetul şi a căutat un stilou.

— Mă tem că nu sunt permise decât creioanele. Nu e voie să se folosească altceva în apropierea unei cărţi de această calitate.

— Vă rog să mă scuzaţi. Creion. Vă mulţumesc din suflet. Cred că nu va dura prea mult.

— A, dar nu mă duc nicăieri. Nu mă dezlipesc de această carte până ce nu se întoarce în dulapul ei. Acestea sunt regulile.

TC a început să întoarcă paginile cu mare grijă. Manuscrisul era o relicvă dintr-o eră apusă; era făcut la Cracovia şi peste paginile sale trecuseră patru secole de istorie. TC abia îndrăznea să-l atingă.

Will stătea lângă ea, uitându-se ţintă la ultimul mesaj. Apoi, ferindu-se de femeia care îi supraveghea, a şoptit:

— Ştii ceva despre vreo chestie religioasă cu sărutatul paginii?

— Evreii îşi sărută cartea de rugăciuni când e închisă, sau dacă au scăpat-o pe jos. Dar nu de trei ori. Şi nu o anumită pagină.

TC vorbea fără să-şi ia ochii de la carte. Părea plină de veneraţie.

Will şi-a scos carnetul. Poate că era un exerciţiu de matematică; poate că era o formulă aritmetică. A notat „3 *times”* ca „3 x”. Poate că *„I”* era cifra 1. Ce ar însemna asta? 3x1 = 3. Nu mergea.

Apoi s-a uitat mai bine la ceea ce scrisese. *Ia stai un pic*. Mintea lui Will s-a întors brusc la după-amiezile de miercuri pe care le petrecuse, pe când avea nouă ani, la orele de latină ale domnului McGregor. McGregor era un dascăl de modă veche, care purta robă neagră şi izbea cu buretele în tablă, dar fiecare cuvânt pe care îl învăţase de la el a prins rădăcini. Inclusiv jocurile în care îi atrăgea pe puştii de 9 ani ca să-i înveţe cifrele romane.

Acum Will scria în grabă „3 *times”* ca 3 de x unul după

altul: xxx. Acum *„I kiss". Desigur. I* era i. Şi cum puteai reprezenta un sărut altfel decât prin litera x? (Într-o străfulgerare, Will şi-a amintit de prima dată când Beth semnase un mesaj cu x. Doar un x după numele ei, dar asta l-a emoţionat profund pe Will. Se aflau în acea perioadă scurtă şi fermecătoare de la începutul unei relaţii, când simţeau că se îndrăgostesc unul de celălalt, dar încă nu fusese rostit cuvântul cel mare. Acel x al lui Beth fusese o avanpremieră.)

Acum a scris totul: xxx pentru „3 *times",* ix pentru *„I kiss":* xxxix.

— Mergi la pagina treizeci şi nouă.

TC se mişca încet, întorcând filele din faţa ei cu o grijă solemnă. Will ar fi vrut să sfâşie filele ca să vadă *pe loc* ceea ce era de văzut.

— Uite, a zis TC, în sfârşit. Asta este.

Pe pagina din faţa lor se afla un desen: zece cercuri aranjate geometric, legate printr-o serie complicată de linii. Will păstra doar o amintire vagă despre astfel de desene şi i-a luat ceva timp până să-şi dea seama unde le mai văzuse. Îi aminteau de cărţile de chimie din tinereţe, în care structurile moleculare erau reprezentate bidimensional.

Cu excepţia faptului că aici fiecare cerc avea înscris în interior un cuvânt. Will a trebuit să se chiorască un pic ca să vadă că scrisul era evreiesc. Era o nepotrivire care sărea în ochi, geometrie şi rigoare ştiinţifică într-un desen medieval.

— La ce ne uităm?

Îşi dădea seama că TC nu voia să răspundă. Era aplecată asupra imaginii, împiedicându-l pe Will să vadă mai îndeaproape.

— Încă nu sunt sigură. Trebuie să mă uit mai atent.

— Hai, TC, zău aşa. Sunt convins că ştii ce e. (Will vorbea într-o şoaptă intensă.) Zi-mi şi mie.

Ferindu-se de bibliotecara care stătea în spatele lor, TC a început să arate şi să explice.

— Asta e imaginea-cheie a Cabalei.

— Cabala? Ca la Madonna? Şnurul roşu şi toate chestiile alea?

TC a dat ochii peste cap, apoi a făcut o strâmbătură care

părea să spună *de unde să încep*?

— Nu. Ăla nu-i decât un cult stupid al vedetelor. E la fel de apropiat de Cabală ca, să zicem, iepuraşul de Paşte de creştinism. Taci şi ascultă.

— Scuză-mă.

— Cabala este misticismul evreiesc. E o formă foarte ezoterică a studiilor evreieşti, neîngăduită mulţimii. N-ai voie nici să te uiţi la ea până la patruzeci de ani. Şi numai bărbaţii au acces la ea.

— Ce e cu imaginea asta?

— E un fel de punct de pornire al Cabalei. Conţine totul. I se spune Copacul Vieţii.

— Dumnezeule!

— Asta cred ei că este. Reprezintă schematic calităţile-cheie ale lui Dumnezeu. Fiecare dintre aceste cercuri este un *Sefirah*, un atribut divin.

A arătat către cercul aflat cel mai jos.

— Vezi, începe în partea de jos cu *Malchut,* care înseamnă Regatul. Se referă la tărâmul fizic. Apoi se ramifică în *Yesod,* Temelia, *Hod*, Gloria şi *Nezah*, Eternitatea. Şi mai departe, în *Tiferet,* Frumuseţea, *Gevurah*, Judecata şi *Hesed*, îndurarea. Şi, în fine, în partea de sus a copacului se află *Binah*, care e un fel de cunoaştere intelectuală. Şi la dreapta *Hochmach*, înţelepciunea. Iar în vârf se află *Keter,* Coroana. Ceva cum ar fi esenţa divină.

— Aşadar, avem în faţă imaginea lui Dumnezeu.

— În orice caz, cea mai apropiată pe care am putea-o avea vreodată.

Will nu era în stare să spună nimic. În vreme ce TC vorbea, simţea cum îi coboară un fior pe şira spinării. Poate că nu erau decât cai verzi pe pereţi, dar liniile şi cercurile alea desenate cu atâtea sute de ani înainte şi dezvăluite de generaţii întregi doar celor consideraţi demni să aibă de-a face cu taina lor radiau un soi de forţă.

TC a vorbit din nou.

— E ciudat că vorbim despre „imaginea lui Dumnezeu”. Misticii credeau că întreaga raţiune a existenţei este faptul că Dumnezeu dorea să-l vadă pe Dumnezeu.

Will părea nedumerit.

— Până atunci nu era decât Dumnezeu. Nimic altceva. Doar un Dumnezeu fără margini, infinit. Problema era că nu mai avea loc nimic altceva: nu era loc pentru creaţia lui Dumnezeu, pentru lumea fizică în care să se oglindească. Aşa că a trebuit să se strângă puţin. A trebuit să se micşoreze, să facă un pic de loc, aşa încât să poată exista un soi de oglindă – în care Dumnezeu să se poată vedea. Vezi, spune asta aici.

A luat altă carte, pe care o ceruse până să vină manuscrisul, şi a răsfoit-o rapid până a găsit ce căuta.

— Până în momentul lui *Zimzum,* comprimarea, „Chipul nu a contemplat Chipul". Dumnezeu nu putea să se vadă pe sine.

Will era fascinat de această imagine, şi chiar mai mult de explicaţia pe care i-o oferea TC, dar îl şi descuraja. Astea erau ape teologice adânci: cât de mult vor trebui să se scufunde el şi TC până să găsească legătura cu momentul de faţă, cu hassidim-ii, cu victimele lor şi cu Beth?

A simţit din nou că îl cuprinde revolta faţă de purtarea lui Yosef Yitzhok. De ce n-o putea oare să le spună direct ce are de spus?

Mai încercase o dată şi nu obţinuse nimic, dar s-a hotărât să-i trimită încă un apel direct. În vreme ce TC studia de zor imaginea, aplecându-şi uneori capul într-o parte ca să vadă textul de pe cealaltă pagină, el a scotocit prin geantă, a scos telefonul şi, ferit de ochii bibliotecarei, i-a scris lui YY.

Suntem la bibliotecă. Avem desenul În faţă. Avem nevoie de mai mult.

A observat ora de pe afişaj: 15 :30. Asta însemna că la Bangkok era demult noapte. S-a uitat la BlackBerry; nu era nimic de la ştiri externe.

— Auzi, i-a şoptit lui TC. Ies un pic să sun la ziar. Mă întorc în câteva minute.

— Adu-mi un suc.

De cum a ieşit din sala de lectură a început să formeze numărul de la externe. Andy a răspuns înainte ca Will să fi ieşit din clădire.

— Salut, Will. Cum o duci? Aoleu, trebuia să-ţi trimit chestia aia, nu? Scuză-mă, aici a fost nebunie toată după-amiaza.

— Andy! Ţi-am zis că-mi trebuie imediat!

— Ştiu, ştiu. Iartă-mă. Am fâcut-o de oaie. Dar uite, ţi-o trimit acum.

— Ba, fă bine şi citeşte-o! Nu mai pot aştepta să ajungă pe BlackBerry.

Will ieşise pe uşa principală şi se plimba încolo şi încoace în capul scării imense.

— Will, suntem *întru câtva* presaţi de timp aici. (Cuvântul a fost rostit cu o parodie de accent englezesc; Andy îl lua în balon, semn bun.) Gata. Începe. Trebuie să termin repede aşa că o să trec peste numele încîlcite, bine? De la John Bishop, Bangkok. Pe Samak Sangsuk îl jeleau ieri cei care îl cunoşteau cel mai bine – şi câţiva care nu-l cunoşteau deloc.

Domnul Samak, care a căzut sâmbătă victimă a ceea ce pare să fi fost un complot internaţional, era un membru al elitei financiare thailandeze, câştigând onorarii exorbitante din speculaţii imobiliare şi din industria turistică thailandeză aflată în plin avânt..

Zi-i mai repede, îşi spunea în gând Will.

— Dar era cunoscut şi de sărăcimea din Bangkok sub numele de „domnul Funeralii". Se pare că domnul Samak avea o ciudată activitate secundară pe care o desfăşura nu pentru profit, ci pentru că aşa-i spunea inima. Organiza funeralii pentru săraci.

„Domnul Samak ţinea legătura cu toate morgile, spitalele şi întreprinderile de pompe funebre", a spus duminică unul dintre asociaţii lui. „Dacă apărea cadavrul unei persoane fără familie sau prieteni, şi nu avea cine s-o îngroape, îl chemau pe domnul Samak. Dacă nu existau bani pentru o înmormântare decentă, îl chemau pe domnul Samak".

Will îşi simţea sângele alergând mai repede prin vene.

— Will? Mai eşti acolo?

— Da, zi mai departe.

— Înainte, cei mai săraci din Bangkok îşi sfârşeau zilele la cimitirul săracilor, unde erau îngropaţi şi câte zece deodată,

fără vreun sicriu care să-i despartă. Se spune că domnul Samak a pus capăt acestei practici aproape de unul singur. Nu numai că plătea cheltuielile de înmormântare, după cum zic localnicii, dar aduna şi lume pentru ceremonie, dând adesea câţiva dolari unor „bocitori". „Mulţumită domnului Funeralii", a spus un doctor, „nimeni n-a mai fost îngropat ca un câine şi nimeni n-a mai mers la groapă neînsoţit".

Will auzise destul. A închis şi a coborât în goană scările, bucurându-se de soarele care îi mângâia faţa. Întâi Macrae, apoi Baxter şi acum Samak. Oameni nu doar buni, ci neobişnuit, ciudat de buni. Nu mai era nici o coincidenţă.

A găsit un magazin, a cumpărat două sticle de ceai cu gheaţă şi s-a îndreptat spre bibliotecă: trebuia să-i spună lui TC veştile şi apoi să găsească împreună legătura cu desenul. Fără îndoială, toate astea erau pe cale să se îmbine.

Atâta doar că a observat un personaj pe care, până atunci nu-l zărise decât cu coada ochiului. Furişându-se, ca şi cum se temea să nu fie văzut; era un bărbat înalt, în jeanşi şi o bluză de trening largă, cu glugă. Nu aveai cum să-i afli vârsta, culoarea, expresia: faţa îi era complet ascunsă în umbra glugii.

Un singur lucru era limpede: îl urmărea pe Will.

Capitolul 38

Duminică, ora 15:51, Manhattan

Will s-a îndreptat imediat spre scări, ferindu-se să privească înapoi. Ajuns înăuntru, a mers la fel de iute. Dar l-a simţit înainte să-l audă: sunetul paşilor din urma lui, răsunând pe podelele reci de piatră. S-a îndreptat către prima scară ce i-a ieşit în cale, îndrăznind să arunce în timp ce urca o privire peste umăr. Aşa cum se temuse, gluga cea gri era chiar în spatele lui.

A început să alerge uşor, urcând încă două etaje. Când a ajuns pe un palier, a schimbat direcţia, hotărându-se pe loc să se refugieze într-o sală plină de fişiere. S-a năpustit înăuntru, domolindu-şi imediat paşii: chiar şi aşa, fără să zică nimic, se simţea prea zgomotos şi prea transpirat pentru tăcerea concentrată din încăpere. S-a întors: gluga.

A mers mai repede, pe sub o pictură uriaşă a cerului, în *trompe l'oeil.* Se adunau nori de furtună. Zărind o deschizătură în peretele din spate, a intrat, ca să descopere că nu era o ieşire, ci o cămăruţă pentru fotocopiat. A ţâşnit imediat afară, dar acum omul cu glugă era doar la câţiva metri.

Will a zărit uşile duble de la ieşire şi a alergat într-acolo. După ce a trecut de ele, a nimerit într-o mare de oameni care erau în pauza de la jumătatea programului de lucru. S-a strecurat printre ei ca să ajungă la scara de pe partea opusă şi, apucând balustrada, s-a prăvălit în jos sărind câte două trepte deodată. I-a ieşit în cale o femeie cu un monitor în braţe, şi a trebuit să se ferească. S-a mişcat spre stânga, dar la fel a făcut

şi ea; a încercat pe dreapta, dar şi ea a făcut aceeaşi mişcare. A sărit într-o parte ca să treacă, însă ea a lăsat să-i scape un ţipăt – urmat de o bufnitură şi zăngănit de sticlă spartă. Scăpase aparatul din braţe.

Acum Will era în holul principal, în faţa unei garderobe uriaşe. Aici îşi începeau ziua cititorii obişnuiţi. Existau dulăpioare pentru genţi şi o bară lungă pentru paltoane, care şerpuia prin încăpere ca la o curăţătorie chimică. Bărbatul cu glugă păşea în urma lui. Liniştit..

Trebuia să se mişte repede. În vreme ce garderobierul privea în altă parte, a sărit peste tejgheaua de lemn şi s-a înfundat în grosimea paltoanelor. Înghesuit între un hanorac gros şi o haină afgană miţoasă, s-a rezemat de peretele din spate. Simţea că urmăritorul s-a oprit; Will bănuia că se afla în încăpere, uitându-se peste tejghea, căutând. A încercat să respire fără zgomot.

Brusc, a simţit o mişcare. Garderobierul mişca paltoanele, împingând într-o parte mai multe, căutând un număr. Will şi-a ţinut respiraţia. Dar omul se tot apropia, mai mult, şi mai mult – până ce s-a oprit, la o lungime de braţ. L-a auzit luând o jachetă şi întorcându-se la tejghea.

Apoi o străfulgerare de gri. Will era sigur că urmăritorul trecuse de el. Şi-a îngăduit să respire; poate că nu fusese văzut. O să mai aştepte cinci minute, apoi, o să iasă afară, o s-o ia pe TC şi o să plece naibii de acolo.

Dar, înainte să apuce să facă toate astea, o mână l-a apucat pe el înainte de a putea zări vreun chip, precum braţul unui robot care ia probe din spaţiu. L-a apucat de gulerul cămăşii, încercând să-l tragă la lumină. Chiar şi în întuneric, vedea ţesătura cenuşie care acoperea braţul. De două ori a prins-o cu ambele mâini, încercând să o dea deoparte. De fiecare dată mâna a revenit, şi în cele din urmă i-a tras lui Will una în bărbie. Ghemuit cum era în spatele paltoanelor, nu avea spaţiul necesar ca să ajungă dincolo de braţul ăla singur, care pipăia după el – şi să-l pocnească pe omul căruia îi aparţinea.

Bătălia s-a încheiat repede. Will a fost scos din ascunzătoare ca o felie de şuncă dintr-un sandviş. Acum stătea

faţă în faţă cu omul cu glugă. Spre totala lui surprindere, l-a recunoscut imediat.

Capitolul 39

Duminică, ora 15:56, Manhattan

— De ce ai fugit? Nu voiam decât să vorbim.

— Să vorbim? Nu voiai decât să vorbim? Atunci de ce mama dracului mă urmăreai? Dumnezeule mare!

Will era încovoiat, sprijinindu-se cu o mână de genunchi şi cu cealaltă pipăindu-şi bărbia.

— Nu voiam să mă apropii de tine cât erai cu, hm, femeia aia. La etaj. Nu ştiam cine e. Nu ştiam dacă nu e periculos.

— Ar fi fost mai puţin periculos pentru mine, poţi să mă crezi. Doamn*e-Dumnezeule!*

Will a găsit un scaun şi s-a prăbuşit pe el, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Bun, ce naiba se întâmplă, Sandy? Sau trebuie să-ţi zic Shimon?

— Shimon Shmuel. Dar zi-mi Sandy, e mai simplu.

— Vai, îţi mulţumesc.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te lovesc, zău că nu. Dar nu puteam să te las să fugi. Trebuie să vorbim. S-a întâmplat ceva foarte rău.

— Mie-mi spui! Soţia mi-a fost răpită; am fost torturat în toată regula; rabinul tău a omorât un tip din Bangkok; şi acum ai petrecut un weekend urmărindu-mă, înainte de spectacolul final al pumnului în bărbie.

— N-am petrecut un weekend urmărindu-te.

— Las-o moartă, Sandy, zău aşa. Te-am văzut de la fereastră aseară: şapca de baseball aproape că m-a înşelat, dar

tot m-am prins până la urmă.

— Îţi jur că am venit azi să te caut. Nu aseară. Aseară eram în Crown Heights.

— Păi, cineva mă aştepta ieri seară în faţa clădirii lui *Times.* M-a urmărit până acasă la prietena mea şi a aşteptat şi acolo. Şi până acum singura persoană despre care ştiu că face genul ăsta de lucruri eşti tu.

— Jur că n-am fost eu, Will. N-am fost. N-aveam de ce să vin atunci.

— Ce vrei să spui, că n-aveai de ce?

— Aseară încă nu se întâmplase. Sau, cel puţin, n-am aflat noi până azi dimineaţă.

— Ce nu se întâmplase?

— Yosef Yitzhok.

Vocea a tremurat destul de tare ca să-l facă pe Will să se uite pentru prima dată atent la faţa lui Sandy. Nu-şi dăduse jos gluga – tot un fel de calotă, îndeplinind îndatorirea religioasă de a-i acoperi capul dar Will putea să-i vadă chiar şi în umbra pe care o arunca. Ochii lui Sandy erau roşii şi umflaţi. Arăta de parcă plânsese ore întregi.

— Ce e cu el?

— E mort, Will. A fost ucis, cu sălbăticie.

— Sfinte Dumnezeule! Unde?

— Nimeni nu ştie. L-au găsit mort pe aleea de lângă *shut.* Era dimineaţa devreme, probabil că era în drum spre *shacharis.* Scuză-mă, rugăciunea de dimineaţă. *Tallis*-ul lui, şalul de rugăciune, era roşu de sânge.

— Nu pot să cred. Cine ar face aşa ceva?

— Nu ştiu. Nimeni dintre noi nu ştie. De aceea Sara Leah – ai cunoscut-o, soţia mea – a zis că trebuie să te găsesc. S-a gândit că asta are cumva legătură cu tine.

— Cu mine? Mă acuză pe mine?

— Nu! Cine vorbeşte de acuzare? Ea se gândeşte doar că asta s-ar putea lega de ceea ce s-a petrecut vineri seara.

— I-ai spus despre asta?

— Doar ce ştiam. Însă nevasta lui Yosef Yitzhok e sora ei. Suntem neamuri, Will. E cumnatul meu. *A fost* cumnatul meu.

Ochii începeau să i se înroşească şi mai tare.

— Şi Yosef Yitzhok i-a spus ceva soţiei lui?

— Nu prea multe, nu cred. Doar că vorbise cu tine vineri seara. Zicea că ai fost implicat în ceva foarte important. Nu, nu ăsta a fost cuvântul. A zis că ai fost implicat în ceva catastrofal. Asta e cuvântul pe care l-a folosit, *catastrofal.*

— I-a mai spus ceva nevestei lui?

— Doar că speră şi se roagă ca tu să înţelegi ce se petrece. Şi să ştii ce e de făcut.

În acel moment Will se simţea mai neajutorat decât oricând. Rabinul o spusese primul, şi acum Yosef Yitzhok o repeta din mormânt. *Se desfăşoară o poveste străveche,* asta spusese rabinul. *E ceva de care omenirea se teme de mii de ani încoace.* Acum YY îi spunea că miza era atât de mare, încât se ruga ca Will să ştie ce e de făcut. Şi totuşi, Will se simţea la fel de nedumerit. Ba chiar mai nedumerit – în creieri îi jucau ţonţoroiul coincidenţa stranie dintre Macrae, Baxter şi Samak, trei oameni nobili care au avut parte de o moarte cumplită, frazele sforăitoare din Cartea Pildelor şi, mai nou, geometria mistică, impenetrabilă, a desenului pe care el şi TC îl găsiseră chiar în această bibliotecă.

— Fir'ar să fie! TC! E încă sus. Hai cu mine. Iute!

Will se mustra singur la fiecare pas, în vreme ce galopa pe scări şi pe coridoare, cu Sandy după el, întorcându-se în sala de lectură. Cum a putut să o lase singură?

S-a îndreptat către masa pe care o împărţise cu TC cu aproape o oră mai înainte. Când a ajuns mai aproape, inima i s-a oprit. Şedea acolo o femeie – dar nu era TC. Dispăruse.

Will a izbit cu pumnul în masă şi întreg braţul i-a fost străbătut de o durere fulgerătoare – chipul femeii s-a umplut de spaimă. *Cum am putut să fiu aşa de cretin*! Acum răpitorii îi luaseră de sub nas două femei. Trebuia să aibă grijă de ele şi le-a lăsat de izbelişte. Pe amândouă..

Sandy stătea lângă el, dar Will nu-l vedea şi nu-l auzea. Un singur lucru l-a scos din amorţeală: vibraţia continuă, insistentă, pe care o simţea pe coapsă. Era telefonul.

2 mesaje noi.

L-a deschis pe primul.

Unde umbli? A trebuit sa plec. Suna-ma. TC

A respirat uşurat. Slavă Domnului din ceruri! A deschis al doilea mesaj, convins că trebuia să fie TC care propunea locul de întâlnire. Ceea ce a văzut l-a făcut să se tragă doi paşi înapoi de uimire.

Cincizeci cu Cinci.

Yosef Yitzhok o fi fost el mort – ghicitorile însă continuau.

Capitolul 40

Duminică, ora 16:04, Manhattan

— Şi când a sosit?

— Chiar acum. În secunda asta.

— Păi, prima concluzie pe care o putem trage e că, de fapt, nu Yosef Yitzhok era informatorul nostru.

— Nu putem fi siguri de asta, TC. Poate că ucigaşul i-a luat telefonul şi a continuat să trimită mesaje.

În vreme ce vorbea, Will şi-a dat seama de absurditatea ipotezei. Ce şanse erau ca un atacator să fure telefonul, să verifice căsuţa „mesaje trimise" şi să trimită în continuare mesaje perfect codificate în acelaşi stil? Şi apoi, era uşor de verificat.

— Sandy, poţi să-mi faci un serviciu? Sună acasă şi vezi dacă au găsit cumva telefonul lui Yosef Yitzhok.

Acum, vorbind iar cu TC, a formulat altă teorie.

— Şi dacă cineva îi furase telefonul mai înainte?

— Păi, n-ar fi fost de la început YY cel care trimitea mesajele, nu-i aşa?

TC începea să se satureze până peste cap. Temându-se să se întoarcă în apartamentul ei, fugise în Central Park. Spre marea ei uşurare, a dat peste nişte cunoscuţi: prieteni căsătoriţi, cu o droaie de copii. După cum putea să audă Will la telefon, se vârâse drept în mijlocul grupului. Presupunea că plozii, cărucioarele şi păturile pentru picnic îi vor sluji drept scut, ţinând în şah urmăritorii şi răpitorii. Ascultând chiăiala

puştimii, zgomotele jocurilor cu mingea şi vocea unei mămici care împărţea prăjituri, Will a simţit un val de invidie, sau mai degrabă de dor – îi era dor de o după-amiază de duminică normală, fără griji, sub mângâierea soarelui.

— Vrei să zici că a fost tot timpul altcineva.

— Da, aşa cred. YY a murit, însă mesajele nu au încetat. Prin urmare, nu el era cel care le trimitea.

— Şi atunci de ce l-au ucis?

— Cine?

— Hassidim-ii.

— Nu ştim dacă au fost hassidim-ii cei care l-au ucis. Iar te repezi să tragi concluzii. Adevărul este, Will, că nu *ştim* aproape nimic. Putem să bănuim şi să presupunem şi să teoretizăm, dar ştim foarte puţin.

— Cum rămâne cu desenul de la bibliotecă? Ai găsit ceva?

— Cred că ne spune ceva foarte simplu. Zice „gândeşte în stilul Cabalei". Imaginea e atât de complicată, cu atâtea componente, încât nu poate fi vorba despre o porţiune din ea. E pur şi simplu ideea generală. Figura aceea e temelia întregii Cabale. E aproape ca un logo.

— Ţin-te bine. Mai vine unul. Te sun eu.

În timp ce mergea, a apăsat pe taste ca să vadă ultimul mesaj, nădăjduind ca acesta să fie mai clar. Acum, că TC nu mai era alături, avea nevoie disperată de un strop de simplitate.

Uită-te la cel ce stăpâneşte cerurile, dar nu şi iadul.

Nu avuseseră de mers decât cale de câteva blocuri către nord ca să ajungă la adresa din mesajul precedent: strada 50 colţ cu Fifth Avenue. Acolo se aflau acum. Deasupra lor se înălţa fortăreaţa gotică a catedralei Sf. Patrick în care, cu mai puţin de o săptămână înainte, stătuse fermecat, ascultând *Mesia* împreună cu tatăl lui. Acum o săptămână, dar într-o altă viaţă.

Tatăl lui. Un fior de vinovăţie l-a străbătut pe Will: nu îl indusese decât foarte puţin în această cercetare. Era clar că dorea să-i fie de folos; o spusese limpede aseară şi din nou azi dimineaţă, ba chiar şi-a adus contribuţia la descifrarea

mesajelor. Şi totuşi Will fusese nerăbdător, bucuros să-şi folosească tatăl ca simplu şofer şi atât. Poate că, în ciuda tuturor eforturilor din ultimii ani, ei doi nu erau atât de apropiaţi pe cât îi plăcea lui Will să creadă. Majoritatea bărbaţilor şi-ar fi luat, probabil, tatăl ca aliat principal într-o astfel de criză, dar Will nu era ca majoritatea bărbaţilor. El îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei, anii de formare, la un continent distanţă de tatăl lui.

Uitându-se acum la ea, Will şi-a amintit prima impresie despre catedrală, când abia sosise la New York. L-a izbit senzaţia că era întru câtva ridicolă. În ciuda faptului că iubea clădirile vechi, această structură imensă, boltită, care ar fi fost cum nu se poate mai potrivită la Paris, Londra sau Roma, arăta absurd în mijlocul Manhattan-ului. Prinse între zgârie-nori de oţel şi sticlă, ferestrele ei arcuite, turnurile crenelate şi vârfurile care străpungeau cerul nu erau doar deplasate, ci şi anacronice. Păreau să încarneze un soi de zădărnicie, o încercare de a stăvili torentul modernismului. Acesta era oraşul cel mai rapid de pe planetă, iar catedrala şedea implacabilă în inima lui – încercând să oprească timpul.

Ce-ar fi putut să însemne chestia aia? Făcându-i semn lui Sandy să-l urmeze, s-a strecurat prin gloata turiştilor şi a intrat în catedrală, fiind învăluit imediat de tăcerea plină de respect în care marile lăcaşuri de cult se înfăşoară ca înţr-o ceaţă. Înainta, căutând din ochi ceva care să se potrivească cu mesajul. Cine era cel ce stăpânea cerurile, dar nu şi iadul?

S-a uitat peste umăr. Sandy încremenise în uşă; se uita cu gura căscată la tavanul incredibil de înalt, apoi a fost uimit de ecoul răsunător. Era limpede că nu mai intrase într-o astfel de clădire. Contrastul cu acea sală de sport cu linoleum şi placaj care era sinagoga hassidim-ilor îl copleşise. Will şi-a amintit ce spusese odată tatăl lui, că oamenii credincioşi au multe în comun, chiar dacă au credinţe diferite: „Aceeaşi vrajă acţionează asupra tuturor”. Nu încăpea nici o îndoială: pe Sandy îl emoţiona acest loc.

Will, care făcuse şcoala şi facultatea în clădiri mai vechi decât aceasta, nu se simţea prea impresionat de lespezile reci ale pardoselii sau de arhitectura medievală. Era în misiune,

trebuia să-l găsească pe cel ce stăpânea cerurile, dar nu şi iadul. S-a oprit în faţa orgii celei mari şi a orgii corului. A cercetat altarul şi amvonul, înălţat precum cuibul gabierului de pe corabie. S-a uitat la rafturile înguste cu borcane de sticlă în care erau aprinse lumânări şi la pachetele de lumânări noi, gratuite. A aruncat o privire şi în capela mică, ce părea rezervată unor ceremonii particulare. A ridicat privirea şi a văzut două steaguri: primul era al Statelor Unite, cel de-al doilea al Vaticanului. N-avea nici cea mai mică idee despre ce anume căuta.

A străbătut toată lungimea navei, studiind şirurile de bănci. S-a uitat în sus la difuzoarele şi ecranele prinse de stâlpi. Existau tapiserii cu inscripţii, dar nici o referire care să se potrivească cu mesajul. Existau ferestre cu vitralii pe care erau pictaţi sfinţi, păstori şi şarpele cel ciudat. I s-a părut că vede şi vreo doi îngeri.

Ia stai. Chiar deasupra lui, dominând spaţiul din jur, era un crucifix imens, cu o sculptură reprezentându-l pe Iisus. Era învăluit în luminile fulgerătoare ale bliţurilor întrucât turiştii se îmbulzeau să-l fotografieze.

El să fie oare cel ce stăpâneşte cerurile, dar nu şi iadul? La urma urmei, lumea de sub pământ era tărâmul lui Lucifer, nu al lui Iisus. Poate că era chiar aşa de simplu. Poate că trebuia să se uite la Iisus. Bun, şi ce era cu asta?

Îşi dorea să fi fost cu el TC, încă o pereche de ochi, încă un creier. Sandy era drăguţ, dar nu avea spiritul de observaţie ascuţit sau pătrunderea de care avea Will nevoie în acel moment.

S-a îndreptat către uşă, aruncând o bancnotă de un dolar în cutia de sticlă pentru donaţii – care părea umplută cu bani dintr-o mie de ţări.

Ajuns afară, a sunat-o pe TC.

— Uite, am fost în catedrală. Trebuie să-l găsesc pe cel ce stăpâneşte cerurile, dar nu şi iadul. N-am găsit nimic care să se lege de asta. Nu văd ce ar putea fi. Da, m-am plimbat peste tot. Nu sunt decât bănci, crucifixul...

A simţit că Sandy îl trage de cot. S-a smucit ca să se elibereze, dar celălalt nu-i dădea drumul.

— Ce vrei? Vorbesc cu TC.

— Uită-te.

Sandy nu arăta spre catedrală, ci spre partea cealaltă a străzii.

— TC, te sun eu.

Erau peste drum de Rockefeller Center, şi Sandy a început să alerge uşor, ca să poată vedea mai bine. Aproape fără să se asigure, a traversat strada, urmat îndeaproape de Will, şi au ajuns în faţa obiectului.

Sau, mai degrabă, a personajului. Făcut din metal strălucitor, cu stomacul vălurit de liniile unui abdomen perfect, mitic. Coapsele erau enorme, fiecare groasă cât un bizon. Un picior era aşezat puţin mai în faţă, în felul în care se echilibrează halterofilii. Atâta doar că greutatea aceasta nu era una oarecare.

Braţele îi erau întinse complet în lături, arcuite un pic în sus în jurul poverii. Pentru că acolo, pe umerii lui, nu era nici mai mult, nici mai puţin decât universul, întruchipat de o serie de cercuri care se întretăiau, ca paralelele şi meridianele care încing globul pământesc. Pe fiecare dintre aceste arcuri de metal era trecut numele unei planete. Se uitau la cea mai mare sculptură din Rockefeller Center, statuia de două tone a lui Atlas.

— „Uită-te la cel ce stăpâneşte cerurile, dar nu şi iadul”.

Sandy murmura vorbele aproape pentru sine.

— Văd că stăpâneşte cerurile, a zis Will. Dar care e treaba cu iadul?

Sandy se lupta să scoată vorbele afară din gură. Era atât de încântat, încât gâfâia de-a binelea.

— E o chestie celebră legată de statuie. Când au făcut-o...

— Da?

—... încă nu-l descoperiseră pe Pluto. Aşa că acolo nu e şi Pluto.

— Iar Pluto este zeul lumii de sub pământ, a şoptit Will.

Uită-te la cel ce stăpâneşte cerurile, dar nu şi iadul. Acesta era locul. A format numărul lui TC şi i-a descris imediat ce vedea..

— Foarte bine, vino să mă iei, a zis ea. Şi apoi mergem la

tine acasă.

— De ce?

— Pentru că mi se pare că am înţeles în sfârşit ce se petrece. Şi Atlas tocmai mi-a confirmat asta.

Capitolul 41

Duminică, ora 17:50, Brooklyn

N-avea vreme să se simtă jenat. Însă îşi dădea seama că TC nu se simţea în largul ei în acel loc, casa bărbatului pe care îl iubise cândva şi a femeii pe care el o luase de nevastă. A văzut-o uitându-se pe furiş la fotografii, mai ales la colajul cu poze de la nuntă vreo două duzini – care atârna în bucătărie.

Pentru TC era ciudat, dar pentru Will era îngrozitor. Nu se mai întorsese acasă din ziua în care dispăruse Beth, vizitând-o doar cu gândul. Acum a văzut calendarul însemnat cu scrisul lui Beth. A văzut o jachetă tricotată de-a ei aruncată pe un scaun. I-a simţit atât de tare lipsa, că au început să-i lăcrimeze ochii.

— TC, trebuie să-mi spui ce se întâmplă..

Pe tot drumul din Central Park, din momentul în care s-au despărţit de Sandy, a pisat-o să-i spună. Dar era de neclintit.

— Will, nu sunt sigură că am dreptate. Şi ştiu cum eşti: în clipa în care am să încep să vorbesc o să te năpusteşti afară şi o să faci ceva care s-ar putea să fie o mare greşeală. Trebuie să fim siguri. Sută la sută. Nu-i loc de presupuneri.

— Foarte bine, promit că nu fug nicăieri, numai spune-mi odată.

—Nu poţi să-mi promiţi asta. Şi nu e vina ta. Crede-mă, Will. Te rog.

— Şi atunci când o să aflu?

— Curând. În seara asta.

— Îmi spui deseară?

— O să afli în seara asta. Nu eu voi fi cea care o să-ţi spună.

— Uite ce e, TC, las-o baltă. M-am săturat până peste cap de ghicitori. Cum adică, nu eşti tu cea care o să-mi spună?

— Mergem în Crown Heights. Acolo e răspunsul.

— Noi? Vrei să zici că vii cu mine?

— Da, Will. A venit vremea.

— Da, aşa e, vreau să zic că pare rezonabil...

Will s-a oprit. TC se uita la el, aşteptând ceva. De-abia după o vreme şi-a dat seama ce însemna expresia ei. Aştepta să o mai întrebe ceva.

— Ce vrei să spui cu „a venit vremea”?

— Încă n-ai ghicit, Will? Tot weekend-ul ăsta, tot ce am făcut? Chiar n-ai ghicit?

— Ce să ghicesc?

Şi-a întors faţa de la el, evitându-i privirea.

— Of, Will. Sunt foarte surprinsă.

El a ridicat vocea:

— De ce eşti surprinsă? Ce tot spui acolo?

— Mi-e tare greu, Will. Nu prea ştiu cum să o spun. Dar a venit vremea să merg înapoi, acasă.

— Înapoi? în Crown Heights?

— Da, Will. Înapoi în Crown Heights. Am crezut că ai ghicit de mulţi ani. Şi tot voiam să vorbesc despre asta, dar nu am prins niciodată momentul potrivit. Sunt atâtea la care trebuie să mă gândesc, pe care să le rezolv. Hassidim-ii, răpirea şi... Beth. Dar ai dreptul să cunoşti adevărul.

Aşa că uite adevărul. Numele meu e Tova Chaya Lieberman. M-am născut în Crown Heights, Brooklyn. Sunt a treia din nouă copii. Există un motiv pentru care cunosc lumea asta, Will. O ştiu dintotdeauna, ca pe buzunarele mele. E lumea mea. Hassidim-ii ăia trăsniţi? Sunt una dintre ei.

Capitolul 42

Duminică, ora 16:02, Brooklyn

Will nu reuşea să spună nimic. Stătea cu spatele lipit de spătarul canapelei, ca şi cum l-ar fi ţintuit acolo un uragan. Asculta atent, încercând să asimileze tot ce zicea TC. Dar, în acelaşi timp, gândurile îi zburau, derulând rapid evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore şi privind fiecare moment într-o lumină nouă. Şi nu numai ultimele patruzeci şi opt de ore, ci şi ultimii cinci sau şase ani. Toate cele trăite împreună cu TC arătau acum cu totul altfel.

— Ai văzut familiile acelea cu o duzină de copii. Cam aşa era la mine acasă. Eram a treia născută şi după mine au mai venit încă şase. Eu şi cu sora mea mai mare eram mini-mămici: am făcut curăţenie şi am pregătit mâncarea bebeluşilor din ziua în care am fost destul de mari ca să putem face asta.

— Şi, cum să spun, arătai şi tu aşa?

— Ba bine că nu. Tot tacâmul: rochii lungi care măturau podelele, păr pleoştit, ochelari. Iar mama purta perucă.

— Perucă?

— Nu ţi-am explicat chestia asta, nu-i aşa? Îţi aminteşti femeile cu părul „nefiresc de ordonat” pe care le-ai văzut şi faptul că păreau să fie tunse toate la fel? Alea erau *sheitls,* peruci purtate de femeile măritate în semn de pudoare: părul adevărat nu trebuie să-l vadă decât soţul lor.

— Corect.

— Ştiu că îţi pare bizar, Will, dar ceea ce trebuie să înţelegi

e că adoram toate astea. Mă topeam de încântare. Citeam poveştile populare din *Tzena Arenna*, vechile legende despre Baal Shem Tov...

Faţa lui Will s-a preschimbat într-un semn de întrebare.

— Fondatorul hassidismului. Toate poveştile alea despre înţelepţii care merg prin pădure, săracii care se dovedesc a fi oameni foarte pioşi şi îndrăgiţi de Dumnezeu. Îmi plăceau la nebunie.

— Şi ce s-a schimbat?

— Cred că aveam vreo doisprezece ani. Stăteam o groază de timp cu nasul în cărţile mele de şcoală. Însă, la vârsta aceea am început să fiu uimită eu însumi de ce reuşeam să fac. Chiar şi eu îmi dădeam seama că desenele mele deveneau din ce în ce mai complexe şi, cum să zic, destul de bune. Dar erau atât de puţine picturi la care să te uiţi! Ştii, evreii ultra-ortodocşi nu prea le au cu ilustraţiile. Nu găseam aşa ceva prin preajmă. Şi apoi, într-o bună zi, la sem – scuză-mă, seminar; un soi de şcoală pentru fete – am găsit o carte din seria „Prezentarea marilor pictori". Despre Vermeer. Am furat-o şi am ascuns-o sub pernă. Nu glumesc, vreme de luni de zile obişnuiam să aştept să adoarmă surorile mele pentru ca apoi, la adăpostul păturii, să pot să mă uit la picturile acelea minunate. Doar să mă uit. Ştiam că asta e ceea ce vreau să fac.

— Ai început să pictezi.

— Nu. Nu era niciodată timp pentru aşa ceva. La sem era învăţătură şi iar învăţătură. Texte sfinte. Acasă trebuia să fac curăţenie, să gătesc, să schimb scutece, să mă joc cu bebeluşul, să-i ajut la lecţii pe cei mici. Împărţeam camera cu două surorii. Nu aveam nici timp, nici loc.

— Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi.

— Mi-am ieşit. Visam în fiecare zi la evadare. Voiam să merg la Metropolitan. Să-l văd pe Vermeer. Dar n-a fost doar pictura.

— Spune mai departe.

— Ştiu că sună ciudat, dat fiind că sunt cea de acum, dar eram cu adevărat bună la studiile religioase.

— Nu, regret, dar nu-mi pare deloc surprinzător.

— Eram cea mai bună din clasă. Mi se părea *uşor.* Textele,

toate acele înţelesuri şi referinţe multiple păreau să mi se deschidă pur şi simplu în faţă. Odată un rabin mi-a spus că sunt la fel de bună ca orice băiat..

— Vai de mine!

— Eram furioasă. Era ca şi cum fetele n-ar putea merge mai departe. Când ajungi la şaptsprezece sau optsprezece ani devii femeie – şi asta înseamnă căsătorie, copii, gospodărie. Bărbaţii puteau merge veşnic la *yeshiva*, dar fetelor nu li se permitea să înveţe decât bazele. Apoi trebuia să ne oprim. Astea erau regulile. Cele Cinci Cărţi ale lui Moise şi poate un pic din Ghemara. E un fel de comentariu rabinic. Dar asta era tot.

— Aşadar, toată Cabala aceea, n-ai studiat-o.

— N-aveam voie. Nu uita că numai bărbaţii trecuţi de patruzeci de ani au voie să se apropie de ea şi să arunce o privire.

— Iisuse!

— Chiar aşa. Mă ştii doar, mă trage aţa exact acolo unde nu-i voie. Am găsit cartea cu pricina printre lucrurile tatălui meu, dar ştiam că nu mă descurc singură. Aveam nevoie de un îndrumător. Aşa că l-am rugat pe Rabbi Mandelbaum.

— Cine?

— Cel care îmi spusese că sunt la fel de bună ca un băiat. I-am zis că vreau să învăţ. M-am dus la el cu toate textele care dovedeau că am dreptul, ca femeie, să ştiu ce e în acele cărţi.

— Şi a fost de acord? Te-a învăţat?

— În fiecare marţi seara, o lecţie tainică la el acasă. Singura persoană care mai ştia era soţia lui. Îi aducea lui o cană cu ceai de lămâie, mie un pahar cu lapte – şi *rugelach*, prăjiturele, pentru amândoi. Am făcut asta timp de cinci ani.

Zâmbea.

— Ce s-a întâmplat?

— El a început să-şi facă griji. Nu pentru el – era prea bătrân ca să-i mai pese de gura lumii – ci pentru mine. Mă apropiam de „vârsta căsătoriei". Mi-a spus: „Tova Chaya, doar un bărbat extrem de puternic nu se va simţi ameninţat de o soţie atât de învăţată". Cred că îşi reproşa că m-a distrus: că, din cauza lui, n-o să-mi placă să-mi văd de gospodărie. Că n-o

să fiu o soţie bună, ca doamna Mandelbaum. Mă făcuse să ţintesc mai sus. Şi, într-un fel, avea dreptate.

Dar n-avea de ce să-şi facă griji; pe atunci îmi plănuisem deja evadarea. M-am înscris la Columbia; dădusem ca adresă o căsuţă poştală, ca să nu-mi vadă nimeni corespondenţa. M-am înscris la tone de burse, ca să-mi pot permite o cameră. M-am prezentat ca adult independent; în ceea ce privea facultatea, nu aveam părinţi.

Aşa că atunci când a venit ziua cea mare le-am pregătit copiilor micul dejun, ca de obicei, mi-am luat rămas bun de la mama, ca de obicei, şi m-am îndreptat spre staţia de metrou.

— Şi nu te-ai mai întors niciodată.

— Niciodată.

Mintea lui Will funcţiona frenetic, năpădită de întrebări. Dar în acelaşi timp era îngropat în răspunsuri. Brusc, vedea atât de multe lucruri care fuseseră ascunse. „TC” nu era o poreclă primită pe când abia se ţinea pe picioruşe şi nu era adevărat că uitase de la ce venea. Era o urmă din viaţa pe care o avusese înainte Tova Chaya. Şi nu era de mirare că misterul în care pluteau părinţii lui TC era atât de adânc: faceau parte din trecutul pe care îl abandonase. Sigur că nu existau poze: i-ar fi trădat secretul.

— Ştiu măcar că trăieşti?

— Vorbesc cu ei la telefon înaintea sărbătorilor mari. Dar nu i-am văzut de când aveam şaptesprezece ani.

Într-o clipă, totul despre TC a devenit coerent. Sigur că, în ciuda faptului că era sclipitoare, nu ştia nimic despre muzica pop şi emisiunile stupide de la TV: crescuse fără ele. Sigur că nu vorbea franceza sau spaniola: îşi petrecuse timpul învăţând idiş şi ebraică.

Brusc, Will s-a gândit la obiceiurile alimentare ale lui TC – preferinţa pentru mâncărurile chinezeşti, presărate cu crevete uriaşe, micul dejun cu mormane de şuncă prăjită. Adora toate chestiile alea. Cum se explica asta?

— Zelul convertitului, a zis ea, ironic.

Acum, că fusese el însuşi în Crown Heights, Will şi-a dat seama de amploarea rupturii lui TC cu rădăcinile ei. Se uita la ea, cea de acum: bluza mulată, dezvăluind forma sânilor;

mijlocul dezgolit; inelul din buric. Şi-a amintit anunţul văzut în Crown Heights.

Fetele şi femeile care poartă haine lipsite de pudoare şi, prin urmare, atrag atenţia asupra înfăţişării lor se acoperă singure de ruşine...

Ruptura ei de hassidim-i era completă. Şi uita cea mai mare rebeliune dintre toate: el.

Cei din lumea ei nu aveau relaţii sexuale în afara căsătoriei. Şi rareori se căsătoreau cu persoane din afara sectei lor hassidice, ca să nu mai vorbim de ne-evrei. Şi totuşi, ea avusese o relaţie fizică îndelungată cu el care nu era soţul ei şi nici evreu. Pentru el fusese o minunată poveste de dragoste. Acum înţelegea că pentru ea fusese o revoluţie.

Deodată a văzut-o pe TC cu alţi ochi. Şi-o imagina aşa cum fusese: o fată sclipitoare, studioasă, din Crown Heights, crescută pentru o viaţă plină de pudoare, de îngrijit copii şi de respectare strictă a legilor. Ce cale străbătuse, traversând acest oraş şi secolele de tradiţii şi tabuuri. S-a ridicat în picioare, s-a dus la ea şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare caldă şi lungă.

— E o mare onoare pentru mine să te cunosc, Tova Chaya.

Capitolul 43

Duminică, ora 16:46, Brooklyn

Ar fi vrut să o întrebe pe TC ore întregi despre viaţa ei, despre secretul pe care îl păstrase atâta vreme. Mulţi evrei deveneau ortodocşi; erau numiţi *chozer b'tshuva*, în traducere literală „cel care se întoarce pentru pocăinţă". Ea o luase pe calea cealaltă: *chozer b'she'ela.* Se întorsese pentru întrebări.

Dar nu aveau timp pentru această conversaţie, indiferent cât ar fi dorit-o. Trebuiau să ajungă în Crown Heights. Yosef Yitzhok fusese ucis, cu toate că nici unul din ei n-avea habar de ce. Ultimele mesaje pe care le primise Will – îndrumându-l către Atlas de la Rockefeller Center – fuseseră trimise după moartea lui YY, dovadă că nu el fusese informatorul. Şi atunci ce interes ar fi avut cineva să-l ucidă? Will era complet nedumerit. Tot ce ştia era că lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce mai mult. Rabinul nu exagerase: intrau în criză de timp.

La fel de tare îl îmboldea promisiunea lui TC. Totul se va limpezi, spusese ea, când vor ajunge în Crown Heights. Nu putea să-i spună ea însăşi lui Will ce se întâmpla. Dar explicaţia se afla acolo. Trebuia doar să o găsească.

— Trebuie să-ţi monopolizez baia pentru câteva momente. Şi trebuie să împrumut nişte haine de-ale lui Beth.

— Desigur, a spus Will, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la posibilul simbol al acestei cereri.

A condus-o la dulapul lui Beth şi, luîndu-şi inima în dinţi, a împins în lături uşa glisantă. Imediat nările i s-au umplut de parfumul ei. Îi simţea perfect aroma părului; se vedea mirosind

acea porţiune de piele din dosul urechii. A tras adânc aerul pe nări.

TC a scos o bluză simplă, albă, pe care Beth o purta la întâlniri de lucru oficiale, de obicei cu un costum negru, jachetă şi pantalon. Avea o croială înaltă pe gât, a observat Will. *Le cerem tuturor femeilor şi fetelor care locuiesc aici sau vin în vizită să respecte neabătut legile pudorii...*

S-a întors către Will.

— Beth are vreo fustă foarte lungă?

Will s-a gândit intens. Erau acolo câteva rochii lungi, printre care una deosebit de frumoasă pe care o cumpărase pentru soţia lui la prima aniversare a căsătoriei. Dar erau de seară.

— Ia stai un pic, a zis. Să mă uit în spate.

Se întreba dacă Beth se îndurase până la urmă să o arunce; ştia că avea de gând să o facă. Era o fustă lungă de catifea neagră, fără nici un farmec, de care Will îşi bătuse joc fără milă. O numea „Beth pe post de fată bătrână care cântă la violoncel". Ea se apăra, în joacă, dar ştia ce voia el să spună: o facea într-adevăr să arate ca una dintre acele doamne cu păr argintiu care pot fi văzute în orice orchestră simfonică. Dar se simţea legată de ea. Spre marea uşurare a lui Will, nu apucase să o arunce.

— Bun, a zis TC, îndreptându-se spre baie. Toate astea trebuie să dispară.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi în cealaltă ca să-şi scoată cerceii. Apoi şi-a apropiat faţa de oglindă şi a început manevra complicată a scoaterii diamantului din nară. În sfârşit, s-a uitat în jos la mijlocul ei şi a deşurubat inelul care îi străpungea buricul. Ţinea acum în mână o grămăjoară de metal, pe care a pus-o lângă chiuvetă.

— Şi acum, cel mai greu lucru din toate.

A scos din geantă un flacon de şampon cumpărat pe drum anume pentru treaba asta. A dat drumul la robinet, a luat un prosop şi l-a pus pe umeri. Ca şi cum şi-ar fi adunat forţele ca să înfrunte o tortură, s-a aplecat şi şi-a băgat capul sub apă.

În vreme ce Will privea, ea şi-a şamponat bine părul şi apoi s-a clătit. A trebuit să frece zdravăn, dar efectul nu s-a lăsat

aşteptat. Apa din chiuvetă a luat o culoare violetă-albăstruie. Vopseaua se ducea odată cu şuvoiul care se rotea peste porţelanul alb şi apoi dispărea. Will era fascinat de apa colorată. Nu îndepărta doar chimicalele din părul lui TC; părea că o spală de ultimul deceniu de viaţă.

S-a îndepărtat ca să-şi adune câteva lucruri. Ce spusese rabinul? „Totul se va limpezi în câteva zile". Asta era acum două zile. Poate că era pe cale să descopere adevărul, după atâta vreme. Care să fie oare? Ce era cu această „poveste străveche" în care fuseseră prinşi cumva el şi soţia lui? După ce va afla, avea să fie din nou cu ea? Avea să o mai ţină în braţe? Oare chiar astă-seară?

— Ce zici?

Will s-a întors şi s-a trezit în faţa unei femei complet diferite. Părul lung era acum castaniu închis, periat drept, în stilul tunsorii-paj din anii '90. Purta pantofi negri, comozi, o fustă lungă neagră şi o bluză albă. Împrumutase o jachetă groasă, matlasată, de-a lui Beth, care în alte împrejurări ar fi arătat modernă, dar acum arăta pur şi simplu comodă. Acolo, în apartamentul lui, stătea o femeie care ar fi putut trece drept oricare dintre tinerele soţii şi mame pe care le văzuse în Crown Heights cu două zile înainte. Arăta ca Tova Chaya Lieberman.

— Ce bine-mi pare că am găsit pantofii. Slavă Domnului că mi se potrivesc, asta contează...

Lui Will i-a trebuit o vreme să-şi dea seama ce făcea TC. Îşi exersa psalmodierea, accentul influenţat de idiş al femeilor din comunitatea hassidică newyorkeză. I-a revenit atât de uşor, încât l-a convins pe Will imediat.

— Măi, măi! Vorbeşti... altfel.

— Asta a fost muzica tinereţii mele, Will, a zis ea, din nou cu vocea lui TC. Doar că acum în glasul ei vibra o nostalgie pe care el n-o mai auzise. Apoi, rupând vraja:

— Bun, cum rămâne cu tine?

— Cu mine?

— Da, cu tine. Mergem acolo împreună. Tova Chaya nu poate fi văzută cu vreun *shaygets.* Trebuie să arăţi şi tu cum se cuvine. Hai că ştii: costum negru, cămaşă albă. Cunoşti refrenul.

Will s-a supus, găsind cel mai simplu costum dintre toate. A trebuit să dea deoparte un costum cu dunguliţe şi o cămaşă albă care avea pe piept un jucător de polo Ralph Lauren. Simplu, simplu, simplu.

S-a uitat în oglindă, sperând că transformarea e tot atât de convingătoare ca a lui TC. Dar chipul îl trăda. Putea trece drept american, dar evreu? Nu. Avea coloritul şi structura osoasă a unui anglo-saxon care îşi avea rădăcinile în satele din Anglia, nu în stepele Rusiei. Şi totuşi, asta nu avea de ce să fie o problemă. Nu văzuse el vineri seara printre credincioşi chipuri din Hanoi şi din Helsinki? Putea spune că era convertit.

Mai avea nevoie de un singur lucru.

— TC, de unde fac rost de o calotă la ora asta?

— M-am gândit deja la asta. (Cu un gest larg, TC a scos la iveală un disc mare de material negru.) Am împrumutat-o de la prietenul tău Sandy când eram în parc.

— Împrumutat?

— Păi, ştiam că au întotdeauna la ei una de rezervă. Şi s-a întâmplat să mă uit într-unul dintre buzunarele jachetei lui. Uite, pune-ţi-o pe cap.

Ca într-o ceremonie, TC s-a ridicat pe vârfuri şi i-a pus lui Will pe cap acea *yarmulke.* S-a repezit în baie şi a venit cu o agrafă.

— Gata, a zis ea, fixând-o aşa cum trebuia. Reb William Monroe, mă bucur să te cunosc.

În taxi, Will a simţit că începe să se agite de nerăbdare – şi de nervi. Nu încercase niciodată să îndeplinească vreo însărcinare sub acoperire, şi exact la aşa ceva ajunsese. Era costumat, încercând să se dea drept altcineva. Armura protectoare – pantalonii de dril, cămaşa albastră, carnetul – dispăruseră. Se simţea vulnerabil.

Încercând să-şi adune curajul, a luat în mână telefonul – o amintire din viaţa lui normală. Un nou mesaj, părând să fie de la acelaşi necunoscut pe care îl luase cândva drept Yosef Yitzhok.

Bărbaţi suntem, puţini pe lume

Cuprinşi în două cifre-anume
De le-nmulţeşti suntem jumate
Când noi pierim, atunci pier toate.

Habar n-avea ce poate să însemne asta, dar nu mai conta prea mult acum. După spusele lui TC, totul avea să fie lămurit curând. Din obişnuinţă a verificat apoi şi BlackBerry-ul. Lumina roşie clipea: îl atenţiona că primise o ştire de la *Guardian.* Nostalgia îl făcuse să se aboneze la versiunea electronică a ziarului pe care îl citea când era acasă. De obicei ştergea rapid aceste ştiri de pe e-mail: era destul de greu deja să fie la zi cu ştirile din New York şi din America. Dar acea „atenţionare" l-a intrigat: ce ştire importantă ar putea să justffice ea singură un buletin? A deschis mesajul.

Robin Hood din Downing Street

Cel mai mare scandal politic britanic de câteva zeci de ani încoace a luat ieri întorsătura cea mai stranie.

Fostul ministru de finanţe, Gavin Curtis, despre care poliţia crede că şi-a luat viaţa săptămâna trecută, pare să se fi transformat peste noapte dintr-un personaj odios într-un erou popular postum. Funcţionarii din Ministerul de Finanţe care au anunţat mai înainte că domnul Curtis a deturnat sume mari din bugetul UK într-un cont personal din Elveţia au dezvăluit în această dimineaţă unde ajungeau de fapt acei bani – în mâinile celor mai oropsiţi de pe planetă.

Se pare că domnul Curtis, proclamat imediat de ziarele de scandal „Robin Hood-ul din viaţa reală", şi-a petrecut o mare parte din cei şapte ani cât s-a aflat la cârma finanţelor britanice furând de la bogaţi ca să dea săracilor.

„Alocaţia noastră guvernamentală s-a dublat, apoi s-a triplat cât a fost la conducere domnul Curtis", a spus Rebecca Morris, reprezentantă a Acţiunii împotriva Foamei, una dintre cele mai importante organizaţii umanitare. „Am crezut că este pur şi simplu politica guvernului".

Nici vorbă de aşa ceva. Generozitatea faţă de cei care luptau cu sărăcia, cu HIV/SIDA şi cu foamea era decizia personală a domnului Curtis – concretizată prin luarea de bani din conturi

„adormite", care au rămas neştiute şi nerevendicate ani de zile, şi apoi îngroparea amănuntelor într-un labirint uluitor, complicat de rapoarte de Trezorerie.

Unii observatori presupun că ministrul a mers mai departe în ultimele luni şi a găsit fonduri suplimentare mulgând subvenţiile destinate exportatorilor de arme britanici. Aceştia au primit mai puţin, astfel încât muritorii de foame din Africa şi bolnavii din Oceanul Indian să capete mai mult", a explicat aseară un aliat al ministrului. Într-un raport se sugerează că această mişcare a dus în cele din urmă la demascarea lui.

„Trebuie să fi ştiut ce riscuri îşi asuma", i-a spus doamna Morris reporterului de la Guardian. *„Şi totuşi, era pregătit să facă toate astea, astfel încât cei mai flămânzi şi cei mai neputincioşi să aibă şi ei o şansă. Nu vă pot spune câte vieţi a salvat Gavin Curtis. Unii ar numi asta un scandal, dar eu cred că a fost fapta unui om cu adevărat drept".*

Capitolul 44

Duminică, ora 20:16, Crown Heights, Brooklyn

TC n-a vrut să rişte telefonându-i. Se temea că Rabbi Mandelbaum va fi prea zguduit de o voce din trecutul lui. Se temea, de asemenea, că i-ar suna imediat pe părinţii ei. Probabil că fusese hărţuit de vinovăţie în toţi aceşti ani: a pactizat pe ascuns cu Tova Chaya, şi poftim de vezi ce-a ieşit. Probabil că îşi reproşa amarnic faptul că îi încurajase răzvrătirea, când ar fi trebuit să i-o înfrângă. TC îşi imagina toate astea.

Aşa că a preferat să-şi facă apariţia direct la uşa lui, ca să nu mai aibă de ales. S-a uitat la ceas: dacă aveau un strop de noroc, se întorsese deja de la sinagogă. Şi-a amintit adresa şi, când a văzut luminile aprinse înăuntru, i-a spus şoferului să aştepte.

— Scuză-mă, Will. Doar o clipă. (Se uita pe geam, ca şi cum nu ar fi fost în stare să se mişte). Sunt aproape zece ani. Eram cu totul altfel.

— Nu te grăbi.

Will s-a uitat pe geam la străzile supranatural de liniştite. Singura maşină era a lor; trotuarele erau pustii. Singurul sunet venea de la radioul din taxi, care transmitea un cântec. La început nu şi-a dat seama, dar un vers l-a făcut să încremenească. Era John Lennon care declara că „Dumnezeu este un concept, prin care ne măsurăm durerea". Will a ascultat mai atent; cântecul ajungea la punctul culminant. „Nu cred în magie... Nu cred în Biblie... Nu cred în Iisus... Nu

cred în Beatles. Cred doar în mine, în Yoko şi în mine, şi aceasta este realitatea."

Nu-l mai auzise niciodată, dar a simţit că i se usucă gâtul. Era ca şi cum Beth însăşi i-ar fî vorbit, ca şi cum ar fi reuşit, în sfârşit, să-i strecoare un mesaj din închisoare. Will tânjea atât de mult după soţia lui în clipa aceea, încât i se părea că el însuşi era făcut în întregime din dor.

În sfârşit, TC i-a făcut semn să coboare din maşină. I-au plătit şoferului şi s-au îndreptat către casă. Will şi-a potrivit calota. A nu ştiu câta oară. TC a bătut la uşă. A trecut ceva timp, dar Will auzea mişcare. Un târşâit de paşi în spatele uşii, apoi s-a arătat un bătrân cocârjat, cu barba sură. Trebuie să fi avut vreo optzeci de ani.

— Rabbi Mandelbaum, sunt Tova Chaya Lieberman. Eleva dumneavoastră. M-am întors.

Întâi au vorbit ochii, care au strălucit şi s-au umezit imediat. Omul i-a privit lung, fără să scoată o vorbă. Apoi a dat din cap cu blândeţe şi le-a făcut semn să intre. Mergea înaintea lor şi când au trecut prin faţa uşii sufrageriei a ridicat braţul: era modul lui de a spune *Intraţi acolo.* El şi-a continuat drumul, îndreptându-se către bucătărie.

Will a fost izbit imediat de mirosul de cărţi vechi: odaia era ticsită din podele până în tavan cu aceleaşi cărţi legate în piele, cu muchii aurite, pe care le văzuse vineri în camera în care fusese interogat. Texte sfinte. Tăblia mesei din sufragerie era invizibilă: acoperită mai întâi de o faţă de masă, apoi de o folie de plastic şi, în fine, de zeci de cărţi deschise. Nu se vedea aproape deloc; camera era luminată doar de un bec chior. Însă chiar de la prima privire, Will s-a convins: puţine cuvinte erau în engleză.

Pe pereţi nu erau tablouri, doar fotografii. Cam o duzină, poate mai multe, toate cu acelaşi subiect: Rebbe. Cu toate că murise de mai bine de doi ani, apărea din toate unghiurile, uneori zâmbitor, alteori cu braţul ridicat, dar întotdeauna privind intens. Într-o fotografie Rebbe se afla în mijlocul unui grup împreună cu Rabbi Mandelbaum. Celelalte păreau produse comerciale, montate special pe bucăţi de lemn fals, arătând de parcă ar fi fost tăiate grosolan dintr-un buştean.

I-au amintit lui Will de suvenirurile cu imaginea sfântului local pe care le puteai cumpăra din sătucurile italiene.

Rabbi Mandelbaum revenise, ţinând cu mâini nesigure o tavă pe care se afla un singur pahar cu apă.

— Şedeţi, şedeţi, a insistat el, oferindu-i tava lui Will.

Acesta a fost uimit. De ce era singurul care primise ceva de băut? TC s-a aplecat spre el şi i-a şoptit:

— Yom Kippur a început deja. În seara asta. Nu se bea şi nu se mănâncă.

— Atunci de ce mi-a dat apă?

— Pentru că e isteţ.

TC s-a aşezat în faţa bătrânului ei dascăl.

— Doamna Mandelbaum? a întrebat ea cu voce şovăielnică şi blândă.

— *Haya Hindel Rachel, aleyha hosholom.*

— Îmi pare rău. *HaMakom y'nachem oscha b'soch sh'ar aveilei Tzion v'Yerushalayim..* (Fie ca Domnul să te îmbărbăteze printre toţi cei care jelesc pentru Zion şi Ierusalim.)

Will nu putea decât să privească şi să asculte, dar cunoştea destul de bine limbajul corporal ca să-şi dea seama că TC prezenta condoleanţe.

— Rabbi Mandelbaum, am venit aici după toţi aceşti ani pentru o chestiune de viaţă şi de moarte. Cred că este *a sakono fur die gantseh breeye.* (Un pericol pentru întreaga creaţiune.)

Ea a făcut o pauză, după care şi-a adus aminte.

— Acesta este prietenul meu William Monroe.

Rabinul a făcut o mişcare abia vizibilă din sprânceană, un mic reflex care spunea „Ia să nu mă crezi naiv, domnişoară. Nu m-am născut ieri-alaltăieri. Ştiu că un bărbat numit William Monroe nu e evreu, indiferent cum ar fi îmbrăcat. Şi mai ştiu şi că un cuvânt ca «prieten» are mai multe înţelesuri".

— Soţia lui a fost răpită. E ostatică aici, în Crown Heights. Will a vorbit cu un rabin – cred că era Rabbi Freilich. (S-a uitat iute către Will, care o fulgera din priviri, surprins: *De ce nu mi-ai spus că-i ştii numele*? A continuat.) Nu neagă că ar fi răpit-o. Dar nu a explicat de ce.

Pe faţa lui Rabbi Mandelbaum nu s-a ivit nici urmă de

surprindere. A dat doar din cap, îndemnând-o pe TC să continue.

— Am primit mai multe mesaje, prin telefon. Mesaje scrise.

A rostit sintagma de parcă ar fi putut să-i fie necunoscută bătrânului rabin. Dar acesta nu părea nedumerit.

— Nu ştim de la cine sunt aceste mesaje. Însă par să fie un soi de explicaţie pentru evenimentele de aici şi din alte părţi. Nu sunt sigură de înţelesul lor. Dar am o idee. Iată de ce ne aflăm aici.

— *Fregt mich a shale.* (Pune întrebarea.)

— Rabbi Mandelbaum, vă rog să-i explicaţi lui Will noţiunea de *tzaddik.*

Pentru prima dată, rabinul a lăsat să se vadă o emoţie. S-a uitat atent la TC, de parcă se întreba în ce anume era pe cale să se bage.

— Tova Chaya, ştii foarte bine ce e un *tzaddik.* Atâta lucru am învăţat deja împreună. Pentru asta te-ai întors?

— Vreau să audă de la dumneavoastră. Îi spuneţi, vă rog?

Rabinul s-a uitat lung la TC, de parcă ar fi vrut să-i ghicească motivele. În cele din urmă, şovăind, s-a întors către Will şi a început.

— Domnule Monroe, un *tzaddik* e un om drept. Rădăcina cuvântului e *tzedek,* care înseamnă dreptate. Un *tzaddik* nu e doar înţelept sau învăţat. Pentru asta avem cuvinte diferite. Un *tzaddik* e un om care are o înţelepciune specială. El întruchipează însăşi dreptatea. *Righteous* este cel mai apropiat cuvânt din limba dumneavoastră.

Will nu mai auzise o asemenea voce. Rabinul care îl interogase cu atâta forţă – pe care afla acum că îl chema Freilich – vorbea cu o intonaţie neobişnuită, o cadenţă muzicală săltăreaţă. Dar rămânea un accent american identificabil. Acum era altceva. Nici german, nici est-european, poate că un amestec din amândouă. Era accentul din *Mittel Europa*? Sau era, de fapt, vocea unui loc care dispăruse – vocea Europei evreieşti? În acel sunet Will recunoştea imaginile studiate în cărţile de istorie despre cel de-al Doilea Război Mondial: evreii din Polonia, sau Ungaria, sau Rusia, privind cu ochii lor întunecaţi din fotografii alb-negru, în

pragul împlinirii unei sorţi cumplite despre care nu ştiau încă nimic. Auzea viorile pline de tristeţe şi ironie ale muzicii klezmer pe care o prindea câteodată la radio în New York. Lui Will i se părea că aude în vocea acestui om o civilizaţie dispărută.

S-a silit să revină în prezent, concentrându-se ferm pe ce spunea rabinul.

— Tradiţia noastră vorbeşte despre două feluri de *tzaddikim,* cei ştiuţi şi cei ascunşi. Se consideră că cei ascunşi sunt pe un plan superior celor a căror sfinţenie este cunoscută. Sunt drepţi, şi totuşi nu umblă după faimă. Nu au vanitatea pe care o aduce viaţa publică. Nici măcar vecinii lor apropiaţi nu le cunosc adevărata natură. Adesea sunt săraci. Tova Chaya îşi aminteşte poveştile populare pe care le-a citit în copilărie: *tzaddikim* care trăiesc neştiuţi, din munca mâinilor lor. Pot fi foarte săraci sau pot avea slujbe umile. În poveşti sunt adesea fierari sau croitori; poate măturători. Şi totuşi, aceşti oameni fac fapte de o extremă bunătate. Fapte sfinte.

— Dar nimeni nu ştie cine sunt?

Întrebarea i-a zburat pur şi simplu din gură lui Will.

— Întocmai. Chiar aşa (şi aici rabinul şi-a îngăduit un surâs), *tzaddik*-ul face adesea tot ce îi stă în puteri ca să păcălească lumea, dacă putem spune aşa. Cărţile noastre sunt pline de poveşti paradoxale: oameni sfinţi aflaţi în cele mai puţin sfinte locuri. O fac anume: vor să-şi ascundă adevărata natură în spatele unei măşti, aşa încât se prefac că sunt oameni neciopliţi, chiar dezagreabili. Tova Chaya poate că-şi aminteşte povestea lui Rabbi Levi Yitzhok din Berdicev?

— *Beţivanul lui Dumnezeu.*

— Mă bucur. N-ai uitat tot ce am învăţat împreună. Într-adevăr, *Beţivanul lui Dumnezeu* este povestea la care mă gândesc. În ea, sfântul Rabbi Levi Yitzhok descoperă că, atunci când e vorba despre graţia divină, e întrecut de Chaim Sacagiul – un ignorant care e *shicker* cât e ziulica de mare.

TC şi rabinul au chicotit în acelaţi timp.

— Aşadar, unii dintre cei mai drepţi oameni se arată în forma complet opusă?

— Da. Consideră că e un fel de glumă divină. Sau o dovadă

că iudaismul e o fîlosofîe profund democratică. Cei mai sfinţi nu sunt cei care ştiu mai mult sau care au mai multe litere înşirate după nume. Acest grup nu e alcătuit nici din cei care se roagă mai intens, postesc cu mai mare sârguinţă sau respectă mai strict poruncile. Măsura sfinţeniei o dă purtarea dreaptă şi generoasă faţă de ceilalţi oameni.

— Deci omul acela, beţivanul, era bun cu ceilalţi oameni?

— Trebuie să fi fost foarte bun.

Toţi trei au păstrat un moment de tăcere, punctat de respiraţia grea a bătrânului.

— Există o poveste. Una dintre cele mai vechi.

Din nou îi juca pe buze un început de zâmbet. Will a reuşit brusc să vadă dincolo de barbă şi de accent: un bărbat fermecător. Deşi acum era bătrân şi cocârjat trebuie să fi fost în tinereţe, după cum şi-a dat seama Will, un învăţător carismatic.

Rabbi Mandelbaum se ridicase de pe scaun şi îşi târşâia picioarele în jurul mesei ca să ajungă la raftul aflat chiar deasupra capului lui Will.

— Iată, asta e din *Talmud Yerushalmi,* din tratatul despre zilele de post. Tava Chaya, l-am studiat împreună?

Will nu reuşea să-l urmărească.

— Iertaţi-mă, din ce e?

TC a intervenit.

— E din ceea ce se numeşte *Talmudul palestinian*: cartea comentariilor rabinice scrisă la Ierusalim.

— Când?

Rabbi Mandelbaum, aşezat din nou pe scaunul lui şi frunzărind cartea, a răspuns fără să ridice capul.

— Povestea e din secolul III, era noastră. *{Era noastră.* Un eufemism pentru *anno domini,* anul Domnului, care se referă la Iisus Cristos – expresie pe care nici un evreu credincios nu o poate folosi.) E probabil cea mai veche poveste de acest fel. (Ochii lui urmăreau textul.) Bun, nu e nevoie să intrăm în detalii, dar în această poveste Rabbi Abbahu observă că atunci când un anume om e printre credincioşi, rugăciunea pentru ploaie a comunităţii e îndeplinită. Când nu e acolo, ioc ploaie. Până la urmă se descoperă că acest om lucra, să vezi şi să nu

crezi, într-un bordel! Te rog să mă ierţi, Tova Chaya, că vorbesc despre astfel de lucruri.

— Vreţi să spuneţi, a zis Will, că era codoş? Şi totuşi era unul dintre drepţi?

— Asta zice Talmudul.

Will a simţit cum îi aluncă pe spate un fior de gheaţă. S-a cutremurat. Nu mai auzea ce spuneau TC sau rabinul. În mintea lui nu era loc decât pentru o voce. Îi aparţinea Letiţiei, femeia pe care o întâlnise în Brownsville. Îi auzea perfect cuvintele. *Omul pe care l-au ucis aseară ar fi putut să păcătuiască în fiecare din zilele pe care i le-a lăsat Dumnezeu, dar era cel mai drept om pe care l-am întâlnit În viaţa mea.* A spus asta despre Howard Macrae care, la fel ca şi omul din congregaţia din secolul al treilea, era codoş.

— ... poveştile par să se scalde în acest soi de paradox, zicea rabinul. Oameni buni în pielea unor oameni umili, sau chiar a unor mari păcătoşi.

Lui Will îi vâjia capul. Pat Baxter, tembelul din miliţia populară care umbla cu fanatici înarmaţi, dar care nu fusese niciodată arestat şi îşi donase un organ unei persoane complet străine. Gavin Curtis, dispreţuit ca fiind un politician corupt, care însă deturna bani în folosul celor mai săraci oameni din lume. Samak Sangsuk, alt om de afaceri thailandez care întorcea banii cu lopata, având însă grijă, fără să facă vâlvă, ca sărăcimea din Bangkok să fie îngropată onorabil.

Abia reuşea să se ţină pe urma propriilor gânduri. Şi-a amintit de maşina ciudat de ieftină a lui Curtis, pe când fugea de hoarda ziariştilor. Şi ce spusese Genevieve Huntley despre donatorul de rinichi? *Cea mai mare dorinţă a domnului Baxter a fost anonimatul. A fost singurul lucru pe care mi l-a cerut în schimbul donaţiei.*

Toţi aceşti oameni făcuseră fapte nobile – şi toţi le făcuseră *în secret.*

— Câţi astfel de drepţi există?

Rabbi Mandelbaum s-a uitat pe loc la TC.

— Asta e ceea ce nu ştii? Asta ai uitat?

— N-am uitat, Rabbi Mandelbaum. Dar voiam ca Will să o audă din gura dumneavoastră. Să audă tot..

— Există treizeci şi şase de *tzaddikim* în fiecare generaţie. Ştii, poate, că în ebraică fiecare literă are o valoare numerică? în ebraică treizeci şi şase se scrie cu ajutorul caracterelor *lamad*, care este ca un „1”, şi *vav*, care este echivalentul lui „v”. *Lamad* este treizeci şi *vav* este şase. În idiş, aceşti oameni drepţi sunt numiţi *lamadvavniks*: cei treizeci şi şase de drepţi pe care se sprijină lumea.

Will a tresărit şi antenele i-au vibrat ca atunci când auzea nişte cuvinte care puteau da un articol bun.

— Scuzaţi-mă, dar ce vreţi să spuneţi prin „pe care se sprijină lumea”?

A văzut-o pe TC dând din cap, cu un surâs abia schiţat pe buze care părea să spună *Uite că ajungem în sfârşit la miezul problemei.*

— Ei bine, acesta este chiar sensul poveştii. Îmi pare rău, domnule Monroe, dar îmbătrânesc. Ar fi trebuit să o spun de la început. (Rabinul întindea mâna după altă carte; una dintre puţinele din încăpere care erau în engleză. *The Messianic Idea În Judaism* [1], de Gershom Scholem.) Cineva a dăruit-o seminarului. Cred că încearcă să explice aceste chestiuni cititorului de rând...

Pe Will începea să-l mănânce pielea de iritare. A dat din cap politicos, cu ochii larg deschişi, străduindu-se din răsputeri să-l facă pe rabin să lase baltă notele de subsol şi să spună odată despre ce era vorba.

— A, da, uite aici. Scholem spune că în tradiţia iudaică „se vorbeşte despre treizeci şi şase de *tzaddikim*, sau oameni drepţi, pe care – deşi sunt necunoscuţi sau ascunşi – se sprijină soarta lumii”. (Parcurgea rapid cu privirea textul de pe pagină.) „Deja în Pildele biblice ale lui Solomon găsim zicala că omul drept este temelia lumii şi, prin urmare, o sprijină”.

— Staţi puţin, Rabbi Mandelbaum. (Era TC, care se trăsese dintr-o dată la marginea scaunului.) Unde scrie asta în Cartea Pildelor?

Rabinul a dat foaia înapoi.

---

[1] *Ideea Mesianică în Iudaism.*

— Capitolul 10, versetul 25.

TC a scormonit imediat în geantă şi a scos teancul de bileţele Post-it pe care le scrisese după ce indiciile din mesaje i-au dus la Pilde, capitolul 10. A răsfoit prin ele până l-a găsit pe cel dorit. A zâmbit şi i l-a întins lui Will. *Precum trece furtuna, aşa piere şi cel fără de lege, iar dreptul este ca o temelie neclintită.*

— O temelie, a spus TC încet. Apoi s-a uitat la Will: Cei drepţi sunt temelia pe care se sprijină lumea. Fără ei, aceasta se prăbuşeşte.

— Tova Chaya a rezumat bine ideea. Există controverse legate de originea ei. Unii învăţaţi cred că îşi are punctul de plecare în discuţia lui Avraam cu Atotputernicul în privinţa locuitorilor din Sodoma.

TC presupunea că Will nu cunoştea episodul şi că lui Rabbi Mandelbaum nu-i trecea prin cap să explice. A intervenit.

— Pe scurt, Dumnezeu era pe cale să distrugă întreaga cetate a Sodomei, pentru că aceasta se umpluse de păcate, a spus ea aproape în şoaptă, dorind să alunge din cale obstacolul, nu să deschidă o nouă discuţie cu fostul ei dascăl. Avraam încearcă să facă un târg, propunând ca dacă el, Avraam, reuşeşte să găsească acolo cincizeci de oameni buni, Dumnezeu să cruţe cetatea. Dumnezeu acceptă, şi atunci Avraam începe să negocieze. În acest caz, zice el, dacă ai cruţa cetatea pentru cincizeci, ai face-o şi pentru patruzeci? Dumnezeu e de acord şi cu asta. Se târguiesc ei aşa până ce Dumnezeu acceptă zece oameni buni. Bine, spune Dumnezeu, găseşte-mi zece oameni buni şi cruţ Sodoma. Asta stabileşte principiul că, atâta vreme cât sunt pe lume câţiva oameni cu adevărat drepţi, toţi ceilalţi suntem în siguranţă. Suntem mântuiţi pentru că sunt ei pe lume.

Rabbi Mandelbaum a preluat firul.

— Au existat controverse în privinţa numărului exact. Unii spuneau că era vorba de treizeci, alţii de patruzeci şi cinci. Dar din secolul al patrulea, sau cam aşa ceva, numărul s-a stabilit la treizeci şi şase. Aşa cum scrie Rabbi Abaye, „Există pe lume în fiecare generaţie nu mai puţin de treizeci şi şase de persoane drepte, pe care se sprijină *Shekhina*”.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup dar ce înseamnă asta?

— Eu îmi cer scuze. *Shekhina* este strălucirea lui Dumnezeu, Chipul Divin.

Tot aproape în şoaptă, TC a spus:

— Se referă la aspectul exterior al lui Dumnezeu. E un fel de lumină divină – adăugând, cu un sentiment despre care Will era convins că era mândrie: e feminină.

— Aş vrea să mă asigur că am înţeles bine toate astea, a început Will, şovăielnic. Învăţăturile evreieşti spun că în lume trăiesc în orice moment treizeci şi şase de oameni cu adevărat drepţi. Pot sta ascunşi, îndeplinind treburi banale, ducând o viaţă imperfectă sau chiar plină de păcate. Dar, fără să bată toba, în taină, ei fac fapte de o bunătate extraordinară. Şi câtă vreme există ei, suntem cu toţii în siguranţă. Ei împiedică lumea să se scufunde.

În sfârşit, Will a înţeles ultimul indiciu: statuia lui Atlas de la Rockefeller Center, ducând pe umeri întregul univers.

— Ceea ce înseamnă, a spus el, din ce în ce mai rar, că dacă din vreo pricină oarecare ei n-ar mai fi, asta ar însemna, literalmente, sfârşitul lumii.

Încet şi cu greutate, bătrânul rabin a clătinat din cap.

— Mă tem că exact asta înseamnă.

Capitolul 45

Duminică, ora 20:46, Crown Heights, Brooklyn

Aşadar, de aceea mureau oamenii. Pur şi simplu din cauza unei legende semi-biblice stranii. Această risipă de vieţi l-a izbit pe Will cu forţă sporită: ce nebunie, ce cruzime, ca Howard Macrae şi Pat Baxter să fîe ucişi în numele unei fantezii aiurite. Sfârşitul lumii pe naiba! Era limpede că era o prostie. Cine ar putea crede cu adevărat că treizeci şi şase de oameni ţin lumea în viaţă? Nu degeaba respirase Will atmosfera empirică, sceptică, de la Oxford. Fusese învăţat să respingă pe loc balivernele de genul ăsta: avea mai mult sens să crezi în zânele care locuiesc în fundul grădinii.

Şi totuşi, ceea ce gândea *el* n-avea nici o importanţă. Era evident că cineva credea toate chestiile alea cu o intensitate care îl făcea să ucidă oameni complet nevinovaţi din toată lumea. Dacă acesta era motivul ucigaşilor, ce mai conta dacă era raţional sau nu?

Asta îşi spunea Will. Dar ceva îl sâcâia, totuşi. Ceva legat de acest om şi de cărţile lui; legat de respectul pe care TC îl avea pentru el. Ceva legat de TC, de Tova Chaya însăşi. Oamenii ăştia nu erau nişte lunatici cu priviri fixe. Erau păstrătorii unei tradiţii străvechi, care exista de pe vremea cetăţii Sodoma. Povestea celor treizeci şi şase fusese transmisă frumuşel, din generaţie în generaţie, de la Avraam încoace, de-a lungul atâtor secole de peregrinări din Babilon în estul Europei şi acum în America. Evreii nu erau nişte fanatici care o

ţineau morţiş cu vreo hachiţă de-a lor; nu după câte ştia el. Din discuţiile lui cu TC rămânea întotdeauna cu aceeaşi impresie: că iudaismul nu avea treabă cu supranaturalul, ci cu modul în care oamenii în carne şi oase se purtau unii cu ceilalţi în prezentul imediat. Nu păreau să creadă în farfurii zburătoare sau în ologi azvârlindu-şi cârjele. Erau mult prea realişti pentru aşa ceva. Aşa încât dacă ei credeau în prezenţa tainică a celor treizeci şi şase de oameni buni, poate că aveau un motiv.

Mai era ceva care ţinea în frâu scepticismul obişnuit al lui Will. Dacă nu ar fi descoperit-o el însuşi, n-ar fi crezut în ruptul capului. Însă Macrae şi Baxter, Samak la Bangkok şi Curtis la Londra se potriveau perfect descrierii rabinului. Făcuseră cu adevărat fapte neobişnuit de bune şi întotdeauna pe ascuns. Fugeau de publicitate, exact aşa cum spunea legenda. (Will era convins că până ce nu a început el să scormonească, faptele drepte ale lui Baxter şi Macrae, cel puţin, fuseseră complet ignorate.) Cei patru despre care ştia se deghizaseră în păcătoşi, în oameni care meritau mai degrabă dispreţul decât veneraţia. Un proxenet şi un politician, pentru numele lui Dumnezeu!

Ce-ar fi să accepte existenţa acestor *lamadvavniks*, de dragul discuţiei? Asta i-a permis unui alt gând să câştige teren. Până în acel moment nu fusese interesat decât de descoperirea modului în care această poveste străveche şi ciudată l-ar putea conduce la soţia lui. Acum simţea că îi transpiră palmele la alt gând. Dacă mitul acela era cât de cât real, atunci vânarea drepţilor nu era doar o crimă barbară. Ea însemna totodată distrugerea lumii. Pentru prima dată a înţeles vorbele pe care i le-a spus la telefon Rabbi Freilich seara trecută. *Pentru tine ceea ce contează este soţia, domnule Monroe, sigur că da. Dar ceea ce contează pentru mine este lumea, creaţia Atotputernicului.*

Treizeci şi şase, şi-a spus Will. Erau atât de puţini. Doar treizeci şi şase pe toată planeta asta înţesată, înghesuită, pe care mişună câţi oameni – vreo şase miliarde? Patru muriseră, ştia asta. Să fie oare încă treizeci şi doi morţi, sau în agonie, prin cine ştie ce coclauri, neştiuţi de nimeni?

Şi-a amintit iar de convorbirea cu Rabbi Freilich. *Se*

desfăşoară aici o poveste străveche, ameninţând cu un rezultat de care omenirea se teme de mii de ani. La asta se referea, aşadar. Povestea străveche era legenda despre *lamad vav,* cei treizeci şi şase de oameni drepţi. Rezultatul temut de atâta vreme nu era nici mai mult, nici mai puţin decât sfârşitul lumii.

Will şi-a dat seama că, oricine o fi fost, cel care i-a trimis mesajele, ştia toate acestea. În vreme ce Rabbi Mandelbaum se întindea după altă carte, Will a aruncat o privire spre telefon, ca să citească ultimul mesaj primit. O poezie din patru rânduri, un catren.

Bărbaţi suntem, puţini pe lume
Cuprinşi în două cifre-anume
De le-nmulţeşti suntem jumate
Când noi pierim, atunci pier toate.

Bărbaţi suntem... cuprinşi în două cifre-anume. Cele două cifre erau trei şi şase. *De le-nmulţeşti.* Trei ori şase dădea optsprezece, jumătate din treizeci şi şase: *suntem jumate.* Şi cel care scria ştia care era miza. *Când noi pierim, atunci pier toate.*

Will s-a străduit să-şi adune gândurile. Dorea cu disperare să-şi ia carnetul, să se apuce să pună în ordine toate informaţiile acelea. Şi totuşi, mai avea întrebări de pus.

— Aceşti treizeci şi şase sunt toţi evrei?

— În general, în folclorul hassidic *tzaddikim* sunt evrei. Dar asta e mai mult sociologie decât teologie: pe cine altcineva cunoşteau acei *yidden*? Nu cunoşteau decât evrei. Aceea era întreaga lor lume. În primele scrieri rabinice apar păreri diferite despre identitatea *tzaddikim-ilor.* Unii credeau că toţi trăiau în ţara lui Israel, unii spuneau că o parte din ei trăiau în afară; alţii spuneau că drepţii proveneau dintre *goyim,* ne-evrei. Nu există o versiune bine stabilită. Ar putea fi toţi evrei, toţi ne-evrei, sau amestecaţi.

— Dar sunt întotdeauna bărbaţi?

— Întotdeauna. În privinţa aceasta toate sursele sunt de acord. Nu încape nici o îndoială. Toţi *lamadvavniks* sunt bărbaţi.

TC îi citea gândurile lui Will: *Şi atunci de ce o reţin pe Beth*

a mea?

La drept vorbind, Will era dezamăgit. Încă de când începuse rabinul să vorbească Will se străduia să găsească o legătură cu soţia lui şi cu răpirea ei. Încă dinainte de a veni aici aceptase faptul că Macrae şi Baxter erau legaţi prin ceva, dar nu reuşise să ghicească legătura lor cu Beth. Teoria aia cu cei treizeci şi şase i se părea stranie şi trasă de păr, dacă nu de-a dreptul trăsnită, dar măcar explica ce era în capul hassidim-ilor. Poate că din cine ştie ce motiv iluzoriu hotărâseră că Beth făcea parte dintre acei drepţi. Acum ştia că nu putea fi adevărat: nu avea sexul potrivit. Era la fel de nedumerit ca şi până atunci.

S-a ivit o nouă întrebare. A rostit-o de îndată ce i s-a ivit în minte.

— Cine ar vrea să facă aşa ceva? Cine ar dori să provoace sfârşitul lumii?

— Doar cineva aflat în stăpânirea lui *Sitra Achra.*

Will a încruntat din sprâncenele.

Rabbi Mandelbaum şi-a dat seama că trebuia să fie mai explicit.

— Îmi pare rău, am uitat. *Sitra Achra* înseamnă, în traducere literală, „partea cealaltă". În Cabală, este expresia folosită pentru forţele răului. Din păcate, acestea sunt prezente în jurul nostru tot timpul şi peste tot.

— Cam ca diavolul, ca Satana?

— Nu, nu chiar. Pentru că *Sitra Achra* nu e o forţă externă pe care putem da vina pentru tot ce o ia razna. *Sitra Achra* îşi trage puterea din faptele oamenilor. Nu Lucifer este cel care aduce răul în lume. Mă tem, domnule Monroe, că noi suntem aceia.

— Dar de ce să vrea nişte credincioşi, oamenii lui Dumnezeu, să facă aşa ceva – să-i omoare pe cei drepţi?

— Nu-mi pot imagina de ce. Ştii, noi, evreii, spunem că dacă salvezi o viaţă e ca şi cum ai fi salvat întreaga lume. Aşa că a ucide un om e un mare păcat. Cel mai mare. Să ucizi un *tzaddik*? Păi asta ar fi o şi mai gravă pângărire a numelui Atotputernicului. Să ucizi mai mulţi? Să vrei să-i ucizi pe toţi? Nici măcar nu-mi pot imagina atâta ticăloşie.

— Nu există vreun motiv la care să ne putem gândi?

— Presupun că e posibil ca o persoană care gândeşte foarte strâmb să vrea să verifice până în pânzele albe credinţa aceasta. Ca să vadă dacă e chiar adevărată, dacă *lamad vav* sprijină lumea. Dacă toţi *lamad vav* dispar şi nu mai rămâne nici unul pe aici, păi atunci vom şti cum stăm, nu-i aşa?

— Sau ar putea să creadă deja asta, a spus Will. Să creadă atât de tare, încât să dorească să provoace sfârşitul lumii.

În tăcerea care s-a lăsat, pe Will l-a izbit un lucru pe care îl observase pe jumătate, dar nu s-a gândit cum se cuvine la el. Pentru cineva care tocmai primise astfel de veşti, Rabbi Mandelbaum părea incredibil de liniştit. Rămânea aşezat pe scaun, răsfoind cărţile. De parcă ar fi fost o problemă pur teoretică.

Acum a fost rândul rabinului să-i citească gândurile.

— Oricum, nimeni nu ar putea să o facă, a spus, oftând, în vreme ce se aşeza mai comod pe scaun. Pentru că nimeni nu ştie cine sunt aceşti *lamadvavniks.* Aceasta e puterea lor.

Will a constatat, ruşinat, că la asta nu se gândise deloc. Treizeci şi şase de oameni care duc o viaţă obscură, împrăştiaţi pe tot globul: cum ar putea cineva să ştie cine sunt? Cum i-au găsit ucigaşii pe Macrae şi pe Baxter?

— *Tzaddik*-ul e ascuns, uneori chiar şi de sine însuşi; s-ar putea să n-aibă habar de propria natură. Dacă un om nu se cunoaşte pe sine, cine altcineva l-ar putea cunoaşte?

— Prin urmare, nimeni nu ştie cine sunt cei treizeci şi şase? Nu există o listă secretă?

Rabinul a clipit.

— Nu, domnule Monroe, nu există nici o listă. Tova Chaya, dă-mi, te rog, cartea lui Rebbe Yosef Yitzhok; e chiar în spatele tău.

Will a tresărit. Auzise prea puţine cuvinte cunoscute de când intrase în această încăpere, dar acesta era un nume cunoscut. TC i-a observat reacţia şi l-a lămurit, în şoaptă.

— E numele unui Rebbe care a murit acum cincizeci de ani. YY a primit numele lui.

— Bun, a spus rabinul, care se aşezase la loc pe scaun. Aceasta e un fel de biografie a lui Rebbe. Aici îi prezintă pe

tzaddikim ca pe o societate secretă. Nu se referă explicit la ei ca *lamadvavniks*, dar despre asta vorbeşte. El sugerează că aceşti oameni, fiecare aflat în alt oraş, au fost cumva fondatorii hassidismului. (A ridicat capul din carte, cu ochii închişi, de parcă ar fi citit un text scris pe dosul pleoapelor. Will şi-a dat seama că pescuieşte ceva din memorie.) Mai e şi marele Rabbi Leib Sorres. Din secolul al XVIII-lea. Se spune că era în contact secret cu oamenii cei drepţi ascunşi, că se îngrijea chiar ca ei să aibă ce mânca şi ce îmbrăca. Acelaşi lucru se spune despre Baal Shem Tov, recunoscut ca fondator al hassidismului. (A deschis ochii.) Dar acestea sunt excepţiile. În general, se presupune că *tzaddikim-ii* ascunşi rămân ascunşi. Există poveşti despre întâlniri ratate, când un *tzaddik* era cât pe ce să întâlnească un altul, însă n-a reuşit. Şi se presupune că un om drept ar reuşi să-l recunoască pe altul. Ar reuşi cumva să-i „perceapă aura". (Rabinul a schiţat iar zâmbetul de mai înainte, cel care aparţinea tânărului jucăuş şi maliţios care părea să fi fost cândva Rabbi Mandelbaum.) Dar, în general, aceşti oameni rămân necunoscuţi atât de ei înşişi, de cei asemeni lor, cât şi de noi, ceilalţi.

— Cum ar putea reuşi cineva să-i găsească?

— Ei, asta e o întrebare de genul celor pe care obişnuia să le pună Tova Chaya – o întrebare la care Rabbi Mandelbaum nu poate răspunde! (Cei doi şi-au zâmbit cu căldură, ca un bătrân cu nepoata lui preferată.) Aş vrea eu, domnule Monroe, dar nu ştiu. Pentru asta trebuie să vorbiţi cu ceilalţi. Cei care au pătruns cele mai profunde taine ale Cabalei.

Will îşi dădea seama că rabinul era obosit. Dar nu voia să încheie încă discuţia. În ultimele treizeci de minute primise mai multe răspunsuri decât în cele patruzeci şi opt de ore dinainte. Nu numai că înţelegea, în sfârşit, rafala de indicii trimise prin intermediul mesajelor, dar acum vedea imaginea de ansamblu, desfăşurarea poveştii străvechi. Cu siguranţă că omul acesta înţelept deţinea cheia enigmei captivităţii lui Beth. Numai de-ar putea găsi întrebarea potrivită!

Deodată s-a auzit un zumzet, vibraţia joasă a unui celular. TC, obişnuită să poarte pantaloni de camuflaj cu multe buzunare, părea total descumpănită să constate că acum

purta o fustă lungă, fără buzunare: nu ştia încotro să se uite. În cele din urmă şi-a amintit. Împrumutase o poşetă frumoasă de piele de-a lui Beth – mai serioasă decât cele pe care le avea TC. Telefonul era înăuntrul ei. Cerându-şi scuze, a ieşit din cameră ca să răspundă.

Will se străduia să asimileze tot ce auzise mai devreme. Teorii stranii despre sfârşitul lumii, avertismente înspăimântătoare despre un cataclism prevăzut de mult. Şi-a luat capul în mâini. În ce mama naibii se băgase?

Deodată a simţit o mână pe umăr.

— E cumplit pentru un bărbat să-şi piardă soţia. Doamna Mandelbaum a murit acum trei ani, şi eu îmi văd de ale mele, continui să studiez, să mă rog. Dar dacă se întâmplă să o visez într-o noapte – ahhh, atunci chiar că e *shabbos.*

Will a simţit că i se umplu ochii de lacrimi. Ca să rupă vraja, şi-a dres glasul şi şi-a adunat forţele pentru o întrebare. Nu era sigur că asta l-ar ajuta să o găsească pe Beth, dar voia să afle cât mai multe.

— Ce înseamnă bun? Ce faptă este considerată atât de bună încât te aşază în rândul celor drepţi?

— Nu cred că e atât de simplu. Trebuie să ne gândim la sufletul *tzaddik*-ului. E un suflet atât de pur, atât de bun, încât nu poate să nu se manifeste. Faptele nu sunt decât forma exterioară a bunătăţii dinăuntru. (Rabinul a început să se ridice de pe scaun, greoi, ca şi cum ar fi pornit iar în căutarea unor cărţi.) Textul hassidic de bază este cunoscut sub numele *Tanya. Î*n cartea aceea găseşte definiţia *tzaddik*-ului. Se arată că fiecare persoană are două suflete: cel divin şi cel animal. Sufletul divin este sălaşul conştiinţei, al nevoii de a face bine, al dorinţei de învăţătură. Cel animal este sălaşul poftelor de hrană, de băutură; poftă trupească. Toate acestea vin din sufletul animal.

Acuma, trebuie spus că aceste două suflete sunt, de obicei, în conflict. O persoană bună trudeşte din greu ca să-şi ţină sub control sufletul animal. Să-şi reducă dorinţele, să nu se lase pradă tuturor poftelor. Asta înseamnă să fii un om bun obişnuit – să lupţi! (Şi-a încreţit faţa într-un zâmbet, ca şi cum ar fi recunoscut fragilitatea omului.) Dar un *tzaddik* e altfel.

Un *tzaddik* nu se mulţumeşte să-şi domesticească sufletul animal. El îl *transformă*. Face din sufletul lui animal altceva, o forţă a binelui. Funcţionează cu doi cilindri, ca să zic aşa! E ca şi cum ar avea două suflete divine. Asta îi dă o putere deosebită. Îl înzestrează cu ce trebuie pentru salvarea lumii.

— Şi o singură faptă e suficientă?

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă cineva a făcut un lucru extraordinar de bun, e destul ca să spunem că e *tzaddik?*

— Presupun că te gândeşti la cineva anume, nu? Răspunsul meu este că poate să ni se pară nouă că *tzaddik-ul* nu a făcut decât o faptă sfântă. Dar nu uita că oamenii aceştia îşi ascund bunătatea. Se prea poate să fie singura faptă de care *ştim* noi.

— Şi ce fel de faptă ar putea fi?

— A, asta e o întrebare bună. Ştii, în povestea despre Rabbi Abbahu şi omul de la bordel...

— Povestea din secolul al III-lea?

— Da. În acea poveste, *tzaddik*-ul a făcut ceva foarte neînsemnat. Am uitat amănuntele, dar a făcut un mic sacrificiu ca să apere virtutea unei femei.

Will s-a auzit înghiţind în sec. *Exact ca Macrae.*

— Şi aceasta pare să fie schema obişnuită. Uneori este un act la scară foarte mare (Will s-a gândit la ministrul Curtis de la Londra, care a deturnat milioane în folosul săracilor), poate că un *tzaddik* salvează de la distrugere un oraş întreg. Alteori poate fi un gest mărunt, îndreptat către cineva anume: mâncare dacă îi e foame, o pătură dacă îi e frig. În ambele cazuri, *tzaddik*-ul s-a purtat drept şi generos cu un alt om.

— Şi astfel, chiar şi un gest mărunt poate răscumpăra o viaţă întreagă?

— Da, domnule Monroe. *Tzaddik*-ul poate trăi de parcă s-ar scălda în păcate. Gândeşte-te la Chaim Sacagiul, care bea până nu mai ştia de el. Dar acele fapte drepte schimbă lumea.

— Deci bunătatea nu are treabă cu regulile. Sau cu purtarea unui ciliciu. Sau cu rugăciunile pline de zel. Sau cu învăţarea pe dinafară a Bibliei. Este vorba despre cum ne purtăm cu ceilalţi.

— *Bein adam v'adam.* Între om şi om. Aici sălăşluieşte bunătatea, chiar divinitatea. Nu în ceruri, ci chiar aici, pe pământ. În relaţiile dintre noi. Înseamnă şi că trebuie să fim atenţi. Trebuie să ne purtăm întotdeauna respectuos, pentru că n-avem cum şti dacă bărbatul acela care conduce taxiul, sau mătură strada, sau cerşeşte la un colţ, nu e cumva unul dintre drepţi.

— Chestia asta cam aduce a egalitarism, nu?

Rabinul a zâmbit.

— Valoarea egală a fiecărei vieţi omeneşti. Cu aceasta se ocupă Torah. Asta a studiat Tova Chaya zilnic la seminar. Asta a studiat aici cu mine, înainte...

Rabinul părea melancolic şi, brusc, foarte bătrân. Nu şi-a terminat propoziţia.

Will se simţea vinovat. Nu personal – ştia că nu el purta vina faptului că TC a plecat de-acasă acum mulţi ani. Dar se simţea vinovat ca – se trudea să formuleze ideea – reprezentant al lumii moderne. Asta era. Modernismul, America, asta o făcuse pe tânăra Tova Chaya să se abată de la obiceiurile şi ritmurile care modelau de secole viaţa evreilor, indiferent dacă se aflau într-un sat rusesc sau în Crown Heights. Manhattan, clădirile din sticlă sclipitoare, K-ROC la radio, jeanşi strâmţi, Domino's Pizza, filme de succes la Cineplex, The Gap, HBO, revista *Glamour,* Andy Warhol la MOMA, datul cu rolele prin Central Park, carduri AmEx, cumpărături prin Internet, Universitatea Columbia, sex în afara căsătoriei – toate astea o furaseră pe TC. Cum ar fi putut să le ţină piept viaţa trăită după reguli medievale a hassidim-ilor? Lipsa de farmec a hainelor, calendarul prea strict, nenumăratele *restricţii* – ce să mănânci, ce să studiezi, să citeşti, să desenezi, sau de cine să te îndrăgosteşti. Nu e de mirare că TC a simţit nevoia să fugă.

Şi totuşi, Will îşi dădea seama că TC pierduse ceva plecând. O auzea în vocea lui Rabbi Mandelbaum şi o văzuse în ochii lui TC. O simţise el însuşi vineri seara, în acele câteva ore în care se plimbase pe acolo, înainte de a fi înhăţat şi interogat. Locul acela avea ceva ce Will nu cunoştea prea bine nici din copilăria petrecută în Anglia, nici din experienţa de adult în America. Termenul fad pentru acel ceva era „comunitate". Oamenii

visau destul de mult la ea. Acasă, mitul satului englezesc, în care toţi se cunoşteau între ei, continua să exercite o atracţie puternică, deşi Will nu-l întâlnise niciodată în realitate. În America, în zonele suburbane, cartierelor le plăcea să-şi închipuie că erau comunităţi vecini care merg la muncă pe rând în maşina unuia dintre ei, petreceri comune – dar nu aveau ceea ce văzuse Will în Crown Heights.

Aici, oamenii erau legaţi între ei ca într-o singură familie uriaşă. Un sistem complex de asistenţă socială îi făcea să se ajute între ei, ca şi cum ar fi mâncat din aceeaşi oală. Copiii intrau şi ieşeau în voie din toate casele. Nimeni nu părea să fie străin. TC îi explicase că senzaţia de claustrofobie putea fi cumplită: simţea nevoia să iasă ca să respire. Dar îi vorbise şi de căldura, de viaţa împărţită cu ceilalţi pe care nu le mai întâlnise nicăieri.

Rabbi Mandelbaum ţinea capul aplecat, întorcând filele altei cărţi.

— Mai e ceva. Nu ştiu dacă îţi va fi de folos sau nu. Conform unor legende, unul dintre aceşti treizeci şi şase de bărbaţi este şi mai aparte decât ceilalţi.

— Zău? În ce fel?

— Unul dintre cei treizeci şi şase este Mesia.

Will s-a aplecat în faţă.

— Mesia?

— „Dacă vremea e prielnică, se va dezvălui ca atare”. Asta spun învăţaţii.

— Candidatul, a spus Will încet.

— Ţi-a explicat deja cineva?

— TC mi-a spus că în fiecare generaţie există un candidat, un potenţial Mesia. Dacă acum ar fi era mesianică, acel om s-ar arăta. Dacă nu e momentul potrivit, nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să meritătm. Altfel ocazia se pierde.

Fără să vrea, Will a privit fotografiile lui Rebbe, care se uita la ei de pe toţi pereţii din jur şi din toate unghiurile. Deşi era mort de peste doi ani, ochii îi străluceau.

— Exact, a spus Rabbi Mandelbaum, urmărind privirea lui Will. Şi cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul.

Uşa s-a deschis. TC stătea în prag, cu telefonul încleştat în

mână. Îi fugise tot sângele din obraji; avea ochii sticloşi, ca un animal lovit cu măciuca, la abator.

S-a aplecat către Will şi i-a şoptit la ureche.

— Poliţia e pe urmele mele. Sunt căutată pentru omor.

Capitolul 46

Duminică, ora 2:20, Darwin, Australia

Muzica se oprise, de aceea intrase. Făcea asta mereu în timpul schimbului, indiferent dacă era zi sau noapte – intra pe vârfuri în cameră, scotea CD-ul care se terminase şi punea altul în locul lui. Noptiera era plină de CD-uri, mai ales cu muzică de Schubert, lăsate acolo de fiica bătrânului. Familia nu-i ceruse lui Djalu să o facă, dar ştia că asta îşi doreau.

A pornit CD-ul. Auzea un geamăt din camera învecinată; trebuia să ajungă acolo într-o clipă. Dar voia să mai stea un pic cu cel de aici, domnul Clark, omul care iubea muzica. Djalu nu-l vedea treaz decât o oră-două pe zi; în rest, sedativele îl cufundau într-un somn profund. Dar în acele clipe în care era conştient, domnul Clark părea să se vindece, auzind sunetele viorilor şi violoncelelor care se desfăşurau de pe CD în cameră ca nişte firişoare de aţă. Buzele lui îmbătrânite se deschideau, ca şi cum ar fi vrut să guste melodiile; gura lui făcea uneori aceeaşi mişcare uşoară chiar şi când dormea profund.

Djalu profita de acele momente ca să ia buretele mic prins de un băţ, să-l înmoaie în paharul de apă de pe noptieră şi să şteargă cu el gura domnului Clark. Bătrânul, de aproape optzeci şi cinci de ani, nu mai putea să mănânce şi să bea, vomita imediat totul. Aşa că era singura modalitate de a-i administra ceva care să-l întărească. Era pe moarte, ca atâţia alţii de acolo, nu din cauza bolii care pusese stăpânire pe el de luni de

zile, ci mai curând a înfometării şi, în cele din urmă, a dezhidratării. Când le-a fost clar că pacientul nu mai putea fi vindecat, organele au fost lăsate să se stingă pe rând, până când moartea avea să sosească.

Părea o cruzime să laşi pe cineva să moară. Tatăl lui Djalu spunea că asta era tipic pentru medicina „omului alb", numai ştiinţă, fără spirit. Uneori Djalu îşi spunea că avea dreptate; de altfel, văzuse nişte lucruri cumplite în acest azil. Bătrâne care zăceau în bălţi de urină; bărbaţi care strigau ore în şir pe cineva să-i ducă la toaletă. Unele dintre asistente îşi ieşeau repede din fire şi zbierau la pacienţi, spunându-le să-şi ţină gura. Sau le spuneau pe nume, de parcă ar fi fost prunci.

În primele luni, Djalu făcuse ce făcea toată lumea. Nu voia să atragă atenţia asupra lui, nu era decât unul dintre cei doi aborigeni care lucrau acolo. Poziţia lui nu era deloc sigură, nici n-avea cum să fie cu un CV în care apăreau două condamnări – una pentru spargere, alta pentru furt din magazin. Aşa că nu zicea nimic când asistetele de rang superior auzeau vaiete sau ţipete de pe coridor – şi dădeau televizorul mai tare ca să le acopere.

Nici acum nu zicea nimic. Nu se plângea la supraveghetoarea-şefa sau la director; n-avea chef de certuri şi hărţuieli. Uneori chiar participa şi el la glumele despre „momâile alea smochinite". Dar facea tot ce-i stătea în puteri.

Aşa că atunci când auzea vreun ţipăt, alerga într-acolo. Făcea parte din ceea ce se numea în azil Echipa Roşie, care avea în grijă circa două duzini de paturi. Dar răspundea şi când vedea o lumină clipind în dreptul vreunui bătrân aflat în grija Echipei Albastre sau Verzi – adesea se strecura, nădăjduind că n-o să-l vadă nici unul dintre angajaţi. Avea grijă ca domnul Martyn să bea un strop de apă, sau să o întoarcă pe partea cealaltă pe domnişoara Anderson. Şi dacă făcuseră pe ei îi spăla, ştergându-i cu blândeţe şi mângâindu-i apoi pe păr, ca să nu se mai simtă atât de ruşinaţi.

Auzea ce spuneau despre el unii dintre cei internaţi. „Doamna supraveghetoare, nu vreau să mă atingă maimuţoiul ăla", a zis unul când Djalu şi-a făcut prima oară apariţia lângă patul lui. „Nu se cuvine". Dar Djalu punea asta pe seama

vârstei. Atâta ştiau, ce să le faci.

Nici domnul Clark nu fusese mai prietenos.

— Care dintre ei eşti?

— Care dintre ei?

— Da, mai e şi celălalt sălbatic, cum l-o fi chemând. Care eşti tu?

Dar Djalu nu se putea supăra, în nici un caz pe un om care mai are câteva zile de trăit. Aşa că aducea biscuiţi şi ceai cînd venea în vizită doamna Clark; îi aducea un şerveţel când o găsea plângând pe înfundate; iar când adormea pe scaunul de lângă pat o învelea cu o pătură.

Poate că tatăl lui avea dreptate când spunea că medicina europeană era o disciplină rece, metalică. Aşa că el, Djalu, o să-i dea un chip cald, omenesc – chiar dacă acel chip părea să-i sperie pe atât de mulţi dintre albii ăia care erau pe moarte.

Ăsta era momentul lui preferat de lucru, noaptea târziu, când era singur pe coridor. Nu trebuia să-şi justifice prezenţa în camere, nu trebuia să-şi găsească scuze pentru că-i citise cu voce tare ziarul unei femei de la etajul doi care nu se afla pe lista Echipei Roşii, sau pentru că îl ţinea de mână pe un bărbat care avea nevoie disperată de atingerea altei fiinţe omeneşti.

Aşa că a tresărit când uşa camerei domnului Clark s-a deschis cu un scârţâit. Femeia care a intrat şi-a dus degetul la buze, făcându-i semn lui Djalu să nu vorbească. Ochii îi zâmbeau, de parcă ar fi vrut să-i facă o surpriză domnului Clark şi nu voia ca Djalu să i-o strice.

— Bună seara, Djalu.

— M-aţi speriat. Nu ştiam că lucraţi în noapta asta.

— Păi, ştii cum e moartea. Nu doarme niciodată. Djalu a sărit în picioare.

— A murit cineva?

— Încă nu. Dar mă aştept...

— Cine? Poate că ar trebui...

— Djalu, nu te ambala. Bine?

Liniştită, femeia s-a aplecat şi a scos câteva CD-uri din noptieră, lăsându-le să cadă pe podea.

— Hei, domnişoară. E muzica domnului Clark. Am grijă de ea...

— Aici era.

Scosese din spatele discurilor ceva ce părea a fi un bandaj. Apoi îl aşezase pe pat, pe porţiunea de saltea din dreptul pieptului domnului Clark, care se ridica şi cobora ca nişte foaie. Bătrânul dormea dus.

A desfăcut bandajul, dând o parte a materialului la stânga şi pe cealaltă la dreapta, şi scoţând la iveală o seringă hipodermică şi o fiolă cu lichid transparent.

— Vine doctorul? Nu mi-a spus nimeni nimic.

— Nu, nu vine doctorul.

Şi-a pus nişte mănuşi de cauciuc.

— Îi faceţi o injecţie domnului Clark? Ce faceţi?

— Îţi arăt dacă vrei. Apropie-te.

— Să nu-i faceţi vreun rău.

— Linişteşte-te, Djalu. Vino aici şi ai să vezi. Un pic mai aproape.

Femeia a ridicat în dreptul ferestrei seringa, al cărei contur s-a desenat în lumina lunii.

— Acum, Djalu, pune mâinile pe umerii donului Clark. Aşa, apleacă-te un pic.

Femeia a înfipt scurt acul în gâtul lui Djalu, apăsând tare pistonul cu degetul mare, astfel că medicamentul a pătruns pe loc în venele lui. Djalu n-a mai avut decât o secundă, în care s-a întors, cu chipul împietrit de uimire. În secunda următoare s-a prăbuşit în faţă, aterizând greoi pe pieptul domnului Clark care respira cu dificultate.

Ucigaşa a trebuit să-şi folosească toată forţa ca să-l tragă pe Djalu deoparte şi să-l întindă uşor pe podea. L-a acoperit cu o pătură, oprindu-se doar ca să-i închidă ochii cu palma.

— Te rog să mă ierţi pentru ceea ce am făcut, Djalu Banggala. Dar am făcut-o în numele lui Dumnezeu Atotputernicul. Amin.

A înfăşurat înapoi în bandaj seringa şi fiola, l-a pus în buzunar şi a ieşit fără zgomot. Domnul Clark nu s-a clintit. Dacă a auzit ceva, a fost doar muzica – acordurile obsedante ale uneia dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Schubert.

Capitolul 47

Duminică, ora 22:10, Crown Heights, Brooklyn

TC îl conducea, mergând iute şi hotărât. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta. Mai mersese pe aceste străzi acum zece ani, dar nu uitase unde locuia Rabbi Freilich.

Ţinându-se cu greu după ea, Will o mitralia cu întrebări. Dar ea privea drept înainte.

— Au găsit cadavrul acum câteva ore. Pe podeaua apartamentului meu. Se pare că nimeni nu i-a observat dispariţia până azi-dimineaţă.

— Iisuse! De câtă vreme cred ei că e mort?

— De noaptea trecută. A fost ucis în apartamentul meu, Will.

Vocea lui TC a tremurat pentru prima oară.

Will s-a gândit la chipul îngrijitorului: Garry Kasparov de la subsol. Fusese ucis noaptea trecută, probabil la câteva minute după ce îi ajutase să fugă. Evident că de aia îl omorâseră. O imagine a răsărit în mintea lui Will. *Omul cu şapcă de baseball.*

Întâi Yosef Yitzhok, acum Pugaciov. Doi oameni care îl ajutaseră pe Will au plătit cu viaţa. Cine venea la rând? Rabbi Mandelbaum? Tom Fontaine?

De vineri seara încoace Will se simţea ca şi cum ar fi căzut prin puţul unei mine, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de lumină. Nu vedea nimic limpede. Rabinul îi explicase ce se petrecea, şi cu siguranţă aşa era, dar ce naiba avea de-a face cu el şi cu Beth? Ce treabă aveau cu această profeţie mistică, o

legendă legată de Cabală, care acum părea să alimenteze un val de omoruri în toată lumea? Cădea fără oprire.

Şi tocmai când credea că ajunsese la fundul stâncos când îi ajunseră la urechi veştile despre crima din Bangkok sau moartea lui YY – iată că îşi începea iar căderea. Acum Pugaciov fusese ucis şi TC era în pom.

— Janey zice că poliţia a bătut la toate uşile întrebând de locatarul de la numărul 7. Slavă Domnului că era acasă. Le-a spus cum mă cheamă şi că nu m-a văzut de ieri după-masă, asta e bine. Din fericire, a fost destul de isteaţă ca să le spună că nu-mi ştie numărul de mobil. După ce au ieşit pe uşă, m-a sunat imediat ca să mă prevină.

— Şi chiar te consideră suspectă?

— Janey zice că asta e impresia pe care i-au lăsat-o. Ce căuta tipul în apartamentul meu? Se pare că a intrat viu şi acum e mort. Iar eu m-am făcut nevăzută. Păi a ce altceva poate să arate asta?

TC mergea voinicește mai departe, şi răsuflarea ei se închega în norişori. Obrajii începuseră să-i lucească.

— Se pare că au pus o groază de întrebări ciudate.

— Ce fel de întrebări ciudate?

— Despre mine şi Pugaciov. Nu cumva aveam o relaţie sexuală? Oare era obsedat de mine? Se ţinea mereu după mine?

Acum Will a priceput unde băteau cei de la poliţie. Pugaciov, îngrijitorul psihopat, se strecoară în apartamentul lui TC după miezul nopţii. Încearcă s-o violeze. TC pune mâna pe pistol, îl omoară şi dispare în ceaţă.

— Nu le trebuie mult ca să afle numărul tău de mobil. Poliţia are probabil acces la chestiile astea.

— Aşa că, ia uite aici.

TC a ridicat carcasa mobilului din care lipsea bateria. După ce făceau rost de numărul ei, poliţaii puteau să-i dea de urmă. Will asistase ca reporter la desfăşurarea câtorva anchete în care detectivii urmăriseră deplasările cuiva pe baza înregistrărilor convorbirilor efectuate de pe mobil. Acestea nu numai că arătau la ce numere sunase suspectul, dar şi momentul în care intra în raza unui emiţător. Poliţiştii au

putut întocmi o hartă pe care se vedeau locurile în care fusese omul şi ora la care fusese acolo. Cu excepţia cazului în care telefonul era complet scos din reţea: nu tu semnal, nu tu urmărire.

— Când l-ai avut deschis ultima oară?

— La Mandelbaum.

— N-o să le ia mult să ajungă acolo. O să vorbească?

TC a încetinit pasul şi s-a uitat în ochii lui.

— Nu ştiu.

Ajunseseră la locuinţa lui Rabbi Freilich, care nu era mai mare decât celelalte de pe Crown Street. Vopseaua de pe uşă se cojea, dar nu asta i-a atras atenţia lui Will, ci autocolantul aşezat puţin mai sus de nivelul ochilor: *Moshiach va veni.*

N-ar fi arătat nepotrivit pe uşa unor studenţi. Dar aici locuia un adult, un om de vază. Autocolantul l-a făcut pe Will să se înfioare. Spunea un singur lucru: fanatic.

TC bătuse deja la uşă şi acum Will auzea mişcare. Prin geamul mat desluşea capul şi umerii unui bărbat.

— *Ver is? Vi haistu?*

Idiş, presupunea Will.

— *S'is Tova Chaya Lieberman., Reb Freilich.* Am venit din cauza marelui *sakono.*

— *Vos heyst?* (Ce vrei să spui?)

— *Reb Freilich, a sakono fur die gantseh breeye.*

Acelaşi avertisment pe care i-l dăduse lui Rabbi Mandelbaum: *un pericol pentru întreaga, creaţiune.*

Uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut omul cu care Will vorbise destul de mult, dar pe care încă nu-l văzuse la faţă. Nu era nici înalt, nici impunător ca fizic, dar chipul lui avea trăsături aspre, viguroase, care îi confereau, după cum şi-a dat seama Will, o autoritate calmă. Avea o barbă castanie, nu albă sau sură, scurtă şi îngrijită, purta ochelari simpli, fără ramă. În alt context, Will l-ar fi luat drept director general al unei firme americane de mărime medie. Când l-a văzut şi l-a recunoscut pe Will, a şovăit, apoi a făcut un semn din cap, gest pe care Will l-a interpretat ca remuşcare.

— Poftiţi înăuntru.

Din nou au fost invitaţi să se aşeze la o masă – faţă de masă

albă, folie de plastic – dintr-o încăpere plină de cărţi sfinte. Însă cea de aici era mare, aerisită şi ordonată. Will a zărit într-un colţ un teanc de exemplare din *The New York Times*. Se vedea şi un raft plin de reviste *Atlantic Monthly* şi *The New Republic*, precum şi o serie de ziare evreieşti. Făcând o evaluare rapidă, inerentă muncii lui, Will l-a descris în minte pe Rabbi Freilich printr-un titlu de trei cuvinte: *Cetăţean al lumii.*

— Rabbi, îl cunoaşteţi pe Will Monroe.

— Ne-am întâlnit..

— Rabbi Freilich, ştiu cât de ciudat poate să pară faptul că mă arăt pe-aici după atâţia ani. Vă jur că nu mi-ar fi trecut prin cap să mă întorc, zău că nu. Dar Will mi-e prieten vechi. Şi mi-a cerut ajutorul când i-a dispărut soţia. Nu ştia de... de situaţia mea. (A tăcut un pic, ca să se liniştească.) Dar acum ştim ce se întâmplă. Am pus cap la cap împreună toate informaţiile. A durat destul de mult şi nu a fost uşor, dar suntem siguri.

Rabbi Freilich se uita drept în ochii lui TC, fără să scoată un cuvânt.

— Mor oamenii buni. Întâi a fost Howard Macrae în Brownsville, apoi Pat Baxter în Montana. Apoi Samak Sangsuk la Bangkok. Acum politicianul ăsta britanic. Cineva îi omoară pe *lamadvavniks,* nu-i aşa, Rabbi? Cineva îi omoară pe cei drepţi.

— Da, Tova Chaya. Mă tem că aşa e.

Will a inspirat adânc. Se aştepta la o bătălie cu Freilich, o partidă de-a v-aţi ascunselea, în care rabinul ar fî făcut pe niznaiul, silindu-l pe el şi pe TC să dea toate cărţile pe faţă. Dar uite că nu nega nimic. Şi-a făcut loc la suprafaţă un gând cumplit. Şi dacă rabinul pricepuse deja că ăştia doi au descoperit planul lui ucigaş şi, prin urmare, a hotărât că nu-i rămânea decât să le astupe gura? Înseamnă că i-au căzut drept în gheare! Nu mai era nevoie de bărbatul cu şapca de baseball, ucigaşul lui Pugaciov: Will şi TC făcuseră singuri tot ce trebuia. Cum au putut fi aşa de tâmpiţi? Nici măcar nu pregătiseră o strategie pentru această întâlnire. TC s-a năpustit încoace ca un uragan...

— Într-adevăr, e adus la îndeplinire un plan de ucidere a

celor treizeci şi şase de oameni drepţi neştiuţi. Dintr-un anumit motiv, planul este pus în aplicare acum, în timpul celor Zece Zile de Pocăinţă – cel mai sacru moment al anului. Omorurile au început de Rosh Hashana şi încă nu s-au sfârşit. Cei care fac asta, oricine or fi ei, şi-au zis că sunt zilele judecăţii, că drepţii ucişi în această perioadă nu vor fi înlocuiţi pe loc prin naşterea altora. Poate că au găsit în textele noastre ceva ce noi n-am observat, existenţa unui fel de limb între Anul Nou, când oamenii sunt înscrişi în Cartea Vieţii, şi Ziua Ispăşirii, când Cartea Vieţii este sigilată. Poate că în timpul acestor zile lumea este extrem de vulnerabilă. Indiferent care este raţionamentul lor, s-au apucat să-i ucidă pe *lamad vav* şi par hotărâţi să termine cu ei până mâine la apus, când se încheie Yom Kippur. (Vocea i-a tremurat.) Nu credeam că o să afle asta şi altcineva. (S-a întors spre Will, dar fără să-l privească direct.) Tova Chaya a fost întotdeauna o elevă excepţională. Iar tu ai dovedit o stăruinţă admirabilă.

Foarte mulţumesc şi n-am cuvinte, şi-a zis Will.

— Doar acum câteva zile am aflat ce se petrece. Dar însuşi gândul acesta mă face să tremur pentru soarta lumii. Unii pot zice că nu e decât o legendă, un basm. Dar are rădăcini adânci, care merg până la *Avraham Avinu,* părintele nostru Avraam. A traversat mii de ani. Cei care fac asta mizează pe faptul că povestea e doar o poveste. Că nu e o afirmaţie adevărată despre felul în care merge lumea de la începutul începutului. Dar ce se întâmplă dacă se înşală? Ei pun la încercare ideea distrugerii. Asta ar însemna distrugerea a tot ce există.

Rabinul bătea darabana cu degetele în masă. Dacă se preface că e îngrijorat, şi-a spus Will, apoi reuşeşte de minune.

— Tot îi daţi înainte cu *ei,* a spus Will brusc, curajul lui luându-l prin surprindere chiar şi pe el. Dar nu sunt sigur că e vorba despre *ei.* Cred că e vorba despre *dumneavoastră.*

— Nu pricep.

— O, ba eu cred că pricepeţi foarte bine, Rabbi Freilich. Până acum nu există suspecţi în nici unul dintre cazuri, în afară de dumneavoastră şi de... de supuşii dumneavoastră. (Ştia că nu e cuvântul potrivit. Singurul conducător pe care îl urmau oamenii aceştia era bărbatul a cărui fotografie atârna

pe toate zidurile. Şi el murise.) Aproape că aţi recunoscut în faţa mea uciderea lui Samak Sangsuk. (Muşchii din jurul ochiului stâng al rabinului au zvâcnit.) Şi ştiu că o ţineţi prizonieră pe soţia mea, cu toate că încă nu mi-a explicat nimeni ce are ea de-a face cu toate astea. (La ultimele cuvinte a ridicat vocea, trădând furia pe care n-o putea ascunde. S-a oprit ca să-şi regăsească stăpânirea de sine.) Singurele persoane despre care *ştim* că sunt implicate în activităţi criminale sunteţi dumneavoastră şi cei care lucrează cu dumneavoastră.

— Îmi dau seama cum arată lucrurile.

— Şi eu. Şi sunt convins că poliţia, care v-a luat deja la ochi, ar înţelege rapid ce se petrece dacă ar şti măcar jumătate din ce ştim noi. Nu cred că mai trebuie să amintesc de domnul Pugaciov, îngrijitorul blocului în care stă TC – scuze, Tova Chaya – nu? Cel ucis noaptea trecută de gorila aia cu şapcă de baseball pe care ai pus-o pe urmele noastre?

— Regret, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Hai s-o lăsăm moartă. Nu ne mai putem juca aşa, Rabbi. Nu vedeţi? Ştim deja ce se petrece.

— Will, potoleşte-te.

TC intervenise, vorbind cu accentul ei obişnuit..

— Habar n-am despre vreun domn Pugaciov. Şi nu ştiu nimic despre vreun bărbat cu şapcă de baseball.

— Nu cred o iotă. E ridicol! Aţi trimis ieri un bărbat să mă urmărească. L-am văzut, am reuşit să fugim, iar bărbatul care ne-a ajutat zace acum mort în apartamentul ei.

Nu reuşea să mai rostească numele Tova Chaya. Sunase destul de aiurea prima dată.

— Will, te rog.

TC îl implora să se oprească. Dar nu se putea stăpâni. Tensiunea din ultimele zile stătuse prea multă vreme înlăuntrul lui.

Chipul rabinului era crispat.

— Îţi jur că nu ştiu nimic de vreun bărbat cu şapcă de baseball. N-am trimis pe nimeni să te urmărească. Nu te-am minţit. Nici măcar o dată. Când m-ai acuzat în privinţa omului din Bangkok n-am negat. Ţi-am spus că a fost o greşeală

îngrozitoare. Când noi doi (a făcut o pauză ca să găsească termenul potrivit) ne-am întâlnit, în *erev shabbos* – scuză-mă – în seara de vineri, chiar am recunoscut că soţia ta e la noi. Nu am minţit. Şi îţi spun şi acum adevărul: ceea ce-mi spui că s-a întâmplat în blocul în care stă Tova Chaya nu are nimic de-a face cu mine.

— Şi atunci cine credeţi că a făcut-o? Ce ziceţi? Dacă nu dumneavoastră l-aţi omorât pe omul acela, atunci cine a fost?

— Nu ştiu. Şi asta ar trebui să vă îngrijoreze mult mai tare. Înseamnă că, indiferent cine ar fi în spatele acestei scheme cumplite, e acum cu ochii pe voi.

— Rabbi Freilich, cred că trebuie să ne spuneţi ce se întâmplă. (TC vorbea din nou ca Tova Chaya.) Dumneavoastră ştiţi nişte lucruri, noi ştim nişte lucruri. Ştim cu toţii că am intrat în criză de timp. E deja Ziua Judecăţii. Cei care fac asta vor să termine treaba înainte de sfârşitul celor Zece Zile de Pocăinţă. Nu avem timp să ne luptăm între noi. Până acum, de unul singur, ce aţi izbândit? Aţi pus capăt omorurilor?

Rabinul ţinea capul plecat şi palma dreaptă pe frunte. A ridicat-o, strecurând-o pe sub *yarmulke*, a coborât-o din nou. Vorbele lui TC mergeau la ţintă. Omul părea copleşit de griji. A murmurat un „nu” abia auzit.

TC s-a aplecat în faţă pe scaun, încercând să-l convingă.

— Măcelul continuă. În douăzeci şi patru de ore s-ar putea să-l ucidă pe ultimul dintre *Iamadvauniks.* Şi cine ştie ce se va întâmpla atunci. Nu puteţi face asta singur. Vă putem ajuta şi trebuie să ne ajutaţi. Trebuie să o faceţi. În numele lui HaShem.

În numele Numelui, în numele Domnului însuşi. Era argumentul suprem, pe care nu-l putea respinge nici un credincios. TC îl folosea oare pentru că ştia pe ce butoane să apese? Sau Tova Chaya vorbea sincer, temându-se cu adevărat pentru soarta lumii dacă nu luau măsuri? Will n-ar fi putut spune cu certitudine. Dar dacă ar fi trebuit să aleagă una dintre variante, ar fi ales-o, spre marea lui surprindere, pe cea de-a doua. Cu tot scepticismul ei, cu toţi cei zece ani petrecuţi departe de Crown Heights, cu toată şunca de la micul dejun şi piercing-urile, tot ce făcea nu era doar pentru a o găsi

pe soţia lui Will, şi nici măcar de dragul drepţilor care mai rămăseseră în viaţă. În acel moment Will şi-a dat seama că TC era mânată de însăşi teama pentru soarta lumii.

— Tova Chaya, avem atât de puţin timp. (Rabbi Freilich a ridicat capul. Îşi scosese ochelarii, dezvăluind un chip brăzdat de îngrijorare.) Am încercat tot ce ne-a trecut prin minte. Nu ştiu ce aţi mai putea face. Dar am să-ţi spun tot ce ştim.

Brusc, s-a ridicat în picioare şi a pornit spre uşă. Şi-a pus pălăria şi paltonul şi, fără să mai spună nimic, le-a făcut semn să-l urmeze.

Afară era o linişte pe care Will n-o mai întâlnise în oraş. Străzile erau pustii. Nu trecea nici o maşină, pentru că de Yom Kippur era interzis şofatul. Treceau doar câteva grupuri de bărbaţi tineri, purtând şalurile de rugăciune. Cu toate că seara era caldă şi oamenii ieşiseră împreună, atmosfera nu era sărbătorească. Peste Crown Heights părea să se fi aşternut un văl de contemplare şi de tăcere meditativă; era ca şi cum întregul cartier ar fi devenit o sinagogă fără acoperiş. Will a binecuvântat costumul de pe el, care îi permitea să treacă prin acea atmosferă extraordinară fără să rupă vraja.

Se îndreptau, şi-a dat el seama, spre sinagogă. S-a întrebat din nou dacă nu cumva intra împreună cu TC, de bunăvoie, în vizuina lupului – cu lupul pe post de călăuză.

Dar n-au pătruns pe intrarea principală. Au intrat în clădirea alăturată, care părea cu totul nelalocul ei în zona aceea. Arăta ca o anexă mai recentă a unei facultăţi din Oxford, însă destul de veche după standardele de la New York. Afară era o mulţime de bărbaţi, revărsându-se din hol. Nu a fost nevoie să-şi croiască drum prin înghesuială: oamenii se dădeau în lături în momentul în care îl recunoşteau pe rabin. Will îi vedea pe unii ridicând din sprâncene. A presupus că reacţia îi era adresată lui, un chip necunoscut. Dar când a văzut-o pe TC cu ochii aţintiţi în pământ a înţeles: erau şocaţi să vadă o femeie pe acest teritoriu de obicei masculin.

TC a reuşit să-i explice în şoaptă. Intrau în casa lui Rebbe. Aceasta era locuinţa fostului conducător, care îi slujea şi de birou.

Will se uita lung. Mai fusese aici, cu patruzeci şi opt de ore

mai înainte.

Curând au ajuns la o scară. Gloata se subţia. Au urcat încă un etaj, ajungând pe un coridor pustiu. *Drept în capcană*, şi-a zis Will.

Rabbi Freilich i-a condus la o uşă, dincolo de care era o alta. Dar n-a intrat. S-a întors spre ei, ca să-i explice lui TC.

— Vreau să ştii că ceea ce o să vezi curând e un semn al disperării noastre. E o încălcare a lui Yom Kippur care nu s-a mai petrecut vreodată în această clădire, şi dea Domnul nici să nu se mai petreacă niciodată. Facem asta pentru...

— *Pikuach nefesh,* l-a întrerupt TC. Ştiu. E vorba de salvarea unor vieţi.

Rabinul a dat din cap, bucuros că TC înţelesese. Apoi s-a întors, a tras adânc aer pe nări, ca şi cum şi-ar fi adunat forţele pentru secretul pe care urma să-l dezvăluie. Abia apoi a îndrăznit Rabbi Freilich să deschidă uşa.

Capitolul 48

Duminică, ora 23:01, Crown Heights, Brooklyn

Will şi-a dat seama că locul acela ar fî fost în mod normal liniştit într-o astfel de seară sfântă: fără lumini, fără aparate deschise, fără telefoane, fără mâncare, fără băutură. Chiar şi el îşi dădea seama că scena pe care o avea în faţa ochilor era un sacrilegiu colectiv. Arăta ca postul de comandă al unei secţii de poliţie. Vreo duzină de bărbaţi la calculatoare, înconjuraţi de mormane de hârtii ieşite din imprimante şi, pe peretele din fund, o tablă mare plină de nume, numere de telefon, adrese. ÎIntr-o parte era o listă de nume. La o privire rapidă i-au sărit în ochi numele Howard Macrae şi Gavin Curtis – peste ambele fusese trasă o linie.

— Nimeni nu ştie de această încăpere în afară de cei care lucrează în ea – şi de voi acum. De o săptămână încoace muncim aici zi şi noapte. Şi azi l-am pierdut pe cel care o cunoştea cel mai bine, cel care a pus-o pe picioare.

— Yosef Yitzhok, a zis Will, observând un vraf de hărţi – una dintre ele a Montanei – şi un teanc de ghiduri, pentru Londra, Copenhaga, Alger.

— Tot ce e aici e opera lui. Şi azi a fost ucis.

— Rabbi Freilich? (Vorbea TC.) N-ar fi mai bine să începeţi cu începutul?

Rabinul i-a condus în partea din faţă a încăperii, unde fusese aşezat un birou, ca pentru un profesor care supraveghează un examen. S-au aşezat toţi trei la el.

— După cum ştiţi, în ultimii lui ani de viaţă Rebbe vorbea adesea despre *Moshiach*, despre Mesia. La *farbrengen*-ul săptămânal ţinea prelegeri lungi pe această temă. Tova Chaya ştie şi cum păstram pentru posteritate aceste prelegeri.

Tova Chaya a prins semnalul şi a intervenit.

— Pentru că vorbea în timpul Sabatului, Rebbe nu putea fi înregistrat sau filmat. Nu era voie. Aşa că ne bazam pe un sistem străvechi. În sinagogă erau trei sau patru bărbaţi aleşi pentru memoria lor uluitoare. Stăteau la câţiva metri de Rebbe, de obicei cu ochii închişi, ascultând şi memorând ce spunea. Apoi, în clipa în care se termina Sabatul, se adunau şi-şi vărsau amintirile, în vreme ce unul dintre ei scria. Le scoteau din cap cât puteau mai repede. Îşi verificau între ei textul memorat, mai adăugând un cuvânt, schimbând altul. Îmi amintesc asta: tipii erau incredibili. Puteau să asculte un discurs de trei ore al lui Rebbe şi apoi să-l spună pe de rost. Erau numiţi *choyzer,* tradus literal prin „care înapoiază". Puteau să repete tot ce spunea Rebbe. Erau nişte magnetofoane ambulante.

— Şi, Tova Chaya, îţi aminteşti cine era cel mai strălucit *choyzer* dintre toţi?

Brusc, ochii lui TC s-au deschis larg, la ivirea unui lucru demult uitat..

— Dar nu era decât un puşti!

— Aşa e. Însă a devenit *choyzer* curând după ce a împlinit vârsta pentru Bar Mitzvah. Nu avea decât treisprezece ani când a început să memoreze cuvintele lui Rebbe. Era foarte înzestrat. (Rabbi Freilich s-a întors către Will.) Vorbim despre Yosef Yitzhok.

— Putea să ţină minte, pur şi simplu, discursuri întregi?

— Spunea întotdeauna că nu putea memora discursuri întregi. Doar cuvintele lui Rebbe. Când vorbea Rebbe se concentra până la dispariţia propriului sine, a propriilor gânduri. Încerca să intre în mintea lui Rebbe, să devină o prelungire a lui. Asta era tehnica lui. Nimeni nu o putea face ca el. Rebbe ţinea foarte mult la el.

Rabbi Freilich s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu ochii închişi. Will nu putea să bage mâna-n foc, însă omul chiar

părea îndurerat.

— Cum spuneam, în ultimii ani Rebbe a început să vorbească din ce în ce mai mult despre *Moshiach.* Spunându-ne să ne pregătim pentru venirea lui Mesia, amintindu-ne că Mesia era o credinţă centrală a iudaismului. Că nu era vreo idee teologică abstractă, îndepărtată, ci o realitate. Voia să credem asta, că *Moshiach* ar putea fi cu noi în prezentul imediat.

Nimeni nu cunoştea mai bine ca Yosef Yitzhok această învăţătură a lui Rebbe. O asculta în fiecare săptămână. Dar era mai mult decât ascultare. Era *absorbire.* Ingera aceste informaţii, închizându-le înlăuntrul lui. Şi apoi, în ultimele zile ale lui Rebbe, Yosef Yitzhok – care era un învăţăcel cu adevărat strălucit – a observat ceva.

S-a gândit la toate prelegerile lui Rebbe pe tema erei mesianice şi a descoperit un tipar. Rebbe obişnuia să citeze adesea un *pasuk...*

— Un verset.

— Mulţumesc, Tova Chaya. Da, Rebbe cita un verset din Deuteronom. *Tzedek, tzedek tirdof.*

— Dreptatea, dreptatea trebuie să o urmezi, a şoptit TC.

— Traducerea care apare în cărţi este „Urmează dreptatea şi numai dreptatea, ca să trăieşti şi să stăpâneşti pământul pe care ţi-l dă Domnul Dumnezeul tău”. Dar ceea ce i-a atras atenţia lui Yosef Yitzhok a fost cuvântul acela, *tzedek.* Faptul că îl folosea atât de des şi întotdeauna în acelaşi context. Era ca şi cum Rebbe ne-ar fi amintit ceva.

— Voia să ne amintim de *tzaddikim.* Cei drepţi.

— Asta credea Yosef Yitzhok. Aşa că a recitit textele, studiindu-le atent. Şi aşa a mai observat ceva, un lucru şi mai ciudat.

Will s-a aplecat în faţă, aţintindu-şi privirea în ochii rabinului.

— În preajma acelui citat – *tzedek, tzedek tirdof* apărea alt citat. Nu acelaşi de fiecare dată, dar din aceleaşi două surse. Fie din cartea Pildelor...

— Capitolul 10?

— Da, domnule Monroe. Capitolul 10. Chiar aşa. Ştiai asta

deja?

— Hai să-i zicem o ipoteză bazată pe informaţii. Dar îmi pare rău că v-am întrerupt; continuaţi, vă rog.

— Păi, Rebbe cita fie un vers din Pilde, capitolul 10, cum spuneai, fie din profeţi. Şi anume Isaia, capitolul 30. Asta l-a tulburat profund pe Yosef Yitzhok. Pentru că specialiştii în Cabală ştiu un lucru important despre Isaia, capitolul 30, versul 18. Se termină cu cuvântul *lo,* care în ebraică înseamnă „pentru el". Fraza întreagă este „binecuvântaţi fie toţi cei care îl aşteaptă pe El". Însă semnificaţia reală a cuvântului...

— ... este modul în care este scris.

— Tova Chaya m-a întrecut. Cuvântul *lo* este format din două litere, domnule Monroe. *Lamad* şi *vav.* Care se pot scrie ca treizeci şi şase. Trebuie să spun că Rebbe era un vorbitor profund. Nu rostea nimic la întâmplare. Nu trântea citate după cum se nimerea. Yosef Yitzhok era convins că era vorba de o intenţie clară.

Aşa încât a revăzut toate transcrierile. Şi într-adevăr, acolo unde Rebbe pomenea de *tzedek* urma imediat un vers din cele două capitole, şi asta de treizeci şi cinci de ori. Prin această metodă s-au găsit treizeci şi cinci de versuri diferite.

— Dar...

— Ştiu la ce te gândeşti, domnule Monroe, şi ai dreptate. Drepţii sunt în număr de treizeci şi şase. Ajungem şi la asta. Deocamdată, Yosef Yitzhok nu are decât treizeci şi cinci de versete care îl înfruntă de pe pagină. Se întreabă ce-o fî însemnând. Şi apoi îşi aminteşte poveştile cu care au copilărit copiii ca el şi ca tine, Tova Chaya. Poveşti despre fondatorul hassidismului, Baal Shem Tov; despre Rabbi Leib Sorres.

— Bărbaţi atât de însemnaţi, încât aveau privilegiul de a-i cunoaşte pe cei drepţi.

În vreme ce Tova Chaya vorbea, Will o privea: era sigur că ea înţelesese deja.

— Exact. Puţini oameni cunoşteau gândirea lui Rebbe atât de bine ca Yosef Yitzhok, şi el îi cunoştea şi valoarea. Ştia că era unul dintre oamenii însemnaţi ai istoriei hassidice. Unora dintre cei mai mari le fusese încredinţată această taină divină. Nu era absurd să-şi imagineze că Rebbe se număra printre ei.

— Aşa încât Yosef Yitzhok s-a gândit că Rebbe ştia cine erau cei treizeci şi şase. Şi a mers mai departe: s-a gânduit că aceste treizeci şi cinci de versete pe care le citase erau indicii ale identităţii lor?

— Exact, Will. Lui Yosef Yitzhok i-a venit această idee când Rebbe era pe patul de moarte, prea bolnav ca să mai răspundă la întrebări. Abia putea vorbi.

— Şi ce-a făcut?

— S-a uitat la cele treizeci şi cinci de versete zile întregi. Era sigur că Rebbe voia să fie înţelese, că transmitea acea informaţie dintr-un anumit motiv. Aşa că era hotărât să le deschidă, ca să zic aşa, să vadă ce conţin. Le-a cercetat în toate felurile. A tradus literele în valori numerice, le-a adunat, le-a înmulţit. Le-a anagramat. Dar, desigur, exista o problemă de logică.

Cum *ar putea* să fie cuprinsă în acele versete identitatea drepţilor? Identitatea lor se schimbă cu fiecare generaţie. În schimb, versetele rămân aceleaşi. Chiar dacă, să zicem, al douăzecilea verset include numele celui de-al douăzecilea *tzaddik* din acest an, unde se află numele celui de-al douăzecilea *tzaddik* din anul 2020, sau 2050, sau, în trecut, din 1950 şi 1850? Cum ar putea numele unor oameni care trăiesc astăzi să fie ascunse într-un text care rămâne neschimbat?

Şi aici s-a dovedit cu adevărat înzestrarea remarcabilă a lui Yosef Yitzhok. Şi-a amintit răspunsul.

— Vreţi să spuneţi că Rebbe îi spusese deja?

— Nu direct, desigur. Dar Rebbe îi dăduse răspunsul. Yosef Yitzhok îl auzise. Nu trebuia decât să şi-l amintească. Şi ştiţi care era? Ultimul rând al ultimei prelegeri pe care o ţinuse Rebbe, la ultimul *farbrengen.* „Spaţiul depinde de timp. Timpul dezvăluie spaţiul”. Acestea au fost ultimele cuvinte rostite în public.

A urmat o tăcere.

— Incredibil, a zis TC.

— Mă tem că pe mine m-aţi pierdut pe drum, a spus Will, simţindu-se dintr-odată codaşul clasei.

— Nu-ţi face griji. Yosef Yitzhok era şi el nedumerit. Erau

cuvinte frumoase, dar enigmatice. *Spaţiul depinde de timp. Timpul dezvăluie spaţiul.* Ce-o fi vrând să spună? Atunci a venit Yosef Yitzhok la mine, dezvăluindu-mi teoria lui. Rebbe vorbea adesea în cimilituri, propoziţii eliptice a căror studiere şi interpretare putea să dureze multe ore – sau chiar mulţi ani. Yosef Yitzhok a petrecut o noapte întreagă studiind aceste propoziţii. Şi apoi a avut ceea ce voi aţi numi idee genială, iar eu i-aş spune o mână de ajutor de la HaShem.

Ştiţi poate că Rebbe era extrem de interesat de ştiinţă şi tehnică. Citea *Scientific American* şi *Nature*, precum şi tot felul de ziare. Era întotdeauna la curent cu ultimele descoperiri din neuroştiinţe, din biochimie. Însă îl interesa enorm tehnologia. Adora dispozitivele moderne! Nu a avut niciodată vreunul: era cel mai puţin materialist om din lume. Dar îi plăcea să afle despre ele.

Yosef Yitzhok cunoştea această înclinaţie a lui Rebbe. Şi asta i-a dat ideea. Veniţi încoace, am să vă arăt.

Rabbi Freilich a luat o carte roasă, îmbrăcată în piele şi a răsfoit-o iute. A găsit pagina şi apoi versetul pe care îl căuta.

— În ce an suntem?

Will era pe punctul să răspundă, când TC i-a luat-o înainte.

— Cinci mii şapte sute şaizeci şi opt.

Will s-a încruntat..

— Cât?

— E calendarul evreiesc, i-a explicat TC. Datează din momentul creaţiei. Evreii cred că lumea există de aproape şase mii de ani.

— Bun, a zis rabinul. Anul este 5768. Şi iată un verset din capitolul 10 al Cărţii Pildelor. De fapt, este un verset crucial. Versetul 18. Pe acesta a făcut testul Yosef Yitzhok. Numărăm de-a lungul lui şi marcăm a cincea literă. (Degetul rabinului s-a oprit la litera aleasă.) Apoi a şaptea după ea. (S-a oprit din nou.) Apoi a şasea după ea. Şi a opta. Vedeţi: 5-7-6-8. Şi continuăm aşa până la sfârşit. În acest caz, litera a cincea este *yud.* A şaptea după ea este *hay.* A şasea este *mem.* Iar a opta este tot *mem*. Continuăm aşa până obţinem un şir de litere.

— Care se transformă apoi în cifre, a presupus Will.

— Întocmai. Un şir de numere. Haideţi să vă arăt unul dintre primele găsite de Yosef Yitzhok.

Rabinul s-a ridicat şi i-a condus pe Will şi pe TC la a doua tablă. Pe aceasta se afla un şir lung de cifre, scris cu un marker negru: 699331, 5709718, 30.

— Să nu-mi spuneţi că e un număr de telefon.

— Nu, nu este. Ne-a trecut şi nouă prin cap. Chiar am încercat câteva. Nu, aici capătă mare importanţă înclinaţia lui Rebbe către ultimele descoperiri tehnologice.

TC se uita ţintă la cifre, de parcă simpla forţă a privirii ei ar fi putut să dezlege enigma.

— Este – şi aici rabinul nu şi-a putut reprima un surâs de mândrie amuzată, ca şi cum ar fi savurat încă ingeniozitatea gândirii – un număr GPS. Sau mai degrabă longitudinea şi latitudinea care dau numărul GPS, coordonatele Sistemului de Poziţionare Globală.

— Nu pot să cred, a zis Will. Vreţi să spuneţi chestia aceea cu navigaţia prin satelit?

Suna ridicol.

— Chiar aşa. Un sistem care acoperă întreg globul, urmărit din spaţiu, şi care dă coordonatele exacte ale oricărui punct de pe pământ. Rebbe trebuie să fi citit despre el. Sau poate că ştia, pur şi simplu.

— Vreţi să spuneţi că în acele treizeci şi cinci de versete se află coordonatele a treizeci şi cinci de drepţi?

— Nici nouă nu ne-a venit să credem, domnule Monroe. Un verset ne-a dat cifrele unui colţişor sălbatic din Montana: conform hărţii, nu locuia nimeni acolo. Dar l-am trimis pe cel care coordonează centrul nostru din Seattle să arunce o privire şi a văzut o cabană din buşteni. Unde locuia singur un bărbat. Ca în poveştile noastre populare, Tova Chaya: un om simplu din pădure.

Pat Baxter, şi-a zis Will. Chiar cabana la care se uita acum câteva zile.

— Alt număr ducea la o zonă pustie din inima Sudanului. Şi aici harta spunea că nu locuieşte nimeni. Dar apoi am văzut din imaginile luate prin satelit că în ultimele luni a apărut acolo o tabără de refugiaţi care îi găzduieşte pe cei scăpaţi de la

măcel. E organizată de un om: agenţiile internaţionale nu ştiu sigur cine e. Aşa că am început să ne dăm seama că aveam dreptate. Că Rebbe avea dreptate.

— Dar numărul ăsta? a întrebat Will, arătând spre tablă. Ce s-a dovedit a fi?

— Am să-ţi arăt.

Rabinul a făcut câţiva paşi, până la un calculator la care lucra unul dintre tineri. TC şi Will l-au urmat, privind peste umărul tehnicianului. Rabinul a arătat spre numărul de pe tablă şi i-a şoptit ceva.

Tânărul a introdus cifrele, a aşteptat câtva secunde şi apoi a apărut răspunsul calculatorului.

11 Downing Street, Londra, SW1 2AB, UK.

— Aşadar, acesta era versetul pentru Gavin Curtis? Rabinul a dat din cap.

Will simţea nevoia să se aşeze, şi ideal era să bea ceva. Dar nu era nimic în jur. Oamenii ăştia foloseau calculatoarele şi munceau din greu, chiar dacă era Yom Kippur, pentru că erau în joc vieţi. *Pikuach nefesh.* Însă nu încălcau nici una din celelalte reguli.

Acum vorbea TC.

— Prin urmare, asta încerca Rebbe să spună. *Spaţiul depinde de timp*. *Timpul dezvăluie spaţiul.* Amplasarea depinde de timp. Dacă ştii timpul, anul – dacă foloseşti numărul 5768 – vei cunoaşte spaţiul. Găseşti amplasarea. (Clătina din cap, minunându-se de ingeniozitatea ideii.) Şi presupun că dacă se folosesc la acelaşi verset alţi ani se obţin alte locuri. Alţi oameni.

— Ei, textele noastre îşi păstrează bine tainele, Tova Chaya. Yosef Yitzhok a vrut să facă aşa cum zici. A lucrat cu cei de aici la crearea unui program care să facă exact ce am făcut cu acel verset: să se oprească la fiecare a cincea sau a şaptea literă. A făcut-o pentru ani diferiţi. Şi apoi a folosit GPS-ul şi, desigur, au apărut nume de locuri. Dar la ce îi folosea numele unui loc, Kabul sau Mainz, pentru anul 1735? Cum să ştim cine trăia atunci acolo? Şi apoi, Yosef Yitzhok s-a întrebat mereu dacă nu cumva ar fi fost prea uşor.

— Ce să fi fost prea uşor?

— Nu era sigur că era vorba despre aceleaşi versete pentru toate epocile. Acelea erau versetele menţionate de Rebbe pentru generaţia *lui.* Dar poate că ceilalţi mari înţelepţi din trecut care au aflat cumva taina Baal Shem Tov sau Rabbi Leib Sorres – îi aflau pe drepţii din vremea lor procedând altfel. Doar nu aveau atunci GPS, nu? Metoda asta n-ar fi avut sens în cazul lor, nu-i aşa? Trebuie să fi avut propria cale – versete diferite, sau poate chiar metode complet diferite.

Asta stătea, abia acum îmi dau seama, în spatele interesului pentru tehnologie al lui Rebbe. Cred că înţelesese că şi cele mai solide, mai vechi adevăruri puteau să se schimbe în exterior foarte repede, că puteau lua forme noi. Hassidim-ii trebuie să cunoască lumea modernă, pentru că şi ea este creaţia lui HaShem. El se află şi acolo.

Will şi TC tăceau. Ba chiar erau stupefiaţi: nu numai vieţile celor treizeci şi şase îl făceau pe Rabbi Freilich să lucreze fără oprire chiar şi acum, în cea mai solemnă noapte a anului evreiesc, când munca era interzisă. Era limpede că bărbatul acesta, care vorbea cu erudiţie şi rostea fraze calme, raţionale, credea că i-au rămas mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca să salveze lumea. Will a încercat să-şi alunge asta din minte, să se concentreze pe problema lui personală, directă: Beth.

— Bun, a zis, ca un căpitan de poliţie care îşi cheamă la ordine echipa. Deci aşa funcţionează sistemul. Întrebarea esenţială este cine mai ştie de asta? Cine altcineva ar putea cunoaşte identitatea celor drepţi?

Reveniseră la birou, unde rabinul s-a prăbuşit de-a binelea pe scaun. Will vedea pe faţa lui cât era de obosit.

— Tu erai marea noastră speranţă.

— Nu înţeleg.

— Când ai venit aici de *shabbos.* Vineri seara. Am crezut că erai un fel de spion. Vreau să zic, trimis de cei care fac asta. Puneai întrebări, erai cineva din afară. Poate că încercai să afli despre *lamad vav.* De aceea noi, eu, te-am tratat cu atâta asprime. Apoi, am descoperit că erai... (Will îşi dădea seama că nu vrea să-l numească soţul ostaticei lor)... că erai altceva.

Will simţea din nou că îl cuprinde furia. De ce nu-l înhaţă pe omul ăsta şi nu-l sileşte să-i spună unde e Beth? De ce

tolerează toate astea? Pentru că, a început o voce dinăuntrul lui, dacă oamenii ăştia sunt destul de fanatici ca să o răpească pe Beth aparent fără motiv, sunt destul de fanatici şi ca să nu-i dea drumul uşor. Rabbi Freilich o arăta el slab şi epuizat, dar mai erau acolo o duzină de bărbaţi mai puternici. Dacă săreau la el, l-ar fi imobilizat cât ai zice peşte.

— Bine, deci nu sunt eu. Cine mai ştie?

Rabinul s-a lăsat şi mai jos pe scaun.

— Păi tocmai asta e. Nimeni nu ştie. Nimeni din afara acestei comunităţi. Şi nici măcar comunitatea asta nu are habar ce se petrece: ar fi o panică generală. Dacă ar şti că *lamadvavniks* sunt ucişi, în fiecare zi alţi câţiva dintre ei, aici ar fi *haos.* Ar crede că se apropie sfârşitul lumii.

— Chiar credeţi asta, nu-i aşa?

Vorbele au fost rostite de Tova Chaya pe cel mai blând ton.

Rabinul a ridicat capul şi s-a uitat la ea, cu ochii umezi.

— Mă tem că lucrul despre care vorbea Rebbe tocmai se petrece. *Di velt shokelt zich und treiselt zich.* Asta obişnuia să spună, Tova Chaya. *Lumea tremură şi se zguduie.* Mă tem de judecata pe care o va aduce asupra noastră această zi.

Will se plimba de colo-colo.

— Prin urmare nimeni din acest grup nu are habar de asta. Doar dumneavoastră, Yosef Yitzhok şi câţiva dintre cei mai buni studenţi pe care îi aveţi.

— Şi acum voi.

— Şi sunteţi sigur că nimeni nu a suflat vreo vorbă?

— Cui? Cine auzise măcar despre acest subiect? De ce ar fi întrebat cineva? Dar apoi Yosef Yitzhok a fost găsit mort. Ei bine, atunci...

— Atunci ce?

— Asta a confirmat faptul că era cineva care ştia ce ştim noi şi care voia să ştie mai mult. Până atunci mi-am zis că poate faptul că *tzaddikim-ii* mureau era o coincidenţă stranie. Poate că era lucrarea lui HaShem, într-un scop care ne depăşea înţelegerea. Dar uciderea lui Yosef Yitzhok nu era un plan al lui HaShem.

— Credeţi că cineva voia să stoarcă de la el informaţii?

— În seara asta, chiar înainte de venirea voastră, am avut

parte de o vizită. Poliţiştii. Ei cred că Yosef Yitzhok a fost torturat înainte de a fî ucis.

Will şi TC s-au tras înapoi, îngroziţi.

— Ce voiau de la el, ce nu aflaseră deja?

— A, ai mai încercat să mă întrebi asta şi înainte. Îţi aminteşti că ţi-am spus de versetele pe care le cita Rebbe în prelegerile lui? Cele pe care le memorase Yosef Yitzhok? Lipsea ceva de acolo.

— Erau doar treizeci şi cinci.

— Aşa e. Doar treizeci şi cinci. Oricine poate folosi metoda pe care v-am arătat-o, transformând literele în cifre şi extrăgând din numere coordonatele, dar tot nu găseşte decât treizeci şi cinci de drepţi. Nu e limpede ce voiau să ştie cei care l-au ucis pe Yosef Yitzhok? Voiau să afle cine este al treizeci şi şaselea.

Capitolul 49

Duminică, ora 23:18, Crown Heights, Brooklyn

Prima pornire a lui Will a fost să-i ceară lui Rabbi Freilich numele celui de-al treizeci şi şaselea bărbat. Era esenţial. Dacă el şi TC l-ar fi ştiut, ar fi aflat încotro se îndreptau ucigaşii: indiferent cine ar fi fost, erau pe urmele lui.

Dar rabinul nici nu voia să audă. În primul rând, spunea el, moartea lui Yosef Yitzhok sugera că ucigaşii tot nu au obţinut această informaţie vitală. Să fi cedat YY sub tortură? Rabinul era convins că nu. „Îl cunosc pe omul acesta. Mintea lui, sufletul lui. Nu ar fi trădat cuvântul lui Rebbe".

Era sigur că secretul era în siguranţă. Dacă l-ar fi împărtăşit lui TC şi lui Will, nu putea decât să-i pună în pericol. Era mai bine să nu ştie. (Will se îndoia: dacă schingiuitorii puneau mâna pe el, era greu de crezut că or să-l întrebe politicos dacă deţine sau nu vreo informaţie folositoare şi apoi, după ce el i-ar asigura că nu, ar bate frumuşel în retragere.)

A încercat altă metodă.

— Acest al treizeci şi şaselea – mai este în viaţă?

— Aşa credem. Dar nu vreau să mai spun nimic despre asta, domnule Monroe. Nu pot să mai spun.

— E singurul care mai trăieşte?

— Nu ştim sigur. Sursele noastre de informare au multe lacune. A trebuit să trimitem oameni în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii ca să-i găsim pe *tzaddikim-i.* De fiecare dată am ajuns prea târziu.

— Vreţi să spuneţi că nu aţi obţinut numele decât în această săptămână?

— Nu, Yosef Yitzhok a făcut descoperirea acum câteva luni. Şi, cum spuneam, am trimis oameni ca să arunce o privire, doar să vadă cine sunt aceşti *tzaddikim-i.* Aveam de gând să veghem asupra lor, atât. Poate să le dăm hrană sau bani, dacă ar avea probleme. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, n-am aflat decât în această săptămână că sunt omorâţi. Nu ştim sigur, dar pare să fi început acum câteva zile.

— De Rosh Hashana, a zis TC, şi se vedea că începea să-şi revină. Atunci a fost ucis Howard Macrae.

— Mă tem că n-am aflat asta decât după multe zile. Atunci când au început să vină veştile despre ceilalţi. A apărut în ziare?

— Da, a spus Will, scoţând un oftat de resemnare ironică. A apărut în ziare.

Asta era necazul cu pagina B3 a ştirilor locale; oamenii puteau trece pur şi simplu peste ea.

— Oricum, erau sărbătorile cele mari. Nu citeam ziare. Ne vedeam de vieţile noastre. N-aveam nici cea mai mică idee că se întâmpla ceva. Dar apoi unii dintre ai noştri au început să audă câte ceva. Trimisul nostru din Seattle a văzut la ştiri acea cabană. Cel care conduce centrul nostru din Chennai a citit într-un ziar local că *tzaddik-ul* din acel oraş – unul dintre cei mai tineri a fost găsit mort. Rapoartele curgeau gârlă.

— Câţi au murit?

— Nu ştim. Nu uita că Yosef Yitzhok începuse să lucreze la asta cu doar câteva luni înainte. Lista noastră nu era completă; n-am reuşit să-i confirmăm pe toţi. Omul acesta, de exemplu – rabinul a arătat din nou spre tabla pe care era scris numărul ministrului –, ne-a luat destulă vreme ca să-l găsim. S-a dovedit că GPS este puţin diferit acolo, în Anglia; e un cod diferit. Se pare că e vorba despre factorul WGS84. Nu ştiam asta în acel moment, aşa că atunci când Yosef Yitzhok a introdus cifrele, acestea indicau, culmea, o închisoare. Cea de la Belmarsh. Părea improbabil. Dar nu am respins total posibilitatea. Ştim că *tzaddikim*-ilor le place să-şi ascundă adevărata natură.

Dar când am corectat cifrele, rezultatul a venit pe loc. Downing Street! Şi nu casa aceea celebră, numărul 10. Casa vecină. Harta era foarte clară. În acel moment, omul acesta, Curtis, avea nişte probleme. Un scandal, mi se pare. Altă deghizare.

Will îşi pierdea răbdarea. Destul cu predicile, şi-a spus. Dorea fapte simple, brute – dezbrăcate de conotaţiile mistice.

— Aşadar, iertaţi-mă, dar vreau să mă lămuresc în privinţa acestui lucru. Aveţi sau nu lista cu toţi?

— Credem că da.

— Şi câţi au murit dintre ei?

— Credem că minimum treizeci şi trei.

— Iisuse!

— Vreţi să spuneţi că mai au de omorât doar *trei* oameni? E aproape miezul nopţii. Yom Kippur se sfârşeşte peste circa nouăsprezece ore!

TC, de obicei atât de calmă, părea speriată de-a binelea.

— Rabbi, nu vi se pare că persoana care face asta pare să cunoască foarte bine tradiţiile religioase evreieşti? a început Will. Cu alte cuvinte, cine în afară de evreii credincioşi mai ştie lucrurile astea – despre drepţi, despre Zilele Smereniei? Fac totul ca la carte. Şi spuneţi că nimeni din afara acestui grup foarte mic n-a auzit de descoperirea lui Yosef Yitzhok.

— Ce vrei să zici, domnule Monroe?

— Zic, Rabbi, că poate nu dumneavoastră sunteţi în spatele acestei poveşti, în ciuda faptului că v-aţi dovedit a fi vinovat de răpire. Dar cu siguranţă e cineva din sânul acestei... organizaţii, sau comunităţi, sau ce o fi. Presupun că e vorba despre ceea ce poliţia ar numi „treabă făcută dinăuntru". În locul dumneavoastră, aş începe să cercetez foarte atent oamenii de aici.

— Domnule Monroe, e târziu şi timpul se scurge. Nu am nici răgazul, nici puterea să mă lupt cu tine. Ce a spus mai devreme Tova Chaya e corect: trebuie să ne unim forţele. Aşa că am să mă încred în tine, chiar dacă nu ai încredere în mine. O să te las să faci ceva ce va dovedi că nu noi suntem în spatele acestei ticăloşii îngrozitoare.

— Continuaţi.

— Am să te trimit la următoarea victimă.

Capitolul 50

Luni, ora 00:10, Manhattan

Will mai fusese de câteva ori în Lower East Side, să-şi viziteze prietenii destul de moderni şi de inspiraţi ca să cumpere şi să renoveze proprietăţi din porţiunile acum îmburghezite de la nord de East Broadway. Văzuse vechile magazine de delicatese, băuse cafea în cafenelele retro la modă din Orchard Street. Dar nu se aventurase dincolo de zonele la modă, considerate sigure. Alunecase prin faţa blocurilor vechi, privindu-le ca pe un fundal cinematografic. Nu le privise niciodată atent.

Acum se afla printre ele, tremurând de frig şi de oboseală în aerul nopţii. Boţită în mâna lui, ascunsă bine în buzunar, era bucata de hârtie cu adresa pe care trebuia să o găsească.

Rabbi Freilich îi condusese pe Will şi pe TC înapoi la asul calculatoarelor care le făcuse demonstraţia anterioară. Le-a explicat procesul. Întâi se introduce în calculator textul ebraic: versul 16 din Isaia, 30. Apoi i se cere să se oprească la intervalele corecte, şi el arată numărul. Numărul este introdus în site-urile GPS şi se obţin coordonatele locului: un anumit număr de casă de pe o anumită stradă din Lower East Side, în Manhattan.

— Ia staţi un pic, spusese Will. Nu e cam greu de crezut? Sunt treizeci şi şase de drepţi din cele şase miliarde de oameni de pe planetă – şi doi sunt din New York? Howard Macrae şi acum tipul ăsta? Îmi sună cam prea ciudat.

Deşi nu se concretizase încă într-o afimaţie completă,

scepticismul lui Will devenea suspiciune.

Rabinul i-a explicat că şi pe ei i-a pus pe gânduri coincidenţa. Dar apoi au scormonit mai profund prin folclorul hassidic. A reieşit că un *tzaddik* cu adevărat mare radiază o „strălucire" – acelaşi cuvânt pe care îl folosise Rabbi Mandelbaum – care ar putea atrage şi alţii. Ei presupuneau că bunătatea lui Rebbe era atât de mare încât au fost atraşi în preajmă doi *tzaddik-i.* „Priveşte-i ca pe nişte sateliţi", spusese rabinul.

Dar apăruse o problemă. Adresa de pe hârtia mototolită în pumnul lui Will indica un bloc în care locuiau zeci de oameni. *Care dintre ei era* tzaddik-*ul*? Hassidim-ii veniseră aici o dată să verifice curând după ce Yosef Yitzhok reuşise să spargă codul lui Rebbe, dar n-au reuşit să-l identffice. Bărbatul din această clădire rămânea cel mai ascuns dintre drepţii cei ascunşi.

— Ai mai multe şanse decât noi să-l identifici, a spus Freilich.

— De ce?

— Uită-te la noi, domnule Monroe. Nu putem merge unde mergi tu, nu putem pune întrebările pe care le pui tu. Suntem prea vizibili. Tu eşti reporter la *The New York Times.* Poţi merge unde vrei şi poţi vorbi cu oricine. I-ai găsit pe domnul Macrae, *zechuso yogen aleinu,* şi pe domnul Baxter, *zechuso yogen aleinu.* (Fie ca dreptatea lui să ne apere.) Găseşte-l pe bărbatul acesta. Găseşte-l pe *tzaddik*-ul nostru.

Aşa că puţin înainte de miezul nopţii, Will şi-a scos calota şi a reintrat în lume. Când a plecat, TC s-a hotărât să plece şi ea.

— Am să sun la poliţie. Nu mă pot ascunde de ei la nesfârşit. Am făcut ceea ce trebuia să facem.

— Şi ce o să spui?

— Că telefonul mi-a fost închis toată ziua şi abia acum am auzit despre cele întâmplate. Ţine-mi pumnii. Sau măcar vizitează-mă la închisoare.

— Nu-i de glumă.

— Ştiu. Dar vezi şi tu cum e treaba: în apartamentul meu e un bărbat mort şi eu dispar ca măgarul în ceaţă. Aş putea fi acuzată de crimă până mâine dimineaţă.

— Eu sunt vinovat de toate astea. Te-am atras şi pe tine în

toată nebunia asta.

— Ba nu, nu tu. Mi-ai cerut ajutorul. Puteam să zic nu. Ştiam în ce mă bag.

— Nu, zău?

— Ei, nu chiar, nu.

Apoi Will s-a aplecat să o sărute pe TC pe obraz dar ea s-a ferit. Era un câmp magnetic în jurul feţei ei care îl respingea. *Sigur că da.* Nu avea voie să atingă un bărbat, ca să nu mai vorbim de faptul de a fi sărutată de unul, nu în inima cartierului Crown Heights. Will a trebuit să se mulţumească cu un simplu rămas-bun.

Acum, privindu-şi răsuflarea transformându-se în norişori sub ochii lui, a dat colţul, ajungând la intersecţia Montgomery cu Heniy. În spatele lui era un scuar triunghiular. În faţă, blocul pe care îl căuta. A rămas pe loc, vrând să-l privească puţin. Vedea încă una, două, trei lumini aprinse.

Şi acum? Nu se gândise prea bine ce avea să facă odată ajuns aici. Nu prea putea să se apuce să bată pe la uşile oamenilor după miezul nopţii, trâmbiţând că făcea un sondaj de opinie pentru *The New York Times.* Cum să procedeze?

Va trebui să intre în bloc. Asta ar fi începutul. Apoi să se uite la cutiile de scrisori, să ia nişte nume, să le caute pe câteva dintre ele pe Google, pe BlackBerry. O să-i vină lui vreo idee.

Oh, ce bine. Iese cineva. Minunat: asta îi dădea ocazia să se strecoare înăuntru. Numai că persoana asta se mişca prea repede, aproape alergând. Era greu să distingă trăsăturile lui sau ei; era prea întuneric şi lumina de deasupra intrării, prea slabă. Dar când a înaintat, privind agitat în stânga şi în dreapta, Will a văzut destul.

Cea mai izbitoare era strălucirea sfredelitoare a ochilor lui, de un albastru sticlos, îngheţat. Dar ţinuta a fost cea pe care a recunoscut-o Will. O încredere fizică, de parcă omul era obişnuit să-şi folosească trupul. Hainele erau puţin schimbate, dar era chiar el – cu sau fără şapca de baseball.

Capitolul 51

Luni, ora 00:13, Manhattan

Prima reacţie a lui Will a fost să se uite. Era obişnuit să privească, urmărind desfăşurarea lucrurilor. Aşa că a trecut o clipă, apoi alta, până ce Will şi-a dat seama că se nu se putea mulţumi doar cu uitatul. Trebuia să-l urmărească pe urmăritor.

Trebuia să fie prudent. Nu era multă lume pe-acolo; putea fi observat. Aşa că s-a ţinut la oarecare depărtare, mergând cât de uşor putea. Şi-a blestemat pantofii negri de piele: făceau prea mult zgomot. A încercat să nu mai atingă trotuarul cu călcâiele, ca să mai înăbuşe sunetul.

Dar bărbatul din faţă părea grăbit. O ţinea drept înainte pe Henry Street nu alergând, dar într-un mers rapid care nu-i lăsa timp să se uite înapoi. Asta l-a făcut pe Will mai îndrăzneţ; a mers mai repede, străduindu-se să lase între ei o distanţă de aproape un bloc.

Urmăritorul căra o geantă de piele neagră, cu cureaua petrecută ca o eşarfă, peste umăr. Era îngrijit şi sigur pe el, mişcându-se cu mare agilitate. Will nu se pricepea prea bine, dar n-ar fi fost surprins să descopere că tipul avea ceva în comun cu milităria.

De-acum trecuse de Clinton şi Jefferson. Unde se ducea? Către o maşină cu care să fugă de acolo? Dacă era aşa, de ce nu fusese cules mai devreme? Poate că mergea către o staţie de metrou. Will era înciudat că ştia atât de puţine despre New York: habar n-avea dacă era vreo staţie prin apropiere.

Brusc, omul a privit în spate. Will a perceput mişcarea capului şi, fără să se gândească, a părăsit trotuarul, îndreptându-se spre treptele blocului pe lângă care trecea. În acelaşi timp a băgat mâna în buzunar şi şi-a scos cheile. Urmăritorul n-a văzut decât un bărbat care intră în blocul lui. A mers mai departe. Will a oftat prelung. Îşi ţinuse respiraţia.

Bărbatul din faţă tocmai cotea la dreapta. Will a încercat să se poziţioneze astfel încât să nu intre în raza lui de vedere.

— Cucu, Ashley! Ai numărul meu de telefon?

Nu le văzuse venind, dar erau acolo, drept în faţa lui. Trei adolescente afro-americane, ocupând tot trotuarul. Will a încercat să treacă pe lângă ele, dar fetele aveau chef de distracţie.

— Care-i zorul, frumosule? Nu-ţi place cum arătăm? Nu eşti de părere că arătăm grozav?

Auzind chestia asta, celelalte două se tăvăleau de râs. S-a uitat peste capetele lor şi l-a văzut pe urmăritor îndreptându-se către o străduţă, spre East Broadway. Abia se mai vedea.

— Cucu, aicea mi-s, scumpule!

Era şefa lor, fluturându-şi mâna prin faţa lui Will. Dacă ar fi fost născut la New York, era sigur că le-ar fi măturat scurt din cale: „Ia căraţi-vă dracului şi lăsaţi-mă să-mi văd de drum”. Dar chiar şi acum, în misiunea lui de prevenire a unei crime în toiul nopţii, rămânea englez.

— Scuzaţi-mă, trebuie să trec. Vă rog.

Şi cu asta le-a ocolit pe Ashley şi tovarăşele ei, urmărit de chiuituri şi chemări. „Prietena mea zice că-ţi dă numărul!”

Will a luat-o la fugă, încercând cu disperare să recupereze timpul pierdut. A ajuns la intersecţie şi a cotit la dreapta, uitându-se după ţinta lui. Un cuplu se giugiulea pe un prag. Dar nici urmă de urmăritor.

Vedea doar două clădiri, însă în nici una din ele nu erau locuinţe; se putea ca omul să fi intrat într-una dintre ele. Era sigur că nu putuse ajunge în East Broadway, l-ar fi văzut. Will a încetinit pasul, privind peste umăr, conştient că era exact modalitatea de a intra într-o ambuscadă. După vreo cincisprezece paşi a renunţat: era clar că îl pierduse pe cel pe

care trebuia să-l urmărească. Probabil că intrase într-una dintre cele două clădiri aflate pe părţi opuse ale străzii. Era destul de aproape acum ca să vadă ce erau. Una era Biserica Renaşterii lui Iisus, însă cealaltă era o sinagogă – afiliată hassidim-ilor din Crown Heights.

Capitolul 52

Luni, ora 00:28, Manhattan

Să încerce să pătrundă într-unul dintre aceste locuri, sau în amândouă, ca să-l găsească pe cel urmărit? Exact asta ar face un adevărat om de acţiune. Dar în vreme ce se uita la prima clădire a trecut pe lângă el o maşină a poliţiei, cu girofarul în funcţiune. S-a dat înapoi. Numai asta-i mai lipsea: să fie arestat pentru că a spart o sinagogă la ore mici, în dimineaţa de luni. Şi de Yom Kippur, ca să pună capac la toate. Ce temeiuri credibile avea ca să-l urmărească pe omul acela? Îl văzuse ieşind dintr-un bloc de pe Lower East Side. A, şi-l zărise de la fereastra lui TC ieri. Nu îl văzuse comiţând nici un delict. Cum ar spune Harden, „Ai un carnet plin-ochi cu nimic". Nimic, cu excepţia unei bănuieli sinistre care se întărea din ce în ce mai mult.

S-a întors la blocul de pe Montgomery Street. Discutase cu Rabbi Freilich doar în linii foarte mari ce avea să facă.

— Nu trebuie decât să-mi dai telefon, spusese rabinul. Chiar dacă nu eşti sigur că este el, sună.

— Şi apoi?

— Îţi venim în ajutor.

Will nu ştia prea bine ce însemna asta.

A traversat strada şi a făcut câţiva paşi spre intrarea blocului. O rază de lumină i-a atras privirea către broască: nu era închisă cu totul! Probabil că urmăritorul o lăsase deschisă, ca să evite chiar şi cel mai mic zgomot. Will a deschis-o şi s-a strecurat înăuntru.

Perez, La Pinez, Abdulla, Bitensky, Wilkins, Gonzales, Yoelson, Alberto. Cutiile de scrisori nu ofereau nici un indiciu.

Exista şi un lift şubred, dar nu-i era de nici un folos. Trebuia să verifice fiecare etaj, fiecare apartament. A urcat grăbit scările, fără zgomot, oprindu-se pe fiecare palier: dar nu vedea decât uşi închise, preşuri roase, câte o umbrelă udă leaorcă, lăsată afară. Şi-a dat seama cât de inutilă era acea expediţie. Ce anume căuta? O placă pe care să scrie *„Domnul Tzaddik cel Drept locuieşte aici. Disponibil pentru nunţi, botezuri şi Bar Mitzvah*?"

Pe palierul de la etajul trei se hotărâse să-l sune pe Freilich şi să-i stoarcă mai multe informaţii. Orice ar mai fi ştiut ei putea restrânge aria. Dar ultimul apartament de la etajul trei l-a făcut să încremenească.

Uşa era deschisă.

Will s-a furişat către ea şi a bătut uşor cu încheietura degetului, în vreme ce intra. „Salut", a zis, aproape în şoaptă. Nu era nici o lumină aprinsă, doar umbra argintie a lunii care intra pe fereastra dinspre stradă.

A privit în stânga lui. O bucătărie ce semăna cu o cambuză, mică şi mobilată cu piese din anii '50. Nu în varianta la modă, retro, ci pe bune: frigider masiv, cu linii rotunjite, aragaz cu butoane prea mari. E casa unei persoane în vârstă, şi-a zis Will.

Apoi a privit în dreapta. Zărea un radio mare pe o masă; două scaune de lemn, cu fundul acoperit cu piele artificială, subţire; dintr-unul ieşea umplutura. Apoi o canapea...

Will a făcut brusc un salt înapoi. Pe canapea era culcat un bărbat. În lumină se distingeau perii aspri de pe bărbie. Avea o faţă mică, de veveriţă, încadrată de ochelarii vechi cu lentile groase. Restul trupului părea împuţinat de vârstă, în jacheta aceea tricotată, mult prea largă. Părea să doarmă.

Will a făcut un pas în faţă, apoi încă unul, până ce s-a aplecat asupra lui. Şi-a aşezat mâna în faţa gurii bărbatului şi a aşteptat să-i simtă respiraţia.

Nimic.

Atunci Will i-a pus mâna pe frunte. Rece. I-a pipăit gâtul cu degetele, căutându-i pulsul. Ştia că nu o să-l găsească.

S-a tras înapoi, ca şi cum ar fi încercat să cuprindă enormitatea scenei. A simţit că striveşte sub talpă o bucată de sticlă. S-a uitat în jos şi a văzut o seringă.

Tocmai se apleca să vadă mai bine când camera a fost inundată de lumină.

— Sus mâinile şi întoarce-te. ACUM!

Will a făcut ce i s-a spus. Nu vedea aproape nimic; era orbit de cele trei sau patru lanterne a căror lumină îi intra direct în ochi.

— Îndepărtează-te de cadavru. Foarte bine. Acum vino spre mine. ÎNCET!

Ochii încă nu i se obişnuiseră cu lumina, dar putea să distingă cerculeţul care dansa prin faţa lui, chiar lângă strălucirea năucitoare a lanternei. Era ţeava unui pistol – şi era aţintită asupra lui.

Capitolul 53

Luni, ora 00:51, Manhattan

Într-un fel, i-a prins bine faptul că era atât de obosit. În condiţii normale, inima i-ar fi bătut destul de tare ca să trezească tot cartierul. Aşa, oboseala juca rolul unui amortizor, încetinindu-i reacţiile, ba chiar şi emoţiile. Starea de spirit dominantă era de-acuma o resemnare plină de oboseală.

Cu cătuşe la mâini, şedea pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, înghesuit de un agent de la Poliţia Municipală. În faţă, staţia debita mereu veşti – şi toate despre el. Era, fără îndoială, suspectat de crimă.

Bărbaţii din maşină emanau un miros pe care Will şi-l amintea din adolescenţă: testosteron şi adrenalină, mirosul din vestiar după o mare victorie. Oamenii ăştia erau îmbătaţi de succes, şi premiul era el. Îl prinseseră la faţa locului, aplecat peste victimă, şi amprentele lui se aflau pe gâtul acesteia. Poliţiştii din echipaj aproape că pipăiau deja medaliile pe care aveau să le primească.

— Nu l-am omorât pe omul acela, s-a auzit Will spunând.

Scena era atât de absurdă, de îndepărtată de restul experienţei lui de viaţă, încât vocea îi suna ca desprinsă de trup, fără legătură cu el. De parcă ar fi ascultat o emisiune la radio, una din piesele pe care le transmitea BBC-ul după-amiaza şi după care se dădea în vânt mama lui.

— Ştiu cum arată treaba asta, dar vă asigur că nu e ceea ce s-a întâmplat. (Brusc, o sclipire de inspiraţie.) Dar v-aş putea

conduce la bărbatul care a facut-o! L-am urmărit când ieşea din clădire acum mai puţin de oră. Ştiu unde se ascunde! Chiar vi-l pot descrie.

Agentul de pe scaunul de lângă şofer s-a întors şi i-a zâmbit ironic lui Will. *Da, cum să nu, fiule. Şi eu o să arunc marţea viitoare pentru Yankees.*

La secţia de poliţie numărul 7, Will a continuat să-i sfideze.

— Eu doar am găsit cadavrul! a spus el, pe când îl târau în sus pe scări. L-am văzut pe omul acela ieşind din clădire. L-am urmărit şi apoi m-am întors. Mă gândeam că a ucis pe cineva şi am avut dreptate.

Chiar în clipa în care rostea cuvintele alea şi-a dat seama că sunau ridicol. Poliţaiul care l-a păzit de la început s-a uitat la el cu dispreţ. „Vrei să taci dracului din gură odată?"

Pentru prima oară de când îl prinsese poliţia, Will a intrat în panică. Ce naiba căuta aici? Trebuia să ajungă la Beth. Trebuia să fie pe stradă, în Crown Heights sau oriunde altundeva, căutându-şi soţia – nu în lanţuri, prizonier la Poliţia Municipală. Nici măcar nu se gândea la posibilitatea de a fi acuzat de crimă; simpla pierdere a unor ore vitale în lupta cu birocraţia sistemului justiţiar din New York era un coşmar destul de mare. Fiecare minut petrecut acolo era încă un minut care îl îndepărta de găsirea lui Beth. În plus, hassidim-ii fuseseră categorici : nu era timp de pierdut; soarta lumii se va decide în următoarele ore şi minute. Şi iată-l aici, stând fără să facă nimic; cu mâinile legate, la propriu.

L-au dus la sergentul de serviciu, unde îl aştepta cineva: detectivul pe care îl văzuse în bloc. Cercetase scena crimei în vreme ce Will aştepta în maşină.

— Am de înscris un prizonier, i-a spus funcţionarei, ignorându-l pe Will.

Avea o faţă de ogar şi în jur de patruzeci de ani şi era pe cale să devină vedeta secţiei de criminalistică, a presupus Will.

— Bun, hai să-i golim buzunarele.

Poliţaiul care îl păzea a făcut un pas înainte. Deja îl percheziţionase foarte amănunţit pe Will în apartament;: după ce văzuseră seringa, poliţiştii nu voiseră să-şi asume nici un risc. Îi luaseră şi telefonul şi BlackBerry-ul: să nu-şi cheme

complicii. Acum au luat restul: bani, chei, carnet.

— Hai să înregistrăm toate chestiile astea, a spus detectivul.

Fiecare obiect a fost pus într-o pungă de plastic transparent care a fost apoi sigilată. Detectivul a redactat o notă, având ca martor sergentul de serviciu.

Când au deschis portofelul, pe Will l-a împins Aghiuţă să facă una dintre cele mai mari greşeli din acea noapte, în învelişul de plastic se afla legitimaţia lui de presă: *Will Monroe, New York Times.*

— Bine, recunosc. Motivul real pentru care eram în acea clădire este că eram trimis în misiune de *Times.* Eram sub acoperire. Fac o serie de reportaje despre crimele din oraş, iată ce făceam acolo.

Detectivul l-a privit pentru prima dată.

— Lucrezi la *The New York Times?*

— Da. Da, acolo lucrez, a spus Will, bucuros că măcar obţinuse o reacţie.

Detectivul a privit în altă parte şi funcţionara şi-a văzut mai departe de treabă.

Will a fost condus la alt birou, unde i s-a cerut să pună arătătorul drept pe un dispozitiv electronic din faţa lui, să-l ţină apăsat şi apoi să facă acelaşi lucru cu stângul. După aceea cu restul degetelor. Aparatul scotea tot felul de bipuri, de parcă el ar fi fost un pachet la supermarket.

După aceea a fost condus într-o cameră pe care scria „sală de interogatoriu”. În drum spre ea detectivul i-a înmânat unei colege o copie cu informaţiile despre Will:

— Jeannie, poţi să mă ajuţi, te rog, cu o căutare a numelui?

Acum se aflau înăuntru. Doar o masă cu câte un scaun de fiecare parte şi în colţ un telefon. Nimic pe pereţi, în afară de un calendar: New York, Empire State Building.

— Bun, numele meu este Larry Fitzwalter şi sunt detectivul care se ocupă de interogatoriul tău în noaptea asta. Începem aşa. (A scos la iveală un alt formular.) Ai dreptul să nu spui nimic. Înţelegi?

— Înţeleg, dar aş vrea să vă explic...

— Bun, înţelegi. Vrei să semnezi aici, te rog?

— Uitaţi, eram acolo pentru că am urmărit un bărbat...

— Vrei să semnezi aici, te rog? Asta înseamnă că înţelegi că ai dreptul să nu spui nimic. Bun. Orice vei spune poate fi şi va fi folosit împotriva ta la tribunal, înţelegi?

— E doar o greşeală...

— Înţelegi? E tot ce-ţi cer în acest moment. Înţelegi cuvintele pe care le spun? Dacă da, atunci semnează naibii odată formularul ăsta.

Will n-a mai spus nimic până ce Fitzwalter nu a ajuns la capătul formularului, citindu-i drepturile. După ce a fost semnat, detectivul l-a pus deoparte.

— Bun, acum că îţi cunoşti drepturile, vrei să vorbeşti cu noi?

— Nu pot da un telefon?

— E miezul nopţii. Pe cine vrei să suni?

— Trebuie să vă spun?

— Nu, a zis detectivul, luând telefonul de pe masa din spate şi întinzând firul, ca să-l aşeze pe biroul dintre ei. Spune-mi numărul la care vrei să suni.

Will ştia că exista o singură persoană pe care o putea suna, dar gândul îl îngrozea. Cum să facă asta, cum să-i dea asemenea veşti? S-a uitat la ceas. 2:15. Fitzwalter îşi pierdea răbdarea.

Will a dictat numărul. Detectivul l-a format, apoi i-a pasat receptorul – rămânând bine înşurubat în scaunul lui. Era clar că ţinea să audă fiecare cuvânt. În cele din urmă Will a auzit vocea pe care dorea – şi se temea să o audă.

— Alo? Tată?

Capitolul 54

Luni, ora 3:06, Manhattan

— Am o veste bună şi una proastă pentru tine, domnule Monroe. (Era Fitzwalter.) Pe care vrei să o auzi mai întâi?

Will şi-a ridicat încet privirea. Petrecuse doar patruzeci de minute în celulă, dar păreau patruzeci de nopţi. Tatăl îi spusese să invoce primul dintre drepturi şi să nu spună nimic. Când Fitzwalter a înţeles că Will nu avea de gând să mărturisească şi că interogatoriul era încheiat, l-a închis.

— Vestea bună este că onorabilul judecător William Monroe Senior a telefonat să spună că a pornit încoace de la Sag Harbor.

Vocea tatălui plutea înapoi în mintea lui Will, la fel de sonoră ca la telefon. Somnoros, apoi pe rând şocat, rece, dezamăgit, hotărât. Dat fiind că Will îşi petrecuse tinereţea la trei mii de mile distanţă de tatăl lui, nu cunoştea acest ritual adolescentin de iniţiere: să-ţi anunţi tatăl că i-ai înşelat în vreun fel încrederea. *Tati, am făcut praf maşina. Tati, m-au prins fumând droguri.* N-a trebuit nicicând să rostească astfel de fraze. Nu şi-a auzit niciodată, ca toţi colegii lui, tatăl zicând „Băiete, m-ai dezamăgit". Aşa încât faptul că auzea acum – nu cuvintele în sine, ci tonul acela – era o suferinţă în plus care se adăuga celor multe prin care trecuse în ultima vreme.

— Domnule Monroe, mă ascultaţi?

— Pardon?

— Asta a fost vestea bună. Nu vreţi să o auziţi şi pe cea

proastă?

— Nu prea, nu.

— Vestea proastă e că tocmai am vorbit cu avocatul de resort de la *Times*. A dat nişte telefoane, şi ce să vezi? Cei de-acolo nu cred că îndeplineşti o sarcină pentru ei. De fapt, ce spun ei e că ai câteva zile de „odihnă". Din ordinul directorului însuşi. S-ar zice că te-ai vârât într-o mare belea, amice.

Will şi-a acoperit ochii cu palmele făcute căuş. Ce greşeală elementară: să spună o minciună care poate fi dovedită atât de uşor! Apărarea lui era deja compromisă. Făcuse principala greşeală a tuturor vinovaţilor: îşi schimbase povestea. În privinţa carierei, era sigur pusă-n cui. Va fi suspendat „ca să se poată apăra de aceste acuzaţii grave" – şi apoi va fi dat afară fără vâlvă.

Uşa s-a trântit. Într-un fel ciudat, Will aproape că era recunoscător pentru că se afla în această celulă. De vineri dimineaţă încoace nu se oprise o clipă, gonind febril dintr-un loc în altul, de la un nou plan la altul. Tăiase în lung şi-n lat oraşul, venind şi plecând, în Brooklyn, în Long Island, înapoi, încercând să gândească, să se concentreze, să acţioneze. Chiar şi când era aşezat, dorea ca trenul sau taxiul să meargă mai repede, să ajungă acolo *acum*, sau ca telefonul să sune, sau să sosească un e-mail.

Acum nu mai putea merge nicăieri şi nu mai putea face nimic. Gata cu planurile şi gândurile şi calculele frenetice. Gardienii nu i-au lăsat nici măcar creion şi hârtie.

Acest răgaz a lăsat cale liberă constatării căreia i se împotrivea de zile întregi. De câte ori încercase să iasă la suprafaţă în ultimele aproape şaptezeci şi două de ore, el o împinsese înapoi. Dar acum nu mai avea puterea să facă asta.

Totul se ducea de râpă. Aceasta era concluzia pe care refuzase să o accepte, însă acum era prea puternică, nu-i mai putea rezista. Soţia lui dispăruse, răpită de oameni al căror fanatism era împins la extrem. El era pe cale să fie acuzat de crimă, împotriva lui existau o grămadă de dovezi circumstanţiale greu de respins. Mai rău era că se lăsase păcălit de o înscenare clasică.

La urma urmei, cine îl trimisese în blocul acela în toiul

nopţii? Oare chiar se aşteptau ca el să creadă că era o simplă coincidenţă faptul că se comitea un omor brutal chiar în momentul în care a apărut el în zonă? Şi ce ciudat că ucigaşul se refugiase, era aproape sigur de asta, nicăieri altundeva decât într-o sinagogă hassidică.

Toate tâmpeniile alea cu teama de sfârşitul lumii. Ei erau cei care îl faceau să vină! Will şi TC le-au dibuit planul, aşa că Freilich a trebuit să recurgă la aiureala aia cu „oricine ar fi în spatele acestui lucru" şi tot felul de bla-bla-uri din alea. Primul impuls al lui Will fusese corect. Nu era vorba de nici un „ei". Hassidim-ii descoperiseră identitatea acelor drepţi şi acum, din cine ştie ce motiv smucit de-al lor, voiau să-i omoare. Will le stătea în cale. Ce metodă mai bună puteau găsi ca să-l scoată din circulaţie decât să-l arunce în ghearele poliţiei! Trebuia să le recunoască superioritatea: era o lovitură de maestru.

Ce ciudat că acum câteva zile forţa centrală din viaţa lui era cariera. Cariera lui! Acum era ţăndări: chiar directorul l-a prins cu o abatere grosolană de la regulile de comportament. Şi iată că îşi pierduse demnitatea în ochii singurului om a cărui părere conta cu adevărat: tatăl lui. Acum vedea asta foarte limpede. Cum era să nu-l afecteze faptul că a crescut fără tată! O simţise în fiecare zi. Partidele de crichet, la care alţi băieţi erau încurajaţi de pe margine. Zilele sportive, în care nu avea pe cine să încurajeze la întrecerea taţilor. Lumea îl întreba dacă tatăl lui murise.

A trecut prin toate fazele. A fost furios pe tatăl lui; i-a purtat pică; uneori s-a aliat cu mama în ura împotriva lui. Dar mai mult ca orice i-a lipsit. I-a lipsit lucrul pe care vedea că alţi băieţi îl capătă zilnic de la taţii lor: o mână pe umăr, ciufulirea părului, un gest de aprobare masculină. Acum, în celula asta, ieşit din ceaţa ambiguităţii şi nuanţelor, vedea mai limpede chiar decât înainte de ce a traversat Atlanticul şi şi-a schimbat viaţa. Venise să caute aprecierea tatălui. N-avea cum să vină singură la el dacă şedea cu braţele încrucişate la Londra; trebuia să plece în America să o obţină el însuşi.

Avusese şi un plan. Va fi tânărul strălucitor care n-are timp de pierdut, Will Monroe, vedeta de la Oxford venită la New

York City să rupă gura târgului. Îşi imaginase ziua, peste vreo zece ani, în care va purta cravată neagră, se va apleca spre un microfon aşezat cu câţiva centimetri prea jos pentru statura lui şi va mulţumi juriului Pulitzer pentru încrederea pe care i-a acordat-o. Chiar în această săptămână – prezent pe prima pagină, de două ori – părea la un pas de asta. Şi iată-l acum, o epavă stoarsă de puteri. Femeia pe care o iubea şi viitorul la care visa dispăruseră.

Chiar prins fiind în această examinare mentală, simţea prezenţa unui intrus sâcâitor – încă un gând care cerea să fie lăsat să iasă la suprafaţă. Will îl împinsese la fund mai energic decât pe celelalte; spera că o să se înece.

Dar tot a reuşit să iasă. *Şi dacă hassidim-ii au dreptate*? Dacă în clipa în care este ucis al treizeci şi şaselea lumea nu mai este susţinută de nimic? Tot ce aflase în legătură cu teoria aia delirantă se adeverise până atunci. Ministrul chiar făcuse o faptă de o bunătate uluitoare. Ca şi Baxter. Şi erau deghizaţi chiar cum spusese Mandelbaum. Era posibil ca amănuntele să fie corecte, dar ideea însăşi să fie greşită?

În seara aceea fusese martor, sau puţin lipsise să fie, la uciderea unui om care ar fi putut fi un *tzaddik*, unul dintre cei treizeci şi şase de drepţi. Dacă asta şi era, atunci ar fi fost încă o confirmare a faptului că hassidim-ii spuneau adevărul – sau cel puţin o parte din el. Ar fî însemnat, de asemenea, şi că ucigaşii acelor *lamad vav* ajunseseră foarte aproape de ţintă. S-a uitat la ceas: după spusele lui TC, Yom Kippur se termina peste şaisprezece ore. Mai era foarte puţin timp.

Trebuia să afle: era bărbatul din acel bloc un *tzaddik*, cum preziseseră hassidim-ii? Pentru prima dată după mai multe ore, lui Will i-a venit o idee.

Puţin mai târziu uşa celulei s-a deschis din nou. Will şi-a adunat curajul ca să dea ochii cu tatăl lui. Dar era Fitzwalter.

— Vino cu mine.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Will a fost condus în jos pe scări, într-o încăpere cu lumini fluorescente strălucitoare. Mai erau acolo încă şapte sau opt bărbaţi. Cel puţin trei dintre ei arătau a drogaţi; presupunea

că cei mai mulţi erau boschetari. Uşa s-a trântit în urma lui.

— Haideţi, domnilor, a rostit o voce dintr-un difuzor. Aşezaţi-vă în dreptul peretelui din spate.

Doi dintre bărbaţii din grup păreau să ştie bine ce trebuiau să facă, pentru că s-au îndreptat cu mişcări degajate spre peretele din spate, apoi s-au oprit acolo privind drept înainte. Abia atunci a observat Will marcajele pentru măsurarea înălţimii de pe perete. Era o aliniere pentru identificare.

De cealaltă parte a oglinzii false, doamna Tina Perez, locatară a imobilului Greenstreet Mansions, se uita la bărbaţii aliniaţi în faţa ei.

— Ştiu că a fost o noapte lungă, doamnă Perez, spunea Fitzwalter. Aşa că nu vă grăbiţi. Când sunteţi pregătită o să vă pun două întrebări.

— Sunt pregătită.

— Vreau să vă uitaţi cu mare atenţie şi să-mi spuneţi dacă aţi mai văzut vreodată pe unul dintre aceşti bărbaţi şi, dacă da, unde anume. Bine? E clar?

— Răspunsul este nu. N-am văzut niciodată pe vreunul dintre aceşti bărbaţi. Bărbatul pe care l-am văzut avea nişte ochi pe care nu-i mai poţi uita.

— Sunteţi absolut sigură, doamnă Perez?

— Sunt sigură. Avea mâinile încleştate în jurul gâtului bietului domn Bitensky şi s-a uitat la mine cu ochii ăia. Cu ochii ăia cumpliţi...

— E în ordine, doamnă Perez. Vă rog să vă liniştiţi. Jeannie, poţi să o duci acum acasă pe doamna Perez. Mulţumesc.

— Bun, invitaţi-o înăuntru pe doamna Abdulla.

Will a fost scutit de temuta întâlnire cu tatăl său. La douăzeci de minute după identificare, Fitzwalter a intrat în celulă.

— Alte veşti bune şi altele proaste. Vestea proastă pentru mine este că două martore au spus că nu eşti omul pe care l-au văzut în apartamentul domnului Bitensky. Una dintre ele te-a recunoscut în şir. Te-a văzut în preajma blocului – stând

afară în momentul crimei. Aşa că vestea bună pentru tine este că va trebui să-ţi dau drumul. Deocamdată.

Trebuiau completate formulare pentru eliberarea obiectelor lui Will. În primul rând a înşfăcat celularul şi l-a deschis. A început imediat să vibreze: mesai vocal de la TC.

„Salut, ce zici de asta? Aşa cum am prezis, sunt în custodia poliţiei. Mă interoghează în legătură cu uciderea domnului Pugaciov. Se pare că a fost împuşcat din imediata apropiere. Incredibil! În apartamentul meu? Omul ăla drăguţ şi cumsecade! Şi nu suport să mă gândesc că toate astea sunt din cauza... Ce? Vai de mine, îmi cer scuze. Scuză-mă, Will, e Joel Brookstein. Îl mai ţii minte? Era la Columbia. În fine, a acceptat să fie avocatul meu. Mă sfătuieşte să-mi ţin gura. Dă-mi de ştire unde eşti şi cum merge. Nu sunt sigură că or să-mi lase telefonul". Vocea ei s-a îndepărtat, ca şi cum trebuia să vorbească cu cineva din spate. „Bine, vin. O clipă! Will, trebuie să plec. Sună-mă când poţi. Nu avem prea mult timp".

În vreme ce-i asculta vocea – care acum părea să oscileze între TC şi Tova Chaya – a auzit un bip dublu. Mesaj. A apăsat pe taste.

Pavel, orânduieşte literele din ion incert (1, 7, 29)

În bombardamentul ultimelor ore Will aproape că uitase de misteriosul trimiţător de mesaje. În mintea lui încă le asocia cu Yosef Yitzhok, cu toate că ştia, la nivel raţional, că acest lucru era imposibil. Ultimul text era dovada definitivă: tot timpul altcineva fusese cel care îi dăduse lui Will indicaţiile cifrate. Dar cine?

Sensul ultimului mesaj părea destul de uşor de descifrat. După patruzeci şi opt de ore de comunicare cu acel om, Will începea să înţeleagă întru câtva cum funcţiona mintea lui. Şi-a spus că aşa procedau, probabil, împătimiţii cuvintelor încrucişate : după o vreme, pătrundeau în mintea celui care compusese careul.

Şi ăsta chiar arăta a indiciu de la cuvintele încrucişate. Evident, sensul literal nu era important. Ştia cum funcţiona genul ăla de indicii, într-o parte se aflau instrucţiunile legate de restul. Dar cine era Pavel? Şi de ce soluţia includea şi un

cuvânt de douăzeci şi nouă de litere?

Va începe cu partea cea mai evidentă, urmând indicaţia de a „orândui literele”, de a aranja altfel literele din sintagma „ion incert”. Cu nerăbdarea unui om eliberat de curând a luat un pix de pe biroul funcţionarei şi a scris pe spatele chitanţei pe care aceasta tocmai i-o dăduse.

Cert în noi.. Nu mergea. *În corniţe.* Nici asta nu se potrivea mai bine.

Şi apoi a văzut, şi a zâmbit pentru prima dată după cine ştie câte ore. Ce bine că mesajul acesta a picat când era singur, fără TC. Singurul domeniu în care ştia mai multe decât ea.

A scos telefonul să-şi sune tatăl. Să-i dea vestea bună că fusese eliberat fără vreo acuzaţie şi să-l roage să se oprească în drum, poate la un hotel, ca să-i aducă singurul lucru de care Will îşi dăduse seama că avea nevoie: o biblie.

Capitolul 55

Luni, ora 4:40, Manhattan

O clipă, îi trecuse prin cap să-i ceară una sergentului de serviciu. Apoi s-a răzgândit. N-ar arăta prea bine, un suspect de crimă cu hainele în neorânduială care îi tot dădea zor cu identitatea adevăratului asasin „Are nişte ochi albaştri sfredelitori!" – şi căruia i se punea apoi pata să citească Biblia. Ar fi fost grozav dacă Will ar fi fost vinovat şi apărarea lui s-ar fi bazat pe „responsabilitate diminuată"; dar nu atât de grozav pentru cineva care voia să iasă din secţia de poliţie 7 lăsând în urma sa convingerea că era atât nevinovat, cât şi întreg la minte.

A preferat să-l aştepte pe tatăl lui afară, plimbându-se încoace şi-ncolo, nerăbdător să plece odată de acolo. În fine, William Monroe Sr şi-a făcut apariţia, îmbrăcat într-o haină marinărească tocită. Părea epuizat, şi ochii îi erau roşii. Will se întreba dacă plânsese.

— Slavă Domnului, William, a zis şi şi-a îmbrăţişat fiul, bătându-l pe ceafă. Mă întrebam ce naiba ai făcut.

— Mulţumesc pentru acest vot de încredere, tată, a zis Will, desprinzându-se din îmbrăţişare. Nu-i timp de taclale. Ai făcut rost de ce te-am rugat?

Tatăl lui a dat din cap, un gest de resemnare tristă, de parcă îi făcea pe plac unui fiu care bâiguia ceva despre nişte voci pe care le auzea în capul lui sau îi cerea o sută de parai pentru încă o doză de drog.

— Uite-o.

Will s-a năpustit asupra bibliei.

— Ei bine, tată. Mai ţii minte mesajele alea pe care le primeam? Iată-l pe ultimul.

A ridicat celularul.

Pavel, orânduieşte literele din ion incert (1, 7, *29)*

— Ce naiba mai e şi asta?

Will i-a explicat rapid.

— *Ion incert* e anagrama de la Corinteni. Cifra 1 se referă la Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel – şi trebuie să fie capitolul 7, versetul 29. De aceea aveam nevoie de o biblie. L-am găsit.

Şi aceasta v-o spun, fraţilor: Că vremea s-a scurtat de-acum.

— E disperat.

— Will...

— Aşteaptă puţin, tată. Vreau să-ţi dovedesc ceva. Acuma, ştiu cât de ciudat o să sune, dar în miezul acestei trebi blestemate pare să se afle o teorie religioasă a evreilor. Aceasta se referă la oameni de o bunătate excepţională.

Vedea pe chipul tatălui nerăbdarea luând locul milei.

— Will, pentru numele lui Dumnezeu, ce tot îndrugi? Poliţia te-a adus azi-noapte aici sub acuzaţia de *crimă.* Ai vreo idee în ce te-ai băgat?

— Da, tată, crede-mă. Ştiu că sunt în cel mai mare rahat imaginabil. Mai mare decât crezi. Dar te rog ascultă-mă până la capăt. Hassidim-ii care o ţin pe Beth spun că cineva – dar s-ar putea foarte bine să fie chiar unul din ei – ucide oamenii buni. Oamenii extraordinar de buni. Nu numai aici, ci în toată lumea. Aseară am fost la un pas de a fi martor la una dintre aceste crime. Dacă hassidim-ii au dreptate, cel asasinat aseară este un aşa-zis om drept. De aceea voiam să vezi asta.

A scos BlackBerry-ul din punga de plastic a poliţiei, a dat clic pe Internet şi a selectat Google. Apoi a tastat „Bitensky” şi „Lower East Side”.

Google căuta, nu destul de rapid pe acest aparat cât palma. În fine, a apărut o pagină de rezultate. Un site biomedical, ceva despre un pianist al cărui repertoriu era

compus din muzică clasică. Apoi un link la *Downtown Express,* „săptămânalul părţii de jos a Manhattan-ului”. A dat clic pe el, a aşteptat un secol până să se deschidă pagina şi apoi a derulat în jos. Era un articol de arhivă, de acum câţiva ani. Se ruga în sinea lui să fie ceva solid, ceva care să-i dovedească lui Monroe Sr că fiul lui nu o luase cu totul razna.

Locuitorii din zona Greenstreet au întâmpinat cu fiori Paştele evreiesc în această săptămână, marţi, când blocul lor a fost evacuat din cauza unei alarme de incendiu.

Trecuse de miezul nopţii când grupurile de locatari s-au refugiat în parc, până ce pompierii au cercetat clădirea şi au declarat că nu mai era nici un pericol.

În vreme ce majoritatea locatarilor erau în pijamale şi halate, membrii unui grup erau complet îmbrăcaţi dat fiind că participau la tradiţionalul seder*, care se prelungeşte adesea până spre dimineaţă.*

Erau musafirii lui Judah Bitensky, unul dintre ultimii locatari evrei dintr-o clădire care era cândva centrul comunităţii evreieşti din East Broadway. Reiese că domnul Bitensky, îngrijitorul uneia dintre sinagogile care au mai rămas în zonă, organizează anual o masă seder *acasă la el – invitându-i pe toţi cei care nu au unde să meargă*.

„E un fel de tradiţie”, a spus Irving Tannenbaum, un bărbat în vârstă de 66 de ani şi unul dintre obişnuiţii acestui gen de evenimente. „în fiecare an Judah îşi deschide uşa celor ca noi. Unii sunt în vârstă şi trăiesc singuri. Alţii sunt, mă rog, oameni ai străzii. E un spectacol inedit.”

Rivvy Gold, 51 de ani, boschetar, a adăugat: „E cea mai bună masă de care am parte tot anul. E noaptea în care mă simt de parcă aş avea şi eu familie.”

Downtown Express *a numărat azi douăzeci şi şase de persoane care se întorceau în apartamentul micuţ al domnului Bitensky – printre care trei în scaune cu rotile şi două în cârje. Deşi a refuzat să dea un interviu, domnul Bitensky a fost întrebat, totuşi, cum de era în stare să hrănească atâta lume, în ciuda venitului său redus. „Mă descurc cumva”, a spus el. „N-aş şti să vă spun cum”.*

Capitolul 56

Luni, ora 14:25, Brooklyn

Will stătea cocoţat pe pervaz, trăgând din când în când perdeaua ca să se uite afară. Ştia că era un lucru imprudent. Dacă l-a urmărit cineva, nici că găsea o cale mai bună ca să-i atragă atenţia. A fluturat încolo şi încoace ţesătura de atâtea ori, de parcă ar fi transmis un mesaj cifrat.

S-a despărţit de tatăl lui la câteva minute după ce se întâlniseră. Monroe Sr s-a uitat la el buimac când Will i-a arătat pe BlackBerry articolul despre Bitensky, de parcă toată povestea era prea aiuristică pentru a fi luată în serios. A făcut un gest cu mâna – *hai să lăsăm încolo toate prostiile astea* – şi l-a rugat pe Will să meargă cu el acasă. Acolo ar putea să se spele, să doarmă şi, ce era cel mai important, să se liniştească. Linda va avea grijă de el. El avea de pregătit un caz dificil, dar se va întoarce seara. Atunci tatăl şi fiul îşi vor pune împreună capetele la contribuţie şi vor găsi o cale de a o recupera pe Beth. Era o ofertă ispititoare, dar Will a refuzat. Pierduse deja destul timp. I-a mulţumit tatălui său şi l-a expediat înapoi la maşină – apoi a mitraliat un mesaj către TC.

Spre marea lui uşurare, l-a sunat imediat. Fusese eliberată la ora nouă dimineaţa. Poliţia tocmai vizionase benzile sistemului de supraveghere din blocul ei. Pe banda de sâmbătă noaptea apărea o secvenţă filmată de camera de deasupra uşii din spate: aceasta îl surprindea pe Pugaciov ajutându-i pe TC şi pe un bărbat necunoscut să intre într-un

tomberon pe care l-a împins, ieşind din cadru. După câteva minute camera îl surprindea intrând din nou în clădire. Nu numai că asta confirma povestea evident ciudată pe care ea le-o spusese detectivilor – dar mai arăta şi că atunci când TC se despărţise de domnul Pugaciov acesta era bine-mersi.

De asemenea, un lucru găsit în buzunarul pantalonilor mortului a ajutat mult la eliberarea ei. În buzunarul drept se afla cheia de rezervă a apartamentului lui TC. N-ar fi avut nevoie de ea decât dacă ea lipsea de acasă şi uşa era încuiată. Cu acest al doilea alibi, poliţia a eliberat-o pe TC. Ba chiar i-au mulţumit pentru timpul pe care li-l acordase – cu siguranţă, şi-a spus Will, un paragraf din manualul de relaţii cu clienţii al Poliţiei Municipale.

Will i-a propus să se întâlnească la Tom, făcându-şi o socoteală simplă. Atât casa lui, cât şi cea a lui TC fuseseră supravegheate; aici aveau o şansă să se întâlnească fără să fie descoperiţi.

În plus, TC avea un plan – o presimţire, zicea ea pentru care era nevoie de un as al calculatoarelor. Acum stătea aplecată peste umărul lui Tom în vreme ce acesta izbea cu degetele în tastatură.

— Eşti sigură de numele domeniului? spunea el.

— Nu-ţi pot spune decât ce scrie pe cartea de vizită pe care am luat-o. Rabbi.Freilich@Moshiachlives.com.

— Bine, bine, asta o să încerc. Mai spune-mi o dată pe litere Mosh... cum îi zice.

— Pentru a treia oară: M-O-S-H-I-A-C-H.

Will s-a uitat pe fereastră. Pe cât de mult o iubea Tom pe Beth, pe atât de mult nu o putea suferi pe TC. Pe când se aflau la Columbia, Will pusese întotdeauna asta pe seama geloziei, a senzaţiei că era în plus. Acum se gândea că era mai degrabă un soi de combustie organică : Tom şi TC erau ca fosforul şi sulful. Nu se puteau întâlni fără să ia foc.

Adoptând o nouă strategie de cooperare, Tom a hotărât să nu vorbească deloc cu TC. În schimb vorbea singur.

— Buuun, deci trebuie să rulăm un nume de domeniu-gazdă.

A tastat ultimele trei cuvinte în „cartuş”, un fel de fereastră

goală de pe ecran pe care o crease. După câteva secunde a apărut un şir de cifre. 192.0.2.233.

— Foarte bine, cine e 192.0.2.233?

Rostea cuvintele în timp ce le tasta.

Răspunsul a venit imediat. Printr-o grămadă de chestii referitoare la „membri înscrişi" şi „contacte administrative", apărea adresa cartierului general al hassidim-ilor din Crown Heights. Chiar clădirea în care Will şi TC fuseseră aseară.

— Bine, acum să-l consultăm pe Arin.

— Arin? Cine dracu mai e şi Arin?

— ARIN este American Registry for Internet Numbers, organizaţia care atribuie adresele IP – şirul ăla de numere pe care l-am văzut mai devreme.

— Dar credeam că le ai deja pentru acest, în fine, domeniu.

— Am *unul* dintre numere. ARIN o să ne dea *toate* numerele atribuite acestei firme sau organizaţii. O să ne dea numărul de înregistrare al fiecărui calculator pe care îl au. După ce le avem pe toate putem trece la treabă.

În curând ecranul s-a umplut de numere, cu zecile. Asta era, şi-a dat seama TC, întreaga reţea de calculatoare a hassidim-ilor, în formă numerică.

— Prea bine, asta e gama pe care o vom scana.

— Ce vrei să zici cu „o vom scana"?

— Credeam că nu vrei să intru în detalii tehnice. „Scuteşte-mă de chestiile geniale, Tom." Îţi aminteşti?

— Aşadar, ce facem acum?

— Aşteptăm.

TC s-a îndreptat spre canapea şi s-a prăbuşit pe ea, învelindu-se cu paltonul lui Tom în loc de pătură, după care a adormit buştean. Tom lucra la un alt calculator, izbind în taste. Will se uita ba afară, ba la o fotografie de pe perete: el, Tom şi Beth, înfofoliţi în paltoane, fulare şi mănuşi groase, într-un loc care arăta a staţiune de schi. De fapt era centrul Manhattan-ului într-o duminică dimineaţa, devreme, după un viscol care ţinuse toată noaptea. Zâmbetul de pe chipul lui Beth părea să ascundă şi altceva decât simplul amuzament: era acolo, care era cuvântul, o *apreciere* a faptului că viaţa, în ciuda tuturor relelor, putea fi minunată.

După o oră şi jumătate, calculatorul a scos un bip. Will s-a întors la timp ca să-l vadă pe Tom năpustindu-se spre acesta.

— Am intrat..

Acum toţi trei erau strânşi în jurul lui, uitându-se la ecranul care era inteligibil doar pentru unul dintre ei.

— Ce e asta, Tom?

Vorbise Will, care se hotărâse să pună primul întrebarea – şi să o formuleze politicos – înainte să se apuce TC să se răţoiască.

— Astea sunt registrele calculatorului în care tocmai am intrat. Aşa putem şti cine a intrat şi a ieşit din reţea.

TC îşi muşca unghiile, vrând ca totul să meargă mai repede. Will nu privea ecranul, ci faţa lui Tom, căutând indiciul unui progres. Nu-i plăcea ce vedea: Tom părea uimit. Avea buzele strânse; când era în pragul unei descoperiri buzele se desfăceau, gata să zâmbească.

— Nimic aici. La naiba!

— Mai uită-te, a zis TC. Poate că ţi-a scăpat ceva. Mai uită-te.

Dar Tom n-avea nevoie să i se spună asta. S-a apropiat şi mai mult de ecran, parcurgând încet fiecare rând care îi apărea în faţa ochilor.

— Stop, a zis. S-ar putea să nu însemne nimic.

— Ce? Ce?

— Vezi, rândul acela din înregistrare. Acolo. *Program temporal închis.* S-a închis la 1:58 azi dimineaţă. S-ar putea să nu fie nimic. Programele se închid destul de des şi pornesc iar automat.. Nu-i mare lucru.

— Dar?

— Ar putea indica altceva.

— Da?

Tom nu se simţea în largul lui sub interogatoriul lui TC. Will a intervenit.

— Scuză-mă, Tom. Pentru un ageamiu total ca mine : ce e un program temporal?

— E o parte din programarea reţelei de care unii uită cu totul. Nu-l închid, aşa că stă acolo, înregistrând trecerea orelor.

— Şi?

— Lucrul important e că oamenii uită că e acolo. Aşa că nu-i acordă îngrijirea afectuoasă de care se bucură restul sistemului. Vechi găuri din sistemul de securitate care au fost închise în alte părţi ale sistemului rămân uneori în programul temporal.

— Vrei să zici că e ca o spărtură în gardul grădinii în spate, unde n-o vede nimeni?

— Exact. Mă întreb dacă acest program temporal s-a închis din cauze, să zicem, naturale, sau cineva a intrat acolo şi-a făcut chestia asta. Dacă îţi cunoşti meseria, poţi trimite o revărsare-tampon, o cantitate imensă de date într-o anumită secvenţă, care dă peste cap programul temporal. Dacă îţi cunoşti *cu adevărat* meseria, poţi nu numai să-l faci să se închidă, ci poţi cumva să-l supui voinţei tale.

— Ce vrei să spui?

— Poţi să-l faci să ruleze comenzile tale, ceea ce îţi dă acces efectiv la server.

— Asta s-a întâmplat aici?

— Nu ştiu. Trebuie să văd registrul de acces al programului. Asta aştept acum... Oho, ţin'te bine. E grozav. Vezi chestia aia, acolo?

Arăta spre un şir de numere aflate lângă ceasul intern care indica 1:58.

— Sal'tare, străine.

Era o nouă adresă IP, un şir de numere diferit de toate celelalte atribuite reţelei hassidim-ilor.

— Poţi să afli cine e?

— Exact asta întreb acum.

A tastat: *cinee 89.23.325.09?*

— Şi uite răspunsul.

Tom arătă spre rândul de pe ecran. Lui Will i-a luat un moment ca să se poată concentra asupra acelor cuvinte. Dar se aflau acolo, cuvintele care schimbau totul. Şi el, şi TC erau incapabili să scoată vreun sunet. Toţi trei rămaseseră tăcuţi, privind adresa din faţa lor.

Organizaţia care pătrunsese în calculatoarele hassidim-ilor – citind tot ce citeau ei, privind peste umărul lor

virtual la toate calculele pe care le făceau, inclusiv cele în care dezvăluiau adresele exacte ale celor drepţi îşi avea sediul în Richmond, Virginia, şi acolo, pe ecran, era numele ei complet.

Biserica Renaşterii lui Iisus.

Capitolul 57

Luni, ora 17:13, Darfur, Sudan

Noaptea celui de-al treizeci şi cincilea omor era aproape netulburată. Pe căldura aceea şi cu mâncarea aceea pe sponci, oamenii erau prea moleşiţi ca să facă mult zgomot. Chemarea la rugăciune era singurul sunet puternic care se auzea toată ziua; restul erau gemete şi şoapte.

Mohammed Omar a văzut valul de căldură licărind la orizont şi şi-a zis că mai erau doar câteva minute până la apus. Aşa se întâmpla la Darfur: soarele ţâşnea fără nici un avertisment dimineaţa şi dispărea la fel de iute seara. Poate că aşa era peste tot în Sudan, peste tot în Africa. Mohammed n-avea de unde să ştie: nu călătorise niciodată dincolo de acel deşert pietros.

Era vremea să facă rondul de seară al taberei. Avea să vadă întâi ce face Hawa, fetiţa de treisprezece ani care devenise, mult prea tânără, un fel de mamă pentru cele şase surioare. Ajunseseră în tabără acum două săptămâni, după ce hoardele Janjaweed dăduseră foc satului lor. Fetiţele erau prea speriate ca să vorbească, dar Hawa i-a povestit lui Mohammed ce s-a întâmplat. În puterea nopţii, bărbaţi îngrozitori au venit călare, fluturând torţele aprinse. Au dat foc la tot ce le ieşea în cale. Hawa şi-a luat în braţe surioarele şi a luat-o la fugă. Doar după ce au scăpat şi-a dat seama că părinţii rămăseseră în urmă. Au fost amândoi ucişi.

Acum, în colţul unei colibe înjghebate din paie şi nuiele, o

ţinea în braţe pe surioara ei de trei ani. Lângă uşă, pe jos, zăcea o oală ciobită. Înăuntru, o porţie mică de terci.

Mohammed a mers mai departe, întărindu-şi inima pentru următoarea haltă: „clinica”, în realitate altă colibă şubredă. Kosar, sora, era acolo, şi chipul ei i-a spus ce nu voia să audă.

— Câţi? a întrebat el.

— Trei. Şi poate încă unul la noapte.

De săptămâni întregi pierdeau câte trei copii pe zi. Fără medicamente şi fără hrană, nu ştia cum ar fi putut opri decesele.

A privit în jur. Un colţ pustiu de deşert, adăpostit de câţiva copaci piperniciţi. Nu intenţiona să deschidă aici o tabără de refugiaţi. Ce ştia el despre lucrurile alea? Era croitor. Nu era doctor sau funcţionar de stat, dar vedea ce se întâmpla. Vedea şiruri de oameni disperaţi, adesea copii, care mergeau prin deşert, căutând hrană şi adăpost. Vorbeau de sate distruse unul după altul de Janjaweed, bărbaţii care puneau foc şi ucideau şi violau, în vreme ce avioanele guvernului se roteau în înaltul cerului. Cineva trebuia să facă ceva – şi, fără să se gândească măcar bine la asta, acel cineva a fost el.

A început cu câteva corturi, două dintre ele cusute la vechea lui maşină Singer. A făcut rost de câteva topoare şi le-a dat oamenilor ca să strângă lemne pentru foc. S-au străduit mult. Unul dintre ei, Abdul, dorea cu disperare să ajute, dar arsurile de pe mâini îi erau atât de adânci, încât nu putea ţine toporul. Mohammed l-a văzut, avea mâinile atât de pârjolite că nici măcar nu-şi putea şterge lacrimile.

Totuşi, au tăiat destule lemne ca să facă un foc şi, odată aprins, acesta a funcţionat ca un far. Au venit şi alţi refugiaţi.

Acum erau acolo mii de oameni; n-avea vreme să-i numere atent. Şi-au unit slabele puteri. Erau ţărani; puţinul care putea fi smuls pământului reuşeau cumva să-l scoată. Dar nu era destul.

Mohammed îşi dădea seama de ce avea nevoie: ajutor din afară. În puţinele ore de somn pe care le fura în fiecare noapte, visa la un convoi de maşini albe care soseau într-o dimineaţă plină de strălucire, fiecare încărcată cu coşuri de grâu şi cutii de medicamente. Chiar şi cu cinci maşini – cu una singură –

câte vieţi nu ar putea salva!

Atunci a zărit farurile luminând prin întunericul care se lăsa. Galbene şi puternice, se îndreptau direct spre ei, şi lumina lor pâlpâia în aburul căldurii. Mohammed nu s-a mai putut abţine. A început să ţopăie, agitându-şi braţele disperat.

— Aici! striga el. Aici! Suntem aici!

Camionul a încetinit până ce Mohammed a reuşit să vadă mai bine ce se afla înăuntru. Nu era o echipă de salvare, ci doar doi oameni.

— Am venit în numele Domnului nostru, Iisus Cristos, a început unul dintre ei în engleză, iar al doilea a tradus rapid.

— Bun venit, bun venit, a zis Mohammed, luându-şi de braţ vizitatorii, plin de recunoştinţă. Bun venit, bun venit.

— Am nişte mâncare şi nişte medicamente în camion. Ai oameni care să descarce?

Se strânseseră deja în jurul lor o mulţime. După ce interpretul a terminat de vorbit, Mohammed a numit doi dintre cei mai puternici adolescenţi, un băiat şi o fată, care să ia cutiile din camion. Apoi i-a pus de pază pe doi dintre bărbaţii în care putea avea încredere: ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca toată lumea să dea năvală pe hrană, întrucât foamea şi disperarea puteau declanşa o încăierare generală.

— Crezi că putem sta de vorbă? a întrebat vizitatorul. Mohammed a răspuns cu un gest, poftindu-i pe musafiri într-o colibă goală. Bărbatul l-a urmat, cărând după el o servietă neagră şi platâ.

— Mi-a trebuit multă vreme până să dau de tine, domnule. Nu mă înşel, tu eşti responsabilul aici? Tu ai pus pe picioare tabăra asta?

— Da, a spus Mohammed, neştiind dacă să se uite la translator sau la şeful lui.

— Şi ai făcut toate astea de capul tău? Nu te plăteşte nimeni? Nu lucrezi pentru vreo organizaţie? Ai făcut-o doar din bunătatea inimii?

— Da, dar asta nu contează, a răspuns Mohammed prin intermediul interpretului. Eu nu sunt important.

Auzind asta, vizitatorul a zâmbit şi a spus „Bine”.

— Aici mor oameni, a continuat Mohammed. Cu ce îi puteţi

ajuta? E urgent!

Vizitatorul a zâmbit din nou.

— O, le pot promite cel mai mare ajutor din toate. Şi nu vor avea mult de aşteptat. Nu va dura mult..

A deschis apoi cu un clinchet cele două încuietori ale servietei şi a scos o seringă.

— Mai întâi vreau să-ţi spun ce onoare e pentru mine faptul că te-am întâlnit. E o onoare să ştiu că cei drepţi trăiesc cu adevărat printre noi.

— Mulţumesc, dar nu înţeleg.

— Mă tem că trebuie să-ţi dau asta. E important ca un om ca tine să nu simtă nici o durere, să nu sufere. Nici un fel de suferinţă.

Brusc, interpretul a apucat braţul lui Mohammed, silindu-l să se întindă pe jos. Mohammed a încercat să scape, dar era prea slăbit, iar mâna aceea prea puternică. Acum, deasupra lui se înălţa silueta vizitatorului, ţinând seringa în lumină. Vorbea în engleză în vreme ce se apleca spre Mohammed. Iar interpretul traducea, şoptindu-i direct în ureche.

Căci Domnul îl iubeşte pe cel drept şi nu-i părăseşte pe credincioşii Lui. Totdeauna ei sînt supt paza Lui, dar sămânţa celor răi este nimicită.

Mohammed se zvârcolea, luptându-se să se elibereze. Şi vocea vorbea mai departe, iar cuvintele se rostogoleau din răsuflarea aceea fierbinte.

Cel rău pândeşte pe cel neprihănit şi caută să-l omoare; dar Domnul nu-l lasă în mânile lui, şi nu-l osândeşte când vine la judecată. Scăparea celor neprihăniţi vine de la Domnul; El este ocrotitorul lor la vremea necazului.

În cele din urmă, a simţit acul străpungându-i pielea braţului şi, pe când cerul se întuneca, a auzit o rugăciune, apoi vocea s-a pierdut în depărtare şi totul a fost cufundat într-o tăcere adâncă.

Capitolul 58

Luni, ora 14:50, Brooklyn

A fost rândul lui Will să preia conducerea. Pur şi simplu l-a îmbrâncit pe Tom de pe scaun şi a revenit la baza de operaţiuni a jurnalismului secolului XXI: Google.

„Biserica Renaşterii lui Iisus" a adus o pagină de intrări, dar erau subţirele. Spre surprinderea lui Will, gruparea nu avea propriul site.

A dat clic pe prima intrare, un link la o comunicare prezentată la un simpozion de la Universitatea din Nebraska.

Cu toate că nu a avut niciodată foarte mulţi adepţi, Biserica Renaşterii lui Iisus a câştigat o mare influenţă, care a culminat acum un sfert de secol, mai ales printre tinerii intelectuali creştini. În centrul doctrinei se afla un tip radical de teologie de înlocuire, credinţa conform căreia creştinii au înlocuit evreii ca popor ales de Dumnezeu...

Parcă anume pentru a-l scoate din minţi, articolul nu spunea mai mult, trecând la o abordare mai amplă a creştinismului din campusurile universitare în anii '70. Dar Will naviga cu toate pânzele sus. Îşi dădea seama că TC îl urmărea, dar ştiau amândoi că nu aveau timp de discuţii. A intrat direct în Wikipedia, enciclopedia on-line, şi a tastat „teologie de înlocuire".

A durat câtva secunde, în care piciorul drept al lui Will zvâcnea – în mare parte din cauza neliniştii, în parte din cauza exaltării. O amintire pe jumătate uitată îl sâcâia. *Biserica Renaşterii lui Iisus: mai văzuse numele ăsta, undeva pe la*

birou...

Apoi a apărut o pagină cu titlul „Teoria înlocuirii”. Era definită astfel: „credinţa creştină tradiţională conform căreia creştinismul este împlinirea iudaismului biblic şi, prin urmare, evreii care neagă faptul că Iisus este Mesia evreiesc nu se ridică la înălţimea misiunii lor de popor ales de Dumnezeu”.

Will a trecut rapid la paragraful următor. „Ea afirmă că Israel a fost înlocuit... în sensul că Bisericii i-a fost încredinţată îndeplinirea promisiunilor al căror mandatar este Israelul evreiesc”.

În articol se arăta că, în vreme ce mai multe grupări protestante liberale au renunţat la teoria înlocuirii, hotărând că evreii şi „poate că şi” alţi ne-creştini pot să-l găsească pe Dumnezeu prin propria credinţă, „alte grupări creştine conservatoare şi fundamentaliste susţin validitatea teoriei înlocuirii... dezbaterea continuă”.

Şi pariez că ştiu unde continuă, şi-a zis Will. S-a întors la Google, restrângând acum căutarea la „Biserica Renaşterii lui Iisus şi teoria înlocuirii”. Trei referinţe, prima dintre ele fiind un articol din *The Christian Review.*

„... Teologia înlocuirii s-a demodat din ce în ce mai mult în această perioadă, discreditată de mulţimea politic corectă, susţin apărătorii ei. Acum câţiva ani se bucurase de o renaştere viguroasă, mai ales într-o grupare intelectuală cunoscută ca Biserica Renaşterii lui Iisus. După părerea acestei grupări, creştinii, prin faptul că îl recunosc pe Iisus ca Mesia, nu numai că au moştenit statutul evreilor de popor ales, dar au moştenit iudaismul însuşi. Biserica Renaşterii lui Iisus susţine că evreii au ignorat dorinţele directe ale lui Dumnezeu şi, prin urmare, au pierdut tot ce învăţaseră de la El. S-au dezmoştenit singuri de rolul de popor ales, dar – şi acest lucru este ceea ce constituie specificul Bisericii Renaşterii lui Iisus – evreii au abandonat, de asemenea, propriile tradiţii, obiceiuri, până şi folclorul. De acum încolo, toate acestea trebuie să fie considerate posesiuni ale creştinilor devotaţi”.

— Stop. (Vorbise TC, care se albise la faţă.) Acesta e punctul-cheie, chiar acolo. *Propriile tradiţii, obiceiuri, până şi*

folclorul. Gruparea asta crede că iudaismul conţine adevărul nu pentru evrei, ci pentru creştini. *Până şi folclorul.* Nu vedeţi? Au luat tot. Misticimul, Cabala, totul.

— Povestea celor drepţi, a spus Will.

— Da. Ei nu cred că e vreo tradiţie hassidică ciudată. Cred că le aparţine. Cred că e reală.

Will a dat clic pe următorul rezultat de pe Google. Era un link la un forum evanghelic. Cineva care îşi spunea ZoriiNoi21 scrisese un mesaj lung, probabil ca replică la o întrebare despre originile Bisericii Renaşterii lui Iisus.

În zilele ei de glorie a avut un impact considerabil situându-se la polul opus, cel distins, faţă de fanaticii care nu vorbesc decât despre Iisus şi poartă sandale. Era grupată în jurul unui predicator foarte carismatic, care pe atunci era capelan la Yale, reverendul Jim Johnson.

Will s-a uitat la TC.

— Numele ăsta mi-e cunoscut, a zis. Fondase nu ştiu ce mişcare evanghelică în anii '70. A murit acum câţiva ani.

Dar TC citea mai departe.

„Se pare că reverendul Jim Johnson a influenţat o generaţie întreagă de creştini din cadrul elitei. În campus i se zicea „Flautistul vrăjitor din Hameln", dat fiind că era înconjurat de discipoli foarte devotaţi.

Mă pun chezaş pentru asta, scria mai jos. Eram la Yale în acea perioadă şi Johnson era fenomenal. Nu-l interesau decât cei de nota 10, floarea studenţimii redactorii de la Law Review, *şefii de grupă, tipi de genul ăsta. Le ziceam Apostolii, pentru că se ţineau după Johnson de parcă ar fi fost însuşi Mesia. Dacă interesează pe cineva, am scanat o poză din* Yale Daily News *în care apar Johnson şi discipolii lui. Daţi clic aici.*

Will a dat clic şi a aşteptat să se încarce fotografia. Avea granulaţie mare, culoarea ternă specifică fotografiilor din anii '70, şi a durat destul de mult până să se umple cadrul. Încet, încet, însă, s-a ivit. În centru, zâmbind cu gura până la urechi, precum căpitanul unei echipe de fotbal, se afla un bărbat în jur de patruzeci de ani, într-o cămaşă cu gulerul desfăcut şi cu

acel tip de ochelari mari, cu rame dreptunghiulare, care în acea vreme era ultramodern. Nu purta guler preoţesc sau veşminte negre. Era ceea ce în epoca victoriană s-ar fi numit „creştin bine clădit[1]", a conchis Will.

În jurul lui se aflau câţiva bărbaţi tineri, cu feţe serioase, emanând prin toţi porii acea încredere în sine a conducătorilor înnăscuţi care radiază din toate anuarele de la Yale sau Harvard. Părul era lung sau înfoiat, gulerele şi reverele hainelor desfăcute larg. Feţele păreau să strălucească de nădejde. Bărbaţii aceia nu numai că aveau să domnească peste lume. Era limpede că erau încredinţaţi că o vor face cu binecuvântarea lui Iisus.

— Cred că aţi face bine să vă grăbiţi, a spus Tom, care se aşezase lângă perdea în locul lui Will. E o maşină afară. Doi tipi ies din ea şi intră în bloc.

Dar Will aproape că nu-l auzea. Surpriza îl ţintuia de spătarul scaunului: recunoscuse unul dintre chipurile din fotografie. Şi asta doar pentru că văzuse de curând altă fotografie, diferită, din tinereţe a aceluiaşi bărbat. Ziarul o publicase când fusese numit în funcţie. Acolo, alături de Jim Johnson, nu era nimeni altul decât Townsend McDougal – viitorul director al lui *New York Times.*

— Nu pot să cred, a zis Will.

— El e, nu-i aşa?

Will era uluit. Cum se făcea că TC îl recunoscuse pe McDougal?

— Nu voiam s-o spun eu pentru că nu eram sigură. Dar nu are cum să fie altcineva.

Will a ridicat privirea către ea, încruntându-se nedumerit.

— Despre cine vorbeşti?

— Will! Vin încoace. Trebuie să plecaţi!

— Uite, a zis TC arătând cu degetul extrema stângă de pe rândul din spate – o zonă peste care Will trecuse rapid cu privirea. TC s-a oprit la un tânăr suplu, arătos, cu păr bogat. Şi cu o faţă serioasă.

---

[1] Care aplică principiul *mens sana in corpore sano.*

— Poate că greşesc, Will. Dar cred că e tatăl tău.

Capitolul 59

Luni, ora 14:56, Brooklyn

Tom l-a smuls pur şi simplu pe Will de pe scaun şi l-a azvârlit pe fereastră, făcându-l să aterizeze pe scara de incendiu. A înghiontit-o pe TC în aceeaşi direcţie şi se pregătea să-i urmeze, când s-a uitat înapoi. Ecranul calculatorului era încă aprins şi plin de informaţii. Ar fî păcat, şi-a spus Tom, ca aparatul acela, veşnicul lui aliat de nădejde, să ajungă să-i dea de gol cu totul.

A împins-o pe TC afară şi apoi s-a întors la birou şi a început să închidă frenetic programele. Tocmai când ieşea din Internet uşa a fost spartă.

A auzit înainte să vadă ce se întâmpla trosnetul uşii sparte cu umerii de cei doi oameni care au năvălit în apartament. Tom s-a uitat în sus şi l-a văzut pe unul dintre ei: înalt, cu braţe vânjoase şi cu cei mai limpezi şi sfredelitori ochi albaştri. Pe loc, Tom s-a hotărât să facă acel lucru împotriva căruia se răzvrătea întreaga lui fiinţă. S-a întins după cablu şi l-a tras din priză, închizând calculatorul şi tot ce era legat la el.

Dar mişcarea a fost prea bruscă pentru musafirii nepoftiţi. Au interpretat gestul ca cel al unui om care se apleacă în jos aşa cum fuseseră ei antrenaţi să o facă, în căutarea unei arme. Când a tras de cablul alb, glonţul i-a străpuns pieptul. S-a prăbuşit la pământ. Ecranele s-au stins.

Will s-a năpustit pe scara din spate, sărind câte două-trei trepte deodată. Capul îi zvâcnea. Cine era pe urmele lui? Ce se

întâmplase cu TC şi cu Tom? Unde să se ducă?

Dar chiar şi când cobora ca fulgerul etaj după etaj, mintea îi vâjâia din cauza celor văzute puţin mai devreme. Chipul era imposibil de confundat; TC îl recunoscuse imediat. Ce impuls freudian îi întorsese ochii de la el? Ochii, maxilarul, linia fermă a nasului: tatăl lui.

Şi totuşi, ştia cu siguranţă despre William Monroe Sr că era un raţionalist declarat, un laic imperturbabil, al cărui scepticism în privinţa religiei se prea poate să-i fi contracarat cea mai mare ambiţie, de a ajunge la Curtea Supremă. Era cu putinţă să fi fost cândva un predicator, şi încă unul atât de zelos?

Mai rămâneau trei etaje, şi simţea deja vibraţia balustradei de fier. S-a uitat în sus şi a zărit nişte pantofi care coborau la fel de repede ca el. Doar un etaj: Will a sărit jos.

Apoi a luat-o la goană pe Smith Street, ferindu-se de cei care ieşeau din restaurantul Salonike. S-a uitat în urmă: agitaţia provocată de un bărbat care dădea peste lume. „Hei, uită-te pe unde mergi, boule!”

Will a dat colţul în viteză şi s-a prins de o tonetă cu covrigi ca să-şi recapete echilibrul. În faţa lui se întindea Fourth Avenue, cu cele şase benzi de circulaţie şi maşinile care treceau în viteză. Cu primul prilej, s-a aruncat în mijlocul lor.

Stătea pe linia discontinuă dintre cele două râuri de maşini. Şoferii au început să claxoneze; era clar că îl priveau ca pe un zănatic. S-a uitat în urmă. Acolo, la distanţă de o bandă de el, se afla urmăritorul, bărbatul pe care aproape că îl prinsese săvârşind o crimă acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Ca şi cum traficul l-ar fi protejat, Will s-a uitat ţintă la el. Acesta i-a aruncat drept răspuns o privire sfredelitoare ca o rază laser care părea să treacă drept prin el.

S-a întors şi a zărit alt gol în trafic – o clipă încă şi l-ar fi ratat. A trecut rapid printre maşini, şi când s-a uitat din nou în spate a văzut că urmăritorul făcuse aceeaşi mişcare. Erau în continuare la distanţă de o maşină. Distingea o umflătură pe şoldul omului, şi a presupus că era tocul unui pistol.

S-a uitat în faţă: stopul era încă pe verde. Dar pentru câtă vreme? În curând va fi roşu: maşinile vor încetini şi va putea să

treacă pe trotuarul opus, dar asta va face şi bărbatul cu pistol. Va putea să tragă în el din imediata apropiere. Dar nu era nici un gol. Maşinile mergeau prea repede.

Will nu avea de ales. În loc să traverseze, a luat-o la goană spre stânga, ca şi cum voia să se integreze în trafic. A alergat mai repede, fără să-şi ia ochii de la stop. Avea să acţioneze în clipa în care avea să zărească prima sclipire roşiatică. *Hai odată, hai odată.* S-a uitat în jur. Bărbatul era tot la distanţă de o bandă, dar abia plecase din poziţia iniţială. Acum era momentul.

Când verdele s-a preschimbat în roşu, maşinile au încetinit, înşirându-se una după alta: Will nu trebuia decât să ţâşnească printre ele şi să rămână aplecat ca să nu fie zărit. Trei, patru, cinci benzi şi aproape că a ajuns.

Pe celălalt trotuar a fost silit să se năpustească prin mijlocul unei familii care aştepta la stop; a izbit balonul din mâinile unui copil. Will a privit înapoi să-l vadă cum pluteşte – şi a constatat că Ochi de Laser era la doar la câţiva metri în spatele lui.

În fine, staţia de metrou Atlantic Avenue. Will a galopat pe scări în jos, blestemând grăsana care îi stătea în cale. Jos, mai jos, zburând peste barieră, sperând că urechile nu-l înşelau. Anii de călătorie cu metroul din Londra îi conferiseră un al şaselea simţ în ceea ce privea amestecul de vânt, lumină şi zumzet care indica venirea unui tren. Will era sigur că-l aude venind la peronul opus. Trebuia să urce scările şi să treacă pasarela în câteva secunde. Auzea duduitul unor paşi; urmăritorul era chiar în spatele lui.

Nu-i despărţeau decât câteva secunde; dar, în vreme ce traversa pasarela, Will vedea trenul care tocmai trăgea la peron. În clipa următoare se năpustea pe scări în jos, îmbrâncind lumea din cale. Auzea bip-bip-bip-ul şi şuieratul aerului care semnalau că trenul e pe cale să plece. Încă o secundă...

De pe ultima treaptă Will a părut să facă un singur salt peste peron. Uşile aproape că se închiseseră în urma lui, când au fost oprite – ţinute de patru degete ale unei mâini. Will îi vedea faţa prin geam: ochii aproape transparenţi, încremeniţi

într-o privire care i-a înghețat măruntaiele. Ușile erau împinse lent în lături.

— Ce te-a apucat? Așteaptă următorul tren, ca toată lumea!

Era o pasageră, de vreo șaizeci de ani, care pocnea cu bastonul degetele încleștate pe ușă. Când trenul s-a pus în mișcare, băbuța a izbit mai cu sete – până ce au dispărut, unul câte unul. Bărbatul cu ochii de sticlă a rămas pe peron, micșorându-se din ce în ce mai mult.

— Vă mulțumesc din tot sufletul, a spus Will, trăgându-și cu greu răsuflarea, în vreme ce s-a prăvălit pe cel mai apropiat scaun.

— Oamenii trebuie să se poarte cu mai mult respect, a zis ea.

— Da, asta e adevărat, a gâfâit Will. Respect. Nici nu știți câtă dreptate aveți.

În vreme ce aerul îi pătrundea din nou în plămâni, iar creierul primea din nou oxigen, nu vedea decât o singură imagine. Când închidea ochii era acolo, imprimată pe dosul pleoapelor. Tatăl lui la douăzeci și unu de ani – soldat în armata lui Iisus. Și nu doar în armată, ci în avangardă. Elita selectată cu grijă, care credea că deține secretele credinței adevărate.

Ce erau, de fapt? Creștini, cu siguranță. Dar cu o ciudată nuanță de aroganță. Ei, nu evreii, erau poporul ales. Ei, nu evreii, erau cei care puteau considera însuși iudaismul un drept înnăscut. Ei, nu evreii, erau cei care citau Vechiul Testament și toate profețiile, care considerau promisiunile făcute lui Avraam drept promisiuni făcute lor.

Will s-a uitat pe fereastră. Stația DeKalb Avenue. A coborât și a sărit în alt tren. Las' să-și bată capul Ochi de Laser și prietenii lui ca să-i dea de urmă.

TC intuise semnificația imediat. Conform acelui gen strict de teologie a înlocuirii, dacă iudaismul era al lor, asta însemna absolut tot ce conținea el. Povestea târguielii lui Avraam pentru Sodoma devenea parte din moștenirea *lor* – și tot așa în privința rodului acelei povești, credința evreiască mistică în faptul că lumea se sprijinea pe treizeci și șase de drepți. Din nu

se ştie ce motiv, considerau că această credinţă le aparţinea – şi acum, după câte se pare, îi imprimaseră o nouă direcţie. Erau hotărâţi să omoare pe rând toţi acei oameni buni. Dar dacă era adevărat că acea sectă creştină bizară se afla în spatele crimelor, de ce mama naibii o răpiseră hassidim-ii pe Beth?

Era prea mult. Simţea nevoia să se gândească în linişte la toate lucrurile alea. S-a uitat la ceas. 15:45. Atât de puţin timp. A sunat la numărul lui TC, rugându-se să fi scăpat cumva.

— Will! Eşti viu!

— Eşti bine? Unde te afli?

— La spital. Cu Tom. A fost împuşcat.

— Doamne, Dumnezeule!

— Eram pe acoperiş. Am auzit o împuşcătură, am alergat în jos, şi era acolo, plin de sânge. Of, Will...

— Trăieşte?

— Acuma îl operează. Doamne, cine a făcut asta, Will? De ce ar face cineva aşa ceva?

— Nu ştiu, dar pun eu mâna pe ei, îţi jur. O să-i găsesc pe tipii care au făcut toată porcăria asta. Şi ştiu că sunt pe aproape.

Capitolul 60

Luni, ora 15:47, Manhattan

— TC, ştiu că sunt aproape. În New York City.

— Cum poţi şti cu siguranţă? Îi omoară pe cei drepţi din toată lumea – de ce ar fi tocmai aici?

— În primul rând, tot ce ştiu au aflat de la hassidim-i. Au luat totul din calculatoarele lor. Acum trebuie să fie aici în carne şi oase, ca să desăvârşească treaba. De aceea l-au ucis pe Yosef Yitzhok. Vor cu disperare să-l găsească pe al treizeci şi şaselea. Şi sunt convinşi că hasidim-ii ştiu cine e. Şi au dreptate. În plus, mă gândesc că *doresc* să fie aici.

— Ce vrei să zici?

— Nu vezi? În seara asta e punctul culminant. E momentul în care se dezleagă totul. Şi ei doresc să fie în locul în care se împlineşte această profeţie. Pentru că aici se încheie totul, TC. Sodoma secolului XXI. New York City! Aici pierde lumea în cele din urmă târgul cu Dumnezeu. Doar treizeci şi şase de drepţi; câtă vreme trăiesc, lumea merge mai departe. Fără ei se termină totul. Tipii ăştia vor să fie aici ca să vadă cum se înţâmplă. Sfârşitul lumii.

— Will, mă sperii.

— Şi mai e ceva. (S-a întrerupt.) Zău, nu mai e timp. Trebuie să plec.

A închis şi a format un număr de la *The New York Times.*

— Amy Woodstein.

— Amy, sunt Will. Am nevoie de un serviciu.

— *Will*! (Vorbea în şoaptă.) N-ar trebui nici măcar să

vorbesc cu tine. Te ajută cineva?

— Acum am nevoie de ajutorul *tău*, Amy. Vezi că e pe masa mea un fluturaş, pentru un congres al Bisericii Renaşterii lui Iisus. Vrei, te rog, să mi-l citeşti?

I-a auzit oftatul de uşurare.

— Stai aşa. (După câteva secunde.) Bun: *Biserica Renaşterii lui Iisus, care pune în valoare familia prin intermediul valorilor familiale. Întrunire spirituală. Javits Convention Center, pe West 34th Street...* a, ia stai, e azi.

— Da!

Vocea lui suna ca şi cum ar fi făcut un gest de victorie.

— Of, Will, sunt atât de bucuroasă că afli mângâiere în credinţă. Cunosc mulţi oameni care în faţa greutăţilor...

— Amy, aş mai sta de vorbă, dar trebuie s-o şterg.

Jumătate de oră mai târziu se afla deja acolo. Javits Convention Center. Vedea biroul de recepţie pentru delegaţi, plin de voluntari cu ochii strălucitori. Nu, nu merge. *Aha, un birou de presă*.

— Scuzaţi-mă, sunt de la *Guardian*, un jurnal din Londra, şi mă tem că nu sunt pe lista dumneavoastră. Există vreo modalitate de a mă înregistra şi pe mine?

— Domnule, mă tem că acreditarea trebuie să se facă prin intermediul biroului nostru din Richmond. Aţi făcut o pre-acreditare? *Pre-acreditare.* Tocmai când Will îşi închipuia că auzise toate expresiile care ar putea fî născocite de America instituţională.

— Nu, regret. N-am reuşit să-i prind la telefon. Dar conducerea noastră ar fi atât de dezamăgită dacă nu aş putea scrie despre această minunată sărbătoare a valorilor familiale. Ştiţi, în Anglia nu avem nimic de genul ăsta. Şi ştiu că la noi lumea e însetată după acest gen de exemplu spiritual. N-aţi putea cumva să mă lăsaţi să asist măcar vreo jumătate de oră, ca să pot cel puţin să le spun şefilor că am văzut totul cu ochii mei?

Apăsase pe toate butoanele. În anii scurşi de la venirea în America, tipul ăsta de vrăjeală îl făcuse să pătrundă în NASA, la o lansare spaţială, în Graceland, la un spectacol în amintirea lui Elvis, şi la o dezbatere a candidaţilor la

preşedinţie, în Trenton, New Jersey. Spera că ochii îi străluceau de râvnă.

Dar femeia de la birou, pe al cărei ecuson scria Carrie-Anne, Mediatoare, nu se lăsa deloc impresionată.

— Trebuie să vorbiţi cu cei de la Richmond.

La dracu'.

— Desigur, care e numărul pe care trebuie să-l formez?

L-a notat cu atenţie – apoi a format pe celularul lui numărul de acasă.

— Alo, sunt Tom Mitchell de la *Guardian*, din Londra. Este vorba despre congresul de azi. Mă întrebam dacă am vreo şansă... Bine. (La capătul celălalt îşi auzea propria voce care anunţa că el şi Beth nu sunt pe moment acolo. S-a străduit să blocheze sunetul şi să vorbească mai departe.) Deci, trebuie să mă uit la program. E în ordine...

A pus mâna pe receptor şi i-a şoptit lui Carrie-Anne.

— Zice că trebuie să văd dosarul de presă.

Fără vorbă, ea i-a înmânat unul.

— Bun, mă uit acum prin el să văd ce m-ar interesa... bine, asta mi-e de mare ajutor. Vă mulţumesc foarte mult.

Pe când vorbea cu robotul de acasă, ochii lui Will alergau peste lista şedinţelor.

Apartamentul Holden : *Să reunim unitatea. Îngrijirea copiilor după divorţ, cu reverendul Peter Thompson.*

Camera Macmillan: *Cum ar proceda Iisus? Căutarea îndrumării Mântuitorului.*

Nu găsea ce voia. Şi-a ridicat privirea: Carrie-Anne zâmbea, înmânând ecusoane de presă unei reporteriţe TV şi cameramanului el. Uşurel, Will s-a întors şi s-a îndreptat către sălile de conferinţă – cu dosarul de presă ţinut la vedere, ca surogat de ecuson.

S-a ultat lar la listă. Pauze de prânz, facilităţi pentru odrasle, ateliere. Apol ochii i s-au oprit asupra unul lucru.

Capela: *Intrarea în era mesianică. Vorbitorul urmează să fie confirmat. ŞEDINŢĂ CU UŞILE ÎNCHISE.*

Will s-a uitat la ceas: începuse deja. Dar unde era capela, în puzderia ala de săli, coridoare şi scări? A răsfoit dosarul de presă până a dat de o hartă a clădirii. *Etajul trei.*

Erau multe uşi; dar, în cele din urmă, a zărit una care avea desenat pe ea un om îngenuncheat în rugăciune. Will şî-a lipit urechea de uşă.

„... câte secole am aşteptat? Mai bine de douăzeci. Şi uneori răbdarea noastră a ajuns cât firul de aţă. Credinţa noastră s-a clătinat".

Will a auzit clinchetul unul lift. Din el, au ieşit trei bărbaţi, cam de vârsta lui, îmbrăcaţi în costume negre îngrijite – la fel cu cel pe care îl purta încă, în urma excursiei de aseară în Crown Heights. Fiecare avea în mână o biblie, şi se îndreptau cu hotărâre spre el.

Când s-au aproplat, Will a văzut că cel puţin unul dintre el îşi trăgea cu greu răsuflarea. *Au întârziat.* Asta era şansa lui.

— Nu vă faceți griji, a zis când au ajuns lângă el. Cred că mai putem încă să ne strecurăm în spate.

Şi uite că unul chiar a deschis uşa, lăsând să intre tot grupul – stingherea la fiecăruia scădea, fiind împărtăşită de ceilalţi. Will făcea, pur şi simplu, parte din grup. Ba chiar avea şi biblie.

Înghesuit în spate, a încercat să vadă mai bine camera. Spre surprinderea lui, era mare, cât o sală de banchete. Trebuie să fi fost acolo peste două mii de oameni. Era greu de spus cine erau; capetele rămâneau aplecate în rugăciune. Nici el n-a mai îndrăznit să ridice ochii.

În cele din urmă, o voce trecută prin amplificatoare a spart tăcerea.

„Ne căim, o, Doamne, pentru clipele noastre de îndoială. Ne căim pentru durerea şi răul pe care ni le-am făcut unul altuia, pe planeta pe care Tatăl Tău ne-a încredinţat-o nouă şi în numele Tău. Ne căim, o, Doamne, pentru secolele de păcat ce ne-au ţinut departe de Tine".

Adunarea a răspuns într-un glas: „În această Zi a Ispăşirii, ne căim."

Will s-a uitat în sus, încercând să-şi dea seama cine vorbea. În faţă stătea un bărbat, dar era cu spatele la ceilalţi. Era imposibil să-şi dea seama dacă era tânăr sau bătrân: cea mai mare parte a capului îi era acoperită cu o calotă albă.

„Dar acum, Doamne, Ziua Judecăţii vine peste noi. În cele

din urmă, faptele Omului vor fi cântărite. Marea Carte a Vieţii e pe cale să fie închisă de tot. În sfârşit, vom fi judecaţi".

Într-un glas: „Amin."

Bărbatul s-a întors: cam de vârsta lui Will, cu aer de cărturar. Will era surprins. Părea prea tânăr ca să fie conducător, iar vocea, prea puternică pentru a fi a lui.

„Primul tău popor, Israel, s-a rătăcit de la învăţătura ta, Doamne". Vocea continua, cu toate că omul pe care Will îl considera conducătorul nu vorbea. Abia acum a observat ecranul imens care acoperea partea din faţă a încăperii. Se afla pe el doar un cuvânt, scris cu negru pe fondul alb: Apostolul. Will şi-a dat seama, în sfârşit, că vocea care umplea încăperea nu aparţinea cuiva aflat acolo. Poate că era o bandă; sau poate că era o transmisie în direct. Glasul avea o tonalitate ciudată, metalică. În orice caz, Apostolul nu se zărea nicăieri.

„Primii din seminţia lui Israel s-au înspăimântat de cuvântul Tău. Alţii au fost chemaţi să îndeplinească legământul faţă de Tine. Aşa cum scrie: «Şi dacă sunteţi ai lui Cristos, atunci sunteţi vlăstarele lui Avraam, moştenitorii legământului»."

Adunarea a răspuns: „Suntem ai lui Cristos şi astfel suntem ai lui Avraam. Suntem moştenitorii legământului".

Will a simţit că îl ia cu frig. Aşadar, aceasta era Biserica Renaşterii lui Iisus, actualizată în funcţie de cerinţele secolului XXI. Şi aceasta era doctrina care îi captivase odată pe tatăl lui, pe McDougal şi pe cine ştie câţi or mai fi fost. Bărbaţii din această încăpere – şi Will observa acum că înăuntru se aflau numai bărbaţi credeau şi ei. Erau moştenitorii locului evreilor în orânduirea divină. Îşi însuşiseră învăţăturile evreilor.

„Dar acum, Doamne, avem nevoie de ajutorul Tău. Te rugăm să ne călăuzeşti. Suntem atât de aproape, şi totuşi ne lipseşte cunoaşterea cea din urmă".

Numărul treizeci şi şase, şi-a spus Will.

„Rugămu-Te, adu-ne împlinirea, ca să putem da în sfârşit cale liberă judecăţii lui Dumnezeu asupra acestui pământ scufundat în beznă".

Will tocmai se uita atent prin încăpere, când un bărbat din primul rând s-a întors ca să facă acelaşi lucru. A trecut cu

privirea peste chipul lui Will, apoi ochii i s-au întors o clipă la el şi pe urmă s-a uitat în partea cealaltă a încăperii, a prins privirea cuiva şi a făcut un gest din cap în direcţia lui Will.

Acesta n-a văzut mâna care s-a întins şi l-a înşfăcat de gât. N-a observat nici piciorul care l-a izbit sub rotulă, facându-l să se încovoaie. Dar, pe când se prăbuşea, l-a zărit pe bărbatul care stătea lângă el. Avea nişte ochi atât de albaştri, încât aproape străluceau.

Capitolul 61

Luni, ora 17:46, Manhattan

Se trezise, ştia asta, dar era încă întuneric. A încercat să-şi atingă ochii – stârnind o fulgerare de durere până în umăr. Avea mâinile legate. Braţele, picioarele, stomacul, toate păreau să fi fost jupuite: şi le-a imaginat roşii, carne vie.

A clipit; simţea ceva ce nu era piele. Era legat la ochi. A încercat să vorbească, dar avea căluş; a început să tuşească.

— Scoateţi-l.

Vocea era autoritară. Lui Will i s-a făcut greaţă, amintirea căluşului îl sufoca încă. În cele din urmă a reuşit să vorbească.

— Unde sunt?

— O să vezi.

— Unde dracu' sunt?

— Cum îndrăzneşti să te răsteşti la noi, domnule Monroe? Am zis că o să vezi.

Will percepea prezenţa în apropiere a încă două sau trei persoane.

— Luaţi-l acum.

— Unde mă duceţi?

— O să primeşti ceea ce ai căutat. Se pare că toate minciunile alea au dat roade, domnule Tom Mitchell de la *Guardian*: până la urmă o să-ţi capeţi marele interviu.

În întuneric, a simţit pe spate o mână mare, grea: era împins înainte. A făcut câţiva paşi, apoi alte două mâini l-au apucat de umeri şi l-au întors spre dreapta. Simţea sub picioare un covor. Mai era încă la centrul de congrese? Cât a

durat bătaia? Câtă vreme fusese inconştient? Şi dacă era deja seară? Ar fi fost prea târziu! Yom Kippur ar fi trecut. În întunericul în care se afla, şi-a imaginat cum se închid cu o bubuitură porţile raiului.

— E aici, domnule.

— Vă mulţumesc, domnilor. Hai să îndepărtăm legăturile astea. (Chiar şi în conversaţia obişnuită, omul părea să citeze din scripturi.) Să ne uităm un pic la tine.

Will a simţit nişte mâini care se agitau în jurul încheieturilor lui, până ce a fost eliberat. Apoi, în fine, a căzut legătura de pe ochi – şi lumina l-a inundat. A aruncat o privire la ceas. Mai era timp. *Slavă Domnului,* şi-a spus Will.

— Domnilor, vă rog să ne lăsaţi singuri.

În faţa lui Will, la un birou simplu, ca de hotel, şedea bărbatul pe care îl văzuse mai devreme în capelă. Avea aerul cinstit al unui pastor din cartierele rău famate, semănând cu tipul plin de zel, pus pe fapte bune, care conducea Uniunea Creştină de la Oxford în timpul studenţiei lui Will.

— Sunteţi Apostolul?

Will s-a strâmbat. Efortul de a vorbi îi trimitea un val de durere în jos, pe şira spinării.

— Nădăjduiam că suferinţa s-a mai alinat. Ţi-am pansat cu grijă rănile.

Brusc, Will a simţit bandajele şi plasturii care îi acopereau braţele şi picioarele, ba chiar şi pieptul.

— Te rog să accepţi scuzele mele pentru tratamentul cam dur pe care l-ai atras asupra ta. „Dar pe cel nenorocit Dumnezeu îl scapă prin nenorocirea lui şi prin suferinţă Dumnezeu îi dă învăţătură”. Cartea lui Iov.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Eşti Apostolul? Un zâmbet modest.

— Nu, nu sunt Apostolul. Îl slujesc numai.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Şi de ce ar trebui să-ţi îngădui eu asta?

— Pentru că ştiu ce are de gând el, voi toţi. Şi am să mă duc la poliţie.

— Mă tem că nu e cu putinţă. Apostolul nu primeşte pe nimeni.

— Păi, în acest caz, sunt sigur că poliţia va fi foarte interesată să afle ce ştiu.

— Şi ce anume ştii, domnule Monroe?

Calmul bărbatului cu buze subţiri îl scotea pe Will din sărite. A făcut câţiva paşi spre el, însă durerea îi reteza parcă picioarele la fiecare mişcare.

— Hai să-ţi spun ce ştiu. Ştiu că evreii cred că în orice moment trăiesc în lume treizeci şi şase de oameni drepţi. Şi că atâta vreme cât ei sunt vii, lumea merge mai departe. Mai ştiu că, în ultima vreme, aceşti oameni au început să moară în chipuri foarte misterioase. Să fie ucişi, mai bine zis. Unul în Montana, vreo doi la New York. Unul la Londra, şi alţii Dumnezeu ştie pe unde. Şi am o mare bănuială că această grupare se află în spatele asasinatelor. Asta ştiu.

— Nu cred că „o mare bănuială" va face cine ştie ce scofală, domnule Monroe. Nu din partea cuiva care a fost el însuşi în închisoare doar cu câteva ore mai înainte.

Cum mama naibii a aflat chestia asta? Will s-a gândit brusc la funcţionara de serviciu de la secţia 7 şi la crucea care îi atârna la gât. *Poate că acest cult are oameni peste tot.*

Mai grav era faptul că pastorul avea dreptate. Will nu avea nimic concret, doar presupuneri hazardate. N-avea nimic concret cu care să-l înfunde pe tipul ăla sau pe aşa-zisul Apostol pe care îl slujea. A simţit că umerii i se lasă în jos.

— Dar hai să zicem că povestea ta e corectă. Pur teoretic, desigur. (Bărbatul răsucea între degete un creion, lăsându-l să cadă dintr-o mână în cealaltă. Will se întreba dacă nu era cumva un semn de nervozitate.) Hai să zicem că a existat un efort de identificare a celor treizeci şi şase şi de... trimitere a lor la odihna veşnică. Şi hai să zicem că o grupare sfântă a fost implicată în asta. Am o mare bănuială, ca să folosesc expresia ta, că ai avea o datorie divină să te dai deoparte din calea ei, nu-i aşa? Cred că ai interpreta rănirea cărnii tale ca un fel de semn. Putem să-i zicem avertisment..

— Mă ameninţaţi cu moartea?

— Nu, sigur că nu. Nu e vorba de un lucru atât de simplu. Te ameninţ cu ceva mult mai rău.

Will a simţit în acest om o răceală care l-a înspăimântat.

— Mai rău?

— Te ameninţ cu realitatea învăţăturilor sfinte care au fost oferite omenirii. A sunat ceasul mântuirii, domnule Monroe. Vor fi izbăviţi cei care au făcut să se apropie clipa. Iar sufletele celor care au încercat să o întârzie, să se împotrivească făgăduinţei divine, se vor zvârcoli în chinuri pe vecie. O mie de ani vor trece ca o singură zi, şi vor mai fi încă o mie, şi încă una. Aşadar, gândeşte-te bine, domnule Monroe. Nu sta în calea Domnului. Nu sta în calea Tatălui nostru. Nu-i ajuta pe cei care încearcă să-i zădărnicească lucrarea. Mai bine străduieşte-te să luminezi calea.

Will încerca să asimileze tot ce-i spunea omul, când şi-a dat seama că întâlnirea luase sfârşit. S-a simţit din nou apucat pe la spate de nişte mâini şi a fost iarăşi legat la ochi. A fost scos din încăpere şi băgat în ceea ce părea să fie un ascensor de serviciu. Se zgâlţâia în vreme ce cobora cele cinci etaje, după calculele lui Will. Uşile s-au deschis şi el a fost împins afară. Până să-şi scoată legătura de la ochi şi să-şi dea seama că se afla într-o parcare subterană, rămăsese deja singur.

Sus, bărbatul care vorbise cu Will puţin mai devreme a verificat dacă se auzise totul limpede la interfon.

— Cred că i-am dat destul, i-a spus bărbatului mai în vârstă aflat la celălalt capăt al liniei.

— Da, te-ai descurcat bine. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Dacă Will ar fi auzit vocea, ar fi recunoscut-o. Pentru că era vocea Apostolului.

Capitolul 62

Luni, ora 19:12, Crown Heights, Brooklyn

Fusese negru. Acum era alb. Sinagoga părea să strălucească de albeaţă, ca razele lunii pe zăpadă. Se aflau acolo la fel de mulţi bărbaţi câţi văzuse Will vineri seara, doar că acum nu erau îmbrăcaţi în costume negre, ci aproape complet în alb.

Purtau peste costumul negru ceva ce semăna cu un halat de baie subţire, care îi acoperea de la umeri până la glezne. În loc de obişnuiţii pantofi de piele negri aveau acum pantofi de sport albi. Multe dintre şalurile de rugăciune erau albe, ca şi calotele celor care nu purtau pălărie. Şi erau îngrămădiţi acolo, o masă unduitoare de alb, o masă unduitoare de rugăciune.

Aceasta, îi spusese TC de la spital, în extrem de scurta discuţie pe care o avuseseră la telefon, era *ne'eilah,* secvenţa finală a ceea ce fusese o slujbă-maraton, care ţinuse toată ziua. Tradiţia le cerea credincioşilor – cărora nu le fusese îngăduit să pună în gură apă sau mâncare în cele douăzeci şi patru de ore dinainte – să stea în picioare pe parcursul ei, ca mărturie a solemnităţii momentului. Pentru că aceasta era ultima oră din Yom Kippur, Ziua Ispăşirii, Ziua Judecăţii. În această oră se închideau porţile raiului. Se cerea să te pocăieşti. În vreme ce TC vorbea, Will şi-a imaginat scena: penitentul care-şi întoarce faţa către Domnul în ultima clipă, strecurându-se prin crăpătura uşii ce se închide cu bubuit ca de tunet. Cei care nu se pocăiesc, sau o fac prea târziu, rămân pe dinafară.

Toată ziua spaţiul acesta cât un hangar a vibrat de incantaţii străvechi, în vreme ce câteva mii de voci cântau în cor:

B'Rosh Hashana yichatayvun...

În prima zi a anului se scrie în ea şi în Ziua Ispăşirii este sigilată.. Câţi vor muri şi câţi se vor naşte; cine va trăi şi cine va muri, cine la vremea cuvenită omului şi cine mai curând...

Gravitatea momentului l-a izbit pe Will de cum a păşit înăuntru. Feţele erau solemne ca la înmormântare; oamenii se recunoşteau între ei, dar fără să-şi surâdă. Cei mai mulţi nu aveau ochi decât pentru cartea de rugăciuni pe care o ţineau în mâini, în vreme ce se legănau înainte şi înapoi, implorând.

Sha'arei shamayim petach...

Deschide porţile cerului... Doamne, mântuieşte-ne.

„Pardon", spunea Will, încercând să-şi croiască drum prin această mulţime îngrămădită precum microbiştii la un meci de fotbal. Era prea compactă, înainta mult prea încet. Trebuia să-l găsească pe Rabbi Freilich cât mai iute dacă voia să mai aibă şansa unui târg. Avea să-i dezvăluie cine erau cei care îi vânau pe drepţi şi, în schimb, să ceară eliberarea lui Beth. S-a uitat la ceas. Mai avea cam treizeci de minute la dispoziţie. Will se gândea că trebuie să acţioneze acum, când ameninţarea era maximă. Dacă aştepta până după Yom Kippur, iar al treizeci şi şaselea om rămânea ascuns, în siguranţă, hassidim-ii ar putea trage concluzia că primejdia trecuse. Şi atunci atu-ul lui Will ar fi apă de ploaie.

A început să întrebe „Scuzaţi-mă, ştiţi cumva unde e Rabbi Freilich? Rabbi Freilich?". Cei mai mulţi nici nu-l băgau în seamă. Uneori, o mână îl împingea în dreapta sau în stânga – în vreme ce ochii rămâneau aţintiţi pe pagina din faţă sau, în tot atâtea cazuri, strâns închişi.

Era ca mersul prin apă. Toate acele chipuri necunoscute. S-a uitat la ceas: douăzeci şi trei de minute.

Apoi o mână s-a aşezat pe umărul lui, făcându-l să simtă un junghi îngrozitor în spate. S-a întors, cu pumnii deja strânşi, gata de ripostă.

— Will?

— Sandy! M-ai speriat. Sfinte Dumnezeule! Scuză-mă.

— Ce faci aici?

— N-am timp să-ţi explic. Auzi, trebuie să vorbesc cu Rabbi Freilich. Imediat..

Sandy n-a zis nimic, dar l-a apucat de încheietură şi l-a tras după el întâi la dreapta, după aceea înapoi şi, în fine, în jurul meselor la care Will îi văzuse pe bărbaţi studiind cu atâta sârguinţă acum trei zile. Acolo, legănându-se înainte şi înapoi, cu ochii închişi şi faţa către cer, se afla Rabbi Freilich.

— Rabbi? Sunt Will Monroe.

Rabinul şi-a aplecat capul şi apoi a deschis ochii, de parcă s-ar fi trezit din somn. Pe chipul lui se citea o imensă oboseală. Apoi, observând vânătăile lui Will, a luat un aer uluit.

— Rabbi, ştiu cine-i omoară pe drepţi. Şi ştiu şi de ce o fac.

Ochii rabinului s-au deschis larg.

— Am să vă spun, şi chiar acum, cât mai aveţi vreme să-i opriţi. Dar mai întâi trebuie să faceţi ceva pentru mine. Trebuie să mă duceţi la soţia mea. În clipa asta.

Freilich s-a încruntat. Şi-a scos ochelarii şi şi-a frecat rădăcina nasului. S-a uitat la ceas: mai rămâneau douăzeci de minute. Will îl vedea gândindu-se intens la ce trebuie să facă.

— Prea bine, a zis rabinul în cele din urmă, cu toate că părea încă neliniştit. Vino cu mine.

Era mai uşor la ieşirea din *shul* decât fusese la intrare; mulţimea se dădea în lături, din respect faţă de Rabbi Freilich, chiar dacă arunca nişte priviri curioase către însoţitorul lui cel plin de vânătăi.

Au ieşit şi culorile amurgului i-au învăluit, în timp ce sunetul rugăciunii dinăuntru umplea aerul. Rabinul mergea repede şi, la primul colţ, a făcut la stânga. Will s-a uitat la ceas: mai erau paisprezece minute. Cu toate că fiecare pas îi tortura pulpele şi coapsele, aproape că alerga.

Deodată, Rabbi Freilich s-a oprit şi s-a întors cu faţa către o căsuţă din gresie cafenie.

— Am ajuns?

— Am ajuns.

Lui Will nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era exact în spatele sinagogii; trebuie să fi trecut prin faţa ei de câteva ori. A fost atât de aproape de Beth fără să aibă habar.

Inima a început să-i bată cu putere. Se întâmplaseră atât de multe, încât avea senzaţia că trecuse o groază de timp de când nu îşi văzuse soţia. Nevoia de a o strânge în braţe era atât de intensă, încât simţea că explodează.

Rabinul a bătut la uşă. S-a auzit o voce de femeie, vorbind într-o limbă pe care Will n-a înţeles-o. Rabinul a spus ceva, probabil o parolă în idiş, şi-a zis Will.

În cele din urmă, uşa s-a deschis şi a apărut o femeie de treizeci şi ceva de ani, purtând un costum, jachetă şi bluză, ca acelea pe care le purta mama lui Will acum vreo douăzeci de ani. Părul era coafat ca al tuturor femeilor din Crown Heights – ceea ce însemna că nu era al ei, ci o perucă. Will a oftat; şi-a dat seama că se aştepta să o vadă imediat pe Beth.

„Dos is ihr man. Bring zie ahehr, biteh". (E soţul ei. Adu-o aici, te rog.)

Femeia a dispărut în sus pe scară. Will auzea cum se deschid uşi, apoi paşi, apoi două persoane care coboară.

S-a uitat şi a văzut o fustă lungă măturând treptele. Altă dezamăgire. Dar, în vreme ce femeia cobora, i-a recunoscut şoldurile şi ţinuta. Şi apoi i-a zărit chipul.

Nu putea să-şi stăpânească ochii. S-au umplut de ea imediat. Doar în acel moment şi-a dat seama cât de mult îi lipsise, cât de mult tânjea tot trupul lui. A sărit peste cele două trepte rămase şi a îmbrăţişat-o chiar acolo, pe scară. Ochii îi erau prea împăienjeniţi ca să-i vadă bine faţa, dar strângând-o în braţe o simţea tremurând şi ştia că o năpădiseră lacrimile. Nici unul nu era în stare să spună nimic. O strângea nebuneşte, dar tot nu era destul de aproape de el. Voia ca între ei să nu mai rămână nici o fărâmă de spaţiu.

În cele din urmă s-a desprins din îmbrăţişare ca să o vadă mai bine, în sfârşit. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui cu un soi de sfială pe care nu i-o cunoştea. Nu era pudoare, ci altceva: era veneraţie, veneraţie faţă de imensitatea iubirii pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

În fine, ea a vorbit, chiar dacă lacrimile îi şiroiau pe obraz:

— Vezi, ţi-am spus eu. Ţi-am spus că am încredere în tine. Îţi aminteşti cântecul, Will? Am ştiut că ai să mă găseşti. Am ştiut. Şi iată. Eşti aici.

I-a apropiat capul de pieptul lui, şi se ţineau strâns în braţe, fără să o vadă pe femeia care deschisese uşa, fără să-l vadă pe Rabbi Freilich care stătea la picioarele scărilor, fără să vadă că amândoi lăcrimau la vederea acestui cuplu care ajunsese, în sfârşit, să se reunească.

— Domnule Monroe, scuză-mă, a început rabinul, dregându-şi parcă glasul. Domnule Monroe.

— Da, a spus Will, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu mâneca. Da, aşa e. (S-a întors către Beth.) Ţi-au spus despre toată această...

— Nu ştie nimic, l-a întrerupt rabinul. Şi nu avem timp. Te rog.

Will nu prea ştia de unde să înceapă. O mică sectă creştină care credea că moştenise învăţăturile evreilor, totul, chiar şi povestea despre *lamad vav.* Cum preluaseră fervoarea mesianică a celor din Crown Heights şi pătrunseseră în reţeaua lor de calculatoare, descoperind în cele din urmă identitatea celor drepţi. Cum se folosiseră de adepţii lor din toată lumea ca să-i ucidă, pe rând – sincronizând omorurile cu Ziua Ispăşirii şi cele Zece Zile de Pocăinţă..

— Care, a adăugat Will, se încheie peste zece minute.

— Dar de ce au făcut-o?

— Nu ştiu sigur. La slujbă, vocea aceea, Apostolul, tocmai explica asta când au început să mă bată. El şi celălalt bărbat, cel mai tânăr, vorbeau despre mîntuire şi judecată şi izbăvire, dar n-am reuşit să pricep cu adevărat despre ce este vorba. Regret..

Will s-a uitat la Beth şi a luat-o de mână: părea complet năucită.

— Poate cineva să-mi spună şi mie ce naiba se petrece aici?

Nimeni n-a răspuns. Will i-a scuturat uşor mâna. *N-avem timp. Mai târziu.*

De-acum Rabbi Freilich şedea, mângâindu-şi barba, cufundat în gânduri.

— Şi ai văzut acest grup cu ochii tăi?

— Am fost la ei acum o oră. Sunt aici, la New York. Sunt convins că ei sunt. Şi sunt convins că sunt hotărâţi să-şi facă treaba până la capăt. Apostolul a zis „ne lipseşte cunoaşterea cea din urmă”. Cred că nu ştiu încă numele celui de-al treizeci şi şaselea drept. Dar sunt hotărâţi să-i dea de urmă – şi să-l ucidă. Trebuie să-l apăraţi. Unde e? E în siguranţă?

— Este în cel mai sigur loc din lume.

— Trebuie să-mi spuneţi. Altfel, nu putem fi siguri că n-or să pună mâna pe el.

Rabbi Freilich s-a uitat din nou la ceas şi şi-a îngăduit un surâs.

— E chiar aici.

Capitolul 63

Luni, ora 19:28, Crown Heights, Brooklyn

Ecourile lui *ne'eilah* răzbateau până la ei, nu numai din sinagogă, ci şi din casele înşirate de-a lungul străzii – rugăciunea fierbinte, la ora de vârf a celei mai sfinte zile din an.

— Aici? a spus Will. Vreţi să spuneţi...

S-a uitat intens la Rabbi Freilich.

— Nu, Will, nu sunt eu.

Will a privit în jur. Nu mai erau alţi bărbaţi în încăpere; nici în casă. Stomacul a început să i se crispeze. Să fie oare cu putinţă?

— Nu, nu se poate. Doar nu vreţi să ziceţi...

— Nu, Will, a spus rabinul, zâmbind şi mai mult. Nu eşti tu.

Şi apoi, cu o infimă mişcare a capului, a arătat către Beth.

— Beth? Dar credeam că cei treizeci şi şase sunt bărbaţi. Mi-aţi spus că toţi sunt *bărbaţi*!

— Aşa este. Şi soţia ta îl poartă în pântece pe cel de-al treizeci şi şaselea dintre drepţi. E însărcinată, Will, şi pruncul e băiat.

— Aţi greşit. Noi tot încercam...

Will a tăcut când a văzut chipul lui Beth. Zâmbea printre lacrimi.

— E adevărat, Will. Am ajuns în sfârşit să folosesc trusa de control pe care o căram degeaba în geantă de atâta vreme. O să avem un copil.

— Vezi, a spus Rabbi Freilich. Soţia ta nu ştia că este însărcinată. Dar Torah a ştiut. Torah ne-a spus-o. A fost ultimul mesaj al lui Rebbe, încredinţat lui Yosef Yitzhok pe patul de moarte. Nimeni nu şi-a dat seama atunci, dar ultimele lui cuvinte ne-au dus la cel de-al treizeci şi şaselea verset – din Facerea, cartea începuturilor. Acest verset – cel de-al zecelea din capitolul 18 – era ţinut deoparte de celelalte; nu fusese aşternut pe hârtie în nici unul dintre manuscrisele sau predicile lui Rebbe. Nimeni nu putea să-l ia din calculatoarele noastre. Dar am numărat literele în acelaşi fel şi acestea au dat la iveală un loc: casa voastră. La început am crezut că asta însemna că *tzaddik*-ul erai tu. Dar apoi Yosef Yitzhok s-a uitat mai atent la cuvintele însele. Acest verset descrie momentul în care Dumnezeu îi vorbeşte lui Avraam, spunându-i că soţia lui, Sara, va avea un fiu. Ea nu putuse să zămislească atâta vreme, şi totuşi avea să aibă un prunc. Yosef Yitzhok a înţeles ce ne spunea Rebbe. Nu către tine trebuia să ne îndreptăm atenţia, ci către soţia ta. L-am descoperit pe cel mai ascuns dintre cei ascunşi, Will. Şi acesta e fiul tău.

Will a tras-o pe Beth lângă el. Dar în vreme ce o ţinea îmbrăţişată a simţit ceva care i se înfigea în piept, prin bandaje. I-au răsunat în urechi vorbele pastorului. *Ţi-am pansat rănile. Nădăjduiesc că suferinţa s-a mai alinat.*

Şi-a sfâşiat cămaşa şi a tras de bandajele de dedesubt. Se ocăra singur. Cum naiba fusese atât de idiot! A urmat scenariul exact aşa cum i-l scrisese pastorul. *Mai bine străduieşte-te să luminezi calea* – şi exact asta a şi făcut. Evident, era acolo, ascuns între bandaje: un cablu care avea la un capăt un microfon şi la celălalt capăt un emiţător minuscul.

A mai trecut o secundă, poate două, până au spart uşa. Pe când se izbea de perete, Will a văzut o imagine neclară care avea doar două trăsături distincte: o pereche de ochi albaştri ca laserele şi ţeava unui revolver învelită într-un amortizor. Instinctul, nu raţiunea, l-a făcut să se aşeze ca un scut în faţa lui Beth. S-a uitat la ceas. Mai erau nouă minute.

Rabbi Freilich şi femeia care le deschisese îngheţaseră. Ochi de Laser nici nu s-a uitat la ei.

— Îţi mulţumesc, William. Ai făcut ce ţi-am cerut.

Vocea nu era a pistolarului, ci a siluetei din spatele lui, care pătrundea acum în cameră. Sunetul ei a inundat creierul lui Will. Îşi dădea seama că se uită la conducătorul Bisericii Renaşterii lui Iisus, omul care se afla în spatele asasinării a treizeci şi cinci dintre cei mai virtuoşi oameni de pe pământ, omul care dorea să provoace nici mai mult, nici mai puţin decât sfârşitul lumii. Şi totuşi, se uita acum la un chip pe care îl cunoştea dintotdeauna.

Capitolul 64

Luni, ora 19:33, Crown Heights, Brooklyn

— Salut, William.

Will simţea că îi zvâcneşte sângele în cap. Camera părea că se învârtea. Beth, ghemuită în spatele lui, l-a apucat de încheietură şi a tras aer în piept. Rabbi Freilich, femeia – toată lumea era încremenită.

— Cum? Ce faci... Nu înţeleg.

— Nu te învinovăţesc, Will. Cum ai putea să înţelegi? Nu ţi-am vorbit niciodată despre asta. De altfel, nici mamei tale. Nu în cuvinte pe care ar fî putut să le înţeleagă.

— Dar eu nu, n-am... Se bâlbâia. Absolut stupid, a spus: dar eşti tatăl meu.

— Sunt, Will. Dar sunt şi conducătorul acestei mişcări. Sunt Apostolul. Şi tocmai ne-ai făcut cel mai mare serviciu posibil, aşa cum ştiam că vei face. Ne-ai condus la ultimul dintre cei drepţi. Numai pentru asta şi tot ţi-ai câştigat locul în lumea care va veni.

Will clipea, ca un evadat orbit de faruri. Nu era în stare să proceseze ce vedea şi ce auzea.

Tatăl lui. Cum era posibil ca tatăl lui, om al legii, să fî urzit cu atâta cruzime acele crime inutile? Chiar credea tatăl lui, raţionalist până în vârful unghiilor, în această teologie a înlocuirii, în tot spanacul ăla cu poporul ales de Dumnezeu şi cu sfârşitul lumii? Era clar că o credea: dar cum reuşise să ascundă asta până acum, făcând lumea să creadă că singurul lui Dumnezeu e legea, constituţia ţării? Chiar elaborase tatăl

lui planul de sugrumare şi împuşcare a trei duzini de oameni buni, în care îşi punea nădejdea întreaga omenire?

O frântură de secundă, în minte i-a apărut o imagine. Se afla în faţa unei persoane pe care nu o văzuse de ani buni. Bunica lui turnând ceaiul în căni, în grădina din spatele casei, în Anglia. Soarele strălucea, dar nu zărea decât gura ei rostind cuvintele acelea care i-au stârnit curiozitatea şi la care s-a tot gândit de atunci încoace: *Cealaltă mare pasiune a tatălui tău.* Aşadar, asta era. Forţa care i-a despărţit părinţii, amândoi atât de tineri. Nu era altă femeie, nu era nici măcar faptul că se pusese total în slujba legii. Era credinţa lui. Fanatismul.

Will avea pe limbă o groază de întrebări, dar n-a pus decât una.

— Deci, ai ştiut tot timpul despre Beth?

În vreme ce vorbea, şi-a dus braţele la spate, ocrotindu-şi soţia din ambele părţi.

— A, nu am avut nimic de-a face cu asta, William. Asta au facut-o prietenii tăi evrei, de capul lor. (Monroe Sr a arătat către Rabbi Freilich.) Dar, după ce mi-ai spus că Beth a fost răpită, am început să bănuiesc câte ceva. După ce ai mers pe urma răpitorilor până în Crown Heights am fost sigur. A durat un pic până să dezleg şarada. La început am crezut că rostul era să te împiedice să scormoneşti mai adânc subiectul. Te descurcai atât de bine – întâi Howard Macrae, apoi Pat Baxter încât părea că eşti pe cale să descoperi adevărul. Dar apoi mi-am dat seama că hassidim-ii nu au luat-o pe Beth ca să te oprească. N-avea sens. Au luat-o ca să mă oprească *pe mine.* Şi nu exista decât o singură explicaţie. I-au oferit adăpost pentru că ea *era* adăpost – al celui de-al treizeci şi şaselea drept.

— Ştiai ce se petrece şi nu m-ai ajutat, nu ai...

— Nu, William. Voiam ca tu să mă ajuţi *pe mine*. Ştiam că n-o să ai astâmpăr până n-o s-o găseşti pe Beth şi, astfel, o să ne conduci la ea. Şi aveam dreptate.

Will simţea că i se taie picioarele. Camera se învârtea cu el. Plămânii păreau să i se golească de aer. N-a mai putut scoate decât câteva vorbe.

— Asta e nebunie.

— Crezi că e nebunie? Ai cea mai mică idee despre ce se petrece aici?

— Cred că îi ucizi pe oamenii drepţi de pe pământ..

— Ei, eu n-aş folosi aceste cuvinte, William. În nici un caz. Dar vreau să vezi lucrurile în ansamblu, să priveşti întregul tablou.

Era un ton pe care Will nu-l mai auzise niciodată, cel puţin nu până acum o oră. Era vocea unui profesor sever, care se aştepta să fie ascultat. Chiar dacă la capela din centrul de conferinţe se folosise o procedură electronică de distorsionare a vocii, ea nu masca acest ton: autoritatea Apostolului.

— Vezi tu, creştinismul înţelege ceea ce iudaismul n-a fost niciodată în stare: lucrul pe care evreii au refuzat cu încăpăţânare să-l priceapă. N-au văzut ce era chiar sub nasul lor! Credeau că, atâta vreme cât există pe lume treizeci şi şase de suflete drepte, totul e în ordine. Această idee îi încuraja. N-au priceput adevărata ei putere.

— Şi care e adevărata ei putere?

Vorbise Rabbi Freilich.

— Dacă pe aceşti treizeci şi şase de bărbaţi se sprijină lumea, atunci trebuie să fie adevărată şi ideea opusă! În clipa în care cei treizeci şi şase dispar, lumea nu mai există. (Monroe Sr s-a întors către fiul lui.) Vezi, asta nu i-a interesat pe evrei. Se gândeau că dacă vine sfârşitul lumii, chiar asta şi este. Se termină totul: moarte, distrugere, sfârşitul poveştii. Dar creştinismul ne învaţă altceva, nu-i aşa, William? Ceva măreţ şi infinit! Pentru că noi, creştinii, suntem binecuvântaţi cu o cunoaştere sacră: ştim că sfârşitul lumii înseamnă, de fapt, Judecata de Apoi. Şi acum descoperim că pentru a o face să vină – pentru a fi absolut siguri că vine – nu trebuie decât să punem capăt la treizeci şi şase de vieţi.

Dacă reuşim să o facem înainte de încheierea celor Zece Zile de Pocăinţă, atunci adevărata Zi a Judecăţii va coborî peste noi. E atât de simplu şi de frumos.

Lui Will nu-i venea să creadă că vorbele alea ieşeau din gura tatălui lui. Era o nepotrivire, ca şi cum ar fî devenit păpuşa unui ventriloc nebun. Lui Will i-a trecut prin cap gândul cumplit că poate acesta era adevăratul William

Monroe. Poate că tatăl pe care îl ştia el era fals. S-a silit să vorbească.

— Şi de ce vrei să aduci „adevărata Zi a Judecăţii”? De ce doreşti această Judecată de Apoi?

— Hai, las-o baltă, William. Nu face pe prostul. Orice copil creştin care merge la şcoala de duminică ştie răspunsul. Totul e acolo, în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Sfârşitul lumii va aduce întoarcerea lui Iisus Mântuitorul.

Will s-a clătinat pe picioare, ca şi cum vorbele însele ar fi fost o forţă fizică.

— Deci, încerci să-l aduci pe Cristos înapoi în lume prin uciderea a treizeci şi şase de nevinovaţi? (Era conştient de ţeava pistolului aţintită spre el.) Şi oamenii ăştia nu sunt doar nevinovaţi. Sunt extraordinar de buni. Ştiu sigur asta.

— Nu mai te uita la mine de parcă aş fi un ucigaş de rând, William. Nu se poate să nu vezi cât de iscusit e acest plan. Doar treizeci şi şase. Nu trebuie să moară decât treizeci şi şase de oameni. Ar trebui să citeşti scripturile, băiete. Se spune că vor pieri milioane în bătălia de la Armaghedon, războiul cel din urmă care va grăbi A Doua Venire. Morţi peste morţi, oceane de sânge. „Şi toate insulele pieriră şi munţii nu se mai aflară”.

Dar aşa, nu mai e nevoie de toate astea. Se poate ajunge într-un alt fel în paradis, pe o cale care nu e presărată cu oase şi nu e înecată în lacrimi. (Tatăl lui Will a închis ochii.) Aceasta este o modalitate dreaptă, paşnică, de a aduce raiul pe pământ. Gândeşte-te, William: gata cu suferinţele, gata cu vărsarea de sânge. Zilele mesianice, aduse prin sacrificarea doar a treizeci şi şase de oameni. Sunt mai puţini decât cei ce mor în fiecare minut în accidente rutiere; mai puţini decât cei ce pier inutil în incendii sau în ciocniri de trenuri. Şi acele morţi nu slujesc la nimic. Dar acestea – aceste vieţi sunt luate pentru ca ceilalţi, restul omenirii, să poată trăi veşnic. În paradis. Nu asta ar fi vrut aceşti oameni drepţi?

Şi n-au fost crime brutale, William. Fiecare a fost săvârşită cu iubire şi respect faţă de sufletul binecuvântat din acel trup. I-am anesteziat, ca să nu simtă nici o durere. Evident, în unele cazuri a trebuit să ne mascăm fapta. Uneori asta a însemnat o moarte mai violentă decât ne-am fi dorit.

Will s-a gândit la Howard Macrae, înjunghiat de nenumărate ori, aşa încât crima să pară o răfuială între membrii unei bande.

— Dar am încercat să le arătăm respect..

Will şi-a amintit de pătura care fusese aşezată peste cadavrul lui Macrae. Femeia cu care vorbise acum o mie de ani în Brownsville – Rosa – o ţinea una şi bună, că singura persoană care ar fi putut face asta era ucigaşul însuşi şi s-a dovedit că Rosa a avut dreptate.

Tatăl lui continua să vorbească, şi vocea îi era acum mai blândă.

— Imaginează-ţi, Will. Lasă-ţi imaginaţia să zboare. O lume fără război. O lume de pace şi tihnă, nu pe moment sau până săptămâna viitoare, ci în vecii vecilor. Şi aceasta poate deveni realitate nu prin sacrificarea unor milioane de suflete, ci doar a trei duzini de drepţi. Dacă ai fi în stare de asta, William, nu ai face-o? Nu ar *trebui* să o faci?

Apostolul s-a oprit din predicat, lăsând cuvintele să plutească în aer. Will îşi simţea capul prins în menghina durerii. Toate vorbele astea despre sfârşitul zilelor, despre cea de-a doua venire, despre mântuire şi Armaghedon, erau prea măreţe. Păreau să-l înghită. I-a plutit prin faţa ochilor o imagine din trecut, răsărită nu se ştie de unde. Avea şase ani şi ţopăia prin valuri pe o plajă din Hamptons, agăţat de mâna tatălui lui. Dar acum nu mai era nici o mână de care să se agaţe.

Întreaga sa raţiune îi spunea că tatăl lui căzuse într-un soi de nebunie. De câtă vreme era aşa, Will n-ar fi putut spune cu certitudine. Poate chiar de când începuse să urmeze calea arătată de Jim Johnson, la Yale. Dar era nebunie, fără îndoială. Un val de omoruri pe tot globul ca să-l aduci înapoi pe Iisus? Era nebun de legat.

Însă o altă voce îl sâcâia pe Will. Într-adevăr părea o nebunie, dar dovezile nu puteau fi negate. Hassidim-ii din Crown Heights tânjeau după Mesia; tot aşa şi creştinii din întreaga lume. Era oare cu putinţă ca toate milioanele astea de oameni să se înşele? O lume fără violenţă sau boli, o lume de pace şi de viaţă veşnică. Tatăl lui era un om deştept şi serios –

avea cea mai remarcabilă inteligenţă pe care o întâlnise Will. Dacă el credea în adevărul acestei profeţii, în faptul că asta ar putea cu adevărat să aducă raiul pe pământ, nu era o dovadă de vădită îngâmfare din partea lui Will să insiste că el ştia mai bine?

Şi apoi, era prea târziu ca să-i mai salveze pe cei drepţi. Cel puţin treizeci şi cinci dintre ei muriseră; răul era deja făcut. Iar descifrarea textelor străvechi găsirea lor prin transformarea literelor în numere şi apoi a numerelor în coordonate spaţiale – suna aiurea, dar se confirmase. Acei oameni erau cu adevărat drepţi. Will văzuse cu ochii lui. Putea fi atât de sigur că el avea dreptate şi tatăl lui greşea?

Brusc, Ochi de Laser a arătat spre ceas, îndemnându-l pe Monroe Sr să se grăbească.

— Da, da. Prietenul meu are dreptate. Avem prea puţin timp. Dar, Will, e important să afli un lucru. Cum am reuşit eu să dezleg misterul, cum am aflat că Beth e mama unui *tzaddik.*

Will a tresărit. Cuvântul suna straniu, nefiresc în gura tatălui lui.

— Pentru că am văzut frumuseţea lui. *Tiparul.* Nu vezi, Will? Nu a fost nici o coincidenţă, nici una. Nici articolele din ziar, nici lucrul acesta. (A arătat spre Beth.) Nici tu, nici eu. Nu e nici o coincidenţă. Rabinul aici de faţă ne poate spune totul despre asta. Aţi numi-o *beshert,* nu, Rabbi? „Ceea ce a fost scris". Destinul.

Nu mai avem timp, William. Şi e momentul să-ţi înfrunţi destinul. Ai fost ales pentru cel mai sfânt dintre roluri. Nu-i vezi perfecţiunea? Nu vezi că Dumnezeu vrea să pună capăt tuturor lucrurilor în felul în care au început? A început cu Avraam şi ceea ce i-a cerut Dumnezeu. Ştii ce voia Dumnezeu de la Avraam, nu-i aşa, William?

Will a înghiţit în sec. Revelaţia aceea îi îngheţa sângele în vene. Limba părea să i se fi lipit de cerul gurii.

— Să-şi sacrifice fiul.

— Întocmai. Să sacrifice fiul pe care el şi soţia lui îl doreau de atâta vreme.

Monroe Sr s-a întors spre bărbatul cu ochi albaştri, care a scos brusc un cuţit lung, strălucitor. Tatăl lui Will l-a luat în

mână cu mare grijă. Cu respect.

— De aceea trebuie să fii tu acela, William. Avraam era gata să-şi înjunghie fiul iubit, pe Isaac, pur şi simplu ca să-şi arate credinţa. Dar eu îţi cer să o faci de dragul tuturor făpturilor omeneşti care au trăit vreodată, printre care şi cei ce au ajuns deja oale şi ulcele. Fă-i să se înalţe din ţărână, William! Fă ca împărăţia Cerurilor să domnească pe pământ!

Will a simţit că furia îi clocoteşte prin tot trupul.

— Şi tu ai face asta, tată? Ţi-ai ucide propriul copil? M-ai omorî ca să aduci sfârşitul lumii?

— Da, aş face-o, William. Aş face-o fără şovăială.

Will simţea nevoia să se aşeze, să închidă ochii. Se simţea ameţit.

Brusc, a prins cu coada ochiului o mişcare tulbure. Era femeia, care se repezea la Ochi de Laser cu un fel de bâtă: Will şi-a dat seama că era un lemn desprins din balustradă. Omul s-a întors puţin şi a aţintit revolverul spre faţa femeii. A tras de două ori şi un şuvoi de sânge şi aşchii de oase s-a împrăştiat prin încăpere. Trupul s-a prăbuşit. A urmat o secundă sau două de tăcere. Apoi Will a auzit-o şi a simţit-o pe Beth gemând, ghemuită la spatele lui. Şi lui îi tremurau mâinile.

— Trebuie să ne grăbim, William. Nu mai putem aştepta. Atotputernicul este cel care a hotărât vremea şi chiar persoana care va face ultimul pas. Vremea este acum şi persoana eşti tu.

Will bănuia că nu mai puteau fi decât câteva minute. Auzea din ce în ce mai tare corul de afară.

Avinu Malkeinu Chatmeinu b'sefer chaim...

Tată al nostru, Rege al nostru, pecetluieşte-ne în cartea vieţii...

Chiar şi aşa, estompată de ziduri, nu te puteai înşela în privinţa forţei rugăciunii lor. Nu înţelegea vorbele, dar ştia ce înseamnă. Înălţau, în al cincizeci şi nouălea minut al celei de-a unsprezecea ore, rugă pentru mântuire.

Tăişul sclipea acum, la fel de strălucitor şi fioros ca flacăra din ochii tatălui lui. Acesta vorbea liniştit, dar ochii îi ardeau.

— Ia acest cuţit, Will, şi fă ceea ce se cuvine. Fă ceea ce ţi-a poruncit Dumnezeu. A venit vremea.

Will a privit către rabin, care a vorbit în cele din urmă, cu vocea răguşită. Faţa îi era împroşcată de sângele femeii ucise sub ochii lor. Părea că îşi trage cu greu răsuflarea.

— Tatăl tău are dreptate, Will. A venit vremea să acţionezi. Asta este ceea ce Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, ne-a dat tuturor: liberul arbitru. Ne dă putinţa de a alege. Şi acum alegerea îţi aparţine. Trebuie să hotărăşti ce ai de făcut.

Will s-a uitat încă o dată la ceas. Dacă ar mai putea tărăgăna un strop lucrurile...

Dar în secunda următoare nu a mai fost vorba de alegere. Strigând „Gata cu vorbăria!", Ochi de Laser şi-a îndreptat revolverul asupra lui, mijindu-şi pleoapele în vreme ce îl ochea. Will îşi dădea seama că adevărata ţintă nu era el: voia să tragă în Beth şi în pruncul din pântecele ei.

Şi-a ridicat, inutil, mâinile strigând „Nu!" Dar cuvântul abia a apucat să răsune, când s-a trezit îmbrâncit dintr-o parte. În vreme ce cădea, a auzit mai întâi o împuşcătură, apoi alta – şi a văzut silueta lui Rabbi Freilich care cădea, aproape plutind. Rabinul sărise, împingându-l pe Will din cale, ca să o apere pe Beth cu trupul lui. Rabinul făcuse alegerea: să primească el gloanţele care îl căutau pe fiul nenăscut al lui Will.

Will a prins momentul şi l-a atacat pe Ochi de Laser, repezindu-se la mâna care ţinea arma. Acesta a apăsat pe trăgaci, dar fusese dezechilibrat: glonţul a trecut prin geamul dinspre stradă. Will trebuia să-i ia revolverul. Dar acum îl vedea pe tatăl lui, cu tăişul strălucindu-i în mână, îndreptându-se spre cadavrul lui Rabbi Freilich – ca să ajungă la Beth.

Cu o forţă pe care nu şi-o cunoştea, Will a apucat mâna asasinului şi a încercat să i-o răsucească la spate: nelsonul pe care îl învăţase la şcoală. Omul a început să urle, şi pumnul i s-a descleştat de pe armă. Un deget de-al lui Will ajunsese pe mâner, dar nu era destul. Cu coada ochiului şi-a zărit tatăl trăgându-l deoparte pe rabin: în câteva secunde ar fi putut înfige cuţitul în Beth.

Will ar fi vrut să-l lase baltă pe Ochi de Laser şi să-şi imobilize tatăl, dar ştia că nu era cu putinţă: ar fi fost împuşcat

înainte să apuce să traverseze încăperea. Trebuia să-i ia pistolul. A tras din nou de braţul bărbatului, încercând cu disperare să-i smulgă revolverul, dar n-a mers. Arma nu i-a căzut acestuia din mână. Ba chiar asasinul şi-a încleştat instinctiv mâna şi mai tare, apăsând fără să vrea pe trăgaci.

Will a auzit sunetul şi s-a uitat în jos, la mâinile lui, aşteptându-se să le vadă mutilate. Era plin de sânge, dar, după cum şi-a dat seama după un moment, nu era sângele lui. Ochi de Laser se împuşcase singur în spate.

Acum îl vedea limpede pe tatăl lui, care se întorsese când auzise împuşcătura. Will i-a prins pentru o clipă privirea. Apoi acesta s-a întors, aprins la faţă, şi în cele din urmă a rostogolit într-o parte trupul neînsufleţit al lui Freilich. A ridicat mult cuţitul, gata să-l împlânte în pântecele lui Beth.

Will s-a repezit la el, cu mişcarea de placaj de la rugby pe care o învăţase de la tatăl lui acum vreo douăzeci de ani. L-a doborât pe bărbatul mai în vârstă, îndepărtându-l de Beth, dar acesta ţinea încă în mână cuţitul. Acum Will se afla deasupra lui, privindu-drept în ochi.

— Dă-mi drumul, Will, a scrâşnit el, cu muşchii gâtului încordaţi. Mai avem foarte puţin timp.

Forţa tatălui său l-a uluit. Făcea eforturi supraomeneşti ca să-i ţintuiască braţele de podea; simţea că i se rup încheieturile de atâta încordare. Venele de pe gâtul lui Monroe Sr se umflaseră în sforţarea de a-arunca pe Will de pe el. Şi nu dăduse drumul cuţitului.

Brusc, Will a simţit o nouă apăsare. Tatăl lui se folosea de genunchi ca să-l îndepărteze, şi reuşea; Will se simţea împins înapoi. Cu încă o lovitură a reuşit să-l răstoarne pe Will şi a sărit în picioare. Cu cuţitul în mână, a făcut trei paşi mari şi hotărâţi spre Beth, care era acum lipită de perete.

Will şi-a văzut tatăl ridicând mâna, gata să o înjunghie pe Beth. Dar ea s-a agăţat de pumnul lui Monroe Sr cu ambele mâini şi şi-a încordat tot trupul ca să-l împingă înapoi. Cuţitul a plutit o clipă în aer – imobilizat de puteri egale: dorinţa unui credincios adevărat de a aduce raiul pe pământ şi hotărârea unei mame de a-şi apăra pruncul nenăscut. Cele două forţe se anulau reciproc. Will şi-a dat seama că mai văzuse o dată

această flacără în ochii soţiei lui: era aceeaşi hotărâre sălbatică din visul acela. Şi atunci Beth apăra un copil de un pericol groaznic.

Acum însă forţa bărbatului începuse să se facă simţită. Mâna lui înainta, tăind aerul cu mişcări haotice, chiar în dreptul pântecelui lui Beth. Lama a atins-o făcând o tăietură adâncă în ţesătura fustei.

Will a simţit brusc un val fierbinte de adrenalină, adrenalina celui cu adevărat disperat. A şontâcăit spre cadavrul lui Ochi de Laser, a desfăcut degetele asasinului, care erau încremenite pe armă, şi a smucit revolverul. Stând paralel cu Beth, l-a ochit atent pe tatăl lui şi a apăsat pe trăgaci.

Epilog

După şase luni

Lui Will îi plăcea întotdeauna ritualul prăjiturii de la birou. Se trimitea o circulară prin e-mail către cei din birou, sau cel puţin către o parte din ei, anunţând că cineva avea de sărbătorit o naştere, o aniversare importantă sau, cel mai adesea, plecarea de acolo.

Aceste ceremonii rudimentare – un discurs ţinut de şeful secţiei, replica sărbătoritului – îi încălzeau întotdeauna inima. Asta se datora mai ales faptului că era încă destul de nou la *Times* ca să guste senzaţia că făcea parte dintr-o instituţie veche şi prestigioasă – iar în astfel de ocazii o simţeai prin toţi porii.

„Despărţirea de Terry Walton. 16:45 la biroul de ştiri locale". Nu conta că Will nu se omora după Walton; tot avea să fie distractiv. Nu că l-ar fi văzut prea des în cele şase luni care se scurseseră de la întâmplările acelea; Walton îşi făcea rar apariţia. Poate că îi mai scăzuse energia înainte de pensionare, sau că se ocupa poate de un ziar local din Florida, sau de orice avea el de gând să facă în continuare.

Şase luni. Părea mai mult. Toate întâmplările din săptămâna aceea păreau atât de îndepărtate – în timp şi în spaţiu – ca şi cum s-ar fi petrecut pe o planetă îndepărtată sau în altă epocă.

Avusese atâtea discuţii dificile, cea mai dificilă fiind cea cu Tom, la căpătâiul lui, explicându-i de ce anume încasase un glonţ. Nu exista nici un motiv valabil, a conchis Tom, care-şi

păstra mintea limpede chiar şi în salonul de terapie intensivă. Aşa cum nu exista nici un motiv valabil ca glonţul să-i fi ratat inima cu câţiva centimetri, cuibărindu-se în schimb în osul umărului. „Dac'aş fi fost mai scund, acum eram mort", a zis Tom, pe jumătate adormit. „Sau vreau să zic, de fapt, mai înalt? Te-ai prins? Nu există nici un motiv logic pentru nimic din toate astea. Trăim în absenţa raţiunii". După care a adormit la loc.

TC şi Will l-au vizitat des în primele zile, dar nici unul din ei nu era oaspetele de onoare. Locul acesta îi era rezervat lui Beth. Când intra ea în cameră, Tom zâmbea cu toată gura renunţând la surâsurile lui palide. Ea se apleca pentru o mini-îmbrăţişare şi îi spunea că a ajutat la salvarea vieţii ei şi a copilului ei. El zicea: „Îţi stau oricând la dispoziţie".

Will a trebuit să povestească de nu ştiu câte ori evenimentele din acea noapte şi din acea săptămână. Mai întâi poliţiştilor şi avocaţilor, explicând că îşi omorâse tatăl în legitimă apărare a lui, a soţiei şi a fiului nenăscut – relatare care a fost confirmată rapid de ancheta efectuată în casa din Crown Heights şi de cercetările ulterioare legate de Biserica Renaşterii lui Iisus. Poliţia a constatat, de asemenea, tragedia care s-a abătut peste Rabbi Freilich şi Rachel Jacobson. Şi Will, şi Beth au petrecut ore în şir retrăind acel coşmar, dând declaraţii peste declaraţii, până la epuizare.

Când au rămas singuri, Beth i-a povestit ce frumos s-au purtat cu ea, cum o răsfăţase doamna Jacobson în casa aceea – cerându-şi mereu iertare pentru că o ţineau prizonieră şi promiţându-i că-i vor explica totul în curând. La început, Beth fusese speriată, apoi furioasă şi, în cele din urmă, disperată să-i transmită lui Will că era bine. Dar, spunea ea, nici o clipă nu s-a îndoit că va supravieţui. Hassidim-ii au jurat că nu-i vor face nici un rău şi, dintr-un motiv pe care nu şi l-a putut explica, i-a crezut.

Aşa că Will şi Beth au mers împreună la înmormântările lui Rabbi Freilich şi a Rachelei Jacobson, care, conform tradiţiei evreieşti, au avut loc repede, de îndată ce reprezentantul parchetului le-a înapoiat trupurile. A fost o mare de oameni, la Rabbi Freilich vreo trei mii, o manifestare plină de forţă a

durerii tuturor. Doar atunci şi-a dat seama de poziţia lui Freilich în rândurile hassidim-ilor: fusese înlocuitorul tatălui, îndrumându-i după ce l-au pierdut pe Rebbe.

La înmormântare, câţiva oameni s-au apropiat de Beth, înclinând uşor capul. Will ştia că respectul acela nu i se adresa ei sau lui, ci pruncului lor care avea să se nască, menit să fie unul dintre *lamad vav.*

Will a zărit un chip cunoscut şi s-a îndreptat imediat către el.

— Rabbi Mandelbaum, trebuie să vă întreb ceva.

— Cred că ştiu ce vrei să întrebi, William. Poate că ai să-mi îngădui să-ţi dau un sfat. Nu te gândi prea mult la cele discutate în seara aceea. N-ar fi bine pentru tine. Sau pentru copilul tău.

— Dar...

— Se pare că Rebbe a înţeles că fiul tău va avea o responsabilitate specială, că va fi unul dintre cei drepţi. Aceasta este o mare onoare. Cât despre cealaltă chestiune pe care am discutat-o, eu cred că e mai bine să uiţi de ea.

— Nu cred că înţeleg.

— Ţi-am spus că tradiţia noastră arată că unul dintre *lamad vav* este candidatul la rolul de Mesia. Dacă a bătut ceasul, atunci acea persoană va fi Mesia.

Dacă nu a bătut ceasul, va trăi şi va muri ca toată lumea.

— Dar în ultimele ore ale Zilei Ispăşirii pruncul pe care îl poartă soţia mea a fost singurul rămas în viaţă. Toţi ceilalţi drepţi fuseseră ucişi...

— Dar acum acel moment a trecut – şi lumea continuă să existe. Ceea ce înseamnă că există din nou în ea cei treizeci şi şase. Un nou grup de *tzaddikim.* Oricare dintre ei poate fi candidatul. (Rabbi Mandelbaum a privit adânc în ochii lui Will.) Oricare dintre ei.

— Ştii ceva, a zis Beth, trăgându-şi deoparte bărbatul, nu-i nevoie să ne batem capul cu toate astea. Sunt alte lucruri la care trebuie să ne gândim.

Îl tot rugase pe Will să nu se concentreze pe viitorul îndepărtat, ci pe trecutul imediat – şi anume, tatăl lui. Asta pentru că ştia că Will suferea o traumă triplă. În primul rând,

trebuia să se împace cu şocul a ceea ce făcuse. Indiferent ce spunea Freud despre fanteziile oedipiene, uciderea propriului tată zguduia din temelii psihicul. Beth l-a avertizat pe soţul ei că vor trebui să treacă ani buni până să asimileze cele petrecute. În al doilea rând, zicea ea, trăia durerea unui fiu. Indiferent cât de nebuneşti erau împrejurările, Will pierduse un părinte şi trebuia să accepte asta. Iar în al treilea rând, şi poate cel mai greu lucru, trebuia să-l plângă pe tatăl pe care îl cunoscuse. Acel om ar fi fost pierdut chiar dacă trăia Monroe Sr.

Pentru că acel om fusese o închipuire. Arătase lumii o faţadă – judecătorul laic, omul super-raţional – astfel încât să nu-i bănuiască nimeni adevăratele credinţe sau intenţii. Era o minciună bine întreţinută, care fusese plănuită, fără îndoială, cu mulţi ani înainte. O plătise din greu, probabil că din cauza ei nu obţinuse locul de la Curtea Supremă pe care îl dorea cu atâta ardoare. Sau, se gândea Will acum, poate că şi acea ambiţie fusese praf în ochi. Poate că astfel de ţinte pământeşti nu însemnau nimic pentru tatăl lui. Se pare că singurul lui vis era raiul.

În zilele care au urmat acelei seri din Crown Heights s-au făcut arestări pe tot globul; au fost puşi sub acuzaţie misionari şi militanţi pentru religie, de la Darfur până la Bangkok – toţi aparţinând de Biserica Renaşterii lui Iisus. Suspectul în cazul lui Howard Macrae s-a dovedit a fî un pastor local care cunoştea victima de multă vreme. În Darwin, Australia, capelanul unui azil a fost implicat în uciderea unui asistent medical aborigen. În Africa de Sud, poliţia a arestat o femeie care fusese manechin şi care aderase la sectă după ce abandonase această meserie: îl omorâse pe un cercetător care se ocupa de tratamentul pentru SIDA, pe care îl agăţase pe plajă.

S-a dovedit că doar un grup destul de restrâns din jurul bărbatului pe care ziarele îl numeau acum Apostolul era la curent cu planul lui legat de oamenii drepţi. Noua conducere a mişcării a anunţat că doctrina teologiei de înlocuire va fî „revizuită” şi că nădăjduia ca toţi membrii lor să se alinieze curând la „majoritatea familiei creştine moderne, care are tot

respectul şi veneraţia faţă de validitatea iudaismului ca o cale către Dumnezeu”.

Townsend McDougal a dat o declaraţie în care afirma că tăiase deja de aproape un sfert de secol toate legăturile cu Biserica Renaşterii lui Iisus – şi că n-avea habar de implicarea secretă a lui Monroe Sr. I-a trimis lui Will o notă care conţinea condoleanţe, scuze pentru suspendare – „o decizie pripită” – şi asigurarea că se putea întoarce la locul lui oricând dorea.

Will a privit teancurile de hârtii din faţa lui, pe care nu le triase încă. Ledul telefonului clipea: două mesaje.

„Salut, Will, sunt Tova. Abia aştept să ne vedem deseară. Spune-mi ce să aduc”.

Îi ieşise complet din minte; TC venea la cină. Beth pusese totul la cale: invitase un doctor de la spitalul ei, chipeş şi celibatar, plus alţi doi celibatari, ca momeală. Will s-a opus schemei: prea era cusută cu aţă albă.

Se întreba cum o să se descurce TC în această maşinaţie. În acea săptămână viaţa ei fusese la fel de răscolită ca şi a lui. A fost prima persoană, după poliţie, care a intrat în casă, în minutele de după Yom Kippur. A tot încercat să-l prindă pe Will la telefon şi a trimis mesaje peste mesaje; văzând că nu reuşeşte, s-a repezit în Crown Heights. S-a luat după girofaruri. Mai târziu i-a spus lui Will: „Ştiam că vrei să mă prezinţi nevestei tale, dar nu se poate să nu fi existat şi o cale mai simplă decât asta”.

Will i-a spus să meargă acasă şi să se odihnească, dar ea s-a împotrivit. „Mai am câte ceva de făcut pe aici”, i-a spus, pe când se îmbrăţişau la despărţire, în colţul străzii. „Nişte oameni pe care trebuie să-i văd”. În mijlocul poliţiştilor şi luminilor roşii care clipeau, Will i-a urat noroc.

— A, şi încă ceva, Will.

— Da?

— Pot să te rog ceva? M-am tot gândit. Nu mai sunt cu adevărat Tova Chaya. Iar TC parcă nu mi se mai potriveşte. Prea seamănă a deghizare. Aşadar, ce-ar fi să-mi zici Tova?

Acum şase luni.

— Hei, oameni buni, urechile la mine.

Era Harden, care atrăgea atenţia celor de la ştiri,

smulgându-l pe Will din visare.

— E vremea să-l dăm pe uşă afară pe unul dintre noi, aşa că ia faceţi-vă încoace pentru duioasa comemorare a lui Terry Walton!

Cât ai zice peşte, vreo treizeci de oameni se înghesuiau la secretariatul ştirilor locale, unde Harden oferea o trecere în revistă rapidă a carierei lui Walton la *Times.*

— Ei bine, jos pălăria, tipul e cu adevărat multilateral. A făcut cam tot ce se putea face la ziar: reportaje poliţiste, reportaje de la primărie, secretariat, a fost redactor la ştiri interne, corespondent de la Delhi orice îţi vine în minte, Walton a făcut-o. Vă vine să credeţi că timp de doi ani omul s-a ocupat de secţiunea rebusistică de la sfârşitul revistei? Ba chiar a scris blestematele alea de definiţii de la cuvintele încrucişate. Iar acum s-a săturat de minunatul nostru oraş şi o să-şi pună talentele la dispoziţia bravilor locuitori ai Indiei. O să pregătească acolo ziarişti, astfel încît să-i poată prelua toate obiceiurile proaste. Dar îi suntem recunoscători şi, prin urmare, hai să ridicăm cu toţii farfuriile de carton cu prăjituri ieftine şi să zicem „În sănătatea lui Terry!"

— În sănătatea lui Terry! au zis în cor, şi apoi i-au cerut să ia cuvântul.

Walton le-a făcut pe plac, înşirând un pomelnic al foştilor colegi, mulţi dintre ei plecaţi de mult, de care Will nu auzise vreodată, şi câteva glume usturătoare la adresa conducerii. În fine, s-a pregătit de încheiere.

— Ei bine, dacă am rămas cu ceva de la Yale, este faptul că pică mai bine o cuvântare scurtă decât o predică lungă cât o zi de post. Şi aşa cum zice cartea sfântă, „fraţilor, vremea s-a scurtat". Plec la Delhi chiar în seara asta. Aşa că am să închei. A fost o plăcere şi o cinste...

Ascultătorii au început să aplaude. Până şi Amy Woodstein a participat la ovaţii – dar poate că nu era decât uşurarea că scapă de Walton. Will a atacat prăjitura, i-a strâns mâna vecinului de birou şi i-a urat toate cele bune.

Poate că referirea la Yale a fost cauza; după cinci minute, Will a fost asaltat de un gând. S-a aşezat la calculator, ronţăind încă la glazura prăjiturii cu morcovi. A tastat

„Biserica Renaşterii lui Iisus”, a derulat până în partea de jos a ecranului şi a dat clicuri până a ajuns la forumul cu fotografia reverendului Jim Johnson în mijlocul discipolilor lui.

Acum Will s-a uitat direct la tatăl lui. Era atât de serios, chiar şi atunci. Ochii i-au fugit la Townsend McDougal şi apoi au început să caute metodic, pornind din dreapta ultimului rând. Faţă, faţă, faţă...

A mărit imaginea. Iată-l, în rândul din mijloc, al patrulea de la McDougal. Cu păr lung, după moda hipioţilor, era aproape de nerecunoscut: privirea lui Will alunecase peste el când s-a uitat prima dată. Dar zâmbetul trufaş era acolo: Terence Walton.

Brusc, un fior a scuturat umerii lui Will. Îl auzea pe Walton vorbind, acum câteva minute: *Aşa cum zice cartea sfântă, „fraţilor, vremea s-a scurtat”.* Ştia că mai întâlnise asta undeva: era mesajul primit pe când era în închisoare, din Epistola către Corinteni a lui Pavel.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi pe buze i s-a înfiripat un zâmbet ironic. Ce zicea Harden? Că Walton a făcut tot ce se putea face la ziar, a avut inclusiv o perioadă în care a redactat secţiunea rebusistică: chiar a scris definiţiile de la cuvintele încrucişate.

— Fir-ar să fie! a zis, tare. El era.

Un membru fondator al Bisericii Renaşterii lui Iisus, meşter la ghicitori: brusc, Will nu a mai avut nici o îndoială. *Nu te opri*; cele zece proverbe; *Bărbaţi suntem, puţini pe lume.* Walton ştia povestea şi a vrut să i-o transmită. Probabil că era speriat. Prea speriat ca să spună cuiva direct. Dacă Apostolul sau gorilele lui ar fi descoperit trădarea, n-ar fi şovăit să-l ucidă. Nu e de mirare că a recurs la cifrare.

Dar de ce Will? De ce l-a ales pe el ca să-i trimită toate indiciile alea? Trebuie să fi văzut articolele lui Will din ziar şi şi-a dat seama că e pe urma uciderii celor drepţi. *Nu te opri.* Nu se referea la găsirea lui Beth, ci la povestea despre *Iamad vav.* Nu te opri la Macrae şi Baxter: *urmează altele.* Nu e de mirare că luase carnetul lui Will: voia să ştie ce a aflat. Poate că voia chiar să-l pună la loc sigur.

Apoi şi-a făcut loc printre gânduri o bănuială. Dacă Walton

era informatorul, spionul din cercul tatălui lui, de ce l-a luat peste picior după articolul despre Macrae? Nu ar fi fost normal să-l încurajeze?

Şi atunci Will şi-amintit discuţia lor după ce articolul îi fusese publicat pe prima pagină. Îi dăduse peste nas cu norocul începătorului: *E al naibii de greu să-ţi iasă scamatoria şi a doua oară*, spusese el. Şi totuşi, exact asta a făcut Will, povestind viaţa şi moartea lui Pat Baxter. Walton pur şi simplu schiţase itinerarul – iar Will l-a urmat.

După ce a văzut articolul despre Baxter, Walton a înţeles, probabil, că Will era omul în stare să dea în vileag Biserica Renaşterii lui Iisus. Să-şi dea în vileag propriul tată. Dar nu cumva planul lui Walton fusese clocit încă dinainte? Nu cumva el trăsese sforile pentru povestea cu Baxter? Ce spusese Harden când l-a trimis pe Will în vest? *Am râcâit ce mai era pe fundul sacului şi i l-am oferit pe Walton, dar ăsta a venit cu o scuză de două parale şi mi-a zis să te trimit pe tine.* Să fie cu putinţă? E posibil ca Walton să se fi eschivat, ştiind că o să meargă Will în locul lui – şi o să-i cadă pleaşcă povestea lui Baxter? Şi misteriosul fluturaş cu Biserica Renaşterii lui Iisus, care zăcea pe biroul lui. Walton să-l fi pus acolo?

O să-l întrebe chiar acum. S-a rotit cu scaunul şi a văzut biroul de alături chiar mai curat decât de obicei. S-a întors către Amy.

— Hei, unde-i Terry?

— A plecat deja. Se pare că direct la aeroport.

Prea târziu. Will s-a lăsat pe spătar, dezumflat. Ar fi vrut să-i mulţumească lui Walton şi să-i pună o sută de întrebări. Nu mai avea cum să o facă.

— Ce ciudă mi-e, voiam să-mi iau rămas bun cum se cuvine.

— Nu ţi-a lăsat un cadou? Mie mi-a dat o carte, a zis ea, arătându-i-o. *„Jonglerul: Cum să păstrezi echilibrul între muncă şi familie*". Foarte mulţumescu-ţi, Terry.

Will n-o observase până atunci: o cutie frumos împachetată, aşezată în echilibru pe peretele despărţitor dintre birourile lor.

A dat-o jos şi a sfâşiat hârtia, din care s-a ivit o cutie de

carton cu laturile de vreo 20 de centimetri. A ridicat capacul: folie de plastic cu bule. De sub ea a scos ceva ce semăna a jucărie de pus pe birou, poate că un giroscop. Doar după ce a scos complet obiectul din cutie şi-a dat seama ce-i oferise Walton.

Era o miniatură a lui Atlas, statuia din faţa lui Rockefeller Center. Un bărbat care poartă pe umeri universul, care susţine lumea. Era un bilet:

O străveche învăţătură evreiască spune că a salva o viaţă înseamnă a salva întreaga lume. Ştiu că ai făcut unul dintre aceste lucruri; poate le-ai făcut chiar pe amândouă. Noroc, T.

Will l-a pus pe biroul lui, alături de globul în interiorul căruia se afla Saddam Hussein pe care îl şparlise de la Walton şi nu îl mai înapoiase. Încă nu ajunsese la nivelul lui Amy, dar şi Will era pe cale să-şi creeze propriul colţişor de proprietate imobiliară la birou. La locul de onoare stătea o fotografie a lui Beth în care se zărea acum deplin burta rotunjită. Alături era o fotografie cu Will şi mama lui. Iar lângă aceasta, un spaţiu gol, gata să primească poza băieţelului pe care îl iubea deja.

Mulțumiri

Am descoperit că orice carte reprezintă un efort de colaborare, şi cea de faţă nu face excepţie. Datorez mulţumiri multor persoane care mi-au călăuzit paşii prin ceea ce a fost un proces nou şi complicat.

În primul rând trebuie să mulţumesc comunităţii hassidice din Crown Heights, Brooklyn. Răposatul Gershon Jacobson şi soţia lui, Sylvia, m-au primit cu braţele deschise în casa lor în timpul unui reportaj pe care l-am făcut în 1991 – şi m-au primit cu căldură din nou după aproape 15 ani. Îndrumarea lor, alături de căldura şi înţelepciunea fiilor lor, Rabbi Simon şi Rabbi Yosef Yitzhok, a avut o importanţă vitală. Împreună cu Rabbi Gershon Overlander din Londra, m-au introdus într-o lume complet nouă – pe care continui să o admir enorm. Îi sunt îndatorat, de asemenea, doctorului Tali Loewenthal, care a jucat rolul de îndrumător în unele dintre cele mai delicate probleme ale doctrinei evreieşti şi hassidice. Se înţelege de la sine că pentru orice eroare în această privinţă sunt singurul răspunzător.

Sunt îndatorat, de asemenea, celor de la *The New York Times,* care mi-au arătat o parte din lucrările acestui mare ziar. Warren Hoge a fost extrem de generos, oferindu-mi ajutorul esenţial al lui Bill Keller şi Craig Whitney, precum şi al redactorilor de la secţiunile de ştiri locale şi externe. Ca să nu existe nici o confuzie, *The New York Times* din *Omorăţi-i pe cei Drepţi!* este în întregime imaginar.

Am primit îndrumări de specialitate de la Alex Bellos şi Hilary Cottam în privinţa vieţii dintr-o mahala

latino-ame-ricană, de la Peter Wilson despre Australia şi de la Stephen Bates despre Biserică. Secvenţele în idiş apar mulţumită redutabilei Anna Tzelniker. Lee de-Beer a parcurs, literalmente, străzile din New York în numele meu, urmărind unele dintre cei mai dificile acţiuni ale lui Will Monroe şi ale urmăritorilor lui. Ajutorul lui Eleanor Yadin şi al echipei ei de la Biblioteca Municipală din New York mi-a fost cum nu se poate mai preţios. Sharyn Stein s-a dovedit a fi o sursă vitală în privinţa legilor şi procedurii poliţieneşti din New York.

Tom Cordiner şi Steven Thurgood mi-au îngăduit să mă folosesc de vastele lor cunoştinţe informatice şi tehnologice. Monique El-Faizy merită mulţumiri speciale pentru sfaturile legate de New York şi pentru descoperirea unor aspecte atât ample, cât şi mărunte. Kate Cooper de la Curtis Brown s-a dovedit un avocat înfocat al cărţii – şi un cititor sensibil. Chris Maslanka a arătat de ce este regele rebusiştilor, propunând în rafală ghicitorile ingenioase cu care au avut de furcă Will şi TC. Sunt mut de admiraţie în faţa iscusinţei lui.

Părinţii mei au citit primele variante şi mi-au oferit sfaturi înţelepte, alături de sprijinul moral: influenţa lor poate fi observată în câteva locuri din carte. Socrii mei, Jo şi Michael, mi-au îngăduit din nou să transform casa lor din Suffolk în bârlog de scriitor – iar Michael s-a dovedit a fi un cititor cu ochi de vultur. O menţiune specială merită răposata mea strămătuşă, Yehudit Dove, al cărei suflet cu adevărat drept a inspirat această poveste.

La Harper Collins, Jane Johnson s-a dovedit a fi un editor-model, meritându-şi pe deplin reputaţia impresionantă. Nu numai că a încurajat cartea, dar, sprijinită de extrem de priceputa Sarah Hodgson, a îmbunătăţit-o la fiecare etapă. Este editorul ideal pentru un scriitor, şi sunt norocos că am lucrat cu ea.

Mai trebuie să evidenţiez trei persoane. Jonathan Cummings a făcut mai mult decât simplă cercetare; a investit în acest proiect o inteligenţă şi o energie nemărginite. Este cel mai bun camarad posibil. Îi datorez foarte mult şi lui Jonny Geller. Nu este doar un agent de talie mondială, ci un adevărat prieten, un om care a crezut că o discuţie din miezul nopţii

poate deveni o carte – şi ale cărui încredere, sprijin şi intuiţie nu se clatină nicicând. Nu exagerez spunând că această carte n-ar fi existat fără el.

În sfârşit, soţia mea, Sarah, a împărţit cu mine de la bun început încântarea acestui proiect. Pe lângă faptul că e minunata mamă a copiilor noştri, Jacob şi Sam, a reuşit să-mi ofere sfaturi inteligente, o privire subtilă şi o iubire statornică. Căsătoria este una dintre temele acestei cărţi – şi eu savurez fiecare zi dintr-a noastră.

Nota autorului

Omorâţi-i pe cei Drepţi! este o lucrare de ficţiune – dar îşi trage rădăcinile din câteva realităţi esenţiale. În primul rând, legenda despre *lamad vav,* cei treizeci şi şase de oameni excepţionali pe a căror virtute se sprijină lumea, este un fir roşu care străbate tradiţia evreiască. Cărţile şi eseurile citate de Rabbi Mandelbaum în conversaţia cu Will sunt reale – şi, pentru cei al căror interes a fost stârnit, merită să fie citite. Punctul de pornire evident este *The Messianic Idea in Judaism*, de Gershom Scholem (Schoken, New York, 1971), mai ales capitolul „Tradiţia celor treizeci şi şase de oameni drepţi ascunşi".

Scholem spune povestea reluată de Mandelbaum, cea care apare în *Talmudul palestinian* şi datează din secolul al III-lea. Vorbeşte despre rabinul care observă că atunci când un anumit bărbat este de faţă la adunare, rugăciunile comunităţii pentru ploaie sunt împlinite. Bărbatul este numit Pentakaka, nume derivat din greacă, cu sensul literal de „cinci păcate": pune la treabă nişte târfe, chiar dansează şi bate din tobă în faţa lor. Şi totuşi, când o femeie se oferă să devină târfă ca să-şi scoată soţul din închisoare, Pentakaka preferă să-şi vândă patul şi cuvertura, ca să o salveze de această înjosire. Cu alte cuvinte, Howard Macrae nu este pură invenţie: fapta lui virtuoasă este consemnată în documente – şi e veche de cel puţin 1700 de ani.

Fapta bună din Haiti a lui Jean-Claude Paul – crearea unei camere secrete care păstrează anonimatul donatorului şi primitorului milosteniei – are rădăcini şi mai vechi. În Templul

lui Solomon, locul cel mai sfânt al iudaismului, care a existat la Ierusalim între 953 î.Hr., când a fost construit, şi 586 î.Hr., când a fost distrus, exista o „cameră a secretelor”, cum era numită. Era întruparea unui principiu esenţial: actul dăruirii nu trebuie să le aducă celor implicaţi nici slavă, nici umilinţă, ci trebuie să fie un simplu act de dreptate.

Este, de asemenea, o realitate existenţa în Crown Heights a unei mari comunităţi hassidice, care îl jeleşte încă pe Rebbe, dispărut acum câţiva ani, şi care îşi continuă activitatea de informare a celor defavorizaţi în privinţa drepturilor lor şi a programelor de asistenţă de care pot beneficia, pe tot globul. Rebbe al mişcării din Lubavitch sau Chabad a fost o persoană absolut remarcabilă, pe care unii dintre adepţi îl considerau Mesia. Unii dintre ei continuă să o facă.

În fine, teologia de înlocuire şi teoria înlocuirii nu sunt invenţii. În realitate, mulţi creştini susţin că evreii şi-au pierdut rolul de popor ales, statut transmis celor care îl urmează pe Iisus Cristos. Articolul despre acest subiect pe care îl citeşte Will în Wikipedia nu este imaginar, ci luat chiar de acolo.

Acestea sunt faptele. Cât despre restul, cine poate să bage mâna-n foc?